

AUROIN - ASEIN - AATTEHIN

LOIMAAN RESERVIUPSEERIT

RY HISTORIIKKI

1934 - 2017

AUROIN - ASEIN - AATTEHIN

AUROIN – ASEIN – AATTEHIN

Loimaan Reserviupseerit ry
historiikki 1934 - 2017

Eino Vepsä

Julkaisija	Loimaan Reserviupseerit ry
Sivunvalmistus	Etusivupaja
Paino	Hansaprint Turenki – 2017
ISBN	ISBN 978-952-93-8516-4

AUROIN - ASEIN - AATTEHIN

Loimaan Reserviupseerit ry
historiikki

1934 - 2017

Eino Vepsä

Sisällysluettelo

Arvoisat lukijat	7	1976	64
1. KERHON HISTORIAA	9	Vuoden 1977 kevätkokous	64
Reserviupseerikoulutus Suomessa ...	11	Vuoden 1978 parhaita tuloksia	66
Reserviupseerikoulun (RUK) tehtävät	13	Jäseniä vuonna 1979 oli 103	67
Loimaan Reserviupseerien perustavan kokouksen pöytäkirja:	14	Vuoden 1980 toimintaa	68
Loimaa tuli pian perässä	15	Puheenjohtajan vaihtovuosi	69
Jäsenistö kasvaa	15	Vuosi 1982 – uusia toimintoja, samat toimijat	71
Alkuvuosien toimintoja	17	Tapahtui vuonna 1983	72
Kohtalokkaat sotavuodet:	19	Jotoksella hieno tulos	73
Talvisota	19	Kapteeni Raimo Majjala puheenjohtajaksi 1984	74
Jatkosota	21	Toiminnan uusi vuosikymmen alkaa	76
UHRI ISÄNMAALLE	23	Valtakunnallinen jotos	76
Välirauha 19.9.1944 ja sen jälkeinen aika	26	Loimaan Reserviupseerit ry:n 52. toimintavuosi	78
Reserviupseerikerhot alkavat toimia jälleen	28	Vuoden urheilutapahtumat	78
Esimerkki byrokratian kukkasesta ...	29	Muu toiminta	79
Toimintaa 1950-luvulla	32	Heikki Mäen puheenjohtajakausi alkaa	81
Toiminta vilkastui	35	Muuta tehokasta toimintaa	83
Loimaan Seudun 25-vuotias Reserviupseerikerho sai oman lipun	39	Itsenäisyyspäivän juhlavastaanotto Hirvihovissa	84
Uudelle vuosikymmenelle	49	Palkintoja kiitoksien kera	84
Puheenjohtajaksi Kauko Ketola	50	Yhteenveto	85
Mitä tapahtui maastokilpailulle?	52	Vuosi 1988 toi uusia kujeita	85
Ampumatoiminta vaikeutui	53	Kovasti myös urheiltiin	86
1962 oli kerhon 28. toimintavuosi	53	Parhaita ammuttuloksia	86
Vuosikertomuksen ”tilinpäätös”	55	Ampumahiihtokilpailut Virttaalla ...	87
Vuoden 1963 vuosikertomuksen kertomaa	55	Kolmiottelut Loimaalla	88
Anno domini 1964	57	Ja muuta toimintaa	88
Vuoden 1965 hallituksessa vaihtuvuutta	57	Kerholaisten palkitsemiset	89
Tulvavuosi 1966	58	1989 oli kerhomme 55. toimintavuosi	89
Toimintaa vuonna 1967, alastarolaiset perustavat oman yhdistyksen	59	Parhaat saavutukset urheilurintamalla	90
Sääntöjä muutettiin 1968 ja yhteistyö Loimaan Reserviupseerikerhon kanssa tiivistyi	60	1990 oli edelleen ripeän toiminnan aikaa	93
Vuonna 1969 vaihtui puheenjohtaja	62	Kerhon 57. toimintavuosi 1991	96
1970 hallitus pieneni viiteen	62	Vuosi 1992	100
Seuraavat pöytäkirjat	63	Tuorein voimin vuoteen 1993	105
		1994 kerho täytti 60 vuotta	108
		62. toimintavuosi alkoi uuden puheenjohtajan vetämänä.	114

V. 1997 saimme naisia kerhomme jäseniksi	115	Erkki Lahtonen: Talvisodan henki Veteraanin tarinaa reserviläisille ...	149
Toimintavuosi 1998	116	Luutnantti Kalle Johannes Halme ...	155
Toiminta v. 1999	117	Jääkäri Uno Antero Koivisto	157
Uudella vuosituhanalla	118	Veteraani, kapteeni, Risto Nikkilän mietteitä juhluvuoden kynnyksellä	165
Vuosi 2001 - RUL:n 70 toimintavuosi	119	Pauli Hyrkäs, Res. kapt. Jotostelua ja järjestötoimintaa ...	171
Vuodet 2002 – 2003: uusi puheenjohtaja Perttu Laihonon ...	120	Mikä on jotos?	174
Toimintakertomuksen kertomaa vuodelta 2004	121	Poliisipäällikkö, majuri Heikki Mäki muistelee	180
Vuoden 2005 toiminta	122	Urheilevat upseerit Jouko Kylä-Utsuri ja Jarmo Heikkinen	188
Vuonna 2006 pienennetään hallitusta ja valitaan seuraavalle toimintavuodelle jälleen uusi puheenjohtaja	122	Riistaa armeijan pakeissa	196
Martti Koskinen aloittaa uutena puheenjohtajana 2007	123	5880:n Joulukuu Itä-Karjalassa 75 vuotta sitten	198
Toimintavuosi 2008	124	Sotapäiväkirjan merkitys	205
2009 oli yhdistyksen 75-vuotisjuhlavuosi	125	Sotapäiväkirja	206
2010	126	Tali-Ihantala 25.6.-9.7.1944 JR 35:n kuusi komppaniaa oli nykyisen Loimaan alueelta	213
Toimittiin sitä 2011 vuonnakin: Loimaan Jotos Huovrinteellä ...	126	50. Mannerheim-ristin ritari Ilmari Kalervo Honkanen	216
2012 toimintaa	128	Mannerheimristin ritari - Viljo August Laakso eli ”Puujalkaritari”	219
Vänrikki Tom Säilä uudeksi puheenjohtajaksi vuodelle 2013 ...	128	Vesa Salonen: Välähdyksiä sotilaallisten kriisinhallintaoperaatioiden lääkintähuollon arjesta	220
Suomen Reserviupseeriliiton kolmivuotissuunnitelmaa vuosille 2014-16.....	130	Adolf Ehrnrooth pesisottelussa ja veteraanituvalla	229
Loimaan Reserviupseeriyhdistyksen 80. toimintavuosi	131	Olli-Pekka Rastas: Puheenjohtajan mietteitä	232
2015: Alkaneelle toimintavuosi- kymmenelle uuden puheenjoh- tajan Olli-Pekka Rastaan voimin ...	132	Jouko Rinne: Sihteerin tuumailuja	236
Loimaan Reserviupseerit ry		Tom Säilä: Monen rintaman tukea	243
Syyskokous	135	Wihtorin jotos loimaalaisena yhteistyönä.....	246
Toimintasuunnitelma 2017	138	Huumorilla oli merkittävä osuus viime sodissamme	248
Varusmiesten upseerikoulutuspaikat	139	Kuvat kertovat lähivuosien tapahtumista	254
Toimihenkilöitä	140	Henkilöhakemisto:	272
Loimaan Reserviupseerit ry:n hallitus 2017.	141	Lähteet:	276
On katsottu menneeseen – nyt turvaamaan tulevaisuutta ...	142	Toimintaamme tukeneet	277
2.MENNYTTÄ JA NYKYAIKAA	143		
Ylipäällikön päiväkäsky	145		
Päiväkäskyn toteutuminen	147		

Arvoisat lukijat

Kädessäsi on teos Loimaan Reserviupseerien toiminnasta, joka alkoi 1934 ja jatkuu edelleen virkeänä ja elinvoimaisena. Loimaan kerhon perustamista edelsivät suuret historialliset tapahtumat, joiden pyörteissä maamme itsenäistyi.

Itsenäistyminen ei tapahtunut kivuttomasti, sillä se johti sisällissotaan Suomen senaatin eli hallituksen joukkojen ja sitä vastaan kapinoineen Suomen kansanvaltuuskunnan johtamien joukkojen välillä 27. tammikuuta – 15. toukokuuta 1918. Senaatin asevoimina olivat valkoiset joukot ja kansanvaltuuskunnan joukkoina Suomen punainen kaarti, punaiset. Ulkovalloista Neuvosto-Venäjä tuki punaisia ja Saksan keisarikunta valkoisia.

Sisällissota, jota myös vapaussodaksi kutsutaan, osoitti hyvien sotilasjohtajien tarpeen. Sen johdosta eräät valveutuneet upseerit päättivät tehostaa johtajakoulutusta ja lisätä huomattavasti sotilasjohtajiksi koulutettujen määrää. Niinpä päätettiin perustaa valtakunnallinen liitto, jonka tehtävänä oli neuvoa ja opastaa maahamme jo aiemmin perustettuja ja myöhemmin perustettavia reservin upseerikerhoja. Katajanokan kasinolla 17.5.1931 kokoontui 52 upseeria eri puolilta maata ja he perustivat yksimielisesti liiton reserviupseerien toimintaa johtamaan. Näin tämä liitto, Suomen Reserviupseeriliitto (RUL), näki päivänvalon 86 vuotta sitten.

Loimaalla oltiin kehityksessä hyvin mukana ja tänne perustettiin oma reserviupseerikerho jo vuonna 1934. Tämä kirja pyrkii johdattamaan teidät, hyvät lukijat, Loimaan yhdistyksen toimintojen pariin sekä valottaa muutaakin sotilastoimintaa maassamme ennen ja jälkeen itsenäistymisemme.

Kirjaan ovat pyynnöstä kirjoittaneet muutamat muutkin henkilöt ja heille siitä isot kiitokset. Teidän työnne on ollut suurena apuna, sillä asiantuntijoilta on aina saatu parasta tietoa ja niin on tapahtunut tämänkin historiikin osalta. Samoin kiitän kirjaan kuvia ja tietoja antaneita, sekä erityisesti nykyistä upseerikerhon puheenjohtajaa Olli-Pekka Rastasta, sihteeri Jouko Rinnettä, Erkki Koivistoa ja Tuomo Mäkelää. Teidän apunne on ollut ratkaisevan tärkeää.

Loimaalla 2017

EINO VEPSÄ

1.

KERHON HISTORIAA

Reserviupseerikoulutus Suomessa

Ihmiskunta on kautta aikain joutunut taistelemaan oikeuksistaan ja omistuksistaan. Näin on ollut tilanne myös täällä Suomessa. Nyt kun elämme kansamme toista itsenäisyyskautta, on hyvä peilata asioita historian todellisten tapahtumien valossa ja aikajänteellä. Näihin mittelöihin on aina tarvittu johtajia, keulassa etenijöitä, malliksi ja esikuviksi johdettavilleen.

Ensimmäinen itsenäisyytemme aika oli ennen ruotsalaisten tekemiä ristiretkiä, jotka todellisuudessa olivat valloitus sotia, joilla he alistivat heimojamme kolmessa osassa Ruotsin valtapiiriin. Ensin itsenäisyys meni täältä Lounais-Suomesta noin 1156, sitten Hämeestä 1240 ja kolmannella sotaretkellä menettivät karjalaiset itsenäisyytensä marski Tyrkgils Knuutinpojan johdolla tapahtuneen valloitusretken aikana 1293. Tuolloin hän myös perusti Viipurin linnan itärajan turvaksi. Linnaa tarvittiin novgorodilaisten hyökkäyksiä vastaan. Kyseinen valtio oli lähtenyt laajentamaan alueitaan pohjoiseen, jossa se kohtasi Ruotsin etupiirin ja rajakahakoita syntyi lähes vuosittain. Näin oli alkanut läpi vuosisatojen jatkunut kahnausten, taistelujen, ryöstelyjen ja hävitysten aika, joka on jatkunut tänne meidän päiviimme saakka.

Suomessa ylemmät sotilasjohtajat olivat alkuun vierasmaalaisia. Tähän tilanteeseen tuli vähitellen muutos, kun kuningas Kustaa III:n käsystä perustettiin 1779 Rantasalmelle ensimmäinen suomalainen sotakoulu. Näin alkoi upseerikoulutus Suomessa ja on jatkunut lyhyitä katkoja lukuun ottamatta edelleen nykyisin Haminassa ja Santahaminassa.

Reserviupseerien koulutus liittyi yleisen asevelvollisuuden käyttöön ottoon, jolloin tuli tarve ammattisotilaiden lisäksi kouluttaa reserviläisjohtajia. Suomen ensimmäinen asevelvollisuuslaki on vuodelta 1878 ja silloin tarvittavia joukkoja varten koulutettiin joukko ylioppilaita kursseilla, joita pidettiin Helsingin Yliopistossa ja Kadettikoulussa. Nykymuotoinen reserviupseerikoulutus Suomessa alkoi vasta itsenäistymisemme alkuvuosina.

Itsenäisyytemme saavuttaminen ja sen turvaaminen tuli mahdolli-

seksi Saksassa kouluttautuneiden nuorukaisten, jääkäreiden, toimesta. Heidän lukumääränsä oli tarpeeseen nähden liian pieni, jonka vapaus-sota oli osoittanut. Siksi upseerivajausta täytettiin järjestämällä tilapäis-koulutusta. Myös vasta perustetut suojeluskunnat kokivat johtajapulaa.

Vuoden 1917-18 vaihteessa Vimpelissä järjestettiin kahden viikon pi-tuinen ohjaajakurssi suojeluskuntalaisille ja tätä kurssia pidetään itsenäi-sen Suomen ensimmäisenä upseerikurssina. Kurssin ohjelma oli tiivis ja saksalaisen mallin mukaan rankka. Vimpelin kurssin käyneet osallistui-vat sitten suojeluskuntalaisten kouluttamiseen. Osa kurssilaisista siirtyi Vöyriin perustettuun sotakouluun, jonka koulutus ei ollut yhtä korkea kuin Vimpelissä. Tämän kurssin koulutukseen sisältyi ryhmänjohtaja-koulutusta ja tätä kurssia pidetään aliupseerien koulutuksen alkuna Suo-messa. Vapaussodan alettua järjestettiin Päämajan reserviupseerikurssi poistamaan huutavaa päällikköpulaa. Tämä kuukauden mittainen kou-lutus alkoi Seinäjoella ja jatkui Vilppulassa ja Mikkeliissä. Myös Viipu-riissa oli 1918-20 vastaava kurssi eli Viipurin Upseerikoulu Markovillan kurssin nimellä.

Vapaussodan jälkeen koulutus oli tilapäisten kurssien varassa aina vuoteen 1920, jolloin Haminassa alkoi 1.4. 1920 reserviupseerikurssi ja tämä kurssi oli alkuna Reserviupseerikoululle.

Koulu toimi vuosina 1920-1940 Reserviupseerikoulun nimellä. Vuo-sina 1940-1952 nimenä oli Upseerikoulu ja vuodesta 1952 se sai takaisin Reserviupseerikoulun nimen. Kaikki Loimaan reserviupseerit ovat siis saaneet koulutuksensa joissakin noissa edellä mainituissa kouluissa.

Upseerioppilas Jouko Rinne kurssilta 126 menossa sotilaskotiin maaliskuussa 1968, taustalla RUK:n päärakennus.

Reserviupseerikoulun (RUK) tehtävät

Koulun tärkein tehtävä on reservinupseeriston valtakunnallinen kouluttaminen kurssien avulla sekä upseerikokelaiden jatkokoulutus, aliupseereista upseereiksi reservissä, täydennyskoulutus- ja joukkueenjohtajakurssit Maanpuolustuskorkeakoulun aloittaville reservin aliupseereille sekä sotilasjohtamisen kurssit puolustusvoimien palkatulle henkilökunnalle. Koulussa saa vuosittain noin 1500 upseerioppilasta koulutuksen reserviupseereiksi. Tätä kirjoitettaessa (2016) on Suomessa nyt myös naisia, jotka ovat käyneet läpi vapaaehtoisen sotilaskoulutuksen ja heistä yli 900 on käynyt RUK:n ja osa heistä toimii kotiseutujensa reserviupseerikerhojen aktiivisina jäseninä kuten täällä Loimaallakin. **RUK:n operatiivinen tehtävä on puolustusvalmiuden ylläpito sekä ylläpitää maanpuolustustahtoa kansalaisten keskuudessa. Suomalainen reserviupseeri on aina kantanut vastuunsa niin sodan kuin rauhankin aikana. Ja viime sodat osoittivat, että koulutus ei ole mennyt hukkaan. Reserviupseerit ovat täyttäneet vastuulliset paikkansa moitteettomasti koko kansakunnan ja itsenäisyytemme hyväksi.**

Talvisodan jälkeen marsalkka Mannerheim kiitti päiväkäskyssään sotilaita ja reserviupseereita erikseen:

”Sotilaat! Olen taistellut monilla tantereilla, mutta en ole vielä nähnyt vertaisianne sotureita... Kiitän Teitä kaikkia upseereita, aliupseereita ja miehistöä, mutta tahdon painottaa reserviupseereiden uhraavuutta, uljuutta, heidän velvollisuudentuntoaan ja etevyyttä, millä he ovat täyttäneet tehtävän, joka ei alkuun

Upseerioppilaita v. 1961 harjoituskentällä tykin ”salaisuuksiin” perehtymässä.

ollut heidän. Niinpä on heidän uhrinsa prosenttimäärältään sodan korkein, mutta se on ilolla annettu ja horjumattomalla velvollisuudentunnolla.”

Tämä historiikki omalta osaltaan tuo esille Loimaan Reserviupseerien antaman merkittävän ja samalla raskaan panoksen isänmaamme vapauden puolustamisessa. Toimintamme jatkuu edelleen koko Suomen maanpuolustuksen hyväksi.

Loimaan Reserviupseerien perustavan kokouksen pöytäkirja:

Pöytäkirja, tehty Loimaan Seudun Reserviupseerikerhon perustavassa kokouksessa Loimaan Seurahuoneella 14 p. marraskuuta 1934. Läsnä olivat sk. ups. L. Wirzenius, res. lääk. luutn. P. Tuovinen, res. vänr. M. Virtanen, res. vänr. V. Kunnas, ev. luutn. E. Toivonen ja res. vänr. Y. Kivikoski, res. ups. kok. U. Louhento, res. vänr. V. Rannikko ja sk. ups. S. Suominen Alastarolta.

1 §:

Kokouksen avasi sk. ups. Wirzenius selitellen kerhojen merkitystä, toimintatapoja ja perustamismahdollisuuksia.

2 §:

Kokouksen puheenjohtajaksi valittiin sk ups L. Wirzenius ja pöytäkirjan pitäjäksi res. vänr A. Huttunen sekä pöytäkirjan tarkastajiksi res vänr. V. Kunnas ja ev luutn. E. Toivonen. Tilintarkastajiksi res vänr. P. Somiska ja R. Kuuskoski.

3 §:

Kokous hyväksyi kerholle Helsingin res ups kerhon sääntöjen pohjalle tehdyt säännöt.

4 §:

Kerhon puheenjohtajaksi valittiin sk ups. L. Wirzenius ja johtokuntaan ev luut. E. Toivonen, res vänr. Y. Kivikoski, res vänr. V. Kunnas ja res vänr. A. Huttunen.

5 §:

Kerhon vuosimaksuksi hyväksyttiin Smk. 10 mk jäseneltä.

6 §:

Jokaista kerhon jäsentä kehoitettiin laatimaan luettelo omistamastaan sotilaskirjallisuudesta, jota haluaa lainata muille kerhon jäsenille itseopiskelua varten. Luettelot on jätettävä sihteerille.

Kokouksen puolesta:

Antti Huttunen

Pöytäkirjan oikeaksi todistan

Veikko Kunnas

res vänr.

E. Toivonen

ev luutn.

Alusta alkaen liittyivät jäseniksi myös: evl V. Mikkola, vänrikit Voitto Kunnas, A. Huttunen, V. Kause, P. Somiska, R. Kuuskoski, I. Taalikka ja suojeluskuntaups. K. Mäkelä.

Loimaa tuli pian perässä

Ensimmäinen Suomeen perustettu reserviupseerikerho syntyi Helsingissä 3.12.1925. Ja noin kuusi vuotta myöhemmin perustettiin Suomen Reserviupseeriliitto, jonka hallitus hyväksyi anomuksesta kerhomme liiton jäseneksi 13.1.1935. Näin alkoi reserviupseerien toiminta Loimaan seudulla vain noin yhdeksän vuotta ensimmäisen kerhon perustamisesta. Täällä elettiin silloinkin ajan hermolla. Reserviupseerikerhon kotipaikka oli Loimaan kauppala ja toiminta-alueena Loimaan, Alastaron, Mellilän, Ypäjän, Vampulan, Koski Tl:n, Pöytyän, Karinaisten, Metsämaan ja Oripään pitäjät.

LENNART WIRTZENIUS
agronomi/mv
sk-luutnantti
pj. 1934-1944

Loimaan Reserviupseerikerhon ensimmäisen hallituksen toimenpiteisiin kuului toiminnan nopea käynnistäminen. Mainittakoon, että Liittoon kuului vuonna 1933 16 kerhoa, joissa jäseniä oli yhteensä 679. Ennen talvisodan syttymistä oli Liitolla jo 2342 jäsentä 23 yhdistyksestä (kerhosta).

Jäsenistö kasvaa

Näin alkoi Loimaan Seudun reserviupseerien toiminta 83 vuotta sitten. Ensimmäinen puheenjohtaja oli suojeluskuntaupseeri Lennart Wirzenius, Ryngön tilan eli Aittamäen kartanon omistaja Loimaan Onkijoelta. Perustavassa kokouksessa oli paikalla yhdeksän upseeria ja ensimmäiseen johtokuntaan tuli valituksi viisi jäsentä.

Vuoden 1936 jäsenluettelossa on jo seuraavat 32 upseeria:

Lääk. kapt. Aaltonen Uuno E
Loimaan kauppala

Res. vänr. Bergman V. J.
Loimaa Vesikoski

Res. lääk. kapt. Einola Uuno
Urjala Laukeela

Res. vänr. Fleming Björn
Loimaa

Res. luutn. Cujander, Carl Bernhard
Mellilä

Res. vänr. Huttunen, A. S.
Loimaan kauppala

Res. vänr. Häyry, K. O.
Loimaan kauppala

Res. vänr. Jalli, A. E.
Mellilä Vähäperä

Res. vänr. Kanerva, O. J.
Mellilä Vilvainen

Res. vänr. Kauma, Kalevi
Oripää Virttaa

Res. vänr. Kause, V. I.
Alastaro Virtsanoja

Res. vänr. Kivikoski, Y. J.
Alastaro Vahvala

Res. vänr. Kivimaa, E. M.
Metsämaa

Res. vänr. Koski, T. U.
Alastaro

Res. vänr. Kujanpää, V. A.
Mellilä Penninkulma

Res. vänr. Kunnas, V. V.
Loimaa

Res. vänr. Kunnas, V. I.
Loimaa

Res. vänr. Lähteenmäki, Olavi
Metsämaa Metsäkorpi

Res. korn. Mattila Kalle J
Oripää

Ev. luutn. Mikkola, V. A.
Alastaro Tammiainen

Res. vänr. Ojala, R. A. O.
Yläne

Res. vänr. Pakkanen, A. M. J.
Urjala Kehro

Res. vänr. Paula, P. A.
Loimaa

Res. vänr. Rannikko, G. A.
Alastaro Hennijoki

Jääk. luutn. Rantasalo, M.N.
Loimaa Kuninkainen

Res. vänr. Sjöblom, E. O.
Loimaa

Res. vänr. Sjöblom, K. O.
Loimaa

Res. vänr. Somiska, P. I.
Loimaa Kojonperä

Res. vänr. Soro, Y. I.
Loimaa Pappistenkylä

Res. Vänr. Sovijärvi, E. P.
Loimaa

Ev. luutn. Toivonen, E. J.
Loimaa

Res. lääk. luutn. Tuovinen, P. I.

Loimaan Seudun Reserviupseerikerhoon oli tähän mennessä liittynyt jäseniä Loimaan kauppala, Loimaalta, Alastarolta, Mellilästä, Metsämaalta, Oripäästä ja Urjalasta yhteensä 32 upseeria.

*Loimaan Suojeluskunnan 20 v-juhla Yhteiskoulun kentällä 1937.
(Kuva Tuomo Mäkelän kokoelmasta)*

Alkuvuosien toimintoja

Heti alkuun kerho laittoi pääpainon koulutukselle, ammunhalle, huol-
lolle ja kuntoilulle. Näitä eri muotoja painotettiin, että upseerit saisivat
siviilissä ollessaan sellaisen tietopankin, jotta osaisivat tarvittaessa johtaa
joukkojaan oikeilla tavoilla ja pystyisivät kouluttamaan heille uskottu-
ja joukkoja kertausharjoituksissa. Tietysti tämä koulutus antoi ja vaati
upseereilta hyvää fyysistä ja henkistä kuntoa. Sitä kaikkea kerho tarjosi
jäsenilleen.

Kerholaiset tilasivat tietojensa kartuttamiseksi Reserviupseerilehteä.
Lehden ensimmäisessä numerossa, joka jaettiin mainostarkoituksessa
kaikille upseereille Suomessa, oli pääkirjoituksessa seuraavanlaista teks-
tiä:

*”Mutta jokaiselle ajattelevalle reserviupseerille lieenee selvää, että yhteen
liittyminen on välttämätöntä. Pystyköön Reserviupseerilehti herättämään
maamme lukuisat reserviupseerit yhteiseen työhön ymmärtämään velvoituk-
sensa edesvastuullisuuden ja valmistautumaan yhteiseen tehtävään, jonka
suorituksessa reserviupseeriston osuus on oleva ratkaiseva merkitykseltään.”*

Kapteeni Erkki Lahtonen kirjoitti v. 1984 yhdistyksen 50-vuotishisto-
riikissa edellä olevaan liittyen seuraavasti: *”Sanat olivat profeetalliset. Ne
sopivat meille tänäkin päivänä. Oli luonnollista, että tämä vilkas toiminta
sai vipinää myös täällä Loimaalla, joka on aina ollut voimakkaasti maan-
puolustusmyönteistä aluetta.”* Nyt vuonna 2016 nuo sanat sopivat edel-

leen hyvin reserviupseerien toimenkuvaan niin täällä Loimaalla kuin koko Suomessa.

Joulukuussa 1934 Loimaalla pidettiin kerhon toinen suuri kokous, jossa vieraili aluepäällikkö Särämö. Oli pidetty alueen taisteluharjoitus, jonka johtajana oli res. ltn. Antti Huttunen, Loimaan kerhon sihteeri. Sinisten ja keltaisten johtajina olivat res. vänrikit Reino Kuuskoski ja Voitto Kunnas. Harjoituksen opettajina olivat Särämö, sekä everstiluutnantit Toivonen ja Mikkola. Näin toiminta oli lähtenyt hyvin liikkeelle. Tammiukuun 5. 1935 Heimolinnassa pidetyssä kokouksessa Turun sotilaspiirin päällikkö ev. Kaarlo Vaala esitelmöi jalkaväen uusista ohjesäännöistä. Ohjesääntökirjan toisesta osasta ”JO KAKKOSESTA”, tuli kirja, jota luettiin ahkerasti. Kirja käsitteli joukkojen taistelua.

Sotataitoja opiskeltiin ahkerasti ja käytiin ampumaradalla sotilasaseammunnoissa suojeluskunnan ampumaradalla. Pidettiin myös ampu-makilpailuja, jotka siten omalta osaltaan kehittivät näitä tärkeitä sotilaan taitoja. Yhteistyö sk-piirin kanssa oli kiinteätä ja sk-piirien muututtua sotilaspiireiksi hyvä yhteistyö on jatkunut edelleen.

Viimeinen kokous ennen sotia on pidetty 22.4.1939. Oiva Hyhkö piti kokouksessa esitelmän aiheesta ”Joukkueen hyökkäys talvella” ja evl Toivonen jatkoi samasta asiasta kahden tunnin karttatarjoituksella.

Esitelmä ja karttatarjoitus olivat tärkeitä, mutta tuskin kukaan silloin aavisti, kuinka lähellä olikaan noiden opittujen taitojen soveltaminen tositalanteissa, kun Neuvostoliitto sanoutui irti yhteisestä hyökkäämättömyyssopimuksesta Suomen kanssa ja aloitti sitten sotaa julistamatta aseellisen hyökkäyksen maahamme kaksi päivää sen jälkeen eli 30.11.1939. Silloin joutuivat puolustusvoimamme todelliseen tulihelvettiin kaikilla maamme itärajan ylittävillä tiesuunnilla ja kotirintamat joutuivat ankarien pommitusten kohteiksi. Vielä täytyy todeta, että silloinen talvi oli runsasluminen ja ankarat pakkaset koettelivat rajojemme puolustajia. Hyhkön ja Toivosen antamat opit tulivat nyt todelliseen tarpeeseen, kun Loimaankin upseerit johtivat omia joukkojaan vihollisen ylivoimaa vastaan. Reserviläiset joutuivat tositoimiin isänmaan rajojen puolustamisessa.

Kapt. Erkki Lahtonen laatimassaan 50-vuotishistoriikissa kirjoitti mm. seuraavasti: *”Kertausharjoituksiakin oli jo pidetty, mutta vain murto-osa liikekannalle pantavista joukoista oli päässyt osalliseksi niistä. Onhan itsestään selvää, että tehtävänsä perehtynyt joukkueenjohtaja, tulenjohtaja, komppanian ja patterin päällikkö pystyy tehtävät hoitamaan paremmin kuin suoraan siviilistä tullut esimies. Ennen kaikkea suomalaisen miehen oikea käsitteleminen, oikea suhtautuminen alaisiin, tehtävän tinkimätön suorittaminen minimitalpuihin ja tilanteen oikea arviointi vaatii perehtymään jo etukäteen sotilaalliseen ajatteluun.”*

Miehiä matalassa yhdyshaudassa Krivillä.

Kohtalokkaat sotavuodet:

Talvisota

Vuosina 1939-45 upseerikerhon toiminta oli luonnollisesti hiljaista, koska upseerit olivat rintamalla. Teot ja kaikki voimavarat piti kohdistaa rintamajoukkojen ja lottien toimintakykyjen ylläpitämiseen. Se oli lähes ylivoimaista, mutta ankarin ponnistuksin niistä selvittiin.

Välirauhan aikana maaliskuusta 1940 kesäkuuhun 1941 Loimaan Reserviupseereilla oli ilmeisesti vain yksi kokous, joka pidettiin 7.2.1941. Puheenjohtaja Lennart Wirzenius toivotti silloin runsaan osanottajajoukon tervetulleeksi kokoukseen, jonka tärkein asia oli kuolleiden kerhon jäsenten perheiden avustaminen ja selostus talvisodassa kaatuneiden reserviupseerien muistojuhlasta ja marssista Helsingin halki Hietaniemen sankarihaudoille 10.10.1940. Ylipäällikkö Mannerheim tarkasti silloin yli kilometrin mittaisen upseeririvistön, johon osallistui yli 4000 upseeria, joista kahdeksan oli Loimaan Kerhosta.

Luutnantti Aarne Silvennoisen viimeinen matka. Ote 3.KKK / JR13:n sotapäiväkirjan päivästä 6.3.1940: "Urhoollinen ja kyvykäs res. luutn. A. Silvennoinen haavoittui vaikeasti ja kuoli tuntoihinsa tulematta 8.3. JSp:ssä."

Kotikorsun suulla, Krivi 1942, oik. joukkueenjohtaja vänr. Tauno Rinne.

Konekiväärimiehet asemassa - ei kenenkään maata Krivillä 1942.

Sotavuodet vaativat kerhostamme erittäin raskaat uhrin. Loimaan upseereita oli sodan aikana pääasiassa jalkaväkijoukoissa joukkueenjohtajina ja komppanioiden päällikköinä. Muutamat olivat tykistön tulentohtotehtävissä. He taistelivat pääosin Karjalan kannaksella ev. Kaarlo Vaalan komentamassa JR 13 ja ev. Väinö Polttilan johtamassa JR 14. Osa loimaalaisista upseereista joutui Laatokan koillispuolen ankariin mottitaisteluihin sekä Suomussalmen ja Kuhmon armottomiin torjuntataisteluihin.

Jatkosota

Jatkosota venyi yli kolmen vuoden mittaiseksi, josta ajasta noin puolet oli ns. asemasotaa. Loimaan upseerit oli sijoitettu pääosin ev. Paalun komentaman divisioonan eri joukko-osastoihin. JR 35 oli se rykmentti, jossa Loimaan reserviupseerit pääosiltaan taistelivat. Suurimman osan sotataival kulki Stalinin kanavan ja Karhumäen kautta Karjalan kannakselle, jossa seutumme upseeristo, alipäällystö ja sotilaat joutuivat Tali-Ihantalan armottomiin torjuntataisteluihin, joissa kaatui suuret määrät miehiämme. Heidän uhrinsa oli raskas, mutta se ei mennyt hukkaan, koska siellä saatiin hyökkääjän eteneminen pysäytettyä. Suomea ei Neuvostoliitto pystynyt miehittämään, kuten kävi Baltian maiden kohdalla, mutta rauhanehdot olivat ankarat. Suomi joutui luovuttamaan noin 10 % maapinta-alastaan Neuvostoliitolle ja siitä alasta yli puolet oli pakoluovutettua maata, eli maata, jota eivät Neuvostoliiton joukot olleet valloittaneet. Yli 420000 suomalaista menetti kotinsa rauhanehtojen seurauksena.

*Mottitalkoissa
asemasodan
aikana 1943.*

*Pataljoonan
upseeristoa
yhteiskuvassa.*

*Konekivääri
kiskoilla*

Sotilaita ja kotinsa menettäneitä evakoita junaa odottamassa jollakin Karjalan asemalla.

UHRI ISÄNMAALLE

Erittäin ankarat olivat kerhomme upseerienkin kohtalot, sillä heitä kaatui taistelussa isänmaan vapauden puolesta sotien aikana peräti 31 miestä. He olivat:

		Synt.	Kaatui	
Kapteeni	Antti Huttunen	14.1.1905	3.10.1941	Kenjakissa
Kapteeni	Veikko Kunnas	26.12.1907	27.10.1941	Saidomassa
Kapteeni	Veli Varala	23.7.1909	28.2.1944	Padasojalla
Luutnantti	Aarne Sivennoinen	14.12.1915	7.3.1940	Kärstilässä Viip. mlk
Luutnantti	Kalle Halme	13.7.1914	3.10.1941	Kenjakissa
Luutnantti	Aarne Tanhuanpää	17.7.1915	17.6.1944	KS 36.
Luutnantti	Antero (Antti) Alho	23.10.1921	10.6.1944	Terijoen asemalla
Luutnantti	Pentti Pietarinen			
Luutnantti	Artturi Kiviristo			
Luutnantti	Reino Laurinen	7.7.1916	12.12.1939	Leipäsuolla
Luutnantti	Aarno Knaapinen			
Luutnantti	Oskari Mikkola			
Luutnantti	Enok Amperla			
Vänrikki	Aarne Heikkilä	24.10.1916	19.12.1940	Pien Perolla
Vänrikki	Pentti Jaatinen	15.6.1921	18.7.1944	
Vänrikki	Erkki Aaltonen	11.8.1920	30.11.1941	Karhumäessä
Vänrikki	Hugo Aalto			
Vänrikki	Olavi Vainio	25.4.1918	14.9.1941	Nirkassa
Vänrikki	Paavo Palin	21.9.1917	28.9.1941	KS 25.
Vänrikki	Erkki Paavola	17.3.1918	18.11.1941	Tsopinassa
Vänrikki	Harri Knuutila			
Vänrikki	Jouni Särämö	28.4.1921	8.2.1943	Vehkaojalla
Vänrikki	Veikko Ala-Hollo	13.7.1919	20.4.1942	KS 24.
Vänrikki	Arvo Ojalahti			
Vänrikki	Erkki Nukarinen	Monen nimen perästä puuttuvat tiedot, joka suurelta osin johtuu siitä, että he ovat olleet ympäristöpitäjien miehiä, mutta silti kerhomme jäseniä.		
Vänrikki	Urho Louento			
Vänrikki	Heikki Ainela			
Vänrikki	Viljo Mäentausta			
Vänrikki	Antti Kaatjala			
Vänrikki	Väinö Julla			
Vänrikki	Kalevi Kauma			

Kaatuneet yhteensä: kapteeneja kolme, luutnantteja kymmenen ja vänrikkejä oli kahdeksantoista. Kaatuneitten upseerien määrä on suhteessa muihin erittäin suuri. Tämä johtui siitä, että velvollisuutensa tietäneet, tunnolliset upseerit, kulkivat joukkojensa edessä näyttäen tietä omalla esimerkillään. Tietysti osasyynä oli myös se, että vihollinen yritti aina ensin poistaa johtajat joukkojensa edestä.

*Marsalkka
Mannerheim
tarkastusmatkalla
Poentsan
rintamalla JR 35
lohkolla 1942.*

*Luutnantti Tauno Rinne opastinpylväällä
Poentsassa*

Kapteeni Kalle Mäkelä on vastaanottamassa kotirintamalta tullutta lähetystä.

Kapt. Kalle Mäkelälle annettu valokuvauslupa 1. D:n hallintoalueella. (T. Mäkelän kokoelma)

Uhrit isänmaalle olivat suuria, sillä liian moni tuotiin kotiseudun multiin kaikkensa antaneena. Mutta uhrien ansiosta me saamme edelleen nostaa salkoomme siniristilipun, joka on koko kansan itsenäisyyden symboli. Kuluneet vuosikymmenet ovat myös osoittaneet, että meidän tulee edelleen pitää huolta turvallisuudestamme ja siksi pitää maalla olla hyvät puolustusvoimat ja sillä kaikki osa-alueet kunnossa johdosta miehistöön ja kalustoon sekä tahto puolustaa maamme vapautta.

Välirauha 19.9.1944 ja sen jälkeinen aika

Sopimuksen mukaan taistelut taukosivat, tosin vastapuolella päivää so-
vittua ajankohtaa myöhemmin. Rauhanehdot muuttivat täysin lähes
kaikki armeijamme asiat. Sota-aikaiset joukko-osastot joutuivat suurelta
osin kotiutettaviksi. Saksalaiset joukot piti rauhanehtojen mukaan ajaa
pois maastamme ja siten syttyi Lapin sota, joka alkoi 15.9.1944 ja päättyi
27.4.1945. Tämä sota oli vaikea, sillä entiset liittolaiset olivat hyvin aseis-
tettuja ja suomalaisten, etupäässä nuorten sotilaiden oli raivattava tiensä
miinakenttien ja hävitetyn Lapin läpi. Vastus oli kova, sillä saksalaisia oli
maassamme noin 200000 miestä.

Maahamme tuli liittoutuneiden valvontakomissio, jonka johdossa oli
kenraalileeversti Andrei Zdanov. Tämä komissio valvoi pilkuntarkasti lä-
hes kaikkea mitä maassamme tehtiin ja asetti suuren joukon määräyksiä,
joita oli noudatettava. Se määräsi lakkautettavaksi mm. Suojeluskunnat,

*Juhlailallinen
siellä jossain
1943.*

Lotta Svärd-järjestön ja Suomen Aseveljien liiton. Suomen Reserviupseeriliittoa ei lakkautettu, vaikka eräät tahot sitä vaativatkin. Jotta asia olisi edennyt heidän haluamallaan tavalla, he tekivät kanteluja upseeriliiton toiminnasta. Nämä kantelut johtivat perusteelliseen tarkastukseen RUL:n toimistossa 15.5.1945 ja sitten vielä myöhemmin tarkastettiin Helsingin ja Kotkan upseerikerhojen toimitilat ja arkistot. Kun mitään epäilyttävää eivät tarkastajat löytäneet, tuli valvontakomissiolta tieto, että he eivät olleet havainneet mitään laitonta, eikä komissiolla ole mitään RUL:n toimintaa vastaan.

Armeija kotiutettiin ja miehet palasivat kotiseuduille muutama sata markkaa kotiutusrahaa taskussa, päällä olivat armeijan vaatteet ilman tunnuksia ja useat ilman työpaikkaa. Tuhansilla oli pysyvä invaliditeetti ja useat olivat kärsineet ruumiillisten vaivojen lisäksi myös henkisesti. Koko Suomessa joutui näiden henkisten sairauksien johdosta 3500 miestä mielisairaaloihin. Miesten ollessa rintamilla joutuivat kotirintamilla

Lotat tekivät oman tärkeän osuutensa rintamilla hoitaen usein ilmatähystystä, huoltoa, sairaanhoitoa ja tietoliikennettä.

olleet naiset, lapset, nuoret ja vanhukset tekemään kaiken työn ponnistellen voimiensa äärirajoilla ja jopa joskus senkin yli.

Kotinsa menettäneille noin 420000 hengelle oli saatava asunto ja maansa menettäneille viljelijöille asutuslain nojalla maata ja rintamamiehille pienet maapalat, joille voisivat talonsa rakentaa. Rakentaminen käynnistyi vauhdilla. Sitä tosin haittasivat ankarat pulat tarvikkeista varsinkin sementistä ja rautatuotteista. Kaiken lisäksi suomalaiset saivat maksettavakseen Neuvostoliitolle suuret sotakorvaukset, uusia koneita, laivoja, nostureita, puutavaraa ja monenlaisia teollisuuden tuotteita. Sinne piti antaa myös suurin osa silloisesta kauppalaivastostamme. Kaikilla tehtailla ja telakoilla olivat venäläiset työn laadun valvojat, jotka tarkastivat materiaalit ja tehdyt työt vaihe vaiheelta aina lopputarkastukseen asti. Kaikki piti olla priimaa ja ne oli toimitettava tietyn ja kiireisen aikataulun puitteissa ja jos toimitus vähänkään myöhästyi, oli tulossa kovat sakot. Sotakorvausten määrä oli niin suuri, että jos ne tavarat laitettaisiin yhteen junaan, niin junan pituus olisi yli kolme kertaa Suomen pituus eli yli kolmetuhatta kilometriä! Ja kaikki tuo piti olla ensiluokkaista tavaraa! Ne kaikki menivät ilmaiseksi Neuvostoliitolle.

Kaikesta selvittiin kansalaistemme sitkeydellä, ahkeruudella ja luovuudella, kun piti saada tehdyksi ensiksi tehtaat, joissa tuotteita tehtiin ja niihin työntekijät. Ja tuohon aikaan kansaamme vaivasi suuri puute lähes kaikesta. Töitä riitti kaikille, jotka vain töihin kykenivät. Rintamamiehet, naiset, nuoret, vanhat ja lapsetkin joutuivat tekemään oman suuren osansa kansamme velkataakan maksajina. Mutta niin vain kävi, että Suomi oli ainoa sotakorvauksiin tuomittu valtio, joka maksoi kaiken velkansa! **Aseet onneksi vaikenivat ja entiset sotilaat sekä lotat pääsivät nostamaan yhdessä kotirintaman väestön kanssa maamme hyvinvointia nyt auroin ja aattehin.**

Reserviupseerikerhot alkavat toimia jälleen

Aseiden vaiettua itärintamilla alkoivat rauhanajan toiminnot vähitellen palata elämän kaikille aloille. Loimaan Reserviupseerikerhon ensimmäinen kokous pidettiin Lapin sodan vielä kestäessä Loimaan Seurahuoneella 11.3.1945. Kokouksessa hyväksyttiin kerholle uudet säännöt, joissa kiellettiin mm. sotilaskoulutus ja sotilasaseilla ammunta. Kyseiset kiellot johtuivat valvontakomission kovista määräyksistä!

Kokouksessa luettiin kaikille kerhoille RUL:n lähettämä kirje, jossa todettiin, että Liitto ja kaikki sen alaiset reserviupseerikerhot antavat valtiovallalle ehdottoman tukensa välirauhansopimuksen ehtojen täyttämisessä. Kokouksen ehkä tärkein päätös oli rahallisen tuen antaminen

KALLE MÄKELÄ
toimitusjohtaja
kapteeni
pj. 1945-1960

kaatuneitten upseerien omaisille. Tuen määrä oli 26000 markkaa eli nykyrahassa 730 euroa.

Johtokunnan kokoonpanoksi hyväksyttiin puheenjohtajan lisäksi 8 varsinaista ja neljä varajäsentä.

Kerhon uudeksi puheenjohtajaksi ltn. Wirzeniuksen kieltäydyttyä valittiin kapt. Kalle Mäkelä. Hän hoiti tätä vaativaa tehtävää erittäin hyvin seuraavat 17 vuotta. Muut johtokunnan jäsenet olivat: lääk maj Eino Vuori Loimaan kauppalasta, kapt A. Pohjola Vampulasta, lääk kapt W. Warttinen kauppalasta, ltn H. Kaatiala Mellilästä, ltn M. Saarikoski Ypäjältä, ltn K. Siikarla Koski TL, ltn E. Kaunisto kauppalasta, ltn S. Suominen Alastarolta. Varajäseniksi valittiin kapt V. Hankomäki Karinaisista, ltn O. Värri Pöytyältä, ltn Y. Pajunen Loimaa mlk ja vänr E. Eskola Oripäästä. Jäsenmaksuksi päätettiin 100 mk ja lahjoittajajäseniltä 500 mk. Sihteeriksi valittiin ltn E. Kaunisto ja varapuheenjohtajaksi lääk kapt W. Warttinen.

Kerhon kunniajäseniksi päätettiin kutsua Mannerheim-ristin ritarit kapt I. Honkanen ja luutn K. V. Lehtonen.

Johtokunta päätti panostaa varojenkeräykseen huoltotyötä varten ja sen toteuttaminen päätettiin aloittaa vapunvastaanottojuhlalla Loimaan Seurahuoneella.

Erkki Lahtonen kirjoittaa 50-v historiikissa seuraavasti: **”Kalle Mäkelä johti kerhon toimintaa tyyliinsä mukaisesti aina rauhallisena, idearikkaana ja mukaansatempaavana persoonallisuutena. Hän oli meille nuoremmille isähahmo, jonka toivomukset pyrittiin aina täyttämään.”** Mäkelän aikana toimi varapuheenjohtajana lääk evl prof Eino Vuori, joka oli myös samantapainen toiminnoissaan kuin Mäkelä.

Tuon ajan toimintasektoreita olivat urheiluammunta, suunnistus, kuntourheilu ja huoltotoiminta. Säännöllisesti pidetyissä kerhoilloissa kävi puolustusvoimien upseereita luennoimassa ja kouluttamassa. Upseereille järjestettiin ensimmäisen kerran kertausharjoituksia 1950-luvun alkupuolella ja innostus niihin oli kova. Upseerien ajatusmaailmaan tuli uusi käsite: turvallisuuspolitiikka, joka pian muodostui toiminnan perusmuodoksi.

Esimerkki byrokratian kukkasesta

Reserviupseerit päättivät järjestää Seurahuoneella vuonna 1947 vapunvastaanottajaiset ja siihen he halusivat saada jatkoajan kello 1.00 saakka. Ensin piti saada juhlapaikan omistajalta lupa jatkoajalle ja se saatiin ja

*Kerhon johtokunta v. 1959: Alarivissä vas. maj Erkki Nepponen, lääk maj Eino Vuori, kapt Kalle Mäkelä (puheenjohtaja), ylil Erkki Kaunisto. Ylärivi: vas. vänr Toivo Urmas, ltn Kalle Salminen, ltn Esko Eskola, ltn Kauko Ketola, ltn Erkki Toivonen ja ltn Matti Sauramo.
(Tuomo Mäkelän kokoelma)*

sitten vielä avoin asianajovaltakirja tulevia selvityksiä varten. Jatkoaika-anomuksen laati varatuomari Veikko Simola ja se lähetettiin Turun ja Porin lääninhallitukselle, jossa paperin alle löi vastaanottoleiman varatuomari Oiva Haapalainen ja vei anomuksen kahden liitteen kera lääninhallituksen käsiteltäväksi. Lääninhallitus käsiteltään asian teki siitä myönteisen päätöksen, johon tarvittiin lähes sivun mittainen tekstiosa. Tämän päätöksen sitten lääninhallituksessa allekirjoittivat maaherra Vilho Kytä ja nuorempi lääninsihteeri Niilo Jalava.

Tämän jälkeen asiakirjaan liimattiin 750 markan leimamerkit ja sen päälle lisättiin vielä posti- ym kuluja niin, että luvan lopulliseksi hinnaksi tuli 995 mk. Sitten vielä kyseinen päätös velvoitettiin toimittamaan nähtäväksi Loimaan piirin nimismiehelle, joka oli kirjoittanut luvan reunaan: "Näytetty 29.4.-47 K. Hugo Erho, nimismies." Jatkoaika juhlaa tuli ja monet olivat kiemurat sen saavuttamiseksi. Mutta olivathan upseerit tottuneet voittamaan vastoinkäymiset ja jatkoaika oli vaivan väärä, sillä juhlasta saaduilla varoilla tuettiin raha-avustuksin kolmea kohdetta. "Veljeä ja veljen perhettä ei jätetä" tyyli jatkui edelleen. Tämä huolto-työn hyväksi pidetty juhla tuotti puhdasta tuloa 14289 mk. Vuoden 1947

toimintakertomuksessa mainitaan: *”Päätehtävämme onkin tällä kertaa huoltotyö. Meidän velvollisuutemme on ettei ketään sodassa kärsimään joutuneista reserviupseereista ja heidän perheistään kärsisi puutetta. Koettakaa jokainen kykyjemme mukaan auttaa heitä, joita sota on raskaammin kohdannut.”*

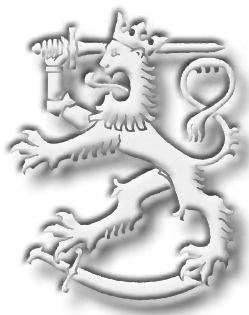
Johtokunta päätti 1948 ottaa toimintaohjelmistoon pesäpallon, jos vain halukkaita pelaajia löytyy tarpeeksi ja lähetetään RUL:n suunnistusmestaruuskilpailuihin Kouvolaan viisi osanottajaa.

Johtokunnan vuoden viimeisessä kokouksessa keskusteltiin huolto-toiminnasta ja varojen keräyksestä sitä varten. Samalla päätettiin antaa kolmelle kaatuneitten upseerien äideille joululahjana yhteensä 10000 markkaa.

Vuoden 1949 vuosikokouksessa oli mukana 28 jäsentä. Johtokuntaan valittiin ltn M. Saarikosken tilalle vänr A. Pispä ja varajäseniksi ltn O. Värrä ja vänrikki J. Myllykylä, E. Eskola ja M. Sauramo. Kerhon jäsenmaksuksi tuli 300 mk. Vuosikokous nimesi myös urheilutoimikunnan, johon tulivat vänr K. Salminen kokoonkutsujana ja jäseniksi ltn V. Nurminen, vänrikki M. Sauramo, S. Pohjankoski, P. Pelttari sekä E. Eskola. Kokous myös päätti, että kerhon 15-vuotisjuhla pidetään jäsenten omalla juhlan Loimaan Seurahuoneella 14.11.1949. Juhlan ohjelmaan kuului myös seppelleenlasku ltn L. Wirzeniuksen haudalle sekä kauppalan sankarihaudalle. Pj. Kalle Mäkelä esitti kerhon historiikin.

Päätettiin pitää myös vapunvastaanottajaiset huoltotyön hyväksi ja pääsymaksuksi määrättiin 500 mk, johon hintaan tuli myös illallinen.

Juhlassa annettiin liiton kultaiset ansiomerkit kunniakirjoineen ev. Eino Toivoselle ja kapt K. Mäkelälle.

Toimintaa 1950-luvulla

Kerhon jäsenmäärä 1950 oli vuoden alussa 67 ja vuoden lopussa 87. Turussa maakunnan kerhojen yhdyssiteeksi päätettiin perustaa Turun piiri.

Loimaan Reserviupseerien toiminta alkoi uudella vuosikymmenellä perinteitä noudattaen. Se oli vakaata työskentelyä koulutuksen ja kuntoilun alueilla. Koulutuksessa oli painotus siirtynyt aluepuolustukseen, josta aiheesta kävivät luennoimassa mm. ev Kaskeala ja ev luut T. Mäki.

Tuli myös hiljaisten hetkien aika, kun kokousväki kunnioitti poisnukkuneita. Näitä viimeiseen iltahuutoon kutsun saaneita olivat ev V. Mikkola ja ltn L. Wirzenius. Vuoden 1951 vuosikokouksessa, joka pidettiin 20.3. kerhon puheenjohtaja kapt K. Mäkelä lausui muistosanat marsalkka Mannerheimista, kolmen sodan ylipäälliköstä. Mannerheimin poismeno liikutti silloin myös koko kansaa. Kymmenettuhannet suomalaiset nuorista vanhuksiin herkistyivät silloin kuuntelemaan radiosta marsalkan siunaustilaisuutta, joka lähetettiin suorana lähetyksenä Helsingistä.

Vuosikokous valitsi erovuorossa olleet johtokunnan jäsenet luutnantit H. Kaatiala, S. Suominen, A. Pispa ja E. Kaunisto uudelleen. Varajäseniksi valittiin vänrikit E. Toivonen, J. Myllykylä, M. Sauramo sekä E. Eskola. Jäsenmaksu nostettiin kokouksen päätöksellä 500 markaksi. Samana päivänä pidetyssä johtokunnan kokouksessa päätettiin ehdottaa lääk kapt W. Wartiaiselle liiton kultaista ansiomerkkiä. Se ojennettiin hänelle Liiton 20-v. Juhlassa. Wartiaisen valittiin jatkamaan kerhon varapuheenjohtajana.

Lohjalla 13.5.-51 pidetyissä liiton maantie- ja tarkkuusajoissa olivat mukana kerhostamme E. Vuori kartanlukijanaan ltn O. Hyhkö, O. Kangasperko kartanlukijana T. Narva, ltn K. Sippel karanlukijana hänen veljensä ja vänr. E. Toivonen kartanlukijana H. Niinikoski. Parhaiten loimaalaisista menestyi K. Sippel kuudennella sijallaan.

Kesäkuussa pelattiin pesäpallo-ottelu Turun kerhoa vastaan. Kerhomme voitti ottelun juoksuin 10-1 ja samalla sai haltuunsa Loimaan Säästöpankin lahjoittaman kiertopalkinnon. Syksyn uusintaottelussa turkulaiset hävisivät uudelleen juoksuin 5-2. Loimaalla 14.10. pelatussa pesäpallo-ottelussa Varsinais-Suomen piiri vastaan Helsingin piiri voittivat helsinkiläiset.

Vuonna 1952 huhtikuussa johtokunta nimesi edustajakseen Loimaan pitäjän sankaripatsashankkeeseen ltn E. Hietarinnan. Samana vuonna päätettiin ottaa osaa 8000 markalla ev luut Viljo Laakson hautakivikerä-

ykseen. Vuosikokouksessa oli paikalla 32 jäsentä. Johtokunta säilyi entisenä. Tilintarkastajiksi valittiin kapt O. Hemminki ja ltn O. Kangasperko sekä varalle vänrikit H. Niinikoski ja K. Salminen. Urheilutoimikuntaan tuli valituiksi ev luutn A. Kuiri, ltn V. Nurminen, vänrikit M. Sauramo, S. Pohjankoski, P. Pelttari, E. Eskola ja kokoonkutsujaksi K. Salminen. Edellisenä syksynä perustettuun Varsinais-Suomen piirin johtokuntaan tuli Loimaan kerhon edustajiksi kapt K. Mäkelä ja ltn E. Kaunisto.

*Loimaan
Reserviupseerien
urheiluliittia
1953. Vas.?, Erkki
Myllymäki, Esko
Eskola ja Touko
Nieminen.
(T. Mäkelän kokoelma)*

*Upseerikerhomme
lentopalloilijoita
Naantalissa 1953.
Takarivissä: ?,
Esko Eskola, Erkki
Myllymäki, Touko
Nieminen, ? ja Eero
Vilevaara. Eturivissä
ovat polvillaan
naantalilaiset.*

Karinainen, Pöytyä ja Aura perustivat 1952 oman kerhon, joka kuului alaosastona Turun kerhoon. Tämän johdosta kerhomme jäsenmäärä putosi 77.

Liiton vuosikokouksessa Helsingissä kerhoamme edusti ltn. E. Kaunisto. Mainittakoon, että Loimaan kerho oli Suomessa kuudennella sijalla jäsenmäärältään. Se oli hyvä saavutus, sillä kerhoja maassamme oli kaikkiaan toista sataa.

Pesäpallo-ottelu Helsingin piiri vastaan Varsinais-Suomen piiri oli tällä kertaa erittäin jännittävä ja V-S:n piiri voitti juoksuin 7-6. Se oli ensimmäinen kerta, kun piirimme voitti Helsingin. Loimaalaisilla oli hyvä edustus joukkueessa ja vänr E. Vilevaara palkittiin kentän parhaana pelaajana. Osattiin sitä täälläkin pelata pesäpalloa monen muun asian lisäksi!

1953 Loimaalla pelatussa pp-ottelussa Turun kerhoa vastaan Loimaa hävisi 7-1 ja seuraava ottelu Turussa päättyi tasapeliin 7-7. Lentopallokin tuli mukaan toimintaan siten, että pelattiin Naantalissa paikallista kerhoa vastaan ottelu, jonka loimaalaiset voittivat puhtaasti 3-0. Näin oli kuntoliikunta saanut hyvän jalansijan kerhomme jäsenten keskuudessa.

1954 oli kerhon 20. toimintavuosi ja jäseniä vuoden lopussa oli 83. Huhtikuun 13. kuoli kerhon monivuotinen johtokunnan jäsen ltn. Heikki Kaatiala Mellilästä. Hänen siunaustilaisuudessa oli kerhosta seitsenhenkinen lähetystö ja puheenjohtaja Mäkelä puhui Kaatialan muistolle.

Kerhon säännöt muuttuivat siten, että johtokunnassa ei ole enää varajäseniä, joten nämä varalla olleet valittiin johtokunnan jäseniksi.

Kerhon johtokunta vuonna 1954 oli seuraava:

K. Mäkelä,	kapt.	Puheenjohtajaa	V-S piirin johtok. jäsen
V. Vartiainen,	lääk kapt.	varapuheenjohtaja	
E. Kaunisto,	luutn	sihteeri/rahastonh.	V-S piirin johtok. varajäsen
E. Vuori,	lääk maj		
A. Pohjola	kapt		
H. Kaatiala	luutn		kuolemaansa 13.4. saakka
A. Pispä	luutn		
S. Suominen	luutn		
T. Urmas	vänr		
E. Toivonen	luutn		varajäsen
J. Myllykylä	luutn		”
E. Eskola	luutn		”
M. Sauramo	vänr		”

Kerhomestarina

O. Kangasperko, luutn

Urheilulautakunta

K. Salminen	”
V. Nurminen	”
S. Pohjankoski	”
P. Pelttari	”
E. Eskola	”
M. Sauramo	vänr
T. Manni	”

Toiminta vilkastui

Juhlavuosi näyttää piristäneen Loimaan kerhon toimintaa huomattavasti. Kokouksissa kuultiin mielenkiintoisia esitelmiä ja elokuvaesityksiä, käytiin vierailuilla ja otettiin vastaan vieraita. Vieraille oli aina tarjolla mielenkiintoisia tutustumiskohteita ja oteltiin kaikessa ystävyydessä lentopallon, pesäpallon ja liikennekilpailujen muodossa ammuntakilpailuja unohtamatta. Liikennekilpailussa oteltiin huhtikuussa maantieajokilpailun merkeissä Loimaan Moottorikerhoa vastaan ja upseerit voittivat senkin kisan ja saivat Loimaan Autokorjaamon lahjoittaman kiertopalkinnon vuodeksi hallintaansa.

Tuon ajan suosituilla liikennekilpailuilla haluttiin saada kansalaiset ajamaan autojansa kaikkien liikennesääntöjen mukaisesti. Autokanta alkoi kasvaa voimakkaasti sota-ajan kurjuuden jäljiltä ja uusiakin autoja saatiin valtion luvalla tuoda maahamme. Näin uudet sukupolvet pääsivät pyörittämään rattia ja monesti aivan liian suurella innolla. Siksi alettiin järjestää liikennekilpailuja, jotta hyvä ja oikea maantiekulttuuri saisi jalansijaa autoilijoiden keskuudessa. Liikennekilpailuissa ei ajettu kilpaa kelloa vastaan, vaan kaiken piti tähdätä oikeaan liikennöintiin. Reitin varrella oli erilaisia tehtäviä ratkottaviksi niin tiedollisesti kuin taidollisestikin. Oli kirjallisia ja suullisia kysymyksiä, peruutusta kohti seinää, arviointeja, ensiapua ym. Olin kerran Lahtosen Erkin kanssa tällaisissa kilpailuissa Lohjalla. Erkki ajoi ja minä olin kartanlukijana. Muistan yhden kysymyksen matkan varrelta: ”Mikä liikennemerkki oli viimeinen, joka oli tien reunassa?” Piti siis muistaa jo menneitäkin asioita. Mielenkiintoisia olivat nuo kisat. Soisi niitä pidettäväksi vieläkin. Ja monet upseerit osallistuivat myös pimeänajon kursseille. On hämmästyttävää, kuinka heikosti tummissa vaatteissa pimeällä tiellä jalankulkija näkyy silloin, kun vastaan tulee toinen auto!

Kerhoiltojen esitelmistä voisi mainita vuosikokouksessa 2.3.-54 kansanedustaja majuri N. Honkalan kertomus Amerikan matkastaan ja kuulijoita oli 35. Seuraavassa 13.4. pidetyssä kerhoillassa oli kapt I. Honkasen esitelmä toiminnasta sodan aikana vihollisen selustassa. Samassa tilaisuudessa ltn O. Kangasperko esitti aiheeseen liittyviä lyhytelokuvia.

Syyskuussa pidetyssä ylimääräisessä yleisessä kokouksessa esitelmöi evl. L. Rönqvist aiheenaan Karhumäen valtaus. Vuoden loppuilla Loimaan kerhon 15 jäsentä vieraili Turun kerhon vieraana ja kaksi päivää sen jälkeen omassa kerhoillassa ev. B. Ikonen esitelmöi Kääppäselän valtauksesta ja kuulijoina hänellä oli 30 upseeria.

Naantalin upseerikerho vieraili syksyllä Loimaalla. Ohjelmassa oli seppeleenlasku kauppalan sankarihaudoille ja sen jälkeen vieraille esiteltiin valtion viljavarasto. Seuraavana oli kerhojen välinen lentopallo-ottelu ja sitten johtokuntien välinen lentopallo-ottelu. Kyseisissä peleissä taisteltiin kaikessa ystävydessä ltn K. Salmisen lahjoittamasta kiertopalkinnosta. Isännät voittivat molemmat ottelut. Pelihiet pestiin pois kauppalan urheilukentän saunassa, jonka jälkeen vieraat isäntineen siirtyivät Loimaan Oluttehtaalle tutustumaan sen tuotteisiin ltn Kemppaisen, panimomestari Orlon ja vänr Rantasalon esitellessä panimoa. Se olikin mainio vierailukohde, kun vieraat saivat hyvän tarjoilun myötä parannusta mielialoihinsa hävittyjen pelien jälkeen ja lähtivät tappioista huolimatta iloisin ilmein kotimatalle.

1955 oli kerhon toiminta lähes samoilla aloilla kuin edellisenä vuonna. Poikkeuksena vain se, että edellisen vuoden voitettujen kisojen jälkeen oli nyt tappioiden vuoro. Tosin pesäpallo-ottelu Turun kerhoa vastaan voittiin Loimaalla 7-0, mutta uusinta Turussa oli tappiollinen juoksuin 7-3. Voi siten leikillisesti todeta, että ”vuoroin vieraissa, har-

*Loimaan ups.-
lentopalloilijat
Naantalissa.*

voin hyvänä”. Kerhon sääntöjä oli muutettu siten, että johtokunta nimitys poistui ja tilalle tuli hallitus.

1956 vuoden lopussa oli kerhon jäsenmäärä jo 94, joten lisäystä oli tullut yhdeksän jäsenen verran. Kuoleman kautta poistui kerhon pitkäaikainen varapuheenjohtaja, lääkäri W. V. Warttinen. Itsenäisyyspäivänä laskettiin yhteinen seppäle sankarihaudalle. Mukana olivat seuraavat yhdistykset: Sotainvalidien Veljesliitto ja naisjaosto, Loimaan Rotary, Lions-clubit ja Kurkijoen nuorisoseura. Reserviupseerien ja Loimaan aliupseerien yhteinen kerhoilta oli saanut osanottajikseen 32 upseeria ja 12 aliupseeria kuuntelemaan lääkintäkapt. Levannon esitystä atomi- ja kemiallisesta sodankäynnistä.

Liiton kultaisen ansiomerkin sai ltn S. Suominen. Vuoden aikana ylennettiin seuraavat kerhomme jäsenet: A. Levanto lääkintäkapteeniksi, yliluutnantteiksi P. Hulmi, P. Launonen, E. Brännfors, T. Rinne, T. Pietilä, A. Pispä, M. Heikkilä ja O. Kangasperko. Luutnantteiksi: M. Sauramo, J. Rantasalo, A. Kotaja, T. Torkkeli ja T. Lankinen.

1957 oli kerhon 23. toimintavuosi, jonka aikana jäsenmäärä kohoisi jo 108:n, joten lisäystä tuli kahdeksan. Kerhon urheilulautakunta toimi seuraavalla kokoonpanolla: Kokoonkutsujana vänr O. Kuikka, sekä jäseninä luutnantit A. Kuussaari, M. Sauramo, E. Eskola, vänrikit K. Liukkonen, R. Palin ja U. Heinonen. Ampumaseuran puolesta on ollut Erkki Toivonen, Liiton kannatusyhdistyksen yhdysmiehenä oli S. Olenius ja tiedotusupseerina ltn. T. Kortesoja.

Vuosikokouksessa esitelmän piti ev. Tuompo aiheenaan puolustus- tahto ja kuulihoitoja oli 43. Kerhoillolla oli esitelmien aiheina Melbournen kisamatka sekä tykistön toiminta Summan loholla talvisodan aikana.

26.5. järjesti kerhomme piirin hengelliset päivät Loimaan Evankelisella kansanopistolla. Mukana oli 22 jäsentämme ja 8 aliupseeria sekä siviiliväkeä. Ohjelmassa oli seppelleenlasku sankarihaudalle. Itsenäisyyspäivän juhlassa Heimolinnassa oli paikalla 40 jäsentä ja illalla pidetyssä kerhokokouksessa esitelmän piti ev. Nihtilä aiheesta maailman sotilaspoliittinen tilanne. Paikalla oli 35 kerhon jäsentä ja 9 aliupseerikerholaista.

V-S:n piirin ampumamestaruuskilpailuissa kerhomme saavutti useita palkintosijoja, joita haalivat O. Urmas, T. Urmas ja L. Kesälä. Reserviupseeriliiton ampumamestaruuskisoissa Mikkelissä kerhoamme edustivat piirin joukkueessa vänrikki O ja T Urmas ja ltn Kesälä. Tuloksista mainittakoon, että O Urmas oli pienoiskiv. 30 x30 laukausta 2. ja Kesälä kolmas. Ne olivat hyvät sijoitukset!

Vuoden aikana ylennyksen saivat seuraavat kerhon jäsenet: Yliluutnantteiksi M. Kemppainen, Viljo Nurminen, Aatto Salonen, Kaj Sippel, Kaarlo Korvenoja, Jaakko Seppä ja Oiva Hyhkö. Luutnantteiksi: Niilo Jaakkola, Erkki Lahtonen ja Lauri Kesälä.

Reservialiupseerikerho järjesti rintamamiesjuhlan uudella yhteiskoululla 1958 ja juhlaan oli kutsuttu myös vuoden 1918 rintamamiehet. Kuvassa Kalle Mäkelä ojentamassa jääkäripatsasta Eino Toivoselle. (Tuomo Mäkelän kokoelmat)

1958

Vuonna 1958 pidetyssä vuosikokouksessa Eino Vuoren ehdotuksesta valittiin toimikunta neuvottelemaan mahdollisen naisjaoston perustamisesta. Toimikuntaan tulivat valituiksi E. Vuori, kapt E. Nepponen ja ltn J. Myllykylä. Kun on oikeat miehet hyvällä asialla, niin tulosta tulee nopeasti, sillä naisjaoston perustava kokous oli Saviseudun baarissa 13.4. Kokouksessa naisjaoston tärkeydestä ja tehtävistä puhui pj kapt. Mäkelä. Jaostoon valitut rouvat Vuori, Tohka, Nepponen,

Simola ja Myllykylä pistivät myös tuulemaan ja alkoivat hankkia yhdistykselle omaa lippua.

Maaliskuun 5. päivä kerho järjesti yhteiskoululla juhlan vapaussoittureille arvokkaalla ohjelmalla. Evl. Toivonen lahjoitti kerholle jääkärien lahjana jääkäripatsaan pienoismallin ja E. Vuori lahjoitti kerholle Mannerheim-aulun. Tilaisuudessa oli läsnä 2 jääkäriä, 63 vapaussoitturia ja 33 kerhon jäsentä.

Kerhoiltoja oli esitelmineen neljä ja yhteiset seppeleenlaskut reservialiupseerien ja sotainvalidien kanssa oli kaksi kertaa vuoden aikana. Touko-kesäkuussa pidettiin prosenttiammunta, johon osallistui 24 jäsentä pienoiskiväärillä ja 20 jäsentä pistoolilla. Piirin ampumamestaruus-

kilpailuihin osallistui T. Urmas ollen toinen sekä pienoiskiväärillä että pistoolilla. Liiton ampumamestaruuskilpailuihin osallistuivat T. Urmas, O. Urmas ja T. Kesälä. Pesäpallo-ottelussa Turun kerhoa vastaan tuli niukka tappio juoksuin 3-2. Piirin joukkueessa Helsingin kerhoa vastaan pelasivat kerhostamme M. Sauramo, T. Lieskivi, Unto Heinonen ja Pentti Päivölä. 19.10. pidettiin suunnistuskilpailut ja ratamestareina toimivat kers V. Ruskeeniemi ja vänr R. Palin. Ylennyksen saivat yliluutnanteiksi E. Kaunisto ja Lasse Viitanen.

Loimaan Seudun 25-vuotias Reserviupseerikerho sai oman lipun

Juhlaa vietettiin Heimolinnassa 22.11.1959. Paikalle oli saapunut runsaasti kerhon jäseniä ja arvovaltaisia kutsuvieraita ja lukuisasti muuta yleisöä. Juhlatilaisuudet alkoivat jo perjantaina, kun naisjaoston puheenjohtajan rouva Sisko Simolan kodissa suoritettiin lipun naulaus asiaankuuluvin juhlamenoin. Sunnuntaiaamuna kerhon hallitus kävi laskemassa seppeleen sankarihaudalle sekä kerhon ensimmäisen puheenjohtajan ltn Lennart Wirzeniuksen haudalle.

Päiväjuhlassa Loimaan Torvisoittokunta esitti dir mus. U. Sipposen johdolla 30-vuotisen sodan marssin ja Sotilaspojan, jonka jälkeen kerhon puheenjohtaja kapteeni K. Mäkelä piti tervehdyspuheen, jossa hän kertoi kerhon toiminnasta sen perustamisesta alkaen aina juhlapäivään saakka.

Otteita kapteeni Kalle Mäkelän puheesta:

”Olemme kokoontuneet tänne vanhan Heimolinnan saliin, johon Loimaan seudun maanpuolustusystävällinen kansa on niin monta kertaa ennen vanhoina hyvinä aikoina kokoontunut. Täällä on innostuttu ja lämmetty isänmaan asialle. Täältä on monesti lähdetty kotiin iloisella mielellä ja se tunne rinnassa, että oli taas jotakin rohkaisevaa saatu kuulla.” Hieman myöhemmin hän jatkaa: *”Kerhon toiminta-aika voidaan jakaa kolmeen selvästi toisistaan erottuvaan ajanjaksoon, nimittäin sotien edellinen aika, sota-aika ja sotien jälkeinen aika. Sotien edelliselle ajalle vuoteen 1939 oli ominaista suhteellisen vilkas osallistuminen kerhon tilaisuuksiin, joita pidettiin keran kuussa. Näissä kerhoilloissa oli ohjelmassa karttaharjoituksia, luentoja, esitelmiä ja oppitunteja.... Johtajakoulutusta harjoitettiin runsaasti ja siinä olivat erinomaisena apuna alueen suojeluskunnat... Sk-alueen joka syksyisissä 2-päiväisissä tst-harjoituksissa kerhomme jäsenet toimivat säännöllisesti*

Kerhon lipun naulaus 20.11.1959 Sisko ja Veikko Simolan kodissa. Vas. rva Salonen, rva Ulla Tohka, Esko Eskola, rva Kyllikki Eskola, Eino Vuori, Kauko Ketola, rva Enni Vuori, Erkki Kaunisto, Kalle Salminen, rva Maija Hemminki, Erkki Toivonen, rva Sisko Simola, Ilmari Taalikka, rva Toini Pelttari, Erkki Nepponen, Kalle Mäkelä, Sulo Suominen, Eino Toivonen, Matti Sauramo ja Veikko Simola. (Kuvat T. Mäkelän kokoelmat)

johtajina ja jopa harjoitussuunnittelijoinakin. Urheilu- ja ampumatoiminta oli myöskin vilkasta. Erikoisesti harrastettiin sotilasottelua ja tulkoon mainitukseksi, että tässä lajissa kerhomme jäsen, sodassa kaatunut kapt. Veikko Kunnas voitti sk-järjestön mestaruuden 1938.

Sota-aika alkoi 1939. Sitä edelsi Karjalan Kannaksen linnoittaminen ja tähän toimintaan useat kerhomme jäsenistä osallistuivat. Tämän toiminnan jatkona alkoi sitten YH ja marraskuun viimeisenä päivänä Talvisota. Talvisodassa kaikki kerhomme jäsenet olivat mukana hänelle määrättyssä tehtävässä. Pääosa oli Karjalan kannaksella, mutta oli kerhon jäseniä myöskin melkein kaikilla rintaman osilla aina Lappiin saakka.

Talvi- ja jatkosodan välinen aika kului erittäin vilkkaan koulutustoiminnan merkeissä, sillä suojeluskuntajärjestön upseerit määrättiin antamaan tehokasta jatkokoulutusta reservin upseereille. Ilmassa oli vaaran tuntoa ja tämän jäsenistö hyvin käsitti ja siitä syystä harjoiteltiin melkein 100 prosenttisesti.

Kuvaavaa tälle harrastukselle oli, kun päätettiin pitää oikein suurmuntakilpailut, kerättiin palkintoja, sillä kerholla ei ollut varoja ostaa palkintoja. Palkinnoiksi saatiin porsaita, vasikoita, siipikarjaa, jauhoja, ym. tavaraa. Kun sitten kilpailupäivä tuli, oli jokainen kerhon jäsen paikalla koettelemassa ampumataitoaan kukin kykynsä mukaan.

Sanoin, että ilmassa oli vaaran tuntua ja niin sitten kävi, että juhannukseksi 1941 armeijan mukana kerhomme jäsenetkin joutuivat taas jatkamaan talvisodassa tutuksi tullutta toimintaa. Jatkosodassa pääosa jäsenistöstä toimi suunnassa Korpiselkä, Kolatselkä, Vieljärvi, Juustjärvi, Karhumäki, Povensta, Maaselkä, mutta myöskin Karjalan kannaksella ja Laatokan Karjassa oli muutamia jäseniämme. Varsinkin kesällä 1944 kannaksen suureen torjuntataisteluun osallistui huomattava määrä kerhomme jäseniä heidän saavuttuaan suurhyökkäyksen alettua Itä-Karjalasta kannakselle.

Sodat vaativat kerholtamme raskaan uhrin, sillä kaikkiaan yhdeksän upseeria kaatui ja useita tuli enempi tai vähempi invalideiksi. Tämä uhri oli välttämätön, sillä ainoastaan kaikkien sodan uhrien ansiosta kansamme on edelleen vapaa.

Jatkosodan 1944 loputtua kerhon toiminta herätettiin jälleen henkiin ja kerhon toimintaa ruvettiin jatkamaan niissä puitteissa kuin se olosuhteitten mukaan oli mahdollista. Tehdyistä valtiosopimuksista johtuu, ettei mitään sotilaskoulutusta voida kerhon puitteissa antaa, mutta luentoja ja esitelmiä

aiheista kyllä voidaan pitää. Samoin urheilutoimintaa voidaan harrastaa. Ensimmäisessä vuosikokouksessa sodan jälkeen 11.3.1945 kerhon monivuotinen puheenjohtaja ltn. Lennard Wirtzenius kieltäytyi enää ryhtymästä puheenjohtajaksi oltuaan tässä toimessa perustamisesta asti eli kymmenen ja puoli vuotta. Uudeksi puheenjohtajaksi valittiin allekirjoittanut....

Tässä olen kosketellut pääpiirteittäin niitä toimintoja, joita kerhomme on harrastanut. Hauska on todeta, että osanotto eri tilaisuuksiin on ollut runsas ja innostus ja henki hyvä. Isänmaallinen mieliala on aina vallinnut jäsenten keskuudessa. Tärkeimpänä tehtävänä koko Suomen kansan keskuudessa pitäisinkin tällä hetkellä isänmaallisen hengen ja puolustustahdon lujittamista.

Viime aikoina on jo näkynyt merkkejä siitä, että se kovin pidättyvä asenne puolustusvoimien kehittämiseksi, joka sotienjälkeen oli vallassa, on jo onneksi ohi. Ja yhä laajemmissa piireissä jälleen ymmärretään puolustustaloksen merkitys itsenäisyyden turvaajana. Vaikka meille onkin sanottu, että meidän turvallisuudestamme pidetään huolta, mutta tässä asiassa turvautuminen vieraan apuun voi pahan päivän tullen maksaa meidän itsenäisyytemme.... Kaikesta huolimatta me voimme ja pystymme puolustamaan itsenäisyyttämme, jos me vain sitä itse tahdomme.”

Kuin naulan kantaan sattuvat nuo sanat tähänkin aikaan. Mäkelä totesi lopuksi, että maanpuolustushengen kehittäminen ja vaaliminen sekä puolustusvoimien kehittäminen on nykyajan tärkeimpiä tehtäviä. Tätä kirjoitettaessa vuonna 2016 on tuo Mäkelän lausuma edelleen hyvin ajankohtainen ellei jopa tärkeämpi kuin silloin. Siihen ovat vaikuttamassa jälleen lähialueillamme vallitsevat ikävät tosiasiat, joista pitää valtiojohdon tehdä omat tärkeät johtopäätökset. Ja niin tunnutaankin tehtävän.

Seuraavana juhlassa oli lipun luovutus ja vihkiminen. Lipun luovuttivat naisjaoston edustajat ja heidän puheenjohtajansa Sisko Simola piti ”henkevän ja naisellista uhrimieltä uhkuvan puheen,” kuten kerhon sihteeri on vuosikertomuksessa kirjoittanut. ”*Lippu, tuo entisaikojen sotatantereiden hulmuava ja uljas tunnus, taistelevien joukkojen toiminnan keskipiste ja tuhansien katkerien lähitaistelujen kohde, on nykypäivinä muuttunut yhteenkuuluvaisuuden ja yksimielisyyden vertauskuvaksi. Toivomme tämänkin lipun kehottavan meitä kaikkia läsnä olevia yksimielisyyteen ja uhrautuvaan työhön isänmaamme hyväksi. Kehotus yksimielisyyteen, kunhan se vain tehdään oikealla tavalla ja oikealla hetkellä, ei koskaan ole joutava korulause. Toivomme tämän lipun johtavan meitä rauhan töihin. Sotaa ei kukaan tässä maassa enää toivo.... Luovuttaessamme tämän lipun toivomme sen vastaisuudessa muodostuvan puolustustahtonne ja kuntonne sekä isänmaamme hyväksi suorittamienne tekojen yleväksi symboliksi,*” lausui rouva Simola luovutuspuheessaan. Lipun vastaanotti kerhon puheenjoh-

Rovasti Immo Lampo vihkii kerhon lipun 22.11.-59. Lippuvartiassa Matti Sauramo ja Kalle Olenius, lipunkantajana Esko Eskola. Naistoimikunnan edustajina lippua lahjoittamassa rouvat Eskola, Vuori ja Simola. Oikealla eturivissä kapt. Kalle Mäkelä, ev ltn. Eino Toivonen, piirin kom ev ltn. Pulkkinen ja lääk maj. Eino Vuori.

taja kapt. Kalle Mäkelä kiittäen naisjaostoa arvokkaasta lahjoituksesta ja vakuutti, että kerhon jäsenet aina pitävät lippunsa kunniaassa ja sille kuuluvassa arvossa.

Lipun vihkimisen suoritti rovasti Immo Lampo. *"Sydämiin käyvässä vihkimispuheessaan hän toi esille lipun ylevän tarkoituksen ja lausui toivomuksen, että tämä lippu tulisi vastaisuudessa hulmuamaan uhrimielen ja vapauden vertauskuvana,"* kuten vuosikertomuksessa sihteeri on kirjoittanut. Lampo-pon kehotuksesta lippu ja yleisö teki kunniaa sodissa kaatuneille ja sen jälkeen soittokunta soitti virren Jumala ompe linnamme. Sitten seurasi lausuntaa, jota esitti vänr Ossi Räikkä esittäen vaikuttavasti runot "Nuorten laulu synnyinmaalle" ja "Hakkapeliitat". Mieskuoro Loimaan Lau-lajat esitti Lehtisen johdolla Suomi armas synnyinmaamme, Siunaa ja varjele meitä ja Kaiken Herra kuule meitä.

Erittäin voimakashenkisen juhlapuheen piti ev ltn Matti Helle osoit-taen kiintoisasti miten ratkaiseva osuus maanpuolustuksessa on oikealla henkisellä asenteella. *"Isänmaalla on oikeus vaatia meiltä paljon sillä aino-alla poikkeuksella, ettei sen vaatimus toimi inhimillisyyden lakeja vastaan. Oikea isänmaallisuus on paljon enemmän kuin iskusanat. Jo sen saavuttami-seksi tarvitaan iskusanaja lujempi pohja ja se pohja meillä on,"* sanoi Helle puhuessaan talvisodan ihmeestä, kun olimme yksin, mutta olimme yksi,

yhtenäinen kansa.

Vapaan sanan aikana majuri Jääskeläinen toi Reserviupseeriliiton tervehdyksen ja samalla luovutti Liiton kultaisen ansiomerkin yliltä Erkki Kaunistolle pitkäaikaisesta toiminnastaan kerhon sihteerinä. Juhliva kerho onnittelivat mm. V-S:n Reserviupseeriipiiri, Lounais-Suomen sotilaslääni, jonka tervehdyksen toi ev. V. Vähätupa käyttäen Snellmannin ajatusta: ”Aseeton kansa on keltoton” ja jatkoi, että erityisesti nykypäivinä on tarpeen aate, joka elää ja elähdyttää ja sellaista jos mikään on vapaaehtoinen maanpuolustustyö. Onnittelijoiden joukossa olivat Naantalin, Forssan, ja Salon kerhot. Loimaan kauppalanjohtaja Ahti Karpo esitti kauppalan onnittelut. Sähkeillä ja adresseilla onnittelivat mm. kenraaliluutn. K. Vaala, piispa E. Lehtinen, Loimaan Reserviupseerit, Sotainvalidien Loimaan kauppalan osasto ja pastori Erkki Sovijärvi. Päiväjuhla päättyi torvien säestyksellä yhdessä laulettuun Maamme-lauluun. Samana päivänä oli vielä iltajuhla Seurahuoneella.

Lipun oli suunnitellut kerhomme jäsen prof lääkärimajuri Eino Vuori ja luonnolliseen kokoon lipun oli piirtänyt Aili Thuren ja sen ompeli lietolainen Sinikka Toivonen. Lipputangon, joka oli tehty yli 400 vuotta vanhasta puusta, hankki ltn. Hollo ja tangon kärjen teki loimaa-lainen kultaseppä Pentti Mäki.

Vuoden aikana kerho sai seuraavat lahjoitukset: Loimaan Oluttedas Oy 10000 mk, Kuntainlehti 5000 mk ja Kansalli-Osakepankki antoi ko-mean kiertopalkinnon.

Loimaan Seudun Reserviupseerikerhon jäsenluettelo v. 1959

Loimaalta ja Loimaan kauppalasta:

Aalto Yrjö	el. lääk. kapt	Loimaan kpla
Aaltonen Antti	vänr.	"
Björkholm Birger	ylil.	"
Brännfors Eelis	ylil.	"
Fabritius	farm.ltn.	Loimaa kk
Haapanen Esko	vänr.	Loimaan kpla
Heinonen Unto	vänr.	"
Hemminki Onni	kapt.	"
Hollo Jaakko	ltn.	"
Hyhkö Oiva	ylil.	"
Hyvärinen Yrjö	maj.	"
Härmälä Pekka	ltn.	Niinijoki Hurskala
Jaakkola Niilo	ltn.	Loimaan kpla
Kalliomäki Eero	vänr.	Loimaa Kurittula
Kaunisto Erkki	ylil.	Loimaan kpla
Kemppainen Matti	ylil.	"
Ketola Kauko	ltn.	"
Korvenoja Kaarlo	ylil.	Loimaa Maamieskoulu
Kortesoja Toivo	ltn.	Loimaan kpla
Kosonen Eero	vänr.	"
Kuussaari Ahti	ltn.	"
Kvist Helmer	lääk.kapt.ltn.	"
Lahtonen Erkki	ltn.	Loimaa Haara
Laiho Helge	kapt.	Loimaan kpla
Laine Viljo	ltn.	"
Lakkonen Heikki	vänr.	"
Lampo Hannu	vänr.	"
Levanto Antero	lääk.kapt.	"
Lieskivi Tarmo	vänr.	"
Liukkonen Kauko	vänr.	"
Murto Toivo	vänr.	"
Myllykylä Jorma	ltn.	Loimaa Kauhanoja
Mäkelä Kalle	kapt.	Loimaan kpla
Nikkilä Risto	ltn.	"
Nurminen Viljo	ylil.	"
Närvä Onni	farm.ltn	"
Olenius Sulo	vänr.	"
Palin Reino	vänr.	"

Palo Ernest	vänr.	”
Pelttari Pentti	ltn.	”
Pohjankoski Y.S.	ltn.	”
Pulli Viljo	ltn.	Loimaa kk.
Rantasalo Jorma	ltn.	Loimaan kpla
Rinne Tauno	ylil.	”
Rönnqvist Lars	ev.ltn.	”
Salminen Heikki	vänr.	”
Salminen Kalle	ltn.	”
Sauramo Matti	ltn.	”
Simola Veikko	ltn.	”
Sippel Kai	ylil.	”
Soini Reima	vänr.	”
Taalikka Ilmari	ltn.	”
Tarkkonen Sakari	vänr.	”
Tohka Kalle	kapt.	Loimaa Kojonkulma
Toivonen Eino	ev.ltn.	Loimaan kpla
Toivonen Erkki	ltn.	”
Tuomola Pentti	vänr.	Loimaa Haaroinen
Tuomola Raimo	vänr.	Loimaa Lappijoki
Viitanen Lasse	ylil.	Loimaa Kojonkulma
Vihanto Olli	ltn.	Loimaan kpla
Vuori Eino	lääk.maj.	”
Vänttinen Eino J	ev.ltn.	”

Alastarolta:

Hollo Tero	ev.ltn.	Virttaa
Hulmi Pekka	ylil.	Alastaro
Kainulainen Reino	ltn.	”
Launonen Pentti	ylil.	”
Nepponen Erkki	kapt.	”
Nepponen Veikko	vänr.	”
Ojanperä Jaakko	vänr.	”
Rautanen Heikki	ltn.	”
Salonen Aatto	ylil.	”
Suominen Sulo	ltn.	”
Voutilainen Jukka	ltn.	”

Koski TL:stä:

Kaatiala Verner	vänr.	Koski TI
Kesälä Lauri	ltn.	”
Koistinen Pekka	ltn.	”

Lappalainen Martti	vänr.	”
Manni Tauno	ltm.	”
Mäki Aarne	kapt.	”
Puolaviita Orvo	ltm.	”
Santti Martti	kapt.	”
Seppä Jaakko	ylil.	”
Siikarla Hugo	ltm.	”
Suomi Antti	vänr.	”
Tamminen Aimo	ylil.	”
Urmas Toivo	vänr.	”
Urmas Olli	vänr.	”

Mellilästä:

Holkeri Viljo	ltm.	Mellilä
Okko Heikki	lääk.ltm.	”
Westerback Väinö	lääk.kapt.	”
Vähä-Sullo Simo	vänr.	”

Oripäästä:

Eskola Esko	ltm.	Oripää
-------------	------	--------

Heikkilä Pekka	vänr.	”
Kantola Risto	vänr.	”
Kouhia Jussi	ltn.	”
Oijala Esko	vänr.	”
Ranta Heikki	ltn.	”
Torkkeli Rauni	ltn.	”
Torkkeli Tauno	ltn.	”
Ylitalo Paavo	vänr.	”
Ääri Raimo	vänr.	”

Turusta:

Julla Markus	vänr.	Turku Itäinenkatu
--------------	-------	-------------------

Vampulasta:

Elovaara Veikko	maj.	Vampula
Hahko Heikki	ltn.	”
Heikkilä Matti	ylil.	”
Kataja Antti	ltn.	”
Lankinen Toivo	ltn.	”
Lehtisaari Eino	sot.pastori	”
Malmi Niilo	ltn.	”
Miettinen Tauno	ltn.	”
Ryödi Alvar	vänr.	”
Pohjola Aulis	kapt.	Rutava

Ypäjältä:

Haveri Pentti	vänr.	Ypäjä Manninen
Jaakkola Oiva	ltn.	”
Kangasniemi Lauri	vänr.	Ypäjä as
Krjukoff Niki	vänr.	”
Pietilä Tauno	ylil.	Ypäjä kk
Pispa Antti	ylil.	Ypäjä as

Uudelle vuosikymmenelle

Kerhotoiminta oli vilkasta 1960-luvulla ja painopiste oli ammunalla ja liikunnalla. Yhdistykseen perustettiin nuorten upseerien toimikunta ja sen vetäjäksi nimettiin Eero Kalliomäki.

Kerhon kokouksissa vieraili monia hyviä luennoitsijoita ja aiheet olivat aina ajankohtaisia reserviläisiä koskevia ja kiinnostavia asioita. Erittäin mieliinpainuvaksi jäi Mannerheim-ristin ritarin maj. Ilmari Honkasen esitelmä vaikeasta kaukopartioretkestä vihollisen suureen huoltotukikohtaan Uikujärven rannalle. Tämän vuosikymmenen tärkeimmäksi esitelmäsarjaksi muodostui sotilasläänin esikuntapäällikön ev. Olavi Lehden suunnittelema ja toteuttama koulutussarja ”Taistelukentän nykyäkymiä”, jonka hän aloitti Loimaalta. Tässä luentosarjassa eri aselajien ja puolustushaarojen edustajat selostivat maassamme ja maailmalla tapahtuneita muutoksia aseissa ja taktiikoissa.

Kerhon vuosikokouksessa oli paikalla 33 upseeria. Kokous nimitti kerhon kunniajäseneksi ev ltn. Eino Toivosen. Kerhon ensimmäiset harrastusmerkit saivat K. Mäkelä, V. Nurminen, J. Hollo ja E. Kaunisto.

Maaliskuussa oli ampumahiihtokilpailut Oripäässä Loimaan Seudun poliisiyhdistystä vastaan ja järjestelyn hoitivat Oripään upseerit kiitettävällä tavalla. 1.5. oli kerhon hengellinen tilaisuus Loimaan mlk kirkossa, jossa saarnasi sot.past. Hilke ja kirkkoherrat Heikkala ja Lehtisaari vastasivat järjestelyistä. Saapuvilla oli noin 500 henkeä kerhon jäseniä ja muuta yleisöä.

Toukokuun lopulla kerhomme voitti piirin ampumamestaruuskilpailuissa pienoiskiväärin joukkuemestaruuden. Prosenttiammuntaan osallistui 59 upseeria. Pienoiskiväärissä kerhomme tulos keskikokoisten kerhojen sarjassa piirissä oli ensimmäinen ja koko maassa 15. ja prosentti oli 58,2. Ammunnassa oli siis päästy erittäin hyviin tuloksiin jopa koko maatakin ajatellen.

Puolustusvoimain lippujuhlapäivänä 4.6. oli Suomen marsalkan ratsastajapatsaan paljastus, jossa oli kerhomme edustettuna lipun kanssa lipunkantajana E. Eskola ja lippu-upseereina J. Hollo, K. Olenius, E. Kalliomäki ja V. Nurminen. Liiton ampumamestaruuskilpailuissa Jyväskylässä kerhomme edustajina olivat O. ja T. Urmas sekä L. Kesälä. O. Urmas tuli toiseksi pienoiskiväärin 3x20 laukauksen kilpailussa. Hopea oli hyvä saavutus koko Suomea käsittävässä kisassa.

Syyskuun lopulla oli res.upseerien ja res.aliupseerien välinen ampu-makilpailu, jossa KOP:n lahjoittamaan kiertopalkintoon saivat vuodeksi kiinnityksen aliupseerit. Useat yhteiset kerhoillat kokosivat mukavasti osanottajia ja itsenäisyyspäivänä osallistuttiin seppeleenlaskuun sankarihaudoille aliupseerien, sotainvalidien ja kaatuneitten omaisten kanssa.

Osallistuttiin myös Heimolinnassa 13.00 alkaneeseen päiväjuhlaan, jonka järjesti sotainvalidien naisjaosto ja sekä iltajuhlaan Seurahuoneella päivällisineen.

Mistä lienee johtunut, että pesäpallo-ottelut Turun kerhoa sekä Loimaan aliupseereita vastaan hävittiin!?

Vuoden aikana ylennyksen saivat luutnanteiksi K. Olenius, K. Liukkonen ja E. Kalliomäki. Jouluaatona oli yhteinen kunniavartio sankarihautoilla aliupseerien kanssa.

Vuoden aikana toiminta on ollut kohtalaisen vilkasta, sillä kerhomme jäsenet ovat osallistuneet kaikkiaan 18 tilaisuuteen ja niistä kerhomme järjesti neljätoista.

Jäseniä oli vuoden 1960 lopussa 125, joten lisää oli tullut viisi upseeria.

Puheenjohtajaksi Kauko Ketola

KAUKO KETOLA
pankinjohtaja
kapteeni
pj. 1961-1969

Vuonna 1961 kapt. Kalle Mäkelä kieltäytyi jatkamasta puheenjohtajana ja halusi luovuttaa puheenjohtajuuden nuoremmalle. Se oli ymmärrettävää, koska hän oli hoitanut puheenjohtajan pestiä jo 16 vuotta. 9.2. pidetyssä vuosikokouksessa uudeksi puheenjohtajaksi valittiin varatuomari ylil. Kauko Ketola. Näin oli Mäkelän pitkä ja ansiokas puheenjohtajakausi päättynyt ja hän 60 vuotta täytettyään pääsi hieman hellittämään. Kiitospuheessaan Ketola kiitti eroavaa puheenjohtajaa hyvin tehdystä työstä ja ehdotti, että Kalle Mäkelä valittaisiin seuran ensimmäiseksi kunniapuheenjohtajaksi. Tämän ehdotuksen hyväksyi 30 hengen kokousväki yksimielisesti.

Vuosikokouksessa johti puhetta K. Mäkelä. Hän kiitti jäsenistöä runsaasta osanotosta kerhon toimintoihin.

Samalla hän kiitti kerhoa osakseen tulleesta huomaavaisuudesta hänen täytettyä 60 vuotta. Kapt. Nepponen kiitti nyt puheenjohtajan tehtävät jättänyttä puheenjohtajaa siitä hyvin tehdystä työstä, jota hän oli tehnyt kerhon ja maanpuolustuksen hyväksi, kun oli suurella taidolla johtanut kerhon toimintaa ja ollut innoittavana johtajana nuoremmille upseereille. Mäkelä toivotti uudelle puheenjohtajalle mitä parhainta onnea vastuullisessa tehtävässään kerhon vetäjänä.

Kerhon hallituksen erovuoroiset jäsenet E. Nepponen, E. Toivonen, E. Eskola, K. Olenius ja E. Kaunisto valittiin uudelleen ja Kauko Ketolan paikalle hallituksenjäseneksi tuli uutena R. Palin. Jäsenmaksuksi

vuosikokous päätti 700 mk.

Urheilutoimikuntaan, jota aikaisemmin kutsuttiin urheilulautakunnaksi tulivat: kokoonkutsujaksi R. Palin, jäseniksi M. Sauramo, H. Lampo, S. Tarkkonen, E. Kosonen, P. Ylitalo, V. Nepponen, E. Lahtonen, E. Kalliomäki ja K. Liukkonen.

Ampumatoimikuntaan kokoonkutsujaksi valittiin V. Nurminen ja jäseniksi T. Vartia, J. Hollo, R. Torkkeli, E. Lahtonen, E. Toivonen, E. Oijala, P. Ylitalo, J. Ojanperä, S. Vähä-Sullo, T. Urmas ja U. Heinonen. Kuten toimikuntien miesmäärästä näkyy, kerho alkoi entistä enemmän panostaa ammuntaan ja kuntoiluun.

Nyt valittiin ensi kertaa nuorten upseerien toimikunta ja sen kokoonkutsujaksi tuli E. Kalliomäki ja jäseniksi K. Olenius, U. Heinonen, R. Sainio, J. Auramaa ja T. Ranta.

Talvisodan päättymisen muistotilaisuus pidettiin 13.3. Yhteiskoululla ja sinne kutsuttiin myös aliupseerit vaimoineen. Hallituksessa keskusteltiin alaosastojen perustamisesta Koski Tl ja Vampulaan. Syyskuussa olleessa hallituksen kokouksessa tuli päätös, että suoritetaan viljakeräys kerhon talouden tukemiseksi.

Naisjaosto lahjoitti kerholle 10000 mk, mikä otettiin kiitollisuudella vastaan. Summa osoittaa, että naisjaosto oli toiminut ripeästi, onnistuneesti ja oma-aloitteisesti, kun olivat noin ison rahamäärän pystyneet lahjoittamaan.

Nuorten upseerien toimikunnan ensimmäisen kokouksen pöytäkirja

Pöytäkirja Loimaan reserviupseerikerhon vuosikokouksessa nimityn nuorten upseerien toimikunnan ensimmäisestä kokouksesta, joka pidettiin Loimaan Seurahuoneella 22.3.-61.

Läsnä olivat ltn S K Olenius, ltn E. Kalliomäki, vänr. U. Heino-
nen ja vänr. R. Soini.

Saamansa tehtävän mukaisesti ryhtyi toimikunta suunnittelemaan kerhon toimintaan sellaisia tilaisuuksia, jotka lähinnä kiinnostaisivat nuorempia jäseniä ja näin saattaisivat heidät entistä aktiivisemmin mukaan kerhotyöhön.

Keskustelujen aikana määriteltiin käsitteen ”nuori upseeri” tarkoittavan niitä kerhomme jäseniä, jotka ovat suorittaneet upseerikoulun kurssinsa sotien jälkeen ja ovat joutuneet suorittamaan upseerien tehtäviä ainoastaan mahdollisten kertausharjoitusten puitteissa.

Kokouksessa todettiin, että uusien jäsenten useimmissa tapauksissa lienee helpompi päästä sisälle kerhotoimintaan siten, että ensimmäinen kosketus kerhoon tapahtuu kilpailun tai retkeilyn muodossa, eikä varsi-

naisen virallisen kerhoillan puitteissa. Tältä pohjalta ryhtyi toimikunta hahmottelemaan maastokilpailun järjestämistä, jonka lähempi suunnittelu kuitenkin jätettiin seuraavaan kokoukseen. Tähän kokoukseen, joka päätettiin pitää 6.4.-61, kutsuttaisiin myös urheilu- ja ampumatoimikuntien edustajat.

Muistiin merkinnyt *Reima Soini*

Mitä tapahtui maastokilpailulle?

Lieneekö pidetty tuota 6.4.-61 sovittua kokousta, siitä ei ole tietoa. On varmaankin käynyt niin, että kokouksen pöytäkirja on aikojen saatossa häipynyt historian hämääseen, kuten usein on tapana käydä vielä nykyäänkin joissakin yhdistyksissä, ei reserviupseerien.

Mutta pöytäkirja löytyy kokouksesta, joka pidettiin 7.9.-61 ja pöytäkirja on seuraavanlainen:

Pöytäkirja Loimaan Reserviupseerikerhon nuorten upseerien toimikunnan kokouksesta, joka pidettiin Kurittulan kansakoululla 7.9.-61. Läsnä olivat: K. Ketola, S K Olenius, E Kalliomäki (pj), U Heinonen, T Ranta, R Soini sekä myöhemmin kokoukseen kutsuttuna E Lahtonen.

Keskusteltiin edellisen kokouksen aikana esitetyistä syyskauden toimintamuodoista, joista päätettiin seuraavaa: Pesäpallo-ottelu järjestetään syyskuun lopulla. Ottelun järjestämisessä otetaan yhteys urheilutoimikuntaan.

Herrasmieskilpailu järjestetään syksyn kuluessa. Kilpailun johtajaksi kutsuttiin E Lahtonen, joka lupautui laatimaan tarkemman suunnitelman toimikunnalle seuraavaan kerhoiltaan. Koska toimikunnalle oli annettu tehtäväksi sääntöjen laatiminen kerhon saamalle haarikalle, joka oli tarkoitettu lähinnä kerhon nuorten upseerien väliseksi kiertopalkinnoksi, päätti toimikunta ehdottaa, että ko herrasmieskilpailun yhteydessä olisi erillinen sarja nuorille upseereille, jossa sarjassa kerhon samaa haarikka olisi kiertopalkintona.

Palkinto annettaisiin sarjan voittajalle vuodeksi, eli seuraavaan kilpailuun saakka.

Loimaa 9.9.-61
Sihteerinä toiminut R Soini

Ampumatoiminta vaikeutui

Seuraavanlainen tiedotus on julkaistu keväällä 1961: *"Loimaan kauppalassa olevan ampumaradan jäätyä Aura-Humppila pikatien alle, olemme toistaiseksi pakotettuja keskittämään kaiken ampumatoiminnan Oripääläisten jäsenten rakentamalle, ja Oripään kankaalla sijaitsevalle ampumaradalle."*

Samassa tiedotteessa kerrotaan Loimaan Seudun Reserviupseerikerhon järjestämästä kirkkojuhlasta Alastaron kirkossa 7.5.61 klo 19.00: *"Urkusoolo kanttori-urkuri Urpo Elomaa. Puhe: rov. ltn. Vilho Rintamäki. Viulunsoittoa maanviljelijä Erkki Mäkimattila. Virsi 173. Puhe rov. kapt. Toivo Salminen. Virsi 462 jonka aikana kootaan uhrilahja. Mieskuorolaulua: Loimaan Laulajien vahv. kvartetti, joht. leht. Yrjö Salo. Alttarihartauden toimittaa khra E. Lehtisaari."*

1962 oli kerhon 28. toimintavuosi

Tämä vuosi oli ylil. Kauko Ketolan ensimmäinen kokonainen vuosi kerhon peräsimessä. Varapuheenjohtajana toimi lääk. maj. Eino Vuori, sihteerinä edelleen ylil. E. Kaunisto, taloudenhoitajana ltn. K. Salminen sekä muina hallituksen jäseninä olivat kapt. E. Nepponen, ylil. M. Heikkilä, luutnantit E. Eskola, M. Sauramo, E. Toivonen, R. Palin, K. Olenius, J. Hollo sekä vänr. T. Urmas. Eroa pyytäneen J. Myllykylän tilalle valittiin J. Hollo.

Suomen Reserviupseeriliiton hallitukseen on kuulunut kapt. Kalle Mäkelä ja piirin hallitukseen ovat kuuluneet K. Ketola ja varalla E. Kaunisto. Piirin nuorten upseerien toimikuntaan ovat kuuluneet ltn. E. Kosonen ja ltn. E. Kalliomäki. Ampuma- ja urheilutoimikunnat ovat entisillä kokoonpanoilla. Nuorten upseerien toimikuntaan ovat kuuluneet E. Kalliomäki kokoonkutsujana, K. Olenius, U. Heinonen, R. Soini ja P. Ylitalo. Maanpuolustuksen tuen yhdysmiehenä on toiminut J. Hollo ja hengellisen toimikunnan yhdysmiehenä on ollut sot. pastori E. Lehtisaari. Tilintarkastajina ovat toimineet O. Hemminki ja I. Taalikka varalla P. Pelttari ja T. Kortesoja.

Helmikuussa pidetyssä vuosikokouksessa oli paikalla 38 kerhon jäsentä. Se oli aika paljon ja ilmeisesti hyvä esitelmä, jonka piti mannerheimistinritari kapt. I. Honkanen aiheena "Sissitoiminta" oli saanut upseereja liikkeelle. Kuulijoina oli myös 10 aliupseeria.

Kokouksessa jaettiin pidettyjen kilpailujen palkinnot sekä harrastusmerkit seuraaville:

2. lk K. Ketola, J. Hollo ja K. Salminen

3. lk E Kalliomäki, E Kosonen, E Lahtonen, E Nepponen,
K Liukkonen, O Närvä, R Palin, R Soini, K Tohka
ja P Ylitalo.

Reserviupseeriipirin talvimestaruuskilpailut pidettiin Loimaalla 18.2. Kerhostamme oli mukana 15 kilpailijaa sekä lisäksi toimihenkilöitä. Res upseerien ja aliupseerien talvimestaruuskilpailuissa osanottajia oli kerhostamme 28 upseeria. Kilpailun oli suunnitellut V. Ruskeeniemi aliupseereista.

Talvisodan päättymisen muistojuhla oli kansanopistolla ja seppeleenlasku sankarihaudoille, missä ltn. V. Pulli puhui. Tämän tilaisuuden järjestelyt hoiti aliupseerikerho. Sankarivainajien muistopäivänä laskettiin myös seppele sankarihaudalle. Illalla oli kirkkojuhla Vampulan kirkossa, jossa puhuivat teol lis ltn. V. Takala ja Eino Lehtisaari, joka järjesti tilaisuuden, johon osallistui noin 450 henkeä. Itsenäisyyspäivänä laskettiin upseerien, aliupseerien sotainvalidien ja kaatuneitten omaisten yhteiset seppeleet kerhon alueen kaikille sankarihaudoille.

Vuoden aikana pidettiin molempien kerhojen yhteisiä kilpailuja ammunnessa peräti seitsemän sekä yhdet kilpailut maantieajossa, jonka järjesti res ups R. Soini ja R. Palin. Lisäksi osallistuttiin liiton partiokilpailuihin Lohjalla. Lokakuussa oli myös Loimaan-Salon-Lohjan kerhojen välinen ampumaottelu Lohjalla ja kerhoamme edustivat V. Nurminen, E. Eskola, E. Oijala, P. Ylitalo, N. Krjukoff ja E. Kaunisto. Tuloksista ei ole tietoa, mutta tärkeintä onkin osanotto. Kuntoammuntatuloksissa kerhomme sijoittui keskikokoisten kerhojen sarjassa koko valtakunnassa pienoiskiväärisarjassa 12. sijalle, jolle pääsi 64,5 % tuloksella ja pistooliammunnessa kerhomme sijoitus oli 15., johon sijalukuun päästiin 63,64 % tuloksella. Ne olivat hyviä sijoituksia, kun ottaa huomioon, että koko maa oli kilpakenttänä.

Lokakuussa oli myös kerhoilta yhteiskoululla, johon osallistui upseereita, aliupseereita, rotareita, leijonia ja opettajia yhteensä 85 henkeä. Esitelmän tilaisuudessa piti dos Jouko Siipi aiheena ”Henkinen voimainkoitos nykymaailmassa”. Kaikkiaan eriaiheisia tilaisuuksia oli vuoden mittaan peräti 30, joten oli menoa ja meininkiä lähes kolme tilaisuutta kuukautta kohti. Näiden tilaisuuksien yhteinen osanottajamäärä kohosi 1750. Se oli hieno saavutus! Maanpuolustusta arvostettiin ja koulutukseen osallistuttiin erikoisen hyvin.

Vuoden aikana ylennyksen saivat yliluutnanteiksi Kauko Ketola ja Risto Nikkilä ja luutnanteiksi Hannu Lampo, Toivo Murto, Reino Palin ja Matti Häkkinen sekä lääkintäkapteeniksi Matti Takala.

Vuosikertomuksen ”tilinpäätös”

Suora lainaus vuoden 1962 vuosikertomuksesta: ”Koska reserviupseerikerhon velvollisuus on, ei ainoastaan maanpuolustusharrastuksen vaaliminen sen omien jäsenten keskuudessa, vaan ennen kaikkea aktiivinen suhtautuminen oikean maanpuolustushengen ja -ajattelutavan lisäämiseksi koko kansan keskuudessa, kerho on pyrkinyt toimimaan sen mukaisesti. Esimerkkinä siitä voidaan mainita yhteistoiminta Hämeen Jääkäripataljoonan kanssa sen vierailun järjestämisessä ja tunnetuksi tekemisessä paikkakunnalla, jossa järjestettyyn yleisötilaisuuteen pallokentälle oli kokoontunut yleisöä ennätysmäärä sekä dosentti Siiven esitelmän järjestäminen laajalle kuulijakunnalle samoin kuin pyrkimys kiinteämpään yhteistyöhön kerhon alueen aliupseerikerhojen kanssa. Näkyvänä osoituksena menneiden päivien muiston säilyttämiseksi mainittakoon kerhon tehtäväkseen ottama Vesikosken taistelun muistomerkin kunnostaminen ja jatkuva kunnossa pitäminen, mikä muistomerkki, oltuaan pitempiä aikoja täysin hoitamatta, nyt on valtamaantien varrella sijaitsevana saatettu arvoaan vastaavaan kuntoon ja sellaisena on kaunistuksena myös ympäristölleen. Taloudellinen uhraus tästä perusparannuksia vaativasta kunnostuksesta oli yli 50000 vanhaa markkaa.”

Nykyisellään tuo muistopaasi ei ole enää valtatie varrella, eikä ole enää markkaakaan. Niin ajat muuttuvat ja tilanteet niiden mukana. Pääasia kuitenkin on, että kunnioitamme historiaamme ja pidämme muistomme kunniaassa. Siten annamme esipolville kuuluvan arvon ja arvostuksen heidän tekemälle työlle isänmaamme hyväksi.

Vuoden 1963 vuosikertomuksen kertomaa

Jäseniä oli vuoden alussa 126 ja lopussa 129. Kerhon keskuudesta oli tapaturmaisten kuolemien kautta poistunut kapt. Helge Laiho ja ltn. Jorma Rantasalo. ”Teemme kunnia heidän muistolleen!”

Paikkakunnalta muutti pois kerhon hallituksen jäsen K. Olenius. Hallitukseen R. Palinin tilalle valittiin R. Soini. Markkaamme oli vekslattu siten, että 100 markasta tehtiin markka eli pudotettiin nollat pois. Tässä yhteydessä kerhon hallitus vähän justeerasi myös jäsenmaksua siten, että entisestä 700 markasta tuli uudeksi jäsenmaksuksi 10 mk.

Urheilutoimikuntaan valittiin ltn. S. Tarkkonen kokoonkutsujaksi ja muiksi jäseniksi tulivat luutnantit M Sauramo, P. Ylitalo, E. Lahtonen, E. Kalliomäki, K. Liukkonen ja vänriket E. Kosonen, K. Moukola ja R. Honkala. Nuorten upseerien toimikuntakin koki pieniä muutoksia. Uudesta tuli seuraavanlainen: kokoonkutsujaksi valittiin vänr. S. Viemärö ja jäseniksi ltn. S. Olenius, E. Kalliomäki, P. Ylitalo ja vänriket U. Heino-nen ja Nummila.

Harrastusmerkin saivat seuraavat kerhomme upseerit:

1. lk V Nurminen ja E Kaunisto
2. lk K Mäkelä, E Vuori ja E Eskola
3. lk H Lampo, O Hemminki, O Hyhkö, R Honkala,
E Korvenoja, H Lakkonen, R Nikkilä, V Nepponen,
A Salonen, T Urmas, M Kemppainen, I Taalikka,
N Krjukoff, E Oijala sekä P Heikkilä

Ylennyksen saivat yliluutnanteiksi Jorma Myllykylä ja Erkki Lahtonen ja lääk ltn. Esa Vuori.

Vuoden aikana oli kahdeksat ampumakilpailut, seitsemän kerhoiltaa, kolme muistojuhlaa ja retki Porkkalaan. Loimaa isännöi piirin reserviupseereiden syyskokouksen, jossa oli mukana 18 kerhomme jäsentä ja kaikkiaan osanottajia oli 40.

Vuoden aikana kerho sai pienoislipun, jonka oli suunnitellut lääkemaj. Eino Vuori. Kerhon hallitus päätti, että lippua ei ole myynnissä, vaan se annetaan ansioituneille reserviläistoiminnassa mukana olleille henkilöille tai yhteisöille. Pienoislipun saivat ensimmäisenä vuotena Turun kerho sen täyttäessä 35 vuotta. Toinen lippu annettiin Viljo Nurmiselle hänen täyttäessään 50 vuotta *”uhrautuvaisesta työstään kerhon ampumatoiminnan uranuurtajana.”* Kolmannen lipun sai ev ltn. O. Pulkkinen hänen jäädessä eläkkeelle sotilasläänin päällikön virasta.

Reserviupseeripiiri oli saanut toiminnanjohtajan ja sen myötä kerhot ovat saaneet valmiiksi suunniteltuja ohjelmia, joten yksittäisten kerhojen ei ole tarvinnut paljonkaan paneutua toiminnan suunnitteluun, vaan on päästy toteuttamaan jo tehtyjä suunnitelmia.

Kerhon sihteeri vuosikertomuksen lopussa kirjoittaa seuraavasti: *”Kiitollisuudella voidaan kuitenkin todeta, että sen lisäksi varsinkin Alastaron ja Oripään reservin upseerit yhdessä paikkakunnan aliupseerien kanssa ovat järjestäneet lukuisia yhteisiä tilaisuuksia, varsinkin ampuma- ja maastokilpailuja. Kaikesta tästä toiminnasta kerho voi olla tyytyväinen ja hallitus kiittää jäseniä, jotka yleensä varsin runsaslukuisina ovat olleet mukana kerhon pyrinöissä.”*

Anno domini 1964

Vuosikokous aloitettiin hiljaisella hetkellä H. Laihon ja J. Rantasalon muistolle.

Kerhon hallitus koki melkoisen muutoksen, kun uuteen hallitukseen S. Oleniuksen tilalle valittiin S. Viemärö, Sauramon tilalle tuli K. Liukkonen ja Heikkilän paikalle A. Kataja.

K Mäkelä ja E Kaunisto jakoivat vuoden aikana ansaitut harrastusmerkit, joita saivat seuraavat upseerit:

1. lk K Ketola, K Salminen ja J Hollo
2. lk P Ylitalo, R Soini, K Tohka, K Liukkonen ja E Nepponen
3. lk P Pelttari, H Rautanen, P Hulmi, S Viemerö, J Kouhia ja E Lehtisaari

Kerhon pienoislippu annettiin lipun suunnittelijalle E. Vuorelle, naisjaostolle, Kalle Mäkelälle, Eino Toivoselle, S. Suomiselle sekä E. Kaunistolle. Lipun merkkipäivinänsä saivat piirin puheenjohtaja maj. Sipi Siljamäki ja kapt. Erkki Nepponen kummankin täyttäessä 50 vuotta.

Vuoden 1965 hallituksessa vaihtuvuutta

Vuosikokouksessa, joka pidettiin Loimaan Seurahuoneelle 28.1. oli mukana 28 kerhon jäsentä. Jälleen tuli kerhon hallitukseen monia muutoksia. Puheenjohtajana jatkaa Kauko Ketola ja erovuoroiset E. Nepponen, E. Eskola, R. Soini ja S. Viemerö valittiin uudelleen. E. Kauniston tilalle valittiin E. Lahtonen, E. Toivasen tilalle Pekka Mäkimattila sekä T. Urmaksen jättämälle paikalle valittiin Paavo Ylitalo. Kerhon edustajaksi piirihallitukseen nimettiin K. Ketola ja nuorten upseerien piirihallitukseen valittiin S. Viemerö.

Tänä vuonna urheilu- ja ampumatoimikuntaan valittiin vain kokoonkutsujat ja heidän tehtävikseen jäivät toimikuntien jäsenten valinta.

Vuoden aikana saivat seuraavat upseerit ansioistaan kerhon hyväksi harrastusmerkit:

1. lk Kalle Mäkelä, Eino Vuori
3. lk Pentti Päivölä, P Mäkimattila, Jyrki Mäkimattila
Keijo Moukola, Antti Pispä

Upseerit tekivät retken yhdessä aliupseerien kanssa Panssariprikaatiin. Urheilutoimikuntaan valittiin seuraavat upseerit: Kauko Liukkonen ko-

koonkutsujana, Keijo Moukola, Eero Kosonen, Hannu Lampo, Pentti Päivölä, Sakari Tarkkonen ja Eino Vepsä.

Ampumatoimikuntaan tulivat valituiksi: Krjukoff, Nurminen, Hollo, Tohka, Nepponen ja kokoonkutsujana Ylitalo.

Tulvavuosi 1966

Suuret kevättulvat eivät pystyneet hidastamaan kerhon 32. toimintavuotta. Kerho sai vuoden aikana kuusi uutta jäsentä ja vuoden lopussa heitä oli 127. Hallituksen kokoonpano oli seuraava: ylil. Kauko Ketola puheenjohtajana, varapj lääkintäevl. Eino Vuori, sihteerinä ylil. Erkki Lahtonen, rahastonhoitajana ltn. Kalle Salminen ja muina jäseninä maj. Erkki Nepponen, ylil. Pekka Mäkimattila, ylil. Esko Eskola, ltn. Paavo Ylitalo, insyylil. Reima Soini, ltn. Jaakko Hollo, ltn. Sauli Viemerö, ltn. Kauko Liukkonen ja ltn. Kauko Kotaja. Hallituksen kokouksia oli kolme vuoden aikana.

Kerhon puheenjohtaja on kuulunut RUL:n ja V-S Res. Ups. piirin hallitukseen, joten kerhomme pääsi puheenjohtajansa kautta vaikuttamaan upseerien valtakunnallisiin asioihin ja kuljettamaan tietoa sieltä kerhollemme.

Kerhoiltoja oli vuoden aikana seitsemän ja osanottajia yhteensä 156. Ne olivat yhteisiä Loimaan reserviupseerien kanssa. Esitelmätoimintoina ovat pääasiassa toimineet Lounais-Suomen Sotilasläänin ja varuskuntien upseerit. Sotilasläänin komentaja kenrnmaj Olof Lindeman oli kerhomme vieraana marraskuussa. Lainausta vuoden toimintakertomuksesta: *”Yhteistyö reserviupseerien kanssa on sujunut hyvin ja on tämä ollut omiaan yhdistämään molempien yhdistysten jäseniä maanpuolustusasiain eteenpäin viemiseksi.”*

Ampuma- ja urheilutoiminta oli erittäin vilkasta ja tilaisuuksia oli vuoden aikana peräti 34 ja osanottajia 168. Saavutetuista tuloksista kannattaa mainita piirin ampumamestaruuskilpailussa saavutettu joukkue-mestaruus. Joukkueessa ampuivat ltn Heikki Rautanen, vänr H Konkka, vänr J Mäkimattila ja ltn Paavo Ylitalo. Ltn H Rautanen voitti talvimestaruuskilpailussa piirinmestaruuden yli 35-v sarjassa. Sotilaspartiokilpailussa kerhomme joukkue yleisessä sarjassa saavutti kolmannen sijan ja yli 35-sarjassa saavutettiin toinen sija. Hiihtoammuntakilpailuissa kerhon mestaruuden saavuttivat yleisessä sarjassa ylil. Esko Eskola ja sarjassa yli 45 vuotta ylil. Rauni Torkkeli sekä harrastesarjassa ltn T. Holkeri.

Vuoden aikana ylennettiin insinööriyliluutnantiksi Reima Soini ja luutnantiksi Keijo Moukola. Kunniapuheenjohtaja kapt. Kalle Mäkelä sai vastaanottaa Puolustusvoimain komentajan myöntämän ansiomitalin erittäin ansiokkaasta työstä maanpuolustuksen hyväksi. Kaikkiaan

Loimaan Seudun Reserviupseerikerhon

vuosikokous pidettiin torstaina 27. 1. Loimaan Seurahuoneella. Kokouksen avasi kerhon puheenjohtaja yliltn. Kauko Ketola lausuen muistosanat kerhon jäsenien kapt. Aulis Pohjolan ja ltn. Tauno Miettisen poismenon johdosta.

Kokouksen puheenjohtajaksi valittiin kapt. Kalle Mäkelä ja sihteeriksi yliltn. Erkki Lahtonen. Kerhon toiminta- ja tilikertomukset hyväksyttiin. Puheenjohtajaksi valittiin edelleen Kauko Ketola sekä muiksi hallituksen jäseniksi lääk.ev. ltn. Eino Vuori, yliltn. Erkki Lahtonen, ltn. Kalle Salminen ltn. Kauko Liukkonen, ltn. Paavo Ylitähti, ltn. Jaakko Hollo, ltn. Reima Soini, ltn. Sauli Viemerö, majuri Erkki Nepponen, yliltn. Pekka Mäkimattila, yliltn. Esko Eskola ja ltn. Antti Kotaja.

Urheilu-upseeriksi valittiin ltn. Heikki Rautanen, ampumaseeriksi Kauko Liukkonen ja pelastuspalvelun yhdysmieheksi ltn. Antero Sikiö. Kerhon edustajiksi Reserviupseeriliiton vuosikokoukseen valittiin Kauko Ketola.

Kokouksessa oli läsnä Turun Pohjoisen sotilaspiirin päällikkö, ev.ltn. Reino Simonen sekä lisäksi sotilaspiiristä kapt. Tauno Rapatti, joka esitelmöi valvonta- ja kutsunta-asioista.

kerhon järjestämiin 49 tilaisuuteen osallistui vuoden aikana 566 henkeä. Se oli hallituksen mielestä ”suhteellisen vähäistä, kun ottaa huomioon kerhon suuren jäsenmäärän. Etenkin nuoria upseereita toivotetaan tervetulleiksi mukaan toimintaan.” Varoja maanpuolustustyöhön käytettiin 2252 mk.

Naisosastolla oli ompeluiltoja kolme ja niissä osanottajia 50.

Toimintaa vuonna 1967, alastarolaiset perustavat oman yhdistyksen

Puheenjohtajana toimi edelleen ylil. Kauko Ketola ja sihteerinä ylil. Erkki Lahtonen. Rahastonhoitajaksi valittiin vänr. Tuomo Mäkelä. Hallitukseen tuli muutoksia alastarolaisten siirryttyä 18.1.1967 perustettuun omaan kerhoon. Erovuorossa olleiden alastarolaisten maj. Erkki Nepposen ja ylil. Pekka Mäkimattilan tilalle valittiin ltn. Aarre Rummukainen ja vänr. Jussi Heikkilä. Urheilu-upseeriksi eroa pyytäneen alastarolaiseen ltn. Heikki Rautasen tilalle valittiin ltn. Aarre Rummukainen ja ampu-maupseeriksi ltn. Kauko Liukkonen. Kerhon lippu-upeerina on toiminut vänr. Jussi Heikkilä ja lippumme oli mukana Turun Konserttisalissa järjestetyssä maanpuolustusjuhlassa.

Alastarolainen Loimaan kerhon perustajajäsen ltn. Sulo Suominen lausui alastarolaisten kiitokset hyvästä yhteistyöstä Loimaan Seudun reserviupseerikerhossa. Puheeseen vastasivat Kauko Ketola ja ltn. Uotila. Kaikki puhujat toivoivat yhteistyön jatkuvan tällä maanpuolustustyön tärkeällä saralla. Alastaron uusi yhdistys lähti ripeään toimintavauhtiin heti alusta alkaen, eikä se ollut mikään ihme,

sillä he olivat saaneet hyvää kokemusta ja harjoittelua Loimaan Reserviupseerien jäseninä.

Ampumatoiminta kärsi osanottajapulasta. Kilpailuja oli runsaasti, mutta sekään ei tuonut toivottua osanottoa. Varsinkin nuoret loistivat poissaolollaan. Kerhomme otteli vuoden aikana Forssan, Salon, Loh-

jan ja Kyrön res upseerien kerhoja ja Loimaan res.aliupseereita vastaan. Vain Kyrö onnistuttiin voittamaan. Tämä johtui siitä, että Forssaa, Saloa ja Lohjaa vastaan ampumaradalle tuli vain kolme ampujaa, kun joukkue käsitti viisi ampujaa. Vain ikämiesampujat olivat kiitettävästi mukana!

Vuoden urheilutoiminnasta mainittakoon vaativa Varsinais-Suomen reserviläispiirien sotilaspartio- kilpailun järjestäminen yhdessä aliupseerien kanssa. Kerhon sihteeri on vuosikertomuksessa kirjoittanut siitä seuraavasti: *"Kerhomme kannalta suurin yritys oli Vars.-Suomen res ups ja aliups piirien sotilaspartiokilpailujen järjestäminen 6-7.5.67 yhdessä aliups kanssa. Käsityksemme mukaan suuritöiset kilpailut vietiin lävitse kaikella kunnialla. Lukuisia harjoituskilpailuja järjestettiin ja kerhomme osuuden maastokilpailuissa hoiti 17.8. vänr. Eino Vepsä. Myös ovat muutamat kerhomme jäsenet osallistuneet ampumahiihto-, autopartio ja vastaaviin kilpailuihin. Kuntourheilun saralta on erityisesti mainittava kapt. Martti Mutala, joka sai 1. lk harrastusmerkin ja v. 1967 keräsi kokoon 729 pistettä. Olkoon hänen liikuntaharrastuksensa esimerkkinä niin nuoremmille kuin vanhemmille."* Mutalan "malli" kannustikin upseereita kiitettävästi kuntoilun saralle.

Vuoden aikana saivat seuraavat kerhomme jäsenet ylennyksen: yllluutnanteiksi Toivo Kortesoja, Pentti Pelttari, Kalle Salminen, Sakari Tarkkonen, Heikki Rautanen sekä luutnantiksi Matti Nummila. Kerhon monivuotiselle rahastonhoitajalle ylil. Kalle Salmiselle sekä kerhon puheenjohtajalle Kauko Ketolalle myönsi RUL:n hallitus liiton kultaisen ansiomerkin hyvästä ja tuloksellisesta toiminnasta kerhon ja maanpuolustuksen hyväksi.

Naisjaosto on toiminut ponnekkaasti järjestämällä ompeluiltoja sekä auttamalla taloudellisesti kerhoa. Puheenjohtajana on ollut rouva Ulla Tohka ja sihteerinä / rahastonhoitajana rouva Hilikka Hollo.

Nuoria upseereita liittyi kerhon jäseniksi vuoden aikana 10. Lainaus vuosikertomuksesta: *"Lukua on pidettävä hyvänä ja tarkoituksenamme onkin saada kaikki kerhomme alueella asuvat reservin upseerit kerhomme toimintaan mukaan."* Vuosikertomuksen lopussa on hallituksen esittämä toivomus runsaammasta osallistumisesta kerhon järjestämiin tilaisuuksiin.

Sääntöjä muutettiin 1968 ja yhteistyö Loimaan Reservialiupseerikerhon kanssa tiivistyi

Tehdyllä sääntömuutoksella menttiin yhdistyksessämme kahden yleisen kokouksen mukaiseen toimintaan, joten entisen vuoden alkupuolella pidetyn vuosikokouksen tilalle tuli kevätkokous ja syyskokous. Syyskokouksessa luotiin suunnitelmat tulevalle vuodelle ja kevätkokouksessa tarkasteltiin menneen vuoden toimintoja.

Kerhon sääntöjä uusittiin 1968 RUL:n sääntöuudistuksen yhteydessä. Kerho sai nyt nimekseen **Loimaan Reserviupseerit ry**. Vähän aikaisemmin naapuripitäjät perustivat omat yhdistyksensä Alastarolle, Koskelle, Ypäjälle ja Karinaisiin. Täten Loimaan Reserviupseerien jäsenmäärä väheni huomattavasti, mutta toiminta jatkui entisten suuntaviivojen mukaisesti. Alkanutta yhteistyötä Loimaan Reservialiupeerien kanssa tiivistettiin huomattavasti. Esitelmätilaisuudet ja maastoharjoitukset pidettiin yhdessä ja näin saatiin tilaisuuksiin paljon innostuneita nuoria miehiä ja maanpuolustushenki kohosi. Alkanut yhteistyö koski myös naapuripitäjien yhdistyksiä ja siten saatiin tekijöitä enemmän ja tulokset samalla paremmiksi. Yhteistyö on jatkunut hyvänä aina tähän päivään saakka ja voisipa todeta, että se on alkuun lähdettyään vuosi vuodelta vain parantunut. Esitelmätilaisuudet ovat saaneet lisää kuulijoita ja maastokilpailut olivat myös yhteisiä. Kerhoiltojen esitelmäaiheina oli usein alueellinen puolustus ja myös aliupseereilla oli mahdollisuus osallistua alueellisten esikuntien kertausharjoituksiin. Alueellisen puolustuksen luentosarjan oli kehittänyt ja myös esitti kenraalimajuri Lehti ja sitä jatkoi Turun Sotilaspiirin uusi päällikkö ev. Pauli Kaskeala sekä everstiluutnantit Antti Mikkola ja Taisto Mäki. Nyt olisi ollut kertausharjoituksiin tulijoita paljon, mutta kaikkia halukkaita ei voitu ottaa harjoituksiin.

Näin yhteinen maanpuolustushenki kehittyi ja voimistui Loimaan-kin talousalueella. Aina tarvittaessa olemme saaneet asiantuntija-apua sekä materiaalista tukea Sotilasläänin, Porin Prikaatin ja Huovrinteen varuskunnasta. Siitä suuret kiitokset Sotilasläänin ja Porin Prikaatin komentajille.

Hallituksen jäsenmääräksi päätettiin puheenjohtajan lisäksi 12 jäsentä ja kokoonpano oli seuraava:

Puheenjohtaja ylil Kauko Ketola		Varapj. lääk evl Eino Vuori	
Jäsenet			
lääk evl	Eino Vuori	ylil	Erkki Lahtonen
ylil	Kalle Salminen	ins ylil	Reima Soini
ltn	Jaakko Hollo	ylil	Heikki Rautanen
ltn	Kauko Liukkonen	ylil	Esko Eskola
vänr	Tuomo Mäkelä	ltn	Aarne Rummukainen
vänr	Auno Vaininen	vänr	Jussi Heikkilä

Tilintarkastajiksi valittiin kapt Onni Hemminki ja ltn Ilmari Taalikka ja heidän varamiehiksi ylil Pentti Peltari ja ylil Toivo Kortesoja.

Vuonna 1969 vaihtui puheenjohtaja

Kapteeni Kauko Ketolan jälkeen puheenjohtajaksi valittiin ylil. Erkki Lahtonen ja vpj:ksi vänr. Erkki Aaltonen. Uuteen hallitukseen päätettiin ottaa 12 jäsentä ja kokoonpanoksi tuli seuraava: ltn. Reijo Keskinen, ylil. Reima Soini, ylil. Kalle Salminen, ylil. Esko Eskola, ylil. Jaakko Hollo, ylil. Heikki Rautanen, ltn. Kauko Liukkonen, ltn. A. Rummukainen, ltn. Leo Lahtinen, vänr. Jussi Heikkilä, vänr. Veikko Parikka ja vänr. Tuomo Mäkelä.

ERKKI LAHTONEN
koulunjohtaja
kapteeni
pj. 1970-1977

1970 hallitus pieneni viiteen

Edellisenä vuonna valittu suuri 12 jäsentä ja puheenjohtaja käsittänyt hallitus osoittautui liian suureksi, koska noin ison hallituksen koolle saaminen tuotti vaikeuksia. Siksi vuonna 1970 hallitukseen valittiin puheenjohtaja ylil. Erkki Lahtonen ja vpj. vänr. Erkki Aaltosen lisäksi seuraavat viisi upseeria: ylil. Kauko Liukkonen, vänr. Tuomo Mäkelä, vänr. Veikko Parikka, ylil. Esko Eskola ja vänr. Martti Heikkilä. Piirikokousedustajaksi valittiin Erkki Lahtonen ja vänr. Juhani Haapala. Piirihallitukseen valittiin Erkki Lahtonen sekä liittokokoukseen Lahtonen ja Aaltonen.

17.5.1971 pidetyssä kokouksessa päätettiin antaa Kauko Ketolalle seuran pienoislippu hänen merkkipäivänään. Hallitus päätti anoa ylil Esko Eskolalle liiton

kultaista ansiomerkkiä hänen pitkäaikaisesta ja tuloksellisesta toiminnasta kerhon piirissä. Jäsenmäärä oli 73 maksanutta. Kerhon sihteerin pestin otti vastaan Martti Heikkilä. Puheenjohtajisto jatkaa entisessä kokoonpanossa, hallituksen henkilöihin tuli muutoksia, sillä uuteen hallitukseen valittiin Kauko Liukkonen, Esko Eskola, ltn. Harry Wind, vänr. Matti Hemminki ja Martti Heikkilä.

Loimaan Reserviupseereille vahvistettiin uudet säännöt piirin esittämien mallisääntöjen mukaisina. Kokous päätti ”suhtautua myönteisesti” Loimaa Seuran luonnonsuojelutoimikunnan ehdotukseen siten, että jäsenistö on käytettävissä, mutta rahallista tukea ei voida antaa heikon taloudellisen tilanteen johdosta. Mikä tuo ehdotus on ollut, ei ole tiedossa.

Seuraavat pöytäkirjat

Kokousten pöytäkirjat kertovat kerhon toiminnasta. Seuraava pöytäkirja on kirjattu vasta 11.12.1972. Edellisestä kokouksesta on kulunut puolitoista vuotta! Tästä voi päätellä, että toiminnassa on tapahtunut melkoinen notkahdus. Miksi näin on käynyt? Ehkä on tapahtunut jonkinlaista väsymystä, mutta melkein aina toiminnan vähäisyys johtuu seuran johdon toimimattomuudesta. Jos on mielekästä toimintaa, on myös osanottajia, oli kysymys mistä seurasta tahansa.

Kokous valitsi uuden hallituksen. Puheenjohtajina jatkavat entiset ja uusi hallitus sai seuraavan kokoonpanon: Kauko Liukkonen, Harry Wind, Tuomo Mäkelä, Tuomo Paronen, Urho Jumppanen ja Esko Eskola. Ampumatoimintaa vetää edelleen Kauko Liukkonen, urheilu-upseerina toimii Pentti Palo ja kerhoiltojen järjestelyt hoitaa Erkki Lahtonen. Urheilu-upseeria syyskokous evästi seuraavasti: urheilutoiminnan kehittäminen, enemmän jäseniä torstain kuntolenkille ja järjestettävä kuntotempauksia.

Seuraava syyskokous oli 4.12.1973 Säästöpankin takkahuoneessa ja mukana oli 10 jäsentä. Kokouksen puheenjohtajana toimi kunnia-puheenjohtaja Kalle Mäkelä. Jäsenmaksu nostettiin nyt 30 markkaan. Hallitukseen valittiin nyt puheenjohtajien (Lahtonen ja Aaltonen) lisäksi kahdeksan jäsentä: Harry Wind, Tuomo Paronen, Esko Eskola, Urho Jumppanen, Kauko Liukkonen, Tuomo Mäkelä, Matti Toivanen ja Martti Heikkilä. Lokakuussa järjestivät Loimaan Reserviupseerit yhdessä aliupseerien kanssa Maanpuolustusjuhlan Loimaan-Metsämaan kunnallisessa keskikoulussa arvokkaalla ohjelmalla ja juhlaan toi Puolustusvoimain tervehdysten kenraalimajuri Olavi J. Lehti.

Uusi hallitus kokoontui ensimmäiseen istuntoonsa kuuden jäsenen voimalla 12.3.1974. Heti kokouksen toisena asiana oli nuorten upseerien illan järjestäminen ja sitä valmistelemaan valittiin Lahtonen, Liukkonen ja Toivanen. Hallitus oli huolestuneena havainnut nuorten upseerien vähäisen mukanaolon kerhon toiminnassa ja tällä tavoin yrittivät tehdä korjauksen tilanteeseen. Neljäkymmenvuotisjuhlatokuntaan hallitus nimesi seuraavat: Ketola, Wind, Jumppanen, Moukola ja Lahtonen. Juhlan ohjelmatoimikunta valittiin syyskuussa ja siihen tulivat: Hilka Hollo, Keijo Moukola, Harry Wind, Kauko Ketola, Erkki Lahtonen, Erkki Aaltonen ja Martti Heikkilä. Keijo Moukolalle päätettiin luovuttaa yhdistyksen viiri hänen 50-vuotispäivänään. Vuoden 1974 vuosikokouksessa tuli hallitukseen pieni muutos, sillä Matti Toivasen tilalle valittiin Simo Vähä-Sullo. Neljäkymmenvuotisjuhlat olivat sujuneet hyvin, koska kokous kiitti puheenjohtajaa ja hallitusta onnistuneesta juhlasta.

Suomen Reserviupseeripiirien jäsenyhdistysten välisessä kilpailussa saavutti yhdistyksemme viidennen sijan, jota vastaavaa ei ollut tähän mennessä aikaisemmin saavutettu. Jäsenkunnan parhaista urheilusaa-
vutuksista vastasivat Jouko Kylä-Utsuri, Aaro Haapakoski ja Paavo Yli-
talo ampumahiihdossa sekä ampumajuoksussa ja ampumahiihtoviestis-
sä edellä mainitut saavuttivat toisen tilan. Jouko pääsi koko valtakuntaa
käsittävässä RUL:n kilpailuissa Haminassa kymmenenneksi. Kokonais-
kilpailussa ammunnan osalta seuramme saavutti piirin kilpailussa kol-
mannen sijan.

Syyskaudella kerhomme partio Haapakoski, Grönholm, Kylä-Utsu-
ri, Parikka ja Hyrkäs saavuttivat kolmannen sijan Huovin jotoksella, joka
pidettiin Säskylän-Yläneen maastoissa. Ammunnassa Matti Nummila
saavutti hienon voiton pienoiskiväärkilpailussa 60 laukausta tuloksella
576 ja Pekka Grönholm voitti kolmiottelun lokakuussa Loimaalla. Am-
pumajuoksukilpailuissa kerhomme joukkue saavutti voiton joukkueella
Jouko Kylä-Utsuri, Pekka Grönholm ja Paavo Ylitalo. Kerhon omia kil-
pailuja oli vuoden aikana peräti 22.

Kerhon vuosikertomuksen laati Pauli Hyrkäs ja hän kirjoitti mm *seu-
raavasti*: ”***Kaikin puolin on kerhomme elänyt vuoden 1976 varsin vireästi.
Normaalit kokoukset on pidetty ja toimintaa on ollut varsinkin urheilupuo-
lalla. Mainitsemisen ansaitsee myös reserviläisjärjestöjen yhteinen kirkkopy-
hä, samoin yhteiset kerhoillat Loimaan Seudun Reservialiupseerien kanssa.
Toivottavasti alkaneesta vuodesta tulee yhtä hyvä.***”

Vuoden 1977 kevätkokous

Kokous oli Seurahuoneella maaliskuun viimeisenä päivänä. Siinä hy-
väksyttiin edellisen vuoden vuosikertomukset ja tilinpäätös sekä kuultiin
tilintarkastajien lausunto, joka suositteli tili- ja vastuuvapauden myöntä-
mistä hallituksen jäsenille.

Kokouksessa oli myös palkintojen ja mitalien jako ja niitä saivat:
Jouko Kylä-Utsurille ojennettiin piirin parhaan reserviläisurheilijan
palkinto. Aaro Haapakoski sai RUK:n 50-v muistomitalin ansiokkaasta
toiminnasta yhdistyksen urheilu-upseerina. Ampumasuorituksista pal-
kintoja saivat A-sarjassa Kauko Liukkonen, Pekka Grönholm ja Tuomo
Mäkelä. B-sarjassa palkittiin Jouko Kylä-Utsuri, Antti Vainio ja Raimo
Kotirinta sekä harrastuksesta palkittiin Kauko Liukkonen, Heikki Mäki
ja Eero Tanhuanpää.

Vuoden syyskokous oli Loimaan Seudun Osuuspankilla 7.12. Siellä

tehtiin muutoksia tulevan vuoden toimihenkilöiksi. Uudeksi puheenjohtajaksi vuodelle 1978 valittiin yll. Martti Heikkilä ja varapuheenjohtajaksi Erkki Lahtonen. Hallituksen muiksi jäseniksi tulivat:

Simo Vähä-Sullo	hengelliset asiat
Tuomo Mäkelä	rahastonhoitaja
Pekka Grönholm	lippu-upseeri
Jouko Kylä-Utsuri	urheilu-upseeri
Harry Wind	yhdistysupseeri
Kauko Liukkonen	ampumaupseeri
Pauli Hyrkäs	sihteeri

Vuosikertomuksen kertomaa

”Huomattavimmat saavutukset ovat jälleen urheilun alalta. Ammunnassa saavutti yll. Matti Nummila ensimmäisen sijan ilmakivääriammunnan yleisessä sarjassa V-S:n reserviupseereiden ja aliupseereiden piirin kilpailussa.

Säkylässä pidetyssä ampumahiihdon piirikilpailussa voitti vänr. Jouko Kylä-Utsuri upseerien yleisen sarjan ja viestissä joukkueemme Ylitalo-Haapakoski-Kylä-Utsuri tuli toiseksi. Joukkuekilpailussa tuli komea voitto! Paimiossa 17.4. pidetyssä partiotaitokilpailussa tuli taas voitto joukkueella Grönholm-Kemppinen-Hyrkäs-Heikkilä-Kylä-Utsuri.

Syksyllä pidettiin Oripäässä ampumajuoksun piirinmestaruuskilpailut, joissa toimimme järjestäjinä yhdessä Loimaan aliupseereiden kanssa. Parhaista tuloksista mainittakoon Jouko Kylä-Utsurin voitto omassa sarjassaan ja samoin Paavo Ylitalon voitto omassaan. Joukkuekilpailussa jäimme toiseksi.

Jotoksella Pentti Kemppinen, Pekka Grönholm ja Jouko Kylä-Utsuri.

Muita syksyn tapahtumia olivat osallistumisemme Saimaan jotokseen Ruokolahdella. - ”Liekö ollut maisemat utoja koskapa sijoitukseemme oli jossain puolivälin tienoilla. Paremmalla menestyksellä sen sijaan menestytettiin Kankaanpään jotoksella, jossa saavutettiin toinen sija joukkueella Vainio-Mäki-Riikonen-Parikka-Hyrkäs. Jotostelu on näköjään saamassa uusia harrastajia ja tulee muodostumaan suosituksi lajiksi lähivuosina.”

MARTTI HEIKKILÄ
toimitusjohtaja
kapteeni
pj. 1978-1981

Näin ennusti Pauli Hyrkäs laatimassaan toimintakertomuksessa ja voidaankin todeta, että ennustus osui naulan kantaan. Tarkemmin noista erittäin mielenkiintoisista jotosteluista kertoo kirjassamme Veikko Parikka, joka oli mukana kyseisessä toiminnassa vuosikautia.

Vuoden 1978 parhaita tuloksia

Hyvänä tuloksena voidaan pitää sitä, että kerhon jäsenmäärä oli 94 upseeria. He kaikki eivät kilpailleet maastossa ja saleilla, mutta jokainen antoi sen panoksen, johon aika ja harrastuneisuus riitti.

Loimaan Reserviupseerien kilpailutuloksia:

Kupittaa	Ilma-asekilpailut	Matti Nummila	2.
		Jouko Kylä-Utsuri	4.
Niinisalo	Piirin ampumahiihtokilp.	Joukkue:	1.
		Vesa Kivilä	
		Paavo Ylitalo	
		Jouko Kylä-Utsuri	
Säkylä	Taitokilpailu		2. ja 7.
Loimaa	V-S reservil. Ampumamest. Joukkue:		1.
	pienoiskiv. 3 x 20	Simo Soro, Matti Nummila	
		Jouko Kylä-Utsuri	
	60 laukausta	-”-	1.
	Isopistooli	Joukkue:	2.
		Eero Tanhuanpää,	
		Jukka Helin, Pekka Grönholm	
	Pienoiskiv. Joukkuekilp.	Joukkue:	2.
		Tanhuanpää, Helin,	
		Liukkonen	
	Reserviups. Piirien kilp.		1.

Pietarsaari	Valtakunn. Jotos	Loim. Res. Ups joukkue: 3. Pekka Grönholm, Jouko Kylä-Utsuri, Pentti Kemppinen ja Veikko Parikka
Mynämäki	3-ottelu	Joukkue: 3. Yrjö Riikonen, Pekka Grönholm Veikko Parikka Jouko Kylä-Utsuri
Raasi	Kenttäammunta	Joukkue: 1. Kylä-Utsuri, Nummila. Jussi Heikkilä
Loimaa	Ampumajuoksu, viestikilp.	8.
V-S:n piiri	Toimintakilpailu	Loim Res Ups 4.

Vuoden muusta toiminnasta mainittakoon varusmiespalvelukseen lähtevien informaatiotilaisuuksien järjestämiset ja ne ovat saavuttaneet hyvän vastaanoton.

Jäseniä vuonna 1979 oli 103

Toimintavuosi osoitti tiettyä piristymistä. Yleisissä kokouksissa (2) kävi 40 henkeä ja yhteisiä esitelmätilaisuuksia oli aliupseerien kanssa kerhoiltojen merkeissä ja niissä myös oli osallistujia kohtalaisesti.

Urheilutoiminta näytteli jälleen pääosaa ja kerhomme jäsenet pääsivätkin usein nousemaan ”podiumille” vuoden aikana niin yksilölajeissa kuin joukkueinakin. Tästä voidaan vetää se johtopäätös, että jäsenet haluavat hoitaa kuntoaan ja vertailla sitä muiden kanssa kilpaillen.

Huomattavimmat saavutukset vuoden aikana ovat olleet voitot ampumahiihdon joukkue- ja viestikilpailuissa Säskylässä ja kummassakin kisassa tulivat voitot joukkueella Jouko Kylä-Utsuri, Vesa Kivilä ja Paa-vo Ylitalo. Henkilökohtaisissa kilpailuissa Kylä-Utsuri voitti yleisen sarjan ja Kivilä tuli toiseksi ja 45-vuotiaitten sarjassa Ylitalo tuli toiseksi. Kerholla tuli myös voitto piirin yleiskilpailussa ja piirin taitokilpailussa parhaiten menestyi Pekka Grönholmin partio, joka tuli seitsemänneksi. Kupittaalla pidetyissä ilma-asekilpailuissa Matti Nummila saavutti toisen sijan ja Kylä-Utsuri tuli neljänneksi.

V-S:n reserviläispiirien ampumamestaruuskilpailuihin Halikkoon lähti kerhosta yhdeksän miestä kilpailemaan joukkueina ja henkilökohtaisissa kilpailuissa. Parhaita sijoituksia olivat isopistoolilla saavutettu 3. sija joukkueella Helin, Tanhuanpää, Liukkonen ja pienoiskiväärikilpai-

lussa joukkue tuli toiseksi. Kenttäammuntakisan voitto tuli joukkueella Nummila, Kylä-Utsuri, Tanhuanpää.

Piirin ampumajuoksumestaruuskilpailuissa kerhomme menestys oli erinomainen, kun syyskuussa Halikossa pidetyissä kilpailuissa tuli seuraavat sijoitukset: Yleisen sarjan voitti Jouko Kylä-Utsuri ja Vesa Kivilä tuli toiseksi ja saman sijoituksen sai omassa sarjassaan Paavo Ylitalo ja samalla tuli myös joukkuevoitto upseerien sarjassa.

Syksyllä keräsi eniten osanottajia Pirkan jotos Nokialla, sillä kerhostamme lähti matkaan viisi partiota, joka oli siihenastinen osanottoennätys. Hienosti menestyi Pauli Hyrkkään kipparoima joukkue saavuttaen toisen sijan. Partion muut jäsenet olivat Pentti Palo, Matti Toivanen ja Tuomo Mäkelä. *”Vain lehtikuusen kävyn löytymättä jääminen esti tasatuloksen voittajien kanssa,”* kirjoitti Hyrkäs vuoden toimintakertomukseen. Ensikertalaisista koottu kerhomme joukkue saavutti 10. sijan.

Mikä on sitten jotostelun tarkoitus ja päämäärä? Siihen vastaa Hyrkäs näin: *”Jotostelun päätarkoituksena on reserviläisten fyysisen kunnon kehittäminen, erä- ja retkeilytaitojen elvyttäminen, pelastuspalvelu- ja ensiaputaitojen harjaannuttaminen ja luonnonsuojeluun perehdyttäminen.... Reserviläistoiminnassa on jotostelu juuri tällainen toiminnan muoto ja voitaneenkin todeta, että Loimaan Reserviupseerien toiminnassa se on saavuttanut pysyvän aseman.”*

Siinä ovat erinomaiset tavoitteet! Todella toivoisi kaikkien reserviläisten nykyisinkin harjoittavan ja ylläpitävän saavutettuja taitoja. Kansalaisyhteiskuntamme yleinen kunto on valitettavasti ollut laskusuunnassa. Se on ollut havaittavissa jo varusmiesten suurissa keskeyttämisprosentteissa. On erittäin hälyttävää, kun tuo keskeyttäjiä määrä on jo noussut viidennekseen (2008) eli on noin 20%! Siinä on ajattelemisen ja korjaamisen aihetta kaikille.

V-S:n Reserviupseeripiirin toimintakilpailussa Loimaa saavutti ”tydyttävän” 3. sijan Salon ja Kyrön jälkeen.

Hallituksen kokoonpano 1979 oli seuraava: pj. Martti Heikkilä, vpj. Heikki Mäki, jäsenet Simo Vähä-Sullo, Tuomo Mäkelä, Pekka Grönholm, Jouko Kylä-Utsuri, Harry Wind, Kauko Liukkonen ja siht. Pauli Hyrkäs.

Vuoden 1980 toimintaa

Kerhon hallitus toimi samalla kokoonpanolla kuin edellisenä vuonna. Vuoden aikana oli kaksi sääntömääräistä yleiskokousta ja lisäksi oli yhteisiä kerhoiltoja Loimaan Seudun Reserviupseerien kanssa.

Huomattavimmat menestykset saavutettiin jälleen urheilun alalla. Ampumahiihdossa tuli toinen tila joukkueella Vesa Kivilä, Kari Lahtinen ja Paavo Ylitalo. Viestikilpailussa tuli voitto samalla joukkueella yleisessä sarjas-

sa. Loimaan kerhot järjestivät yhdessä piiritason kilpailun. Taitokilpailussa Kaarinassa saavutti partio Parikka, Kiiski, Kylä-Utsuri, Saari ja Kemppinen toisen sijan ja siellä oli kerhostamme mukana kolme partiota.

Valtakunnallinen jotos oli Kirkkonummella Porkkalassa ja siellä oli kerhostamme mukana viisi partiota. Kyseisestä jotoksesta Pauli Hyrkäs on kirjoittanut vuosikertomukseen seuraavasti: *”Teimme paikkakuntamme nimeä tunnetuksi suurella määrällämme. Sissijotoksen luonteen vuoksi eivät partiomme tällä kerralla päässeet tuloksissa kärkipäähän.”*

Ampumaurheilussa kerhon jäsenet saavuttivat erinomaisia tuloksia jopa valtakunnallisissa kilpailuissa, jossa ruutiasekilpailussa joukkueemme Nummila, Österberg, Kylä-Utsuri saavuttivat voiton. Oripäässä pidetyissä ampumajouksukilpailuissa Jouko Kylä-Utsuri oli suorastaan ylivoimainen ja hyvänä kakkosena tuli kerhostamme maaliin Vesa Kivilä. Omassa sarjassaan Paavo Ylitalo saavutti myös toisen sijan ja siten tuli kerhollemme komea joukkuevoitto ampumajuoksussa.

Muusta toiminnasta mainittakoon maaliskuussa pidetty talvijotos ”Vih-torin syrjähyppy”, jonka järjestelyistä vastasi ansiokkaasti Veikko Parikka. Romunkeräystempaus oli toukokuussa ja maanpuolustuksen kaksipäiväiset juhlat olivat lokakuussa. Kerhollemme oli yhteinen reserviläisten osasto kesällä Oripäässä pidetyssä Farma-näyttelyssä, jossa monipuolista toimintaamme esiteltiin suurelle yleisölle.

Varsinais-Suomen Reserviupseeripiirin toimintakilpailussa kerhomme saavutti **kunniakkaan toisen sijan!** Erkki Lahtonen palkittiin ansioistaan Reserviupseeriliiton kilvellä. 26.3. pidetyssä kokouksessa Lahtonen lausui muistosanat edesmenneestä kerhon pitkäaikaisesta puheenjohtajasta, jatkosodan lopulla pataljoonan komentajana toimineesta kapteeni Kalle Mäkelästä.

”Kaikenkaikkiaan vuosi 1980 oli tällä kilpailualueella vilkas ja antoisa,” totesi Hyrkäs vuosikertomuksen lopussa.

MATTI TOIVANEN
autoteknikko
yliluutnantti
pj. 1982-1983

Puheenjohtajan vaihtovuosi

Uudeksi yhdistyksen puheenjohtajaksi valittiin vuoden 1981 syyskokouksessa vuodeksi 1982 yksimielisesti yll. Matti Toivanen ja varapuheenjohtajaksi Heikki Mäki. Muiksi hallituksen jäseniksi valittiin Pertti Lentovaara, Antti Vainio, Simo Vähä-Sullo, Tuomo Mäkelä rahastonhoitaja, Veikko Parikka, Pekka Grönholm, Kauko Liukkonen, Martti Heikkilä, Jouko Kylä-Utsuri urheilupseeri, Timo Manner ja Pauli Hyrkäs sihteeri.

Syyskokouksen yhteydessä jaettiin puolustusministerin myöntämät RUL:n kultaiset ansiomerkit soljen kera Erkki Lahtoselle ja Kauko Ketolalle ja RUL:n kultaiset

ansiomerkit Jaakko Hollolle, Ilmari Taalikalalle ja Martti Heikkilälle.

Jälleen yhdistys kunnostautui erityisesti ampumaurheilun eri alueilla. Kerhomme järjesti ampumahiihdon piirinmestaruuskilpailut yhdessä reservialiupseerien kanssa ja siellä kerhomme upseerien yleisessä sarjassa saavutti komean kaksoisvoiton Jouko Kylä-Utsurin ja Vesa Kivilän ansiosta. Sarjassa yli 50-vuotiaat saavutti Paavo Ylitalo kolmannen sijan ja niin tuli jälleen komea upseerien sarjan voitto loimaalaisille. Hieno voitto tuli myöskin ampumahiihtoviestissä. Kilpailujen järjestäjät saivat kiitosta arvovaltaisilta kutsuvierailta erinomaisista järjestelyistä.

Piirin ilma-asekilpailuissa saavutti Göran Österberg toisen sijan 40 laukauksen kisassa ja Jouko Kylä-Utsuri oli samassa kisassa kolmas. Joukkuekisassa kerhomme sijoittui toiseksi. Toukokuussa Loimaalla järjestetyissä kisoissa saavutti Simo Soro pienoiskiväärikilpailussa toisen sijan ja Österberg tuli kolmanneksi. Samalla tuli joukkuevoitto. Isopistoolikisassa oli Eero Tanhuanpää toinen ja joukkueen muiden jäsenten sijoitukset 7. ja 8. Siitä huolimatta tässäkin sarjassa tuli joukkuevoitto kotiin.

Ampumajuoksukilpailuissa saavutti Jouko Kylä-Utsuri toisen tilan ja kolmanneksi tuli Vesa Kivilä. Kun Paavo Ylitalo voitti oman sarjansa, tuli kerhollemme myös joukkuevoitto. Samoin voitto tuli samalla joukkueella ampumajuoksuviestissä.

Loimaan upseerikerho osallistui Helsingissä pidettyyn RUL:n 50-vuotisjuhlaan ja juhlararssi läpi keväisen kaupungin oli ”*mieliinpainuva kohokoh-ta.*”

Syksyn tärkeimmäksi tapahtumaksi muodostui Olli Tiaisen jotos Nurmeksessa, jonne kerhostamme osallistui viisi partiota. Matka tehtiin linja-autolla yhdessä reservialiupseerien kanssa.

Piirin toimintakilpailussa yhdistyksemme oli kuudennella sijalla. Tämä välttävä sijoitus johtui vähäisestä osanottajamäärästä ja sen vuoksi jäi muutamia kilpailuja väliin. Tosin ne, jotka osallistuivat, tekivät erinomaisia suorituksia.

Kerhomme kävi onnittelukäynnillä Loimaan Seudun Reservialiupseerien täyttäessä 25 vuotta ja Kyrön Seudun Reserviupseerien 30-vuotisjuhlassa. Torstaisin on edelleen toiminut hölkkäkerho ja ampujat ovat myös kokoon-tuneet säännöllisesti omiin harjoituksiinsa. Keväällä ja syksyllä järjestettiin minijotos, joissa pääorganisaattorina toimi Veikko Parikka. Yhdistys osallistui myös pelastuspalvelun toimintaan harjoitusten ja koulutuksen merkeissä. Yhdistyksessä oli vuoden lopussa 116 jäsentä.

Sihteeri kirjoitti vuosikertomuksen loppuun: ”*Omalta osaltamme teimme tunnetuksi 50-vuotiasta Reserviupseeriliittoa ja samoin maanpuolustustyötä vapaa-ehtoisella sektorilla. Ilahduttava piirre on ollut nuorten upseerien hiljalleen tapahtuva aktivoituminen. Samoin on hyvää kehitystä ollut yhä lisääntyvä yhteistoiminta Loimaan Seudun Reservialiupseerien kanssa. Käsitykseni mukaan näin saadaan uusia jäseniä toimintaan mukaan ja samalla reserviläisyysasiaa autetaan eteenpäin.*”

Vuosi 1982 – uusia toimintoja, samat toimijat

Vuoden 1982 syyskokous valitsi seuraavan hallituksen toimintavuodelle 1983: pj. Matti Toivanen, vpj. Heikki Mäki. Muut jäsenet olivat Pertti Lentovaara, Antti Vainio, Simo Vähä-Sullo, Tuomo Mäkelä, Veikko Parikka, Pekka Grönholm, Pekka Kankare, Martti Heikkilä, Jouko Kylä-Utsuri, Timo Manner ja Pauli Hyrkäs. Hallitukseen tuli uutena jäsenenä Pekka Kankare Kauko Liukkosen paikalle. Talousarvio samalle vuodelle päätyi 13400 mk loppusummaan. Tulopuolella suurin tulolähde oli jäsenmaksujen osuus 5500 mk.

Kerhon toiminta on jatkunut pääosin entisillä linjoilla. Kevätkokous oli Heikinpirtillä ja syyskokous Seurahuoneella.

Parhaat tulokset urheilun puolella voitiin kirjata jälleen ampumahiihdossa ja ampumalajeissa. Piirin mestaruuskisoissa Säskylässä Jouko Kylä-Utsuri voitti upseerien sarjan, Vesa Kivilä oli neljäs ja Paavo Ylitalo oli sarjassaan toinen, niin saatiin kirjata myös joukkuevoitto Loimaan Reserviupseereille. Sama joukkue voitti myös ampumahiihtoviestin piirin mestaruuden.

Viikkoa myöhemmin kerhomme oli järjestämässä Reserviläisurheiluliiton SM-kilpailuja samoilla kisapaikoilla Porin Prikaatin ampumamadalla ja maastossa yhdessä aliupseerien kanssa. Järjestelyt onnistuivat erinomaisesti ja talkoolaiset saivat siitä suuret kiitokset. Ei mikään ihme, sillä kisakoneistoa oli hiottu toimintaa varten jo kolme vuotta!

Naantalissa huhtikuussa olleissa vaativissa taitokilpailuissa saavutti Veikko Parikan johtama partio upseerien sarjassa neljänneksen tilan. Syksyn valtakunnallinen jotos oli Mäntyharjulla, jonne loimaalaiset olivat lähteneet runsaslukuisesti mukaan ja parhaat sijoitukset partioillamme olivat sijat 6. ja 8.

Ampumajuoksukilpailuissa Jouko Kylä-Utsuri voitti jälleen piirin mestaruuden ja Vesa Kivilä varmisti kaksoisvoiton. Paavo Ylitalon voittaessa yli 50-v sarjassa tuli Loimaan upseereille komea joukkuevoitto. Kisojen ampumaviestissä joukkueemme Olli-Pekka Rastas, Paavo Ylitalo ja Jouko Kylä-Utsuri saavutti toisen sijan.

Ampumasektorilla saavutettiin myös hyviä tuloksia. Matti Nummila voitti kenttäammunnassa upseerien yleisen sarjan mestaruuden Raasissa pidetyissä kisoissa ja Kylä-Utsuri tuli samassa sarjassa neljänneksi. Kun Ylitalo tuli omassa sarjassaan kolmanneksi, tuli yhteistuloksella Loimaan upseereille toinen sija.

Halikossa pidetyissä piirin ampumamestaruuskilpailuissa saavuttivat kerhomme edustajat seuraavia tuloksia: Pienois kiväärillä 3 x 20 ls Göran Österberg tuli toiseksi ja Matti Nummila kolmanneksi ja Kylä-Utsuri oli neljäs. Näillä tuloksilla tuli myös komea joukkuevoitto. Samoin tuli

joukkuevoitto pienoiskiväärin makuuammuntakilpailussa joukkueella Österberg, Kylä-Utsuri, Olli Urmas. Isopistoolikilpailun voitti Eero Tanhuanpää.

RUL:n ampumamestaruuskilpailuissa Hämeenlinnassa Jouko Kylä-Utsuri saavutti kenttäammunnassa kolmannen sijan. Varsinais-Suomen joukkue otti kenttäammunnan mestaruuden ja samoin voitto tuli myös pienoiskiväärakilpailussa ja joukkueessa oli loimaalaisista mukana Göran Österberg.

Muusta toiminnasta vuoden aikana mainittakoon Vihtorin syrjähyppy, jotka Veikko Parikka junaili ja hölkkäkerholaiset sekä ampujat pitivät omia harjoituksiaan. Upseerit osallistuivat myös vapaaehtoiseen pelastuspalveluun.

Sihteeri Pauli Hyrkäs on vuosikertomukseen kirjoittanut seuraavasti: *"Kaikkiaan voidaan todeta vuoden 1982 urheilutapahtumista, että hyviä tuloksia tehtiin ja mitalisijoilla oltiin, mutta harrastajien joukko on edelleen monissa lajeissa valitettavan pieni... Kuitenkin saavutettua 5. tilaa kokonaiskilpailussa voidaan pitää tyydyttävänä."*

Erkki Lahtonen on kuulunut vuonna 1982 Suomen Reservialiupseeriliiton liittovaltuustoon ja järjestötoimikuntaan. Kokousesitelmijöinä olivat vuoden aikana Pauli Kaskeala ja Urpo Levo.

Tapahtui vuonna 1983

Vuoden toiminnot soljuivat lähestulkoon jo ennen viitoitettuja latuja. Merkittävimmät urheilu suoritukset tehtiin jälleen ammunnan ja ampumahiihdon parissa. Sama joukkue, joka voitti piirin mestaruuden edellisenä vuonna, piti kiinni asemistaan niin, etteivät muut päässeet Loimaan upseereita työntämään pois korkeimmalta pallilta. Joukkue Kylä-Utsuri, Kivilä, Ylitalo oli rautaisessa kunnossa ja ampumahiihtoviestin voitto tuli myös Loimaalle edellä mainitun joukkueen voimin.

Piirin ilma-asemestaruuskilpailussa kerhomme voitti mestaruuden joukkueella Kylä-Utsuri, Österberg, Matti Nummila. Huhtikuussa Kyrössä pidetyissä taitokilpailuissa upseerien sarjassa saavutti Heikki Mäen partio yhdeksännen sijan. Toukokuussa oli piirin ampumamestaruuskilpailut ja siellä joukkueemme Nummila, Kylä-Utsuri, Österberg saavutti voiton ja henkilökohtaisessa kisassa Nummila oli kolmas. Isopistoolissa Eero Tanhuanpää tuli toiseksi. Pienoiskiväärin 3 x 20 laukausta kisassa Nummila saavutti toisen sijan ja Kylä-Utsuri tuli kolmanneksi ja samalla tuli myös joukkuevoitto.

Elokuussa Jouko Kylä-Utsuri osallistui RUL:n ampumamestaruuskilpailuihin V-S:n joukkueessa kenttäammuntakisaan ja henkilökohtaisessa kisassa Jouko tuli toiseksi ja nosti samalla piirin joukkueen toiselle sijalle.

Syksyllä olivat vuorossa ampumajuoksukisat ja jotostelut. Ampumajuoksussa saavuttivat miehemme jälleen joukkuevoiton ja siinä olivat Kylä-Utsuri, Ylitalo ja Mikko Eskola. Kylä-Utsuri ja Ylitalo voittivat omat sarjansa. Ampumajuoksuviestissä tuli myös piirinmestaruus joukkueella Vesa Kivilä, Olli-Pekka Rastas ja Jouko Kylä-Utsuri.

Jotoksella hieno tulos

Kangasalla pidetyssä valtakunnallisessa jotoksessa saavutti kerhomme partio Heikki Mäen johdolla kolmannen sijan häviten voittajapartiolle vain vaivaiset 1,5 pistettä. Voittajilla oli 205 pistettä. Muut kerhomme partiot sijoittuivat kovassa kisassa tuloluettelon alkupään puolelle.

Talvella kerhomme järjesti yhdessä Loimaan Seudun aliupseerikerhon kanssa piirin talvimestaruuskilpailut Heikinpirtin maastossa ja osanottajia oli kuutisenkymmentä ympäri Varsinais-Suomea. Omana kilpailuna oli jälleen Vihtorin syrjähyppy ja silloin parhaiten menestyi Matti Toivasen partio ja Pertti Lentovaaran partio tuli toiseksi.

Toukokuussa tehtiin perheretki Gyltön linnakkeelle ja loimaalaisia perheitä oli matkassa peräti kaksi linja-autollista reipasta retkiväkeä.

Hallituksen kokoonpano oli muuttunut sen verran, että Kauko Liukkosen jättämälle paikalle tuli valituksi Pekka Kankare. Kerhomme edustajina piirihallituksessa ja urheilutoimikunnassa oli Matti Toivanen, ampumatoukimunnassa Pertti Lentovaara, taloustoimikunnassa Tuomo Paronen, pelastuspalvelutoimikunnassa Pauli Hyrkäs, erämiestoimikunnassa Veikko Parikka ja hän on myös toiminut Parivartio-lehden yhdyshenkilönä.

RAIMO MAIJALA
lehtori
kapteeni
pj. 1984-1986

Kapteeni Raimo Maijala puheenjohtajaksi 1984

Kerhomme 50. toimintavuosi täyttyi ja sitä juhlittiin 18.11. Loimaan yläasteen ja lukion tiloissa. Toiminnasta kertova juhla julkaisu ilmestyi juhlan alla. Itse juhlapäivä aloitettiin juhla jumalanpalveluksella kaupunkiseurakunnan kirkossa ja siellä saarnasi rovasti Kalervo Sepänen. Jumalanpalveluksen jälkeen laskettiin seppeleet Loimaan kaupungin, Kanta-Loimaan, Oripään, Melilän ja Metsämaan sankarihaudoille. Tervehdyssanat esitti yhdistyksen puheenjohtaja Raimo Maijala. Juhlapuheen piti Lounais-Suomen sotilasläänin komentaja kenraaliluutnantti Lauri Koho. Yhdistyksen historiikin laati ja esitti kunniapuheenjohtaja Erkki Lahtonen. Mu-

siikkipuolesta vastasivat Turun varuskuntasoihtokunta johtajanaan musiikkiylil. Turkka Mettälä, Mieskuoro Loimaan Laulajat ja yksinlaulua esitti Päivi Polo-Kantola säestäjänään Olli Polo ja Loimaan Nuorisoseuralaiset esittivät tanhuja. Hieno ja lämminhenkinen juhla päättyi yhdessä laulettuun Maamme lauluun.

Näin oli annettu kiitosta aikaisemmille sukupolville heidän suurista uhrauksistaan isänmaamme vapauden hyväksi ja luotu uskoa tuleville toimijoille maanpuolustuksen tärkeydestä, jotta maamme säilyttäisi itsenäisyytensä tulevinakin aikoina. Viisi vuosikymmentä on kahden sukupolven aika. Se on ollut sotien johdosta ankarien koettelemusten aikaa, kuten myös aikaa jolloin on nostettu kansakuntamme yhdeksi eturivin maaksi maailmassa. Mutta työ maanpuolustuksen saralla on edelleen jatkuttava, sen on tämänkin päivän tilanne maailmalla meille osoittanut.

Vuoden ammunnoissa parhaita tuloksia tekivät Kupittaalla ilma-asekilpailuissa joukkue Kylä-Utsuri, Österberg, Nummila saavuttaen joukkuevoiton. Toukokuussa pidetyissä kenttäammunnan kisoissa Kylä-Utsuri tuli toiseksi. Samassa kuussa oli kerhomme piirinmestaruuskisojen järjestelyvuorossa ja siellä ampujamme menestyivät seuraavasti:

Upseerien yl. sarja,	pienoiskivääri 3x20 ls,	Matti Nummila	2.
	makuuammunta 60 ls	Matti Nummila	3.
	pienoispistooli 2x30 ls	Eero Tanhuanpää	1.
	joukkue: Tanhuanpää, Häkkinen, Lentovaara		4.
	Sama joukkue saavutti pika-ammunnassa		2.
Piirin kerhojen välisessä yleiskilpailussa Loimaan Reserviupseerit			2.

Piirin ampumahiihtokilpailut 21.-22.1. upseerien yleinen sarja:	
Jouko Kylä-Utsuri	1.
sarja yli 50 v. Paavo Ylitalo	2.
ensikertalaisten sarja:	
Olli-Pekka Rastas	3.
Edellä olevat miehet saavuttivat joukkuekilpailussa sija	2.
Ampumahiihdon viestikilpailussa upseerimme saavuttivat	1.
Syksyn ampumajuoksukisat Nousiaisissa:	
Jouko Kylä-Utsuri	1.
Paavo Ylitalo	1.

Loimaan reserviläiset järjestivät Vihtorin syrjähyppy nimisen pienoisjotoksen hiihtämällä ja viidennen kerran. Kesäkuussa järjestimme ampumasuunnistuksen viestikisan piirin kilpailuna ja mukana oli 12 joukkuetta eri puolilta piiriä. Samoin loimaalaiset saivat järjestettäväkseen piirin maastomestaruuskilpailut ja siten piiritason kilpailuja tuli Loimaan reserviläisten järjestettäväksi vuoden aikana peräti kolmet kisat. Piirin toimintakilpailussa kerhomme oli viides.

Yhdistyksen hallitus oli vuonna 1984 seuraava:

Raimo Majjala puheenjohtaja	Heikki Mäki varapuheenjohtaja
Tuomo Mäkelä rahastonhoitaja	Matti Toivanen koulutusupseeri
Jouko Kylä-Utsuri urheilu-upseeri	Pertti Lentovaara ampumaupseeri
Martti Heikkilä	Pekka Grönholm
Pekka Kankare	Simo Vähä-Sullo
Antti Vainio	Veikko Parikka
Pauli Hyrkäs sihteeri	
Jäseniä Loimaan Reserviupseereilla vuoden lopussa oli 110.	

Pauli Hyrkäs on kirjoittanut toimintakertomuksen loppuun: *”Loimaan Reserviupseerit ry:n 50. toimintavuosi voidaan kirjata monipuolisena ja työntäyteisenä ajanjaksona, Tyytyväisyydellä voidaan todeta, että kiinnostus reserviläistoimintaan on herännyt myös nuorempien upseerien keskuudessa. Varsinainen nuorten upseerien toiminta on parhaillaan käynnistymässä.”*

Toiminnan uusi vuosikymmen alkaa

Viisikymmentä aktiivista toimintavuotta on takana ja reserviupseeriyhdistys aloitti uuden vuosikymmenen tarmokkaalla toiminnalla, jota sävytti koko vuoden valtakunnallisen jotoksen järjestämisvalmistelut. Itse

tapahtuma oli 4.-6.10.1985 Oripään – Virttaankankaan alueella.

Mutta edetään aikajärjestyksessä ja mennään urheilutapahtumiin, jotka käynnistyivät jo 5.1.-85, jolloin oli V-S reserviläispiirin ilma-asekilpailut Kupittaaalla. Sieltä muutamia Loimaan kerholaisten parhaita tuloksia: Ilmakiväärin 40 ls. 2. Jouko Kylä-Utsuri, 3. Göran Österberg, 4. Matti Nummila ja tällä triolla tuli ”kotiin” selkeä joukkuevoitto.

Ampumahiihdossa yleisen sarjan voitti helmikuun alussa Mynämäessä pidetyissä kilpailuissa Jouko Kylä-Utsuri ja yli 50 v. sarjan voiton otti Paavo Ylitalo. Joukkuevoitto jäi saavuttamatta siksi, kun ei kerhostamme ollut paikalla kolmatta kilpailijaa.

Loimaalla pidetyissä sotilaskolmiottelumestaruuskilpailuissa saavutti Heikki Mäki sarjassa yli 45 vuotiaat 3. sijan ja samaan sijoitukseen pääsi yli 50 v sarjassa Veikko Parikka. Ampumasuunnistuksen henkilökohtaisissa kisoissa ensikertalaisten sarjassa tuli Matti Ylitalo 2. ja yleisessä sarjassa Kylä-Utsuri neljänneksi.

Piirin ampumamestaruuskilpailuissa 1.-2.6. Salossa menestyivät jälleen samat kerhomme jäsenet: 1. Jouko Kylä-Utsuri, pienoiskivääri 3x20 laukausta 2. Göran Österberg, 3. Jouko Kylä-Utsuri ja yli 50 v sarjassa Matti Nummila saavutti myös kolmannen sijan.

Oripäessä oli ampumajuoksumestaruuksista kisa 12.10. ja siellä yleisen sarjan voitti jälleen Jouko Kylä-Utsuri ja Olli-Pekka Rastas tuli kolmanneksi. Ensikertalaisten sarjassa Matti Ylitalo oli kolmas ja yli 50 v sarjassa Paavo Ylitalo oli toinen ja joukkue tuli toiseksi.

Ampumajuoksuviestissä Kustavissa 26.10. saavutti joukkueemme Olli-Pekka Rastas, Paavo Ylitalo ja Jouko Kylä-Utsuri kolmannen tilan.

Sihteeri Pauli Hyrkäs kirjoitti vuosikertomukseen seuraavasti: *”Kuten edellä olleesta huomaamme, on Loimaan Res. Upseereiden urheilumenestys ollut kohtalaisen hyvä v. 1985. Valitettavasti vain toiminta on paljon yksien ja samojen harrastajien vastuulla.”*

Valtakunnallinen jotos

Vuoden ehdottomaksi päätapahtumaksi muodostui valtakunnallinen jotos, jonka järjestimme yhdessä aliupseerien kanssa. *”Järjestelyissä ei löytynyt valittamisen sijaa,”* kirjoitti nimimerkki Takapäivystäjä Parivartiossa. Kolmen vuoden suunnittelu ja valmistelu pantiin käytännön toiminnaksi ja kerhomme jäsenistö oli innolla mukana erilaisissa tehtävissä, joita kylä riitti. Kaikkiaan kertyi molemmilta kerhoilta yhteensä 184 rastihenkilösuoritusta, 96 huoltotoimintasuoritusta, 11 kansliasuoritusta jne. Henkilöitä oli työssä 236 ja työsuorituksia tuli yhteensä 439. Talkootunteja tehtiin kaikkiaan 3500-4000. Siinä oli siis töitä kaikille, jotka vain ”kyn-

nelle kykenivät”. Kerhon naisjaosto piti kanttiinia koko jotoksen ajan ja heidän apuaan tarvittiin myös muissa huoltotehtävissä.

Jotokselle osallistui kymmenittäin partioita ympäri Suomen. He tulivat, kokivat ja nauttivat ja olivat tyytyväisiä. Ilmat suosi jotostelijoita ja tehtävät rasteilla olivat sellaisia, että siellä erottuivat jyvät akanoista. Erään Imatralta linja-autolla liikkuneiden partioiden miehistöt halusivat välttämättä jatkaa tehtävien ratkomista myös kotimatalla, koska jäi jotain hampaankoloon. He saivat, mitä pyysivät. Erittäin monipuoliset jotoksen tehtävät olivat pääasiassa Pauli Hyrkäksen laatimia.

Uutta vuoden toiminnassa oli rauhan ja turvallisuuden päivä järjestelyineen ja tilaisuudesta lähetettiin rauhanadressit kaikkiin Loimaan ympäristökuntiin siinä uskossa ja toivossa, että kunnissa vietäisiin asiaa eteenpäin.

Kerhon jäsenistä koottiin kaksi ryhmää Loimaan vapaaehtoisen pelastuspalvelun käyttöön ja pelastuspalvelutoimikunnan puheenjohtajana oli Veikko Parikka vuoden 1986 alusta alkaen.

Kerhon hallitus v. 1985:

Raimo Majjala, puheenjohtaja
Tuomo Mäkelä, rahastonhoitaja
Jouko Kylä-Utsuri, urheilu-ups.
Martti Heikkilä
Pekka Kankare
Antti Vainio
Pauli Hyrkäs, sihteeri

Heikki Mäki, varapuheenjohtaja
Matti Toivanen, koulutusupseeri
Pertti Lentovaara, ampumaupseeri
Pekka Grönholm
Simo Vähä-Sullo
Veikko Parikka

Muu edustus: Erkki Lahtonen on kuulunut Res. Ups. Liiton liittovaltuustoon ja sen järjestelytoimikuntaan ja on kuulunut myös kutsuntalautakuntaan. Raimo Majjala on kuulunut piirihallitukseen sekä Veikko Parikka on kuulunut piirin erätoimikuntaan ja Parivartio-lehden avustajakuntaan. Pertti Lentovaara kuului piirin ampumatoimikuntaan.

Loimaan Reserviupseereihin kuului jäseniä Loimaan kaupungista ja kunnasta, Mellilästä, Oripäästä ja Vampulasta ja jäsenmäärä vuoden lopussa oli 106.

”Loimaan Reserviupseerit ry:n 51. toimintavuosi voidaan kirjata päättyneeksi monipuolisena ja työntäyteisenä ajanjaksona,” kirjoitti sihteeri toimintakertomuksen loppuun.

Loimaan Reserviupseerit ry:n 52. toimintavuosi

Jäsenmäärä oli hieman lisääntynyt ja oli se vuoden 1986 lopussa 113. Vuoden aikana hallitus toimi seuraavassa kokoonpanossa:

Raimo Maijala, puheenjohtaja	Heikki Mäki, varapj.
Pauli Hyrkäs, sihteeri	Timo Suokas, rahastonhoitaja
Pertti Lentovaara, ampumaseer	Jouko Kylä-Utsuri, urheilu-ups
Pekka Grönholm	Antti Vainio
Martti Heikkilä	Veikko Parikka
Pekka Kankare	Tuomo Mäkelä
Timo Manner	

Kevätkokouksessa esitelmöi toiminnanjohtaja Paavo Salonen reserviläistoiminnasta ja syyskokouksessa saatiin kuulla Elis Brännforsin esitys sodanajan kaukopartiotoimintaan liittyneestä lentotoiminnasta. Silloin lentokoneita käytettiin kuljetuksiin, tiedusteluihin ja jopa haavoittuneiden evakointeihin vihollisen selustasta.

Yhdistyksen edustajina olivat: kunniapuheenjohtaja Erkki Lahtonen on kuulunut RUL:n liittovaltuustoon, liittokokousedustajana oli Heikki Mäki ja piirihallituksessa oli Raimo Maijala.

Vuoden urheilutapahtumat

Kertunmäellä järjestettiin yhdessä aliupseerien kanssa piirin taitokilpailut, joihin osallistui kaikkiaan 42 joukkuetta. Parivartio-lehti antoi vuolaasti kehuja kilpailujen hyvästä suunnittelusta ja toteutuksesta. Taitokilpailu valittiin vuoden mallitapahtumaksi ja valinnassa kiinnitettiin huomiota erikoisesti tiedotustoimintaan ja jäsenhankintaan.

Yhteisiä Heikinpirtillä järjestettyjä harjoituksia aliupseerien kanssa oli maastoammunnan, ampumasuunnistuksen ja kartanluvun merkeissä ja halukkailla oli myös mahdollisuus suorittaa reserviläisammunnat. Pistooliampujilla oli yhteiset harjoitusillat Laukojen ampumaradalla ja suorituksia kerhomme osalta kertyi 54.

Itse ammuntilpailuissa menestyivät kerhomme jäsenet kohtalaisen hyvin, sillä tammikuussa pidetyissä ilma-asekilpailuissa Kupittaalla Göran Österberg ja Matti Nummila kumpikin omassa sarjassaan saavuttivat toisen tilan. Ruutiasekilpailuissa kesäkuussa Krouvinnummella saavutti Österberg jälleen toisen tilan kuten myös Nummila yli 50 v sarjassa. Joukkueella Nummila, Österberg, Kylä-Utsuri saavutettiin joukkuevoitto 60 laukauksen kilpailussa ja toinen tila 3x20 laukauksen kisassa.

Eero Tanhuanpäällä oli sihti kohdallaan pienoispistoolikisassa, sillä hän saavutti siinä voiton yli 50 v sarjassa, isopistoolilla hän pääsi toiseksi ja pistoolin pika-ammunnassa hän oli kolmas. Näin tuli kotiintuomisina täysi värisuora piirinmestaruusmitaleita. Pika-ammunnan joukkuekilpailussa trio Lentovaara, Tanhuanpää Tynkkynen toi voiton Loimaal-

le. Kesäkuun alussa pidetyissä kenttäammunnan piirinmestaruuskisassa Raasissa sai Kylä-Utsuri pronssia.

Piirin hiihtomestaruuskilpailuissa Alastarolla Jouko Kylä-Utsuri ja Paavo Ylitalo saavuttivat kumpikin mestaruuden omissa sarjoissaan. Soitilaskolmiottelussa Kaarinassa olivat Pekka Grönholm ja Heikki Mäki kumpikin kolmansia ja Veikko Parikka saavutti neljännen sijan. Joukkueena Loimaan upseerit pääsivät kolmanneksi.

Ampumasuunnistuksen piirinmestaruuskilpailussa Naantalissa ensikertalaisten sarjan voitti Jarmo Heikkinen. Samoin joukkueemme Ylitalo, Kylä-Utsuri ja Heikkinen saavuttivat mestaruuden. Piirin mestaruus tuli myös ampumajuoksun viestikilpailussa Mynämäellä joukkueella Teppo Vainio, Jarmo Heikkinen ja Jouko Kylä-Utsuri.

Naantalissa 11.10. pidetyissä ampumajuoksukilpailuissa Kylä-Utsuri, Ylitalo ja Vainio kukin otti sarjansa mestaruuden ja joukkuekilpailussa he tulivat toiseksi. Suomen Reserviläisurheiluliiton ampumasuunnistuksen mestaruuskisoissa Mynämäellä saavutti joukkueemme Heikkinen, Kylä-Utsuri, Vainio Varsinais-Suomen kakkosjoukkueena kunniakkaan viidennen sijan.

Valtakunnallisessa jotoksessa Ähtärissä oli kerhostamme mukana kolme joukkuetta yhteensä 12 miestä ja parhaan sijoituksen saavutti 3. partio tullen seitsemänneksi.

Muu toiminta

Huhtikuussa tehtiin perheretki Satakunnan Lennostoon. Perinteiseen tapaan järjestettiin itsenäisyyspäivänä, kaatuneitten muistopäivänä ja jouluaattona seppeleenlaskut ja kunniavartiot sankarihaudoille Kanta-Loimaan, Loimaan, Mellilän ja Metsämaan kirkkotarhoissa. Uudistettuun pelastuspalvelutoimintaan upseereista koottiin kolme partiota ja toiminnan organisoivat Veikko Parikka.

Piirin kevätkokouksessa 26.3. ojensi piirin puheenjohtaja Antti Yli-Paunu plaketin Veikko Parikalle tunnustukseksi pitkäaikaisesta Parivartio-lehden avustamisesta. Nimimerkki Takapäivystäjän värikkäät ja monipuoliset selostukset olivat johtaneet tähän palkitsemiseen.

Kerhon kevätkokouksessa Erkki Lahtonen luovutti kunniapuheenjohtajan maljan Pertti Lentovaaralle hänen tuloksellisesta toiminnasta ampumaurheilun hyväksi tekemästään työstä. Hallitus jakoi 50-vuotisjuhlan lahjoina saadut lautaset ja maljat kiertopalkintoina seuraaville: Pertti Lentovaara pistooliammunta, Jouko Kylä-Utsuri kivääriammunta, Timo Suokas nuoret upseerit ja Pauli Hyrkäs jotos. Sinnikkään veteraanin lautasen sai Matti Nummila ja puheenjohtaja Raimo Maijala sai naisosaston lahjoittaman tuopin.

Matti Nummila on ollut menestyksekkäs ampuja niin upseereissa kuin Loimaan Laukojissakin.

Syyskokouksessa palkittiin Matti Toivanen hänen ansioistaan ja aktiivisesta toiminnastaan RUL:n puukolla. Yhdistyksen viirin saivat Pauli Hyrkäs ja Matti Nummila heidän täyttäessä ummelleen viisikymmentä vuotta. Kerhon viiri annettiin myös Loimaan Sotaveteraaneille yhdistyksen täyttäessä 20 vuotta.

Vuoden toiminnasta tehdyssä yhteenvedossa mainitaan seuraavasti: *”... toiminta on ollut suhteellisen monipuolista ja – kuten tuloksista näkyy – tuloksellistakin. Kerhon nimi on ollut usein esillä myös tehostuneen tiedotustoiminnan johdosta. On miellyttävää todeta nuorten upseerien lisääntyvä kiinnostus reserviläistoimintaa kohtaan. Lähes kaikki vuoden aikana varusmiespalveluksensa suorittaneet nuoret vänriket ovat ilmoittautuneet jäseniksi. Muutamia ovat menestyksellisesti osallistuneet jo toimintaan.*

Nuorten toiminnan aktivointi ja yhteistyön tehostaminen aliupseerien kanssa ovat tulevaisuuden kannalta ne tehtäväalueet joihin tulee panostaa,” kirjoitti Raimo Majjala vuosikertomukseen.

Heikki Mäen puheenjohtajakausi alkaa

Vuosi 1987 oli yhdistyksen 53. toimintavuosi ja puheenjohtajan nuijan varteen tarttui Heikki Mäki. Muut hallituksen jäsenet olivat:

Antti Vainio varapuheenjohtaja Reijo Lähde sihteeri

Timo Suokas rahastonhoitaja
 Pekka Kankare
 Pertti Lentovaara
 Timo Manner
 Teemu Perho

Pekka Grönholm
 Jouko Kylä-Utsuri
 Raimo Majjala
 Veikko Parikka
 Heikki Raitanen

Vuoden aikana yhdistyksen jäsenmäärä nousi 142. Se oli hyvä luku ja hallitus kokoontui vuoden aikana kahdeksan kertaa. Heikki Mäki kuului RUL:n liittovaltuustoon ja myös piirihallitukseen varamiehenään Antti Vainio.

HEIKKI MÄKI
 poliisipäällikkö
 majuri
 pj. 1987-1995

Yhteistyö aliupseereiden kanssa oli tiivistä ja yhdessä heidän kanssaan järjestettiin Reserviläispiirien ampumamestaruuskilpailut 16. - 17.5. Yhteisiä harjoituksia pidettiin Heikinpiirtillä ja sen maastossa maastoammunnan, ampumasuunnistuksen, kartanluvun, ampumahiihdon ja reserviläisammuntojen merkeissä.

Pistooliampujilla oli maanantaisin harjoitusilta Laukojen radalla sekin yhteistyössä aliupseerien kanssa. Suorituksia kertyi kerhomme osalle 258. Jäsenet osallistuivat myös aktiivisesti Loimaan Jankon järjestämiin Torstairasteihin suunnistajina ja myös ratamestareina.

Lentopallo-ottelut tulivat vuosien tauon jälkeen mukaan toimintaan ja Hirvihovissa järjestettiin piiritason turnaus, jossa oma joukkueemme sijoittui toiseksi. Kaikkiaan mukana oli viisi joukkuetta. Talvimestaruuskilpailut piiritason kilpailuina järjestettiin Heikinpiirtillä kuten myös Vihtorin syrjähyppy pienoisjotos jo 6. kerran.

Piirin ilma-asekilpailuissa Kupittaa hallissa Matti Nummila sarjassa yli 50 v tuli toiseksi ja Göran Österberg saavutti kolmannen sijan yleisessä sarjassa. Itse järjestämissämme piirin ampumamestaruuskilpailuissa saavutettiin seuraavia tuloksia:

Pienois kivääri 3x20 ls	yleinen sarja	2. Göran Österberg
		3. Jouko Kylä-Utsuri
	Y 50	2. Matti Nummila
	Joukkue	1. Loimaan Res. Upseerit
60 ls makuu	Y	3. Göran Österberg
		4. Kylä-Utsuri
	Y 50	1. Matti Nummila
	Joukkue	1. Loimaan Res. Upseerit
Pienois pistooli 30+30 ls	Y	7. Veijo Mikkola
		9 Timo Tynkkynen

Pika-ammunta	Joukkue Joukkueella	3. Loimaan Res. Ups. 3. Pekka Grönholm, Pertti Lentovaara, Timo Tynkkynen, Matti Häkkinen
Isopistooli 30+30 ls	Joukkueella	2. Mikkola, Grönholm, Lentovaara

Kenttäammuntamestaruuskilpailut olivat Halikossa 13.6. ja siellä Jouko Kylä-Utsuri otti jälleen ”voiton kotiin”. Muita kilpailijoita ei kerhostamme ollutkaan. Ampumahiihtomestaruuskilpailussa saavutti Jouko Kylä-Utsuri myös mestaruuden. Y 50 sarjassa tuli toiseksi Paavo Ylitalo ja ensikertalaisten sarjassa otti voiton Teppo Vainio. Samalla Loimaalle tuli myös joukkuevoitto. Ampumahiihtoviestissä yleisessä sarjassa Loimaalle tuli myös mestaruus joukkueella Jarmo Heikkinen, Teppo Vainio ja Jouko Kylä-Utsuri.

Laitilassa 9.5. pidetyissä sotilaskolmiottelukisoissa saavuttivat Loimaan upseerit seuraavia tuloksia: Yleinen sarja 3. Pekka Grönholm, sarja Y 40 3. Pertti Lentovaara, sarja Y 45 4. Heikki Mäki, sarja Y 50 2. Veikko Parikka. Joukkueemme sijoittui toiselle tilalle.

Ampumasuunnistuskilpailuissa Piikkiössä yleisessä sarjassa Teppo Vainio tuli kolmanneksi ja sarjassa Y 35 Jouko Kylä-Utsuri oli toinen. Jouko saavutti Varsinais-Suomen Res. Ups joukkueessa ampumahiihtoviestissä 2. tilan.

V-S piirien syysammunnoissa Krouvinnummella 26.9.-87 Matti Nummila tuli toiseksi pienoiskiväärin 60 ls makuulta ammunassa. Ampumajuoksumestaruuskilpailuissa Mynämäellä otti jälleen voiton Jouko Kylä-Utsuri. Sarjassa Y 45 toiseksi tuli Usko Norrman. Y 50 sarjan voitti Paavo Ylitalo ja edellä olevilla miehillä tuli Loimaan Res Upseereille komea joukkuevoitto.

Syksyn ampumajuoksuviestissä, joka juostiin Laitilassa 7.11. tuli upseereillemme seuraavat tulokset: Sarjassa Y tuli voitto joukkueella Teppo Vainio, Jouko Kylä-Utsuri ja Jarmo Heikkinen. Sarjassa Y 40 joukkueemme Heikki Mäki, Paavo Ylitalo, Usko Norrman tuli toiseksi.

Nyt voikin todeta, että ampumaurheilun eri sektoreilla ovat kerhomme jäsenet menestyneet erinomaisesti ja tulokset ovat olleet hyviä. Vaikka monessa lajissa on ollut osanottajia vähän ja aina ei ollenkaan, niin hattua täytyy nostaa Jouko Kylä-Utsurille! Hän on ollut erittäin aktiivisesti mukana eri kilpailumuodoissa hiihdon, juoksun ja ammunnan sektoreilla. Myös Matti Nummila ja Göran Österberg ovat olleet ahkerasti mukana ammunnoissa ja napsineet sieltä monia mestaruuksia ja muita palkintosijoja.

Syysjotos oli nyt vuorostaan Raumalla ja sinne meni kerhostamme

kuusi partiota. Paras saavutus oli Veikko Parikan johtamalla partiolla, kun he pääsivät yhdeksänneksi. Nuorille upseereille oli järjestetty omaa toimintaa lisäämällä tietoutta reserviläistoiminnasta ja heille järjestettiin myös minijotos, jolle osallistujia oli saapunut 20 henkeä.

19.5. osallistuttiin piirin voitokkaaseen pesäpallojoukkueeseen Helsingin res. upseereita vastaan pelatussa ”tiukassa” ottelussa. Joukkueessa pelasi peräti seitsemän loimaalaista: Pekka Grönholm, Pertti Lento-vaara, Reijo Lähde, Timo Manner, Heikki Mäki, Tapio Pentikäinen ja Jouko Kylä-Utsuri. Lopputuloksena oli loistava voitto juoksuin 29-10.

Muuta tehokasta toimintaa

Toukokuun alussa kerhon jäsenillä perheineen oli mahdollisuus osallistua tutustumismatkaan Panssarimuseoon ja Panssariprikaatiin. Työväenopiston ja aliupseerien kanssa yhdessä järjestettiin Turvallisuuspolitiikan kurssi, joka käsitti yhdeksän korkeatasoista tilaisuutta. Kurssi osoittautui erittäin suosituksi, sillä osallistujia oli kaikkiaan 344.

Perinteiset kunniavartiot sankarihaudoilla järjestettiin jouluaattona ja myös jouluaamuna kanta-Loimaan kirkolla. Itsenäisyyspäivänä Kanta-Loimaalla ja kaatuneitten muistopäivänä kaupungin sankarihaudalla oli yhdistyksen lippu vartioineen kunnioittamassa isänmaan puolesta kaikkensa antaneiden muistoa. Osallistuttiin myös Mellilän ja Metsämaan sankarihaudoille laskettaviin seppeleisiin. Yhdistyksen lippu oli Puolustusvoimien lippujuhlaparaatissa Turussa 4.6. ja mukana oli myös Heikki Mäki ja Pekka Grönholm.

Tuleville varusmiehille järjestettiin infotilaisuus, jossa heille kerrottiin edessä olevan koulutuksen suuntaviivoista ja mahdollisuuksista myöhemmin siviilielämässä hyödyntää armeijassa saamiaan oppeja. Kerhon jäseniä osallistui myös piirin järjestämiin koulutuksiin PorPr:ssä ja ItPsto:ssa.

Salon Seudun reserviupseereiden 60-vuotisjuhlaan kerhomme onnitelut veivät Heikki Mäki ja Erkki Lahtonen ja Mäki osallistui myös Kyrön seudun upseerien lipunnaulaustilaisuuteen. Porin Prikaatin valatilaisuus oli 16.7.1987 Loimaalla ja tilaisuuteen oli saapunut runsaasti myös yhdistyksemme jäseniä.

Itsenäisyyspäivän juhlavastaanotto Hirvihovissa

Yhteistyössä Lions-järjestön ja Sotaveteraanien kanssa järjestettiin maamme itsenäisyyden 70-vuotisjuhlavastaanotto Hirvihovissa 5.12.

1987. Tähän erittäin vaikuttavaan tilaisuuteen osallistui lähes 700 henkeä. Juhlapuhujaksi oli saatu kenraaliluutnantti Urpo Levo. Seuraavana päivänä pidettiin itsenäisyysjuhla Hirvihovissa ja silloin oli juhlapuhujana Olavi Lähteenmäki ja aiheenaan Suomen tasavallan 70 itsenäisyyden vuotta. Itsenäisyyspäivän iltana Heikki Mäki puolisonsa kanssa osallistui Porin Prikaatin komentajan ev. Raimo Jokisen järjestämään juhlavastaanottotilaisuuteen. Juhlavuoden kunniaksi kerhomme järjesti 10.12. Loimaan Kauppaoppilaitoksella elokuvaesityksen, jonka aiheena oli Isämme taistelivat. Näin levitettiin tietoa nuorille noista kovista kansakuntamme kohtalonvuosista.

Palkintoja kiitoksien kera

Piirin syyskokouksessa 28.10. luovutettiin RUL:n kultainen ansiomerkki Pauli Hyrkkäälle hänen pitkäaikaisesta ja ansiokkaasta toiminnasta Loimaan reserviupseereiden piirissä. Piirin kevätkokouksessa kerhollemme luovutettiin rahapalkinto toimintakilpailujen 5. sijasta.

Kerhon kevätkokouksessa 16.2. palkittiin upseereita seuraavasti:
Puheenjohtajan tuoppi Heikki Mäelle
Kunniapuheenjohtajan malja Timo Suokkaalle

Loimaan PERKIN kertausharjoitus Kansanopistolla.

Syyskokouksessa luovutettiin maanpuolustusmitalit seuraaville:		
Esko Eskola	Elis Brännfors	Matti Heikkilä
Unto Heinonen	Viljo Holkeri	Jaakko Hollo
Pekka Härmälä	Niilo Jaakkola	Toivo Kortesoja
Antti Kotaja	Erkki Lahtonen	Keijo Moukola
Jorma Myllykylä	Risto Nikkilä	Viljo Nurminen
Kalle Salminen	Kalervo Seppänen	Olli Vihanto
Eira Jaakkola	Pirjo Maijala	

Yhteenveto

”Vuoden 1987 toiminta on ollut erittäin monipuolista ja vireää. Tästä osoituksena on toimintakilpailussa saavutettu 2. tila.” Kuten edellä olevasta on voitu lukea, voi jokainen varmasti yhtyä tuohon vuosikertomuksen loppuun kirjoitettuun virkkeeseen. Piirin kerhoista sai vain yksi paremman tuloksen. Kun vielä ottaa huomioon, että V-S:n piirissä on useita väkiluvultaan Loimaata suurempia kuntia, niin tuo saavutettu tulos nousee vielä enemmän arvossaan. On yritetty yhä enemmän nuorien saamista mukaan toimintaan, mutta siinä ei ole onnistuttu kuin tyydyttävästi. Kerhon saamat pisteet ovat pääosin tulleet ”konkarien” ponnistelujen tuloksina ja siitä heille suuret kiitokset, että jaksavat vuodesta toiseen olla mukana kerhon toiminnassa.

Vuosi 1988 toi uusia kujeita

Kerhon 54. toimintavuosi oli myös monipuolinen ja virkeä. Oman hyvän vauhtinsa antoi siihen jäsenlisäys, joka oli 10 uutta jäsentä ja heitä vuoden lopussa oli 152. Kerhon hallitukseen tuli myös pieniä muutoksia, kun Pauli Hyrkäs tuli takaisin sihteerin tehtäviin. Hallituksen kokoonpano oli seuraava: pj. Heikki Mäki, vpj. Antti Vainio, siht. Pauli Hyrkäs, rahastonhoit. Timo Suokas, ampumaups. Pertti Lentovaara, urheilu-ups. Jouko Kylä-Utsuri, nuorten osaston vetäjä Teemu Perho, Pekka Grönholm, Pekka Kankare, Raimo Maijala, Jouni Nurminen, Veikko Parikka ja Heikki Raitanen. Tilintarkastajina olivat Toivo Kortesoja ja Tauno Holkeri. Heikki Mäki on kuulunut RUL:n liittovaltuustoon sekä piirihallitukseen. Varamiehenä oli Antti Vainio.

Hallituksella oli vuoden aikana kahdeksan kokousta ja yleisiä kokouksia oli kaksi. Kevätkokouksessa esitelmöi Oiva Sinervo aiheenaan veteraanitoiminta ja syyskokouksessa ev. Olli Nepponen PorPr:sta kertoi puolustusvoimien uudelleenjärjestelyistä.

y 50	6. Eero Tanhuanpää
Joukkuekilpailu	3. Lentovaara, Tynkkynen, Tanhuanpää
Isopistooli 30+30 ls joukkue	2. Lentovaara, Tynkkynen, Tanhuanpää
Ilmakivääriammunta Raasissa	1. Jouko Kylä-Utsuri
Ruutiasekilpailuissa Raasissa	1. Jouko Kylä-Utsuri

Ampumahiihtokilpailut Virttaalla

Yleinen sarja	1. Jouko Kylä-Utsuri 3. Teppo Vainio
40 v.	5. Usko Norrman
50 v.	1. Paavo Ylitalo
Joukkue	1. Kylä-Utsuri, Ylitalo, Vainio

Ampumahiihtoviesti

Yleinen sarja	1, Teppo Vainio, Paavo Ylitalo, Jouko Kylä-Utsuri
---------------	--

Jouko Kylä-Utsuri ja Paavo Ylitalo kelpuutettiin edustamaan Varsinais-Suomea Reserviläisurheiluliiton ampumahiihtomestaruuskilpailuihin Kontiolahdella 20.-21.2.-88. Jouko pääsi H 35 sarjassa 4. ja Paavo oli H 55 sarjassa 6.

Piirin taitokilpailuissa 9.4. Vehmaalla partiomme Grönholm, Parikka, Lentovaara ja P. Perho-Suokas saavutti kolmannen sijan häviten voittajille vain 1,5 pistettä.

Ampumasuunnistuskilpailut Naantalissa olivat 7.6. ja siellä ratkottiin piirinmestaruudet. Tällä kerralla tuli Loimaalle sijoituksina Jouko Kylä-Utsurille 2. ja Teppo Vainiolle 4. sija.

Ampumajuoksukilpailut menivät loimaalaisilta paremmin, sillä Mynämäellä pidetyissä kisoissa tuli kaksi voittoa ja tuojina olivat jälleen Jouko Kylä-Utsuri ja Usko Norrman. Ampumajuoksuviestimestaruuskilpailussa joukkueemme Teppo Vainio, Jouko Kylä-Utsuri ja Jarmo Heikkinen toivat komean voiton Loimaalle. Samoin tuli voitto sarjassa 40 v. joukkueella Usko Norrman, Antti Vainio ja Paavo Ylitalo.

Kolmiottelut Loimaalla

Toukokuun puolivälissä pidetyissä kilpailuissa yleisen sarjan voitti Teppo Vainio. Y 40 sarjassa oli viidentenä Pertti Lentovaara ja Y 50

sarjassa Veikko Parikka saavutti viidennen sijan. Ensikertalaisten sarjan voitti Seppo Vainio. Ja joukkueella Seppo Vainio, Teppo Vainio ja Pertti Lentovaara Loimaan Res. Upseereiden kaappiin tuli jälleen voittopokaali!

Valtakunnalliselle Lohenvaellusjotokselle Vantaalla osallistui kerhostamme jälleen viisi partiota. Sijoitukset eivät varmaankaan osuneet kärkipäähän, koska niistä ei kerrottu vuosikertomuksessa. Mutta pääasia ei olekaan voitto vaan osanotto ja siinä loimaalaiset sijoittuivat varmasti kärkipäähän.

Ja muuta toimintaa

Kerhon nuoret upseerit järjestivät vanhempien upseerien tuella keväällä ja syksyllä informaatiotilaisuuden asevelvollisuuttaan suorittamaan meneville. Tämä toiminta on katsottu tärkeäksi, koska siten voidaan poistaa turhia pelkoja ja myös väärää tietoa asevelvollisuusajasta. Tätä väärää ”tietoa” ovat yleensä levittäneet ne, jotka ovat armeijansa käyneet ja sitten haluavat jopa pelotella sinne meneviä omilla kertomuksillaan. Samoin nuoret upseerit olivat Reserviupseeriliiton nuortenpäivillä ja sen tapahtumat keskittyivät Loimaalla Heikinpirtille.

Perinteiseen tapaan järjestettiin kunniavartiot jouluaattona Loimaan ja Kanta-Loimaan sankarihaudoille ja Kanta-Loimaalla se oli myös jouluaamuna. Kaatuneitten muistopäivänä ja itsenäisyyspäivänä oli kerhon lippu kaupunkiseurakunnan hautausmaalla ja kerho osallistui yhteisiin kansalaisseppeleisiin kyseisinä päivinä.

Osallistuimme ”Loimaan Sarvi” jalometallikeräykseen Heikki Mäen voimin. Loimaan sotaveteraanien talonpurkutalkoisiin otettiin myös osaa. Sotainvalidien viljankeräystalkoisiin osallistui kerhostamme Veikko Parikka. Syyskuussa olivat kutsunnat ja siellä kerhoamme edustivat Heikki Mäki, Antti Vainio ja Erkki Lahtonen. Loimaan Mesuilla oli kerhollamme yhteinen osasto aliupseerien kanssa. Siten tehtiin yleisölle tunnetuksi toimintaamme maanpuolustuksen piirissä.

Antti Vainio täytti 50 vuotta ja hänelle ojennettiin kerhon viiri ja Loimaan aliupseerien Veikko Ruskeeniemen täyttäessä 60 vuotta hänelle annettiin maanpuolustusmitali kiitoksena hyvästä yhteistyöstä kerhomme kanssa.

Kerholaisten palkitsemiset

Vuoden 1988 kevätkokouksessa palkittiin seuraavat kerhomme jäsenet ansiokkaista suorituksistaan edellisenä vuotena. Kuten voi huomata,

ovat palkintonimikkeet melko omaperäisiä!

Sinnikkään veteraanin lautanen
Nuorten aktiivisuusmalja
Pitkän piipun millisihtari
Piukka pistoolinpuristaja
Jotostuoppi
Puheenjohtajan tuoppi
Kunniapuheenjohtajan malja
Tunnollisen harjoittelijan talriikki

Paavo Ylitalo
Teppo Vainio
Göran Österberg
Timo Tynkkynen
Teemu Perhon partio
Heikki Mäki
Jouko Kylä-Utsuri
Jaakko Virtanen

Vuoden toimintaa sävytti monipuolisuus ja vireä toiminta ja siitä osoituksena kerhomme saavutti piirin toimintakilpailussa neljännen sijan. Varsinkin nuorten upseerien aktivoituminen oli ilahduttavaa. *"Toiminnan tehostumista tarvitaan edelleen kaikilla aloilla,"* ovat vuosikertomuksen viimeiset sanat.

1989 oli kerhomme 55. toimintavuosi

Kerhomme toiminta noudatteli pitkälti jo perinteisiksi osoittautuneita käytäntöjä. Siksi tämän vuoden tekemisten osalta otetaan esille vain uudet toiminnot ja tietysti kilpailujen parhaat saavutukset sekä ansioituneiden palkitsemiset. On siis turha toistaa niitä asioita, jotka toistuvat vuodesta toiseen.

Hallitus toimi täsmälleen samoilla miehityksillä kuin edellisenä vuotena. Tilintarkastajina ovat toimineet Toivo Kortesoja ja Tauno Holkeri. Hallitus piti vuoden aikana peräti 12 kokousta, joten toimintarytmi on huomattavasti vauhdittunut ja se yleensä tietää lisääntyntä erimuotoista toimintaa.

Kerhomme tärkeimmät yhteistyöjärjestöt ovat Loimaan aliupseerit ammuntojen, ampumahiihdon ja ampumajuoksun aloilla ja Jankko suunnistuksen osa-alueella.

Järjestimme itse vuoden aikana seuraavat kilpailut: Pienoisjotos Vihtorin syrjähyppy oli 17.3. ja syysammunta 2.9. Piiritason kilpailuna oli ampumahiihtokilpailut 18.-19.2. Heikinpirtillä.

Parhaat saavutukset urheilurintamalla

Krouvinnummella pidetyissä piirin ampumamestaruuskilpailuissa loimaalaisista menestyivät parhaiten ltn. Jouko Kylä-Utsuri ampuen pie-

noiskiväärillä 3x20 ls yleisessä sarjassa toiseksi ja kolmanneksi tuli vänr. Göran Österberg. Kapt. Matti Nummila saavutti Y 50 sarjassa toisen tilan.

Ja nuo edellä olevat mainiot ampujat joukkueena pääsivät piirinmestareiksi.

Pienoispistoolilla 30+30 ls pääsi vänr. Eero Tanhuanpää 3. ja ensikertalaisten sarjan voitti vänr. Jaakko Myllykylä. Joukkuevoitto Loimaan Seudun Reserviupseereille tällä aseella tuli joukkueella Myllykylä, Lentovaara, Tynkkynen.

Pika-ammunta 3x20 ls Y sarjassa 2. vänr. Timo Tynkkynen ja Y 50 sarjassa 2. Eero Tanhuanpää. Joukkueemme Tynkkynen, Tanhuanpää, Myllykylä voitti tässä kisassa piirinmestaruuden. Isopistoolikilpailun 30+30 ls Y 50 sarjassa 2. Eero Tanhuanpää ja joukkueemme Tynkkynen, Tanhuanpää, Lentovaara saavutti hopeatilan.

Kenttäammunta: sarja Y Jouko Kylä-Utsuri oli 2. Kiikarikiväärillä sujui Joukolta ammunta vielä paremmin, sillä hän saavutti mestaruuden ja saman tempun hän teki pienoiskiväärillä kenttäammunnassa eli voitto kotiin!

Reserviläisurheiluliiton ampumamestaruuskilpailuissa Mikkelissä saavutti pienoiskiväärin 3x20 ls kilvassa Y sarjassa vänr. Jaakko Kivimäki mestaruuden ja hän kuului V-S:n piirin joukkueeseen, joka myös voitti mestaruuden. Loimaalla pidetyissä syysammunnoissa saavutti Matti Nummila omassa sarjassaan toisen tilan.

Jännitystä jotoksella.

Ampumahiihdon mestaruuskilpailut Heikinpirtillä tuottivat seuraavia sijoituksia: Kaksoisvoitto tuli loimaalaisille sarjassa Y: 1. vänr. Jarmo Heikkinen, 2. ltn. Jouko Kylä-Utsuri ja 4. Teppo Vainio. Sarjan Y 50 voitti ylil. Paavo Ylitalo ja 5. maj. Markku Laurinen. Ja jälleen tuli joukkuevoitto kerhollemme joukkueella Heikkinen, Kylä-Utsuri, Vainio.

Ampumahiihtoviesti osoitti, että kerhomme jäsenet taitavat myös hyvän yhteistoiminnan, sillä Y sarjassa joukkue Ylitalo, Vainio, Kylä-Utsuri saavutti hienon voiton. Y 40 sarjassa joukkue Saario, Laurinen, Norrman saavutti kolmannen sijan.

Reserviläisliiton ampumamestaruuskilpailuissa Punkalaitumella Jouko Kylä-Utsuri tuli sarjassa H 35 kolmanneksi. Samassa sarjassa viestikisassa piirimme joukkueessa oli mukana Jouko Kylä-Utsuri ja joukkue saavutti toisen tilan.

Ampumasuunnistusmestaruudet ratkottiin Halikossa ja kukas muu kuin Jouko Kylä-Utsuri saavutti jälleen mestaruuden ja sarjassa 45 Markku Laurinen oli 5. Saman lajin viestissä H 21 sarjassa V-S:n piiri tuli kolmanneksi. Joukkueeseen kuului Teppo Vainio.

Kolmiottelukisat olivat Turussa ja siellä yleisen sarjan voitti vänr. Teppo Vainio ja sarjassa y 40 Pertti Lentovaara oli kolmas. Y 45 sarjassa ltn. Usko Norrman tuli toiseksi ja kapt. Heikki Mäki neljänneksi. Sarjassa ensikertalaiset tuli voitto vänr. Timo Suokkaalle ja joukkue Vainio, Suokas, Norrman saavutti mestaruuden.

Ampumajuoksuisissa kisailtiin piirin kilpailuina Virttaalla ja siellä saavutettiin jälleen hyviä tuloksia. Y 35 sarjan voitti Jouko Kylä-Utsuri, 2. Jarmo Heikkinen, 4. Teppo Vainio. Sarja Y 45: 1. Usko Norrman, 4. Markku Laurinen, Sarja Y 50: 2. Paavo Ylitalo. Ensikertalaisten sarjassa voiton vei vänr. Matti Ylitalo. Joukkueiden tulokset: 1. Loimaan Res. Ups. ykkösjoukkue Kylä-Utsuri, Heikkinen, Vainio. Ja 3. Loimaan Res. Ups kakkosjoukkue, jossa kisailivat Norrman, M Ylitalo, P Ylitalo.

Ampumajuoksuviestissä kisa käytiin Oripäässä. Sarjassa Y tuli voit-tajaksi Loimaan Res. Ups. Joukkueen muodostivat Vainio, Kylä-Utsuri, Heikkinen. Sarjassa 40 tuli joukkueelle P. Ylitalo, Laurinen, Norrman neljäs tila.

Jotostelu alkoi Wihtorin syrjähyillä maaliskuussa Heikinpirtillä ja jatkui valtakunnallisilla jotoksilla Laatokan-Karjalan jotoksena Parikkalassa, jonne osallistui Loimaan Res. Upseereista peräti kuusi partiota. Kaikkiaan partioita oli matkassa 114 eri puolilta Suomea. Voidaankin todeta, että Parikkalan harjumaastoissa katajat ja muut puskat heiluivat vielä monta päivää jotoksen jälkeenkin.

Pesäpallo-ottelu Helsingin piiri – Varsinais-Suomen piiri pelattiin Helsingissä 22.9. Meilahden kentällä. Loimaalaisia oli jälleen joukkueessa runsaasti: Olli-Pekka Rastas, Esa Rasku, Jouni Hautala, Markku

Taalikka, Timo Manner, Karri Kankare ja Rauno Mäkelä. Lisäksi vaihtopelaajina olivat Veli-Matti Kankare, Pekka Kankare, Pekka Grönholm, Pertti Lentovaara ja Jouko Kylä-Utsuri ja pelinjohtajana toimi edelleen Tapio Pentikäinen ja joukkueenjohtajana Heikki Mäki. Nyt varsinaissuomalaiset olivat ryhdikkäämpiä kuin edellisenä vuotena, jolloin ”tuli turpiin” 14-2, niin nyt taisteltiin tasapeli 7 – 7. Vuosikertomuksesta saa ottelusta lukea seuraavasti: *”Kiivaan ottelun jälkeen siirryttiin hotelli Pasiilaan, joka toimi majoituspaikkana. Saunassa pehmennettiin sekä miehiä että lihaksia. Kun ottelu oli pariin kertaan pelattu uudestaan, siirryttiin ravintolan puolelle iltapalalle. Samassa yhteydessä luovutettiin Heikki Mäelle maanpuolustusmitali ansioista reserviläistoiminnassa.”* Tietooni ei ole kantautunut, kuinka pehmeäksi joukkue johtajineen oikein tuli.

Muuta toimintaa olivat erilaiset talkootapahtumat, joista kerho sai myös taloudellista hyötyä. Eräs talkoista oli Hietikon taimitarhalla suoritettu vartiointi taimien suojelemiseksi teerien aiheuttamia tuhoja vastaan. Ja sellainenhan sopi hyvin, sillä samalla sai kertausta vartiointitehtäviin. Loimaan Seudun Reservin aliupseerien kanssa toimitettiin Keskiviikko-Extran liite, joka käsitteli reserviläistoimintaa ja siihen hankituilla ilmoituksilla kerhot saivat kahisevaa toimintojensa rahoittamiseen. Loimaan messuilla oli yhteinen osasto aliupseerien kanssa.

Muistettiin Heikki Mäkeä kukilla ja kerhon viirillä hänen täyttäessä 50 vuotta 27.6.-89. Syyskokouksen yhteydessä ojennettiin Hilka Hollolle maanpuolustusmitali hänen ansioistaan kerhon naisjaostossa tehdystä työstä. Reserviupseeriliiton kultaisella ansiomitalilla palkittiin Heikki Mäki ja hopeiset ansiomitalit saivat Pekka Grönholm ja Pertti Lentovaara sekä pronssiset mitalit saivat Jouko Kylä-Utsuri, Veikko Parikka ja Antti Vainio.

Palkittiin seuraavat ansioituneet:

Sinnikkään veteraanin lautanen	Antti Vainio
Nuorten aktiivisuusmalja	Teemu Perho
Pitkän piipun millisihtari	Matti Nummila
Piukka pistoolinpuristaja	Heikki Mäki
Jotostuoppi	Veikko Parikan partio
Puheenjohtajan tuoppi	Heikki Mäki
Kunniapuheenjohtajan malja	Teppo Vainio
Tunnollisen harjoittelijan talriikki	Usko Norrman

1990 oli edelleen ripeän toiminnan aikaa

Jäsenien määrä oli jälleen mukavasti lisääntynyt ja heitä oli nyt 162 maksanutta. Hallitukseen tuli kolme uutta jäsentä ja samalla sieltä poistui

vastaavasti kolme ollen hallituksessa heitä kaikkiaan 13. Hallituksen jättivät Raimo Maijala, Jouni Nurminen ja Heikki Raitanen. Heidän tilalleen tulivat Pentti Palo, Jaakko Virtanen ja Matti Ylitalo. Hallitus kokoontui vuoden aikana 11 kertaa. Yleisissä syys- ja kevätkokouksissa oli esitelmän pitäjänä Olli Vihanto aiheenaan Jääkäriliikkeen historia.

Pääpaino oli urheilussa

Kerho järjesti vuoden aikana jälleen jo lähes perinteisiksi käyneet kilpailut yhdessä aliupseerien ja Loimaan Jankon suunnistusjaoston kanssa. Harjoituskilpailuja oli ammunnoissa, ampumasuunnistuksessa, ampumahiihdossa sekä ampumajuoksussa. Maanantaisin on pelattu lentopalloa Ammattioppilaitoksella. Piiritason kilpailuja järjestettiin maastoammunnassa Salpakeitaalla ja Vihtorit hyppivät jälleen syrjähyppyjään maaliskuussa Heikinpirtillä.

Tuloksia piirin ampumakilpailuista

Ilma-asekilpailut aloittivat jälleen toimintavuoden ja ne olivat Salossa 14.1. Sieltä Y sarjassa Jaakko Myllykylä tuli kolmanneksi ja sarjassa Y 50 Matti Nummila voitti oman sarjansa.

Ruutiasekilpailut olivat Kupittaalla maaliskuussa ja siellä kerhomme joukkue Tynkkynen, Myllykylä, Mikkola tuli toiseksi. Yleisen sarjan kenttäammunnassa 150 m matkalla Jouko Kylä-Utsuri saavutti toisen tilan ja Pauli Perho tuli kolmanneksi. Matti Nummila voitti jälleen mestaruuden omassa sarjassaan ja joukkueemme saavutti hopeatilan.

Pienoiskiväärikisassa 60 ls makuulta Jouko Kylä-Utsuri tuli kolmanneksi ja Matti Nummila voitti Y 50 sarjan ja joukkueemme tuli kolmanneksi. Pienospistoolilla paukutteli 30+30 ls kilvassa Jaakko Myllykylä kolmanneksi ja joukkueella Myllykylä, Tynkkynen, Moisio tuli voitto Loimaalle. Pistoolin pika-ammunnassa 3x20 ls sarjassa Y tuli Timo Tynkkynen kolmanneksi ja edellä mainittu joukkue saavutti toisen tilan.

Syysammunnoissa Laitilassa oli kerhomme upseereista Matti Nummilalla sihti jälleen kohdallaan, sillä hän ampui siellä taas mestariksi.

Ampumahiihtokilpailut

Piirin ampumahiihtomestaruuskisoissa 10.-11. 2. Virttaalla tuli Jouko Kylä-Utsuri toiseksi, Teppo Vainio neljänneksi ja Markku Laurinen kolmanneksi ja Usko Norrman neljänneksi. Ja joukkuevoitto tuli myös edellä mainittujen miesten toimesta.

Ampumahiihtoviestissä 3x6 km matkalla joukkueemme Teppo Vainio, Paavo Ylitalo ja Jouko Kylä-Utsuri ottivat piirinmestaruuden Loimaalle.

Loimaalaisia oli mukana RUL:n ampumahiihtomestaruuskilpailuissa 10.3. Rovaniemellä. Siellä Jouko Kylä-Utsuri tuli sarjassa 35 vuotiaat kol-

manneksi ja Jarmo Heikkinen yleisessä sarjassa saavutti viidennen sijan. Viestissä yleisessä sarjassa V-S:n joukkue Heikkinen, Stenius, Kylä-Utsuri tuli kolmanneksi ja saman sijoituksen M 50 sarjassa sai joukkue Mäkipää, Ylitalo, Kuneinen. Mitalisijoitukset upseerien SM-kisoissa ovat kovia suorituksia ja sitä vahvuutta löytyi mukavasti loimaalaisilta kisailijoilta.

Piirimme taitokilpailut olivat 21.4. Hirvensalossa. Mukana oli Loimaalta kaksi partiota kerhostamme ja siellä Pekka Grönholmin joukkue tuli kolmanneksi ja Heikki Mäen joukkueen sijoitus oli 7.

Ampumasuunnistuskilpailuissa

Piirin mestaruuksista kamppailtiin Alastarolla kesäkuussa ja siellä upseerien yleisen sarjan voitti Matti Ylitalo ja 35 sarjassa Jouko Kylä-Utsuri tuli toiseksi. 45 sarjassa Markku Laurinen oli 4. Ensikertalaisten sarjassa kilpaillut Pasi-Antti Vainio saavutti toisen sijan ja joukkuekilpailussa kerhomme upseerit nappasivat kolmannen sijan miehityksellä Heikkinen, Pasi-Antti Vainio ja Kankare.

Ampumasuunnistuksen viestikisassa yleisessä sarjassa tuli toiseksi joukkueemme Teppo Vainio, Kylä-Utsuri, Ylitalo.

Kolmiottelukisat

Piirin kolmiottelukisat (uinti, pienoispistooliampunta, maastajuoksu) pidettiin 12.5. Kaarina-Piikkiössä ja siellä tuli kerhomme upseereille erinomaisia suorituksia. Sarjassa Y 35 Pekka Grönholm voitti kisan ja samalla piirinmestaruuden. Jouko Kylä-Utsuri tuli sarjassaan toiseksi ja Y 45 sarjassa Markku Laurinen kolmanneksi, Usko Norrman 4. ja Y 50 sarjassa Heikki Mäki 5. Sarjassa Y 55 Veikko Parikka saavutti kolmannen tilan ja ensikertalaisten sarjan voitti Jarmo Heikkinen ja hänen tuloksensa oli koko kisan paras! Samassa sarjassa Eero Oijala tuli toiseksi ja Tomi Moisio kolmanneksi. Joukkueemme Heikkinen, Oijala, Grönholm saavutti komean voiton ja kakkosjoukkue Moisio, Kylä-Utsuri, Mäki tuli viidenneksi.

Vuoden jotokset

Heikinpirtillä järjestettiin Wihtorin syrjähyppyt jo yhdeksännen kerran ja osallistujia oli peräti 52 ”hyppelhtijää”. Loimaan Reserviupseerit osallistuivat kisaan neljällä partiolla ja kaikkiaan mukana oli 19 partiota.

Valtakunnallinen jotos ”Vanain Vaellus” oli Hämeenlinnan ympäristössä ja sinne osallistuttiin kuuden partion voimin. Jotoksella oli kaikkiaan 132 partiota eri puolilta maataamme. Omat partiomme eivät olleet aivan kärjessä mutta eivät myöskään ”häntäpään” valvojina.

Ampumajuoksut

Kustavissa 27.10. pidettiin piirin ampumajuoksumestaruuskisat, joissa Loimaan upseerit menestyivät jo lähes perinteiseen tapaan kohtalaisesti. Jouko Kylä-Utsuri otti jälleen omansa eli toi voiton kotiin yleisessä sarjassa. Sarjassa 45 vuotiaat Usko Norrman oli 4. ja Markku Laurinen 5. Sarjassa 55 vuotiaat kipusi korkeimmalle pallille jälleen Paavo Ylitalo. Kun sitten tuloksia laskettiin yhteen, niin lopputulos oli se, että joukkue Kylä-Utsuri, Ylitalo, Norrman nappasi voiton Loimaan Seudun Reserviupseerikerholle.

Kuukautta myöhemmin pidettiin ampumajuoksuviestikisat Kustavissa ja siellä joukkueemme Teppo Vainio, Pasi-Antti Vainio ja Jouko Kylä-Utsuri toi voiton ”kotiin”. Tuosta voi tehdä sellaiset johtopäätökset, että kyllä Loimaalla osataan juosta ja sen jälkeen hengästyneenä vielä ampua hyvin.

Pesäpallo-ottelu

Helsingin ja Varsinais-Suomen piirien välinen pesäpallo-ottelu miteltiin tällä kertaa 24.8. Loimaalla. Nyt olivat isännät jälleen liian kohteliaita vai mikä selitys olisi parempi, kun vieraat voittivat ottelun juoksuin 13-2. Tulos kertoo selkeästi omaa korutonta kieltään ja on osoituksena siitä, että lyönti- ja kiinniottoharjoituksia tarvitaan paljon lisää. Vai osoittautuiko suunniteltu taktiikka vallan vääräksi?

Joukkueessa palloilivat Olli-Pekka Rastas, Markku Taalikka, Antti Hyvärinen, Hannu Laakso, Jouni Hautala, Heikki Vahtera, Karri Kankare, Timo Manner, Rauno Mäkelä, Jouni Harjunmaa ja Pertti Lento-vaara. Joukkueen johtajana toimi Heikki Mäki ja pelinjohtajana Tapio Pentikäinen ja huollosta vastasi Pekka Grönholm.

Muu toiminta

Perinteiset muistamiset ja kunniakäynnit sankarihaudoilla jouluna, kaatuneitten muistopäivänä ja itsenäisyyspäivänä kuuluivat vuoden tärkeisiin tapahtumiin, joihin kerhomme otti osaa sepelein ja lipun keralla.

Kerhomme jäsenistä oli muodostettu kolme partiota toimimaan vapaaehtoisessa pelastuspalvelutoiminnassa ja osallistuttiin yleishyödyllisiin talkoisiin ja suoritettiin jätepaperinkeräys yhdessä aliupseerien kanssa. Tällä toiminnalla rahoitettiin muita kerhomme toimintoja. Loimaan Messuilla oli reserviläisillä oma osastonsa tekemässä työtämme tunnetuksi suurelle yleisölle.

Vuoden aikana muistettiin Erkki Lahtosta hänen täytettyään 70 vuotta ja samoin kerhomme edustajat kävivät onnittelukäynnillä

PorPr:n komentajan Olli Nepposen täyttäessä 50 vuotta. Vuoden aikana kerhon jäsenistä nukkui pois Heimo Hernesniemi ja Elis Brännfors ja heidän muistoaan kunnioitettiin kerhomme toimesta. Samalla hallitus teki päätöksen, että vastaisuudessaakin hallituksen erillisillä päätöksillä muistetaan poistuneita upseeriveljiämme.

Ansioituneita palkittiin seuraavasti

Piukka pistoolipuristaja	Heikki Mäki
Pitkän piipun millisihtari	Göran Österberg
Nuorten aktiivisuusmalja	Jarmo Heikkinen
Jotostuoppi	Heikki Mäen partio
Sinnikkään veteraanin lautanen	Pauli Hyrkäs
Puheenjohtajan tuoppi	Heikki Mäki
Kunniapuheenjohtajan palkinto	Usko Norrman
Tunnollisen harjoittelijan malja	Markku Laurinen

Toimintavuoden yhteenveto

”Erityistä mielihyvää tuottaa nuorten upseerien lisääntyvä mukaantulo erilaisiin reserviläistoimintoihin. Heidän aktiivinen panoksensa on todella tervetullut ja jatkossakin toivottava... Parantamisen varaa on vielä runsaasti. Tuloluetteloita lukiessa on kuitenkin useimmiten syytä olla ylpeä kerhon jäsenten saavutuksista. Toimintakilpailussa saavutettiin 3. sija vuoden 1990 aikaansaannosten perusteella.” Edellä oleva teksti on suora lainaus vuosikertomuksesta, jonka on tehnyt kerhon sihteeri Pauli Hyrkäs.

Kerhon 57. toimintavuosi 1991

Jäsenmäärä on vähentynyt kahdella eli 160 upseeria oli toiminnassa mukana, jotkut erittäin hyvin ja toisessa ääripäässä oli vain jäsenmaksunsa maksaneita. Mutta kaikkia on tarvittu, sillä jäsenmaksut tuovat oman osuutensa eli noin neljänneksen kerhon toimintaan tarvittavista tuloista.

Kerhon hallituksessa tuli pienin mahdollinen muutos, kun Matti Ylitalon paikalle oli valittu Juha Yli-Rajala. Hallitus jatkoi 13 jäsenen voimin ja heidän toimintaansa tarkkailivat tilintarkastajina toimineet Tauno Holkeri ja Paavo Ylitalo.

Kevätkokouksessa esitelmöitiin aiheesta jääkäriiliike Olli Vihannon toimesta ja syyskokouksessa Erkki Lahtonen kertoi välirauhanajan tapahtumista. Hallitus kokoontui vuoden aikana yksitoista kertaa. Heikki

Mäki on ollut RUL:n liittovaltuustossa ja samoin piirihallituksen jäsenenä.

Urheilutapahtumat

Yhteistyökumppanit ovat edelleen samat kuten myös harjoituksetkin. Kerhomme oli järjestämässä piirin ampumamestaruuskilpailuja 8.-9.6. sekä ampumajuoksun mestaruuskilpailuja 12.10. ja Wihtorin syrjähyppyä 22.3.-91.

Iima-asekilpailut piiritasolla olivat jälleen Kupittaalla ja siellä kerhostamme parhaiten menestyivät upseerien yleisessä sarjassa Simo Soro 2. ja Göran Österberg oli 4. Matti Nummila Y 50 sarjassa ampui jälleen itselleen mestaruuden ja edellä mainitut miehet toivat Loimaalle joukkuevoiton.

Ruutiasekilpailut Turussa eivät olleet kerhomme jäsenille erikoisen onnistuneet yksilökilpailuissa, mutta joukkueena tuli kerhollemme toinen sija. Joukkueen tuloksista vastasivat Nummila, Soro ja Österberg.

Loimaan Laukojen radalla järjestämässämme piirin ampumamestaruuskilpailuissa saavuttivat jäsenemme seuraavat tulokset: Pienoiskivääri 3x20 ls kilpailussa yleisessä sarjassa saavutti Göran Österberg toisen sijan ja Kylä-Utsuri tuli kolmanneksi. Matti Nummilan sihti oli jälleen tarkin, kun hän voitti oman sarjansa. Edellä mainittujen kilpailijoiden muodostama joukkue tuli toiseksi.

Pienoiskiväärin 60 ls makuulta ammutussa kilvassa Kylä-Utsuri tuli kolmanneksi ja Österberg viidenneksi. Kun Nummila jälleen voitti oman sarjansa, niin joukkueemme sijoittui toiseksi. Samaan sijoitukseen yllettiin pienoispistoolilla joukkuekilpailussa, jossa ampuivat Jaakko Myllykylä (oli 3. henkilökohtaisessa), Veijo Mikkola ja ensikertalaisten sarjan voittaja Ville-Pekka Arra.

Isopistoolin joukkuevoitto tuli myös Loimaan kerholle, kun sen joukkue Myllykylä, Lentovaara, Mikkola saavuttivat voiton. Pika-amunnassa joukkueemme Myllykylä, Mikkola, Matti Häkkinen saavutti toisen sijan. Häkkinen oli sarjassa Y 50 2.

Kenttäammuntakisat olivat 7.-9.6. Halikossa. Siellä Jouko Kylä-Utsuri menestyi jälleen erinomaisesti, sillä hän saavutti toisen sijan normaali- sekä kiikarikenttäammunnassa ja voitti pienoiskiväärin kenttäammunnan.

Pistooliampumahiihdossa Virttaalla saavutti yleisen sarjan voiton Jarmo Heikkinen ja saman tempun teki Jouko Kylä-Utsuri voittamalla Y 35 sarjansa. Liiton kilpailussa Pälkäneellä Kylä-Utsuri tuli kolmanneksi.

Piirin ampumahihtomestaruuskilpailuissa Virttaalla yleisessä sarjassa Teppo Vainio tuli kolmanneksi ja Paavo Ylitalo Y 55 sarjassa voit-

ti kisan. Ampumahiihtoviestissä joukkueemme Teppo Vainio, Ylitalo ja Kylä-Utsuri tuli toiseksi.

Ampumasuunnistuskilpailuissa kesäkuussa Mynämäellä yleisen sarjan voitti Matti Ylitalo ja saman tempun teki Y 35 sarjassa Jouko Kylä-Utsuri. Markku Laurinen oli 5. Y 45 sarjassa ja edellä mainitut miehet joukkueena saavuttivat neljännen sijan. Saman lajin viestissä tuli kolmas sija joukkueella Kylä-Utsuri, Heikkinen ja Ylitalo.

RUL:n ampumasuunnistusmestaruuskilpailussa elokuussa Varpaisjärvellä saavutti Matti Ylitalo kolmannen sijan. Tulos on hyvä, kun ottaa huomioon, että kyseessä olivat valtakunnalliset mestaruuskisat.

Ampumajuoksuihin kilpailtiin lokakuussa Heikinpiirillä ja sieltä poimitaan seuraavat tulokset: 1. Jarmo Heikkinen, 3. Jouko Kylä-Utsuri, 7. Pasi-Antti Vainio. Sarja Y 40: 3. Markku Laurinen ja saman sijan otti itselleen Y 50 sarjassa Usko Norrman. Paavo Ylitalo voitti Y 55 vuotisten sarjan. Joukkuekilpailussa Loimaan joukkue Heikkinen, Kylä-Utsuri, Vainio otti voiton kotiin ja kakkosjoukkue Laurinen, Norrman, Ylitalo tuli neljänneksi.

Ampumajuoksuviestikisoissa lokakuussa upseerien yleisen sarjan voitti Loimaan Res. Upseerit joukkueella Teppo Vainio, Kylä-Utsuri, Heikkinen ja Y 40-vuotiaitten sarjassa joukkueemme Ylitalo, Norrman, Laurinen tulivat kolmanneksi.

Loimaalaisittain komeat kolmiottelut

Salossa 20.5.1991 pidetyissä piirin kolmiottelukisoissa menestyivät Loimaan ”pojat” loistavasti. He olivat ilmeisesti kunnolla valmentautuneet ja latautuneet kilpailuihin erittäin hyvin, koska neljä voittoa ja useita muita palkintosijoja oli kotiintuomisina. Varmaankin muiden kerhojen osanottajat kateellisina katsoivat, kun loimaalaiset kahmivat palkintopöydältä lähes kaiken! Mutta tuo vanha sanonta, että ”vuoroin vieraissa käydään ja harvoin hyvänä pidetään” sopinee sattuvasti tähän kohtaan. Kolmiottelulajit olivat 100 m uinti, kuvioammunta pienoispistoolilla ja kolmen kilometrin maastajuoksu.

Tuloksia: Yleinen sarja 1. Jarmo Heikkinen, 2. Eero Oijala, 3. Timo Suokas. Sarja 45-vuotiaat: 4. Markku Laurinen. Sarja 50-vuotiaat: 1. Usko Norrman, 3. Heikki Mäki. Sarja 55-vuotiaat: 3. Veikko Parikka. Ensikertalaisten sarjan voitti Timo Tynkkynen.

Joukkuekilpailuissa saavuttivat upseerimme komeasti kaksoisvoiton, sillä Loimaan RU:n ykkösjoukkue oli ensimmäinen. Joukkueen muodostivat Heikkinen, Oijala, Suokas. Toiseksi tuli Loimaan kakkosjoukkue, jossa ottelivat Tynkkynen, Parikka, Norrman.

Jotostoiminta

Wihtorin syrjähyppyissä 22.3. oli sohjoisissa oloissa tarpomassa 30 jotostelijaa ja siellä partio Mäki, Hyrkäs saavuttivat kolmannen sijan.

Valtakunnalliselle Kuikan kierros-jotokselle Savonlinnassa 4.-6.10. osallistui Loimaan Reserviupseereista peräti ennätykselliset seitsemän partiota! Loimaan upseerit olivat ottaneet jotokset hyvin toimintaansa mukaan ja hakivat uusia kokemuksia ja elämyksiä näistä syksyn hienoista tapahtumapäivistä. Mielenkiintoiset ja usein myös vaikeat tehtävät jotoksella antoivat niille oman erikoisen leimansa. Samalla näillä reissuilla sai jokainen partio ja jotostelija aina oppia jotain uutta, kerata erätaitojaan ja vertailla tuloksia muiden saavutuksiin.

Neliotteluviestikilpailu käytiin Heikinpirtillä ja sen voitti Loimaan sekajoukkue, jossa olivat Jarmo Heikkinen, Jouko Kylä-Utsuri ja aliupseereista Jorma Koivisto. Lajit tässä kilpailussa olivat pyöräily, pistooliammunta, pienoiskivääriammunta ja maastajuoksu.

Maaottelumarssilla toukokuussa 1991 kirjattiin Loimaan seudulla tapahtumia 39, joissa oli toimitsijoita kaikkiaan 172 ja suorituksia kertyi 10678. Tällä tuloksella saavutettiin B-sarjan voitto sekä RUL:n että RauL:n tilastoissa. Se oli hieno saavutus.

Muu toiminta oli pääosin entisenlaista, mutta oli uusiakin toimintoja, joista mainittakoon Maanpuolustusjuhlan järjestelyt Loimaalla 25.8. ja osallistuttiin naisten valtakunnalliselle maastovaellukselle ”kummisetinä”. Upseereista on moneksi!

Turvallisuuspolitiikan kurssi järjestettiin yhdessä Loimaan Työväenopiston kanssa ja kurssi jatkui kymmenenä iltana ja kesti kaikkiaan 30 tuntia. Kurssi saavutti hyvän vastaanoton, koska osallistujia oli 296.

Palkittiin seuraavat uurastajat

Piukka pistoolinpuristaja	Tomi Moisio
Pitkän piipun millisihtari	Jouko Kylä-Utsuri
Nuorten aktiivisuusmalja	Jaakko Virtanen
Jotostuoppi	Pekka Grönholmin partio
Sinnikkään veteraanin lautanen	Veikko Parikka
Puheenjohtajan tuoppi	Heikki Mäki
Kunniapuheenjohtajan palkinto	Heikki Mäki ja Pauli Hyrkäs
Tunnollisen harjoittelijan palkinto	Pasi-Antti Vainio

Loppuyhteenveto vuoden toiminnoista

Suoraa lainausta vuosikertomuksen lopusta: ”Loimaan Reserviupseerit r.y. on kunniakkaasti edustanut alueensa reserviläisiä vuoden 1991 aikana mitä erilaisimmilla tavoilla ja erilaisissa tilaisuuksissa. Tuloshuetteloita lukiessa ei ole

voinut olla tuntematta mielihyvää ja ylpeyttäkin kerhon jäsenten saavutuksista.

Erityisesti nuorten upseeriveljien mukaantulo herättää tiettyä jatkuvuuden tunnetta. Me vanhemmat veljet toivotamme teidät lämpimästi tervetulleiksi kehittämään reserviläistoimintaa edelleen kaikkia kiinnostavaksi.... Kärki on liian kapea, koska samat nimet toistuvat tuloluetteloissa tavattoman usein, hyvillä paikoilla tosin useimmiten.”

Varsinais-Suomen Reserviupseeripiirin järjestämässä toimintakilpailussa kerhomme saavutti kolmannen sijan vuoden aikaansaannosten perusteella.

Vuosi 1992

Hallitukseen oli valittu 15 jäsentä ja vuoden aikana oli sillä kokouksia 12. Hallituksen jäsenillä oli kokouksista poissaoloja verraten runsaasti, kun vuoden aikana kokouksissa kävijöiden keskimäärä oli tasan seitsemän eli paikalla oli alle puolet hallituksen jäsenistä.

Hallituskokoonpanosta oli poistunut Teemu Perho ja Juha Yli-Rajala. Uusina jäseninä aloittivat Väinö Karjala, Veijo Mikkola, Martti Koskinen ja Kerkko Soininvaara.

Liiallisen toiston välttämiseksi ei nytkään kerrata vuodesta toiseen tapahtuvia toimintoja yksin ja yhteistyökumppaneiden kanssa.

Kerhomme oli järjestämässä Wihtorin syrjähyppyä 20.3. ja reserviläisten 4-ottelua 24.8. sekä syysammuntakilpailuja 12.9.

Ampumatuloksia

Perinteiseen tapaan alkoivat ilmakivääriammunnat tammikuussa Kupittaalla ja sieltä tuli seuraavat tulokset: **Ilmapistooli** yleinen sarja, Jaakko Myllykylä 3. Ville-Pekka Arra 6. ja Veijo Mikkola 8. Näillä tuloksilla tuli joukkuekilpailussa kolmas sija.

Ilmakiväärkilpailussa yleisessä sarjassa Simo Soro ampui toiseksi ja Göran Österberg kolmanneksi. Matti Nummila Y 50 sarjassa oli jälleen voittamaton ja tästä seurasi joukkuekisan toinen sija.

Ruutia poltettiin Kupittaalla kymmenen päivää myöhemmin ja sieltä yleisessä sarjassa tuli joukkueelle Veijo Mikkola, Veli-Pekka Arra ja Timo Tynkkynen kolmas sija. Pienoiskiväärin joukkuekilpailussa Jouko Kylä-Utsuri, Göran Österberg ja Matti Nummila pääsivät nousemaan korkeimmalle korokkeelle ja Nummila oli omassa sarjassaan kolmas.

Pika-ammunnassa loimaalaiset saavuttivat joukkueella Timo Tynkkynen, Jaakko Myllykylä ja Veijo Mikkola toisen sijan.

Liedon Parmaharjulla oli reservipiirien maastoammunnan mestaruuskisat 24.5. Siellä ensikertalaisten sarjassa tuli hyviä suorituksia kerhomme jäsenille, sillä Tomi Moisio voitti, Jari Saarelainen tuli toiseksi

Upseerit kilpailivat Virttaalla

● Varsinais-Suomen reservi- ja aliupseerien ampumahiihtomestaruuksista kilpailtiin Alastaron Virttaalla 22. helmikuuta.

Tuloksia:

Upseerit, M 4x2,5 km: 1) viini Jarmo Heikkinen Loimaan Seudun Rau (5) 33.17.

M 40 4x2,5 km: 1) lnt Jouko Kylä-Utsuri Loimaan Seudun Ru (4) 33.46.

M 55 4x2,5 km: 1) ylii Paavo Ylitalo Loimaan Ru (4) 43.13.

Aliupseerit, M 4x2,5 km: 1) alik Mauno Rouhiainen Oripään Rau (3) 32.16, 2) alik Antti Seppälä Oripään Rau (4) 36.28, 6) alik Klaus Mäntysaari Alastaron Rau (8) 46.12.

M 35 4x2,5 km: 1) alik Pekka Sihvonen Oripään Rau (6) 38.00.

M 40 4x2,5 km: 1) vääp Reijo Stenius Oripään Rau (1) 31.09, 2) kers Heikki Rantanen Alastaron Rau (4) 38.08.

M 50 4x2,5 km: 1) sotmest Kalevi Vähäkylä Halikon Rau (2) 34.27, 2) kers Jaakko Kallionpää Alastaron Rau (5) 39.46, 3) ylii Heikki Pelli Alastaron Rau (3) 41.08, 4) kers Pentti Saario Loimaan Seudun Rau (7) 45.34.

M 55 4x2,5 km: 1) kers Kauko Kuneinen Naantalın Rau (3) 38.18, 2) vääp Matti Vainio Loimaan Seudun Rau (4) 42.26, 3) kers Lauri Heikkinen Loimaan Seudun Rau (4) 44.48.

M 60 4x2,5 km: 1) alik Pekka

Mäkipää Alastaron Rau (5) 40.55.

Ensikertalaiset: 1) kers Jari Jääskeläinen Alastaron Rau (8) 45.35.

Joukkuekilpailu, upseerit: 1) Loimaan Reserviupseerit 36.45 Jarmo Heikkinen, Jouko Kylä-Utsuri ja Paavo Ylitalo, 2) Salon Seudun Reserviupseerit 42.01, 3) Kyrön Seudun Reserviupseerit 46.11.

Aliupseerit: 1) Oripään Reservialiupseerit 33.18; Reijo Stenius, Mauno Rouhiainen ja Antti Seppälä, 3) Alastaron Reservialiupseerit 1 39.38; Heikki Rantanen, Jaakko Kallionpää ja Pekka Mäkipää, 5) Alastaron Reservialiupseerit 2 44.18; Heikki Pelli, Jari Jääskeläinen ja Klaus Mäntysaari.

23.2. Viestit

Upseerit, M 3x7,5 km: 1) Loimaan Reserviupseerit (4) 1.21.48; Paavo Ylitalo, Jouko Kylä-Utsuri ja Jarmo Heikkinen.

Aliupseerit, M 3x7,5 km: 1) Oripään Reservialiupseerit (1) 1.18.26; Antti Seppälä, Mauno Rouhiainen ja Reijo Stenius, 2) Alastaron Reservialiupseerit (1) 1.26.30; Heikki Rantanen, Jari Jääskeläinen ja Klaus Mäntysaari.

M 50 3x7,5 km: 2) Alastaron Reservialiupseerit (7) 1.33.34; Pekka Mäkipää, Jaakko Kallionpää ja Heikki Pelli, 3) Loimaan Seudun Reservialiupseerit (0) 1.37.20; Ahti Isosomppi, Matti Vainio ja Pentti Saario.

ja Martti Koskinen kolmanneksi. Kun vielä Juha Kangasperko tuli viidenneksi, niin eipä juuri paremmin olisi voinut mennä nuorten upseerien osalta. Muissa sarjoissa upseeriemme laukaisut tällä kertaa eivät olleet kohdallaan, mutta seuraavissa kisoissa Halikossa tuli jälleen oivallisia tuloksia. Tuloksia:

Pienoiskivääri 3x20 ls 1. Jouko Kylä-Utsuri. Sarja Y 50 1. Matti Nummila. Kenttäammunta 10+10 yleinen sarja: 1. Jouko Kylä-Utsuri. Kiikarikenttä 1. Jouko Kylä-Utsuri. Pienoiskiväärikenttä 50 m 2. Jouko Kylä-Utsuri. Urheilupistooliammunnassa 30+30 ls joukkueemme Veijo Mikkola, Jaakko Myllykylä, Tomi Moisio tuli toiseksi. Isopistoolikilvassa tuli voitto kotiin joukkueella Myllykylä,

Tynkkynen, Mikkola. Pistoolin pika-ammuntakisassa 20+20 ls saavutti Mikkola, Myllykylä, Moisio joukkueestaruuden.

Pienoiskiväärin 60 ls makuulta kisassa saivat upseerimme seuraavat tulokset: 4. Jouko Kylä-Utsuri, 5. Göran Österberg ja Y 50 sarjassa 1. Matti Nummila. Kyseiset miehet pääsivät joukkueena toiseksi.

Loimaalla olleissa syysammunnoissa urheilupistoolilla 30+30 ls saavutti Jaakko Myllykylä kolmannen sijan.

Hiihto ja juoksu mukaan ammuntaan

Reservipiirien ampumahiihtomestaruuskilpailuissa Virttaalla 22.-23.2.1992 saavutettiin seuraavanlaisia komeita tuloksia: Yleinen sarja: 1. Jarmo Heikkinen. M 40 sarjan voitti Jouko Kylä-Utsuri ja saman tempun teki sarjassa M 55 Paavo Ylitalo. Ja noilla tuloksilla tuli ylivoimainen joukkuevoitto Loimaan upseereille. Ja ei tässä vielä kaikki, sillä samat ”parrat” voittivat seuraavana päivänä hiihtoammunnan viestivoiton!

Ampumajuoksukilpailut syksyllä Mynämäessä jatkuivat melkein sa-

maan tahtiin, sillä yleisen sarjan voitti Jarmo Heikkinen, 40-vuotisten sarjan Jouko Kylä-Utsuri. 50-vuotisten sarjassa tuli kaksoisvoitto, kun Usko Norrman voitti ja Markku Laurinen juoksi toisena maaliin. Ja 55-v sarjassa ei Paavo Ylitalo antanut taaskaan muiden hyppiä nenälle, kun voitti kirkkaasti sarjansa. Ja noilla edellä mainituilla tuloksilla tietysti tuli ylivoimainen joukkuevoitto kotiintuomisiksi.

Kolmiottelut

Piikkiössä ja Paimiossa 9.5. kilvoiteltiin kolmiotteluissa seuraavasti: Yleinen sarja 1. Jarmo Heikkinen, 3. Eero Oijala, 4. Tomi Moisio. Sarjassa Y 50 oli Heikki Mäki kolmas ja Usko Norrman neljäs. Y55 sarjassa otti Veikko Parikka pronssitilan. Ensikertalaisia oli jälleen saatu mukaan ja he onnistuivatkin kohtalaisesti, sillä Mika Suominen oli kolmas ja Jari Saarelainen neljäs. Joukkue tulokset: 1. Loimaa I (Heikkinen, Oijala, Suominen) ja 3. oli Loimaa II (Moisio, Tynkkynen, Saarelainen) ja 5. Loimaa III (Mäki, Norrman, Parikka).

Ampumasuunnistuskilpailuissa Laitilassa kesäkuussa Loimaan Reserviupseereita edustivat Jouko Kylä-Utsuri, joka voitti sarjansa, Markku Laurinen tuli sarjassaan toiseksi. Viestikilpailussa tuli joukkueemme Kylä-Utsuri, Heikkinen, Ylitalo kolmanneksi.

Reserviläisten neliottelukilpailut Heikinpirtillä tuottivat seuraavia

Pelisääntöjä kuuntelemissa, oik. Jouko Kylä-Utsuri.

tuloksia: Y 40 sarjan voitti Jouko Kylä-Utsuri ja 60-sarjan voitti Paavo Ylitalo.

Tuloksia jotoksilta

Wihtorin syrjähyppyillä Heikinpirtillä 20.3. alkoivat jälleen vuoden jotos-telut. Tarpoja oli kaikkiaan 61, joista oman kerhon partioita oli kolme. Partio Mäki, Vainio, Hyrkäs osallistui myös Tasala Wilku-jotokselle Lai-tilassa ja sijoituksena 6. sija.

Valtakunnalliselle Etappi-jotokselle osallistuttiin kuuden partion voi-min ja paras loimaalaissijoitus oli 21. Tulosten kärjessä ei oltu, mutta hyvä tulos oli se, että näin monta partiota saatiin samoilemaan ja samal-la kuntoa ja taitoa kohentamaan.

Loimaan Reserviupseerit ry:n jotospartiot 1992

Partion johtajan nimi on ensimmäisenä ja partiot ovat satunnaisessa nu-merojärjestyksessä eikä tuloksen mukaisessa järjestyksessä. Kuten huo-mataan, yhteistyö pelasi aliupseerien kanssa myös jotoksilla.

1. Vänr. Martti Koskinen
Vänr. Jari Saarelainen
Vänr. Juha Kangasperko
Vänr. Matti Mäki	2. Vänr. Kerkko Soininvaara
Ltn. Jouni Aaltonen
Vänr. Pekka Karjalainen
Vänr. Pasi Vainio
3. Maj. Heikki Mäki
Kapt. Pauli Hyrkäs
Ylil. Matti Toivanen
Ltn. Antti Vainio	4. Ylil. Väinö Karjala
Ltn. Usko Norrman
Vänr. Jaakko Hokka
Vänr. Mika Hoffren
5. Ylil. Veli-Matti Kankare
Ltn. Veikko Parikka
Ltn. Pekka Kankare
Kers. Timo Kallio	6. Vänr. Timo Suokas
Lääkltn. Mika Suominen
Ltn Eero Oijala
Alik. Jaakko Topi-Hulmi

Muuta toimintaa

Perinteisten kunniakäyntien lisäksi oltiin järjestämässä Suomi 75 vuotta – itsenäisyysjuhlia Loimaan Lukiolla ja Hirvihovissa.

Muistettiin kerhon jäsenten merkkipäiviä seuraavasti: kesäkuussa Kalervo Seppäsen 75-v juhla ja Martti Heikkilä, Pentti Kemppinen sekä Markku Laurinen saavuttivat kukin 50 v juhlapaalu.

Toimintarahoja kerättiin kokoon talkoilla, kun TVL:lle tehtiin noin 4000 kpl aurasviittoja ja suoritimme myös paperinkeräyksen ja otimme

osaa ”Tuemme turvallisuutta” suurkeräykseen kantamalla mm. siltave-roa.

Reserviupseeripiirin täyttäessä 30 vuotta piirin varapuheenjohtaja Heikki Mäki osallistui juhlan järjestelyihin Turussa Palokunnantalolla ja kerhomme jäseniä osallistui juhlaan runsaslukuisasti. Samoin jäseniä oli paljon mukana Turun sotilaspiirin lopettajaisjuhlassa sekä Porin Prikaatin järjestämissä juhlissa. Sotaveteraanien juhla järjestettiin Hirvihovissa 16.8. Kolme upseerien muodostamaa partiota osallistui pelastuspalvelukoulutukseen ja myös tositoimiin etsinnöissä.

Vuoden palkitsemiset

Piukka pistoolinpuristaja	Veli-Pekka Arra
Pitkän piipun millisihtari	Simo Soro
Nuorten aktiivisuusmalja	Martti Koskinen
Jotostuoppi	Timo Suokkaan partio
Sinnikkään veteraanin lautanen	Usko Norrman
Puheenjohtajan tuoppi	Heikki Mäki
Kunniapuheenjohtajan palkinto	Markku Laurinen
Tunnollisen harjoittelijan lautanen	Heikki Mäki

Lisäksi palkittiin Reserviupseeriliiton hopeisella ansiomitalilla Veikko Parikka ja Antti Vainio ja pronssisia ansiomitaleita saivat Pekka Kanka-re, Martti Koskinen, Timo Suokas ja Jaakko Virtanen.

Yhteenveto vuoden toiminnasta

Heikki Mäki kirjoitti vuosikertomuksen loppuun seuraavasti: ”*Loimaan Reserviupseerit ry:n puheenjohtajana ei voi olla tuntematta suurta mielihyvää tuloluetteloita lukiessa. Tuttuja loimaalaisia on kärkipaikoilla taas mitä erilai-semmissa kisoissa ja koitoksissa. Näistä ja toiminnasta yleensä saimme Varsi-nais-Suomen Reserviupseeripiirin toimintakilpailussa 3. palkinnon, joka mer-kitsee 600 markan shekkiä kerhon tilille. Erityinen maininta tulee myös siitä, että ”Tuemme turvallisuutta”- keräyksessä Loimaan Reserviupseerit ylitti meille asetetun tavoitteen.*

Vaikka kerho harrastaa monenlaisia asioita, on urheilurintamalla kärki edelleen kapea. Lisää harrastajia sopii lajiin kuin lajiin ja uusia kasvoja toivoisi näkevänsä toiminnassa mukana.”

Tuorein voimin vuoteen 1993

Kerhon hallitus jatkoi samassa kokoonpanossa kuin edellisenäkin vuon-na 15 jäsenen voimin ja kokouksia oli vuoden aikana 11. Kerhossa oli

kaikkiaan 160 jäsentä ja kyseessä oli kerhon 59. toimintavuosi. Kevätkouksessa esitelmöi kansanedustaja Olavi Ala-Nissilä maanpuolustuksesta EU:ssa ja syyskokouksen esitelmän piti Turun ja Porin sotilasläänin komentaja kenraalimajuri Hannu Särkiö ajankohtaisista sotilasasioista.

Kerhon puheenjohtaja on kuulunut RUL:n liittovaltuustoon ja V-S:n reserviupseeripiirin piirihallitukseen toimien sen varapuheenjohtajana.

Urheilua ja ammuntaa

Ilma-asekilpailut Kupittaalla tammikuussa tuottivat upseereillemme seuraavia tuloksia: Ilmapistooli: Ensikertalaisten sarjan voitti Tomi Moisio. Ilmäväärikisan voittivat omissa sarjoissaan Göran Österberg ja Matti Nummila.

Ruutiasekilpailuissa Kupittaalla maaliskuussa urheilupistoolilla ammutussa kisassa joukkueemme Veijo Mikkola, Jaakko Myllykylä ja Pertti Lentovaara saavuttivat kolmannen sija. Sama sijoitus tuli pika-ammuntakilpailussa. Pienoiskiväärikilpailussa 40 ls makuulta joukkue Nummila, Soro, Österberg oli 2.

Maastoammunnan mestaruuksista kilpailtiin Somerolla. Siellä Y 40 sarjassa Jouko Kylä-Utsuri oli 4. ja Y 50 sarjassa Usko Norrman oli 3. Samoin kolmanneksi ampui ensikertalaisten sarjassa Harri Uusitalo. Joukkue Tynkkynen, Suokas, Kylä-Utsuri pääsi toiseksi ja joukkue Uusitalo, Norrman, Kangasperko oli 6.

Salossa olivat ampumamestaruuskilpailut ja siellä Jouko Kylä-Utsuri kenttäammunnassa tuli 3. ja saman sijoituksen hän otti kiikarikenttäammunnassa. Pienoiskiväärikenttäammunnassa Jouko otti voiton taas kotiin.

RUL:n ampumamestaruuskilpailuissa Säkylässä elokuussa saavutti isopistoolin pika-ammunnassa Veijo Mikkola toisen tilan ja joukkue Mikkola, Tynkkynen, Arra oli kolmas. Ja kolmanneksi tuli myös isopistoolijoukkue Mikkola, Tynkkynen, Lentovaara. Pika-ammuntajoukkueemme Mikkola, Tynkkynen, Arra tuli myös kolmanneksi ja sama joukkue saavutti kolmannen sijan pistoolilajien yleismestaruuskisassa.

Ampumahiihto ja -juoksu

Pistooliampumahiihto piiritason kilpailuna Heikinpirtillä tuotti kerhomme jäsenille erittäin hyviä tuloksia. Yleisen sarjan voitti Jarmo Heikkinen ja saman tempun teki Jouko Kylä-Utsuri Y 40 sarjassa ja Paavo Ylitalo oli kolmas 60-sarjassa. Ja edellä olevilla tuloksilla tuli kerhollemme komea joukkuevoitto.

V-Suomen reserviläispiirien ampumamestaruuskilpailut olivat nyt vuorostaan Virttaalla ja siellä voittajien nimet olivat samat kuin edelli-

sessä kilpailussa. Nyt lisäksi oli viestikilpa, jossa joukkueemme Ylitalo, Kylä-Utsuri, Heikkinen saavuttivat komean voiton!

Ampumajuoksukilpailut Naantalissa lokakuun lopulla päättivät tämän alan vuoden kisat. Siellä loimaalaisten menestys oli ”yhä tuttua ja turvallista”. Jarmo Heikkinen oli yleisessä sarjassa 2. Sarjan Y 40 voitti jälleen Jouko. 50-sarjassa Usko Norrman oli 4. Ja Y 55 sarjan voitti totuttuun tapaansa Paavo Ylitalo. Ja edellä olevilla suorituksilla tuli myös selkeä joukkuevoitto.

Komeat kolmiottelut

Laitilassa olivat 4.5.-93 kolmiottelukisat, joissa loimaalaisilla oli jälleen erinomaiset sijoitukset. *”Melkein kaikki mitä oli saatavilla, saatiin Loimaalle!”* Tulokset: Yleinen sarja 1. Jarmo Heikkinen. Y 35 sarjassa Pekka Grönholm oli 2. ja Timo Suokas kolmas. Y 45 sarjassa Pertti Lentovaara oli 3. Sarja Y 50 Usko Norrman 2. ja Heikki Mäki 4. Y 55 sarjassa Veikko Parikka 2. Ensikertalaisten sarjassa Harri Uusitalo 1. Tomi Suominen 2. ja Jussi Hurri 4. Joukkuetuloksia laskettaessa tuli selväksi, että Loimaan RU 1 (Heikkinen, Grönholm, Uusitalo) voitti, Loimaan RU II (Norrman, Suokas, Suominen) oli kolmas ja Loimaan kolmas joukkue (Hurri, Lentovaara, Mäki) oli neljäs.

Ampumasuunnistuskilpailuissa Vehmaalla oli loimaalaisista mukana Jouko Kylä-Utsuri ja hän otti ”omansa” eli sarjavoiton ja Markku

Kolmiotteluun valmistautuminen 1993.

Laurinen oli 50-sarjassa 4.

Neliottelukilpailut Alastarolla elokuussa olivat ilmeisesti pahaan aikaan, kun Loimaalta oli mukana vain Jouko Kylä-Utsuri. Hän voitti sarjansa selvästi.

Valtakunnallinen jotos Juupajoen – Ruoveden – Oriveden metsissä ja komeissa maisemissa oli vuoden suurin kohokohta, jonne Loimaalta osallistui peräti kahdeksan reserviupseerijoukkuetta. Se oli ehdoton ennätys yhden kerhon nimissä ja taitaa sellaisena olla vieläkin voimassa. Menestynein partiomme saavutti sijan 16.

Muu toiminta

Perinteisten toimintojen lisäksi osallistuttiin Reserviupseeriliiton valtakunnalliseen suurkeräykseen ja tavoite saavutettiin 110 prosenttisesti. Piirin kerhoista tuloksemme oli toiseksi paras 26330 mk ja tästä summasta Heikki Mäki yksin keräsi 19010 mk!

Piirin ensimmäinen valmiuskurssi järjestettiin Loimaalla 1.9. alkaen ja tilaisuuksia oli yhteensä 10. Talkootyöllä kerhomme jäsenet kartuttivat kassavarantoja melkoisesti. Puuntaimia nostettiin Virttaalla ja oltiin tukemistyössä Salon Helisnummella. Muita talkoita olivat risusavotat ja metsien raivaukset. Jätepaperin yhteiskeräys aliupseerien kanssa ja Loimaan Messuilla oli yhteisosasto aliupseerien ja Porin Prikaatin Killan kanssa.

Osallistuttiin myös itsenäisyyspäivän juhlatilaisuuden järjestelyihin Hirvihovissa. Piirin kerhojen välisessä toimintakilpailussa kerhomme oli jälleen kolmas.

Palkitsemiset vuoden ansioista

Piukka pistoolinpuristaja	Jaakko Myllykylä
Pitkän piipun millisihtari	Matti Nummila
Nuorten aktiivisuusmalja	Tomi Moisio
Jotostuoppi	Veli-Matti Kankareen partio
Sinnikkään veteraanin lautanen	Pertti Lentovaara
Tunnollisen harjoittelijan lautanen	Timo Tynkkynen
Kunniapuheenjohtajan palkinto	Jarmo Heikkinen

Kultaishalla ansiomitalilla palkittiin Pertti Lentovaara. Esko Eskolaa muistettiin hänen täyttäessä 70 vuotta.

Tilinpäätöksen loppusumma oli 17446,35 mk.

1994 kerho täytti 60 vuotta

Kulunut vuosi oli Loimaan Reserviupseerien toiminnassa juhluvuosi, sillä kerho täytti 60 vuotta! Juhluvuosi toi mukanaan myös uusia harras-

tusmuotoja. Varsinainen pääjuhla pidettiin 11.11.1994 Loimaan Seura-huoneella. Kerhomme sai järjestettäväkseen maakunnallisen maanpuo-lustusjuhlan, joka oli 21.8. Arvokkaana tilaisuutena se antoi juhlanan lisän merkkivuotemme toimintaan.

Kerhon hallinto

Juhlavuoden hallitus oli pienentynyt kolmella ollen se nyt 12 jäseninen. Hallituksesta jäi pois Veikko Parikka, Pentti Palo ja Väinö Karjala. Hal-lituksen kokoonpano oli seuraava:

Heikki Mäki, puheenjohtaja	Pekka Grönholm
Antti Vainio, varapuheenjohtaja	Pekka Kankare
Pauli Hyrkäs, sihteeri	Jaakko Virtanen
Timo Suokas, rahastonhoitaja	Veijo Mikkola
Pertti Lentovaara, ampumaseeri	Martti Koskinen
Jouko Kylä-Utsuri, urheilu-upseeri	Teemu Varho

Tilintarkastajina Tauno Holkeri ja Paavo Ylitalo sekä varatilintarkas-tajina Olli Luotonen ja Kalle Salminen. Tiedottajana on toiminut Pentti Palo.

Kevätkokouksessa esitelmöi sotmest. Into Hemberg aiheenaan Porin Prikaatin kiltä ja syyskokouksessa saatiin kuulla evl. Harri Vilkun esitys sotilasasiamiehen työstä Pariisissa.

Hallituksella oli vuoden aikana kahdeksan kokousta.

Edustukset ja urheilut

Kerhon hallituksen puheenjohtaja Heikki Mäki on kuulunut RUL:n liit-tovaltuustoon ja Varsinais-Suomen reserviupseeripiirin piirihallitukseen toimien sen ensimmäisenä varapuheenjohtajana sekä PYT:aan. Piirihal-litukseen on kuulunut myös Pauli Hyrkäs ja varaedustajana Antti Vainio.

Loimaan reserviläiset järjestivät piirien Talvimestaruuskilpailut 12.2. ja Wihtorin syrjähyppy 25.3.

Ammunnoista saatiin seuraavia tuloksia: Kupittaalla suoritetuissa ilma-asekilpailuissa ilmakiväärin voitti ties monennenko kerran Matti Nummila. Maaliskuussa ruutiasekilpailuissa Kupittaalla saivat ampu-jamme urheilupistoolilla kolmannen sijan joukkueella Veijo Mikkola, Jaakko Myllykylä ja Ville-Pekka Arra. Pika-ammunnassa he saavuttivat joukkueena toisen sijan.

Krouvinnummen radalla pidettiin reserviläispiirin ampumamesta-ruuskilpailut kesäkuussa ja siellä pienoiskiväärillä 3x20 ls Matti Num-mila saavutti hopeatilan ja samalla aseella makuulta 60 ls Matti otti mes-taruuden. Jaakko Myllykylä tuli kolmanneksi urheilupistoolin 30+30 ls

Kalamankierros on tehty ja maali saavutettu.

kisassa ja sama sijoitus oli hänellä myös isopistoolilla ammuttaessa.

Ampumahiihdon ja -juoksun mestaruuskilpailuissa 15.-16.1. Ori-päässä pistoolilla ammuttaessa voitti Jouko Kylä-Utsuri taas oman sarjansa. 50-sarjassa tuli Markku Laurinen 4. ja Paavo Ylitalo voitti 60-v sarjan. Kilpailu on ollut kireä, koska joukkueena tuli vasta neljäs sija.

Noin kuukautta myöhemmin olivat varsinaiset ampumahiihdon mestaruuskilpailut myös Virttaan maastossa ja siellä yleisen sarjan voitti Jarmo Heikkinen, 40-v sarjan mestariksi tuli Jouko Kylä-Utsuri ja 50-v sarjan mestaruuden saavutti Markku Laurinen. Ja nyt oli ilman muuta selviö, että saatiin myös komea joukkuevoitto Loimaan upseerikerholle!

Reserviläisurheiluliiton kilpailuissa Punkalaitumella Jarmo Heikkinen voitti pistooliampumahiihdon yleisen sarjan ja 40-v sarjassa saavutti Jouko Kylä-Utsuri kolmannen sijan. Piirien välisessä viestikilpailussa V-S:n joukkueessa oli Jouko myös mukana tuomassa mestaruutta omalle piirille.

Valkeakoskella olivat ampumahiihdon mestaruuskisat ja myös siellä Jarmo Heikkinen saavutti mestaruuden. V-S:n viestijoukkueessa oli Jouko Kylä-Utsuri omalta osaltaan tuomassa voittoa kotimaakuntaan.

Ampumajuoksumestaruudet ratkottiin syksyllä Kustavissa ja siellä Kylä-Utsuri voitti sarjansa, Usko Norrman oli 50-v sarjassa 3. ja Paavo Ylitalo otti 55-v sarjan voiton. Joukkueena loimaalaisten kerho tuli toiseksi.

Kolmiottelumestaruudet ratkottiin Turussa toukokuussa ja siellä perinteiseen tapaan loimaalaiset menestyivät mainiosti. Yleisen sarjan voitti Jarmo Heikkinen ja Harri Uusitalo oli 3. sekä Tomi Moisio 4. Sarjassa Y 45 Pertti Lentovaara oli 2. ja Y 50 sarjassa Heikki Mäki 3. Yli 60-v sarjassa saavutti Veikko Parikka hopeatilan. Joukkueemme Heikkinen, Uusitalo, Moisio voitti piirinmestaruuden.

Reserviläisurheiluliiton neliottelumestaruuskilpailut olivat syyskuussa Keuruulla ja siellä oli mukana myös Jouko Kylä-Utsuri tuoden suomenmestaruuden Loimaalle. Hän oli tuomassa myös joukkuemestaruutta V-Suomeen. Naantalissa pidetyissä piirinmestaruuskisan Y 40 sarjan voitti odotetusti Jouko Kylä-Utsuri ja Markku Laurinen oli sarjassaan 4.

Jotostelu oli jälleen erittäin suosittu laji, sillä Wihtorin ”sivuloikkiin” osallistui kerhostamme neljä partiota ja valtakunnalliseen jotokseen Leppävirralla osallistui kerhostamme kuusi partiota ja nuorten osuus oli ilahduttavan suuri. Jotokset ovat aina olleet mainioita kunnon, tiedon ja yhteishengen mittareita.

Muuta juhluvuotemme toimintaa

Kerhomme sai vastaanottaa kymmenittäin tervehdyksiä ja onnitteluja juhlapäivänään. Reserviupseeriliiton hopeisen ansiomitalin saivat juhlassa Matti Nummila ja Kalle Salminen. Pronssinen ansiomitali ojenettiin Tauno Holkerille, Veijo Mikkolalle, Usko Norrmannille ja Paavo Ylitalolle. Kerhon historiikin esitti Pauli Hyrkäs.

Juhlavuoden kunniaksi kerhomme sai järjestettäväkseen Varsinais-Suomen maakunnallisen maanpuolustusjuhlan. Juhlapäivä alkoi juhla-jumalanpalveluksilla Kanta-Loimaan ja kaupungin kirkoissa. Toimintänäytöksen antoi PorPr:n aliupseerikoulu ja yleisö sai tutustua näytteillä olleisiin puolustusvoimien kalustoihin. Paikalle oli saapunut myös sotilaskoti ja sen henkilökunta saikin paljon asiakkaita, kun kahvi ja kuuluisa ”sotkun” munkki tekivät hyvin kauppansa.

Pääjuhlassa puhuivat maaherra Pirkko Työläjärvi ja sotilasläänin komentaja kenrmaaj. Hannu Särkiö. Sade latisti hieman tämän arvokkaan juhlan tunnelmaa. Päivän muusta ohjelmasta voi mainita kunniakäynnit sankarihaudoilla, puistokonsertin ja sillanalusrockin.

Monenlaiset talkoot sävyttivät omalta osaltaan toimintojamme, mutta niissä kannatti olla mukana, koska sieltä tuli kohtalaisesti rahaa muun toiminnan pyörittämiseen.

Varsinais-Suomen reservipiirit järjestivät yhteisen perheretken Örön linnakesaarelle toukokuun lopulla ja se sai loimaalaisilta hyvän vastaanoton, sillä peräti kaksi linja-autollista väkeä oli lähtenyt tutustumaan elämänmenoon ulkosaaristossa ja rannikkotykistölinnakkeeseen.

*Kerhon
60-v.
juhlassa
Kalle
Salminen,
Erkki
Lahtonen
ja Esko
Eskola.*

Kerhojen välisessä toimintakilpailussa jäimme sijaluvulle neljä, vaikka toiminta oli ollut monipuolista ja laajaa. Edelle pääsivät Salo, Turku ja Kyrö. Syynä heidän menestykseensä on se, että heiltä on ollut useammin edustajia piirin kilpailuissa. Tämä puute on Loimaalla kyllä tiedostettu jo useiden vuosien ajan, mutta tulosta ei ole tullut riittävästi. *"Nuorten aktivointiin pitäisi panostaa enemmän,"* kirjoitti sihteeri vuosikertomuksen loppuun. *"Uudet koulutusjärjestelmät saattavat olla ratkaisun avain toiminnan kaikinpuoliseen virkistämiseen."*

Juhlavuoden jälkeenkin toimittiin ripeästi

Vuosi 1995 oli suuresti edellisten vuosien kaltainen aina yhteistyökumppaneita myöten. Jäsenmäärä pysyi ennallaan, mutta hallitukseen tuli pieni muutos, kun Pekka Grönholm jäi pois ja hänen paikkansa hallituksessa otti Harri Uusitalo.

Loimaan reserviläiset saivat järjestettäväkseen useita piirinmestaruuskilpailuja, joista ensimmäisinä olivat pistooliampumahiihdon ja -viestin kilpailut Heikinpirtillä tammikuun puolivälissä. Maastoammunnat olivat Pahkapirtillä ja ampumamestaruuskilpailut Laukojen radalla, molemmat toukokuussa. Alkuvuoden kilpailutoimintaan tietysti kuului myös perinteinen pienoisjotos, Wihtorin syrjähyppy, joka on saavuttanut aina kohtalaisen hyvät osanottajamäärät.

Tuloksia

Vuosi alkoi ilma-aseammunnoilla, jotka tällä kertaa olivat Mynämäellä. Siellä Matti Nummila Y 60 sarjassa saavutti toisen sijan. Urheilupistooliampunnassa Kupittaaalla saavutti joukkueemme Tomi Moisio, Veijo Mikkola ja Jaakko Myllykylä kolmannen sijan. Pika-ammunnassa joukkue Myllykylä, Moisio, Mikkola tuli toiseksi.

Loimaalla järjestetyissä mestaruuskilpailuissa ampui Jouko Kylä-Utsuri pienoiskiväärillä 3x20 ls yleisessä sarjassa toiseksi ja Usko Norrman Y 50 sarjassa kolmanneksi. Urheilupistoolin voitti yleisessä sarjassa Jaakko Myllykylä ja Veijo Mikkola oli kolmas. Joukkueessa ampui myös Ville-Pekka Arra ja tuloksena oli joukkuemestaruus.

Pienoiskiväärillä 60 ls kisassa saavutti Kylä-Utsuri hopean ja Norrman pronssin. Matti Nummila laukoi nyt jälleen itselleen mestaruuden ja joukkue tuli toiseksi.

Isopistooli oli mukavasti loimaalaisten upseerien heiniä, kun Myllykylä voitti sarjansa, Arra oli toinen ja Mikkola neljäs ja joukkueelle tuli mestaruus. Pika-ammuntakisan voitti Myllykylä, Jarmo Heikkinen 5. ja Moisio 7. ja joukkuevoitto tuli tässäkin lajissa Loimaalle.

Raasissa pidetyssä kenttäammuntakisassa oli Kylä-Utsuri hurjassa vedossa, kun hän otti siellä normaalikentän, kiikarikentän ja pienoiskiväär kentän mestaruudet!

Sukset jalkaan ja ase mukaan

Pistooliampumahiihtokilpailuissa Jarmo Heikkinen voitti sarjansa. Seuraavassa kisassa Oripäässä ammuttiin pitkällä aseella ja sieltä tuli seuraavat tulokset: Yleinen sarja: Jarmo Heikkinen 3. Y 40 sarjassa Kylä-Utsuri 1. ja Y 60 sarjan voitti Paavo Ylitalo. Siten tuli varmasti myös joukkuevoitto Loimaan kerholle.

ResUl:n ampumahiihtomestaruuskilpailuissa Oulussa oli Ylitalo 3. ja Kylä-Utsuri 4. Jouko oli mukana myös V-S:n viestijoukkueessa ja se saavutti Suomen mestaruuden.

Ampumajuoksut juostiin Mynämäellä ja siellä Jouko voitti yleisen sarjan, Markku Laurinen voitti Y 50 sarjan ja Paavo Ylitalo oli 2. Y 55 sarjassa. Noilla tuloksilla tuli myös joukkuevoitto.

Neliottelut, ampumasuunnistus, maastomestaruus ja Wihtorin hyppelyt

Piirinmestaruuskilpailuissa Perniössä otti Jouko Kylä-Utsuri itselleen oman sarjansa voiton. Liiton mestaruuskilpailuissa Riihimäellä Jouko tuli komeasti toiseksi. Ampumasuunnistuskilpailuissa Mynämäellä Jouko otti jälleen itselleen vakuuttavan voiton.

Halikon Vaskiolla pidetyissä maastomestaruuskilpailuissa oli Loimaalta mukana ainoastaan Usko Norrman ja hän saavutti siellä Y 50 sarjassa hopeatilan. Järjestämissämme maastoammunnan mestaruuskisoissa oman sarjansa voitti Kerkko Soininvaara ja Jouni Aaltonen tuli toiseksi.

Wihtorin syrjähyppyissä oli mukana peräti 80 osanottajaa ja omasta yhdistyksestämme oli mukana viisi partiota. Kaukaisimmat ”hyppelijät” tulivat Hämeenlinnasta ja Raumalta. Valtakunnalliselle Rova-jokselle osallistui kerhostamme kuusi partiota.

Todellinen talkoovuosi

Vuosi on työllistänyt talkooväkeä monilla eri tavoilla, sillä kerhomme on osallistunut mm. risusavottoihin, taimien nostotöihin, jätepaperinkeräykseen, liikenteen ohjauksiin ja paikoituksiin, kilpailujen järjestämisiin, ampumaradan kunnostuksiin, liikuntavammaisten kuljetuksiin, näkövammaisten lehdenlukuun, joululaulutilaisuuksien järjestämisiin vanhuksien ja sairaiden iloksi. On myyty liiton tuotteita ja juuri valmistunutta Suojeluskuntien historiakirjaa. Joistakin talkoista on seura saanut myös hieman rahaa toimintansa pyörittämiseen. Talkoiden ehkä tärkein hyöty on siinä, että oppii tuntemaan toisia paremmin ja yhdessä tekeminen virkistää. Samalla saa vaihtaa ajatuksia eli parantaa maailmaa.

Kerhon jäseniä palkittiin edellisen vuoden toiminnasta seuraavasti:

Piukka pistoolinpuristaja	Pertti Lentovaara
Pitkän piipun millisihtari	Matti Nummila
Nuorten aktiivisuusmalja	Mikko Eskola
Jotostuoppi	Kankareen partio
Sinnikkään veteraanin lautanen	Esko Eskola
Tunnollisen harjoittelijan lautanen (Sampo)	Pauli Hyrkäs
Puheenjohtajan tuoppi	Heikki Mäki
Kunniapuheenjohtajan palkinto	Martti Koskinen

V-S:n piirin kerhojen välisessä toimintakilpailussa kerho oli edelleen neljännellä sijalla, vaikka oli ollut vahvat pyrkimykset mitalisijalle. Syy sijoitukseen on selvillä, mutta sen poistaminen ei ole onnistunut liian kapean kilpailijapohjan johdosta. Kaikkiin piirin kilpailuihin ei ole saatu lähtemään osanottajia. *”Nuorten upseerien aktivointi ja mukaan vetäminen pitäisi olla kaikkien jäsenten vastuulla.”*

62. toimintavuosi alkoi uuden puheenjohtajan vetämänä.

VEIJO MIKKOLA

luutnantti
pj. 1996

Puheenjohtajaksi vuodelle 1996 syyskokous oli valinnut Veijo Mikkolan, varapuheenjohtajana jatkoi Antti Vainio ja sihteerinä Pauli Hyrkäs. Hallitukseen oli valittu uutena jäsenenä Veli-Pekka Arra Pekka Kankareen jättämälle paikalle. Muut hallituksen jäsenet olivat entiset.

Vuoden tärkeimmäksi tapahtumaksi kerhon osalta muodostui järjestämämme ResUl:n Talvijotos Säkylässä 8.-10.3. Jotokselle osallistui 31 partiota eri puolilta Suomea. Sää suosi ja järjestelyt pelasivat moitteettomasti ja saimme tunnustusta sotilasläänin korkeinta johtoa myöten.

Heikinpirtillä yhteistyössä LsRau:n kanssa järjestettiin ampumahiihdon ja -viestin piiritason kilpailut 2.-3.3. Vuoden aikana jäseniämme osallistui toisten järjestämiin 11 eri kilpailuun.

Erikoismaininnan ansaitsee Jouko Kylä-Utsurin valinta edustamaan Suomea Moskovassa reserviläisten sotilasmoniotelussa. Valtakunnalliseen syysjotokseen Suomussalmella osallistui kerhostamme kolme partiota. Vihtorin syrjähyppy järjestettiin Loimaalla jo 14. kerran. Muu toiminta oli jo perinteeksi muodostunutta osallistumista ja kouluttautumista. Vuoden toimintakilpailussa piirissämme kerho saavutti 4. sijan ja samalla 500 mk palkkion.

Suruviesti

Loimaan Reserviupseerien pitkäaikainen kunniapuheenjohtaja, kapteeni Erkki Lahtonen sai iäisyyskutsun 25.9.1996. Häntä viimeiselle matkalleen olivat saattamassa kerhostamme Heikki Mäki, Veijo Mikkola, Kalle Salminen, Veikko Parikka ja Pauli Hyrkäs. Siunauksen toimitti kaupunkiseurakunnan kirkkoherra Matti Taatila. Lahtonen sai viimeisen leposijansa syntymäkaupunkinsa Turun hautausmaalta. Näin päättyi sotaveteraanin, pidetyn Haaran kansakoulun johtajan ja reserviupseerin ansiokas elämä siihen viimeiseen iltahuutoon, mutta muistot elävät.

Varsinais-Suomen Reserviläispiirien ansiomitaleilla palkittiin seuraavat kerhomme jäsenet:

Kultainen ansiomitali soljella:

Pauli Hyrkäs

Heikki Mäki

Kultainen ansiomitali:

Pekka Grönholm	Pertti Lentovaara
Veikko Parikka	Esko Eskola
Martti Heikkilä	Kalle Salminen
Antti Vainio	

Hopeinen ansiomitali:

Jaakko Hollo	Esko Kaarsalo
Jouko Kylä-Utsuri	Veijo Mikkola
Pentti Palo	Eino Vepsä
Martti Koskinen	Simo Vähä-Sullo
Urho Jumppanen	Pekka Kankare
Raimo Maijala	Usko Norrman
Kalervo Seppänen	Olli Vihanto
Tauno Holkeri	

Pronssinen ansiomitali:

Juha Kangasperko	Pentti Jussilainen
Teemu Perho	

V. 1997 saimme naisia kerhomme jäseniksi

HEIKKI MÄKI
poliisipäällikkö
majuri
pj. 1997-2002

Vuosi oli yhdistyksen toiminnassa jo 63. ja jäsenmäärä oli edelleen noin 150. Veijo Mikkolan puheenjohtajakausi jäi vain vuoden mittaiseksi, kun yleinen kokous valitsi puheenjohtajaksi vuoden taon jälkeen Heikki Mäen. Toimintavuosi oli sikäli merkityksellinen, että ensimmäiset naispuoliset reserviupseerit Outi Leppäjo-ki ja Riina Markkula liittyivät yhdistyksen jäseniksi. Se oli historiallinen tapaus ja vielä hyvään suuntaan! Upseeriveljet kuuntelivatkin hyvin tarkkakorvaisina, kun Riina Markkula esitelmöi kevätkokouksessa armeijakokemuksistaan naisen näkökulmasta.

Yhdistyksen hallitukseen tuli uutena jäsenenä Jouko Rinne Teemu Varhon sijalle. Muita vaihdoksia ei tullut. Tilintarkastajina olivat Tauno Holkeri ja Paavo Ylitalo.

Yhdessä Loimaan Seudun Reserviläisten kanssa järjestettiin Loimaalla reservipiirien yhteiset pistooliam-
pumahiihdon ja -viestin mestaruuskilpailut, kuten myös Wihtorin Syr-
jähyppy. Valtakunnalliseen jotokseen osallistui kerhostamme 8 partiota.
Parhaita tuloksia: piirin pistooliampumahiihto ja -viesti: Yleisen sarjan

voitti Jarmo Heikkinen, Y 45 sarjassa toiseksi tuli Jouko Kylä-Utsuri. Ampumahiihto ja -viesti Oripäässä: Y 45 sarjan voitti Kylä-Utsuri, Y 50 sarjassa tuli toiseksi Markku Laurinen ja Y 65 sarjan voitti Paavo Ylitalo. Joukkuevoitto tuli Loimaan RU:lle joukkueella Kylä-Utsuri, Laurinen, Ylitalo. Talvimestaruuskilpailuissa Nousiaisissa saavutti Y55 sarjassa Usko Norrman toisen sijan. RUL:n talvimestaruuskilpailuissa Sotkamossa saavutti omassa sarjassaan Paavo Ylitalo 2. sijan. Ruutiasekilpailuissa Kupittaalla 30+30 pienoispistoolilla otti voiton Paavo Laninen. Ampumasuunnistuskilpailuissa ottivat omissa sarjoissaan Markku Laurinen ja Jouko Kylä-Utsuri kumpikin 2.sijan. Maastoammunnan mestaruuskilpailuissa Halikossa tuli yleisessä sarjassa hopeasijalle Harri Uusitalo ja Y50 sarjassa Veijo Mikkola oli 3.

Kenttä sekä kiikarikenttäammunnan mestaruudet menivät Jouko Kylä-Utsurin taskuun. Pienoiskiväärimestaruuksista taisteltiin Krouvinummella ja siellä Kylä-Utsuri oli 2. ja Matti Nummila 3. niin 3x20 ls kuin myös 60 ls makuulta kisoissa.

Muu toiminta

Yhdistyksemme jäseniä osallistui Tammisunnuntain tilaisuuteen Turussa, Veteraanikiven paljastukseen Metsämaalla, Porin Prikaatin killan ja Porin Prikaatin järjestämiin tilaisuuksiin ja juhliin itsenäisyyspäivänä ja Puolustusvoimain lippujuhlapäivänä. Itsenäisyyspäivänä ja jouluaattona järjestettiin kunniavartiot ja osallistuttiin järjestöjen yhteisseppeleeseen sankarihaudoilla. Loimaan Messuilla oli reserviläisillä yhteinen osasto. Piirin toimintakilpailussa kerhomme oli jälleen neljännellä sijalla. Reserviläispiirien hopeiset mitalit saivat Jaakko Virtanen, Paavo Ylitalo, Timo Mäki ja Ilkka Vainio.

Toimintavuosi 1998

Hallituskokoonpano muuttui jälleen hieman, sillä Jouko Kylä-Utsurin jättämälle paikalle valittiin Risto Jaakkola ja pitkän sihteerikauden tehnyt Pauli Hyrkäs valittiin nyt varapuheenjohtajaksi ja sihteerin pestin sai Veijo Mikkola. Muu kokoonpano oli entinen.

Vuoden toimintaa numeroina

Hallituksen kokouksia	9
Yleisiä kok.	2
Niissä osanottajia yht.	29
Kilpailuja: omat yht.	24

Osanottajien määrä	251
Muiden järjestämiin	10
Kuntoliikunta: tilaisuuks.	17
Osallistujia	297
Järjestäjiä	32
Valtakunnallinen jotos	8 partiota
Piirin toimintakilpailu	4.

Palkitsemiset

Jouko Rinne, Varsinais-Suomen Reserviläispiirien hopeinen ansiomitali

Vuoden toiminnan perusteella kiertopalkinnot jaettiin seuraavasti

Pertti Lentovaara	Piukka pistoolinpuristaja
Paavo Ylitalo	Pitkänpiipun millisihtari
Jouko Rinne	Sinnikäs veteraani
Veli-Pekka Arra	Tunnollinen harjoittelija
Jarmo Heikkinen	Nuorten aktiivisuusmalja
Pekka Kankare	Jotostuoppi
Heikki Mäki	Puheenjohtajan tuoppi

Kilpailutuloksia piirinmestaruuskilpailuista

Mestaruuksia saavuttivat omissa sarjoissaan ampumahiihdossa: Jouko Kylä-Utsuri, Paavo Ylitalo ja ups joukkueet. Hopealle sijoittuivat: Markku Laurinen ja ampumasuunnistuksessa Jouko Kylä-Utsuri.

Pienoiskivääriammunta 2. Matti Nummila, urheilupistooli 2. Tomi Moisio, isopistooli 1. Jaakko Myllykylä. Ampumajuoksu 1. Jarmo Heikkinen, 2. Jouko Kylä-Utsuri.

Toiminta v. 1999

Kerhon toiminta näyttää kulkeneen samoilla linjoilla kuin aikaisempinakin vuosina. Rutiinitehtävät on suoritettu ja maksaneita jäseniä oli vuoden lopussa 145. Vaikka jäseniä on näinkin paljon, eivät yleiset kokoukset saa osanottajiksi kuin noin joka kymmenennen jäsenen ja se on liian vähän. Vuosikertomukseen on sihteeri kirjoittanut seuraavasti: *"Kumpaankin kokoukseen osallistui kerhon jäsenmäärään nähden varsin vähäinen joukko."* Kevätkokouksessa oli paikalla vain 11 jäsentä! Toiminta on

silti suppean joukon suorittamana erittäin monipuolista ja tuloksellista. Sen osoittavat eri kilpailut ja niissä saavutetut menestykset, kuin myös hyvä yhteistyö Loimaan reservialiupseerien, Loimaan Jankon ja Laukojien kanssa.

Hallitukseen valittiin uusina jäseninä Perttu Laihonen ja Jaakko Myllykylä poisjääneiden Timo Suokkaan ja Pekka Kankareen paikoille. Hallituksella oli vuoden aikana 12 kokousta. Kerhon edustajana piirihallituksessa ja RUL:n liittovaltuustossa on ollut Heikki Mäki ja varalla Pauli Hyrkäs.

Jotos- ja urheilu

Wihtorin syrjähyppelöihin Heikinpirtin maastossa osallistui 17 partiota ja niissä oli 51 jäsentä ja valtakunnalliseen jotokseen Taivalkoskella osallistui yhdistyksestämme 8 partiota. Loimaalla järjestettyihin pistooliammunnan ja -viestin kilpailuihin osallistui vain 25 kilpailijaa ja kolme joukkuetta. Jäsenet osallistuivat lukuisiin muiden järjestämiin kilpailuihin.

Piirinmestaruuskilpailuissa saavutettiin seuraavia tuloksia:

Pistooliampumahiihto: Y sarja 1. Jarmo Heikkinen ja sarja M45 1. Jouko Kylä-Utsuri.

Ampumahiihto: Ensikertalaisten sarjan voitti Teemu Mäkinen. Jarmo Heikkinen ja Jouko Kylä-Utsuri voittivat omat sarjansa ja Paavo Ylitalo saavutti hopeatilan. Joukkuevoitto tuli kerhollemme joukkueella Heikkinen, Kylä-Utsuri, Mäkinen. Sama joukkue voitti myös ampumahiihtoviestin. Ampumasuunnistuksen mestaruuskilpailujen ensikertaisen sarjan voitti Teemu Mäkinen. Kylä-Utsuri oli V-S:n piirijoukkueissa SM ampumahiihtoviestissä ja ampumasuunnistuksen kilpailuissa ja saavuttivat kummassakin kilpailussa mestaruuden.

Ilma-asekilpailun Y60 sarjassa saavutti Matti Nummila toisen sijan. Ampumajuoksujen piirinmestaruuden saavuttivat omissa sarjoissaan Markku Laurinen ja Jouko Kylä-Utsuri. Piirin ampumamestaruuskilpailuissa mestaruuden saavuttivat Jaakko Myllykylä ja V-P Arra ja joukkuemestaruus tuli kerhollemme joukkueella Myllykylä, Tynkkynen, Arra.

Vuoden toiminnasta kerho palkitsi seuraavat henkilöt kiertopalkinnoilla: Jaakko Myllykylä, Jarmo Heikkinen, Perttu Laihonen, Jouko Rinne, Usko Norrman, Teemu Mäkinen ja Heikki Mäki.

Uudella vuosituhannella

Vuosi 2000 oli kerhomme 66. toimintavuosi. Toimintaa pyöritti 12-jäseninen hallitus, johon kuuluivat seuraavat upseerit: pj. maj. Heikki Mäki,

vpj. kapt. Pauli Hyrkäs, siht. ltn. Veijo Mikkola, Jaakko Virtanen, Jouko Rinne, Ville-Pekka Arra, Antti Vainio, Risto Jaakkola, Pertti Lentovaara, Martti Koskinen, Perttu Laihonen ja Jaakko Myllykylä.

Numeroina ilmaistuna vuoden aikana oli yhteensä 102 tapahtumaa ja niissä osanottajia kaikkiaan 581 henkeä. Yleisiä kokouksia oli 2 ja niissä yhteensä 26 osanottajaa. Hallitus kokoontui 9 kertaa ja mukana oli 55 henkeä. Muu toiminta oli monipuolista ja jokaiselle löytyi jotain sellaista, johon voi ottaa osaa. Jotoksia oli kaksi ja niissä oli kerhostamme mukana 63 henkeä. Ruutiaseammuntoja oli 22 ja niissä osanottajia yhteensä 136. Kertausharjoituksissa oli 20 ja veteraaniyhteistyöhön osallistui 96 henkeä. Lisäksi oli koulutustilaisuuksia, kunniavartiointia, yleisötilaisuuksia ja useita juhlia.

Vuosi 2001 - RUL:n 70 toimintavuosi

Kun Reserviupseeriliitto täytti 70 vuotta, oli meidänkin kerhollamme syytä sitä juhlia, koska olemme yksi liiton jäsenseuroista. Liitto toimii ylimpänä järjestöelimenä ja sen alapuolella ovat piirit ja jäsenseurat. Kerhon hallitus jatkaa samalla kokoonpanolla kuin edellisenäkin vuonna. Yleisten Loimaan Seurahuoneella pidettyjen kokousten jälkeen oli esitelmöitsijöinä Porin Prikaatin uusi komentaja eversti Arto Räty ja syksyllä RUL:n uudeksi puheenjohtajaksi valittu Tapio Peltomäki. Nämä esitelmätilaisuudet ovat perinteisesti yhteisiä aliupseerien kanssa.

Jotostelua ja urheilua

Yhteistyössä Loimaan Seudun Reserviläisten kanssa järjestettiin Heikinpirtillä piirinmestaruuskilpailut pistooliampumahiihdossa ja -viestissä. Osallistujia oli henkilökohtaisissa kilpailuissa 14 ja viesti kilpailtiin viiden joukkueen voimin. Kyseisessä kisassa sarjassa M saavutti mestaruuden kerhomme jäsen Teemu Mäkinen.

Ampumahiihdon piirinmestaruuskilpailuissa Alastarolla saavuttivat mestaruuden Teemu Mäkinen, Jouko Kylä-Utsuri ja Paavo Ylitalo ja kotiin tuli myös joukkuevoitto edellä mainittujen miesten voimin. Ampumahiihtoviestin mestaruuskisoissa Oripäässä saavutti joukkueemme Ylitalo, Kylä-Utsuri, Heikkinen komeasti piirinmestaruuden.

RUL:n ampumahiihdon mestaruuskisoissa Niinisalossa saavuttivat kerhomme jäsenet myös hyviä tuloksia, sillä Kylä-Utsuri voitti sarjansa, Paavo Ylitalo oli toinen sarjassa H 70 ja Teemu Mäkinen 4. H sarjassa.

Ilmakiväärillä Turussa Matti Nummila saavutti Y 60 sarjassa toisen sijan. Maastomestaruuskisoissa Perniössä saavutti Usko Norrman sarjassa H 60 mestaruuden ja kolmannen sijan pika-ammunnassa. Raasissa

pidetyissä kenttäammuntakisoissa Jouko Kylä-Utsuri otti mestaruuspotin peräti kolmella mestaruudella: kenttäammunnassa, kiikarikentässä ja pienoiskiv. kentässä. Liiton Seinäjoella pidetyissä pistooliampumajuoksun SM-kisoissa Kylä-Utsuri oli 3. ja Paavo Ylitalo voitti piirinmestaruuden ampumajuoksussa sarjassa H 60.

Ampumasuunnistuksen piirinmestaruuskilpailut järjestettiin Heikinpirtin maastossa toukokuussa ja mukana oli 29 kilpailijaa ja kisa oli kenraaliharjoitus Reserviläisurheiluliiton SM-kisoja varten. Molemmat kisat järjestettiin jälleen yhteistyössä ja onnistuivat kaikin puolin erinomaisesti.

Sotilasmoniottelussa Moskovassa syyskuussa oli mukana Suomea ja samalla Loimaata edustamassa Jouko Kylä-Utsuri ja hänen sijoituksensa tässä kansainvälisessä kisassa olivat seuraavat: kaksintaisteluumunta 12., sotilasmaastajuoksu 10. ja kokonaiskilpailussa hän oli myös 12.

Yhteistyössä järjestimme jälleen Wihtorin syrjähyppelyt ja näihin seikkailuihin osallistui 26 partiota, yhteensä 86 henkeä. Valtakunnalliseen syysjotokseen Lappeenrannassa osallistui kerhostamme neljä partiota.

RUL:n 70-vuotistapahtumana järjestimme Veikko Parikan johdolla Herrasmieskilpailun ampumaradan maastossa. Matkana oli 6 km kävelylenkki monipuolisine tehtävineen. Kilpailuun osallistui vain neljä partiota.

Alueella järjestettyihin MPK:n kursseihin otti kerhostamme osaa lukuisa joukko kurssilaisina ja esitelmöitsijöinä. Tällä edellä mainitulla toiminnalla saavutti kerhomme piirin toimintakilpailussa 10. sijan.

PERTTU LAIHONEN
huoltopäällikkö
luutnantti
pj. 2003-2006

Vuodet 2002 – 2003: uusi puheenjohtaja Perttu Laihon

Näiden vuosien toiminnasta ei ole paljon kerrottavaa, sillä arkistosta puuttuvat kyseisten vuosien asiakirjat. Arkistossa on vain syyskokouksen esityslista, josta siitakin puuttuu aika, mutta sen sisällöstä voi päätellä sen olevan tuon 2002 vuoden lista. Siihen on kynällä tehty merkintöjä kokouksen aikana ja myös kokouksen päätöksiä. Esimerkiksi jäsenmaksu olisi kokouksen päätöksen mukaan korotettu kahdella eurolla 25 euroon.

Syyskokouksessa oli tuon kyseisen esityslistan 8. kohdan mukaan puheenjohtajan ja varapuheenjohtajan

Vuoden 2005 toiminta

Hallitus toimi seuraavalla kokoonpanolla: pj. Perttu Laihonen, vpj. Martti Koskinen, siht. Jouni Aaltonen, taloudenh. Risto Jaakkola, ampumaups. Pertti Lentovaara, Panu Linjama, Heikki Mäki, Ville-Pekka Arra, Jaakko Myllykylä, Jouko Rinne, Vesa Salonen ja Pauli Hyrkäs. Hallitus kokoontui Ankkuripaikassa 7 kertaa. Syyskokous valitsi hallituksen uudeksi jäseneksi vuodelle 2006 Aapo Savon. Kerhon edustajana V-S reserviupseereiden piirihallituksessa oli Perttu Laihonen ja RUL:n liittovaltuustossa Heikki Mäki ja Esa Hyvönen. Yhdistys ja yhdistyksen jäsenet ovat toimineet sotaveteraanien tukemiseksi eri muodoissa.

Yhteistyössä Loimaan Seudun Reserviläisten kanssa järjestettiin Wihtorin syrjähyppy ja kaksi piiritason kilpailua. Osallistumisia oli myös muiden järjestämiin kilpailuihin kuten valtakunnalliseen syysjotokseen. Viikoittaiset sähly- ja lentopallovuorot jatkuivat entiseen tapaan.

Kiertopalkinnot edellisen vuoden toiminnoista saivat vuodeksi haltuunsa Matti Nummila, Veijo Mikkola, Teemu Mäkinen, Perttu Laihonen, ja Vesa Salonen.

Vuonna 2006 pienennetään hallitusta ja valitaan seuraavalle toimintavuodelle jälleen uusi puheenjohtaja

Vuoden 2006 toimintakertomuksessa kerrotaan kerhon puheenjohtajana olleen Perttu Laihosen ja vpj:nä oli Martti Koskinen. Hallitus kokoontui vuoden aikana neljä kertaa.

Kevätkokouksessa 12.4. oli läsnä vain kuusi osanottajaa! Se on todella vähän, kun jäsenmaksunsa maksaneita oli 128 jäsentä. Kevätkokouksen jälkeen esitelmöi reserviläisille Saaristomeren Meripuolustusalueen esikuntapäällikkö komentaja Dan Wilen ja syyskokouksen esitelmöitsijänä oli Porin Prikaatin komentaja prikaatikenraali Markku Nikkilä. Syyskokous oli 26.10. Ankkuripaikassa ja osallistujia oli jo 12. Syyskokouksessa päätettiin yksimielisesti pudottaa hallituksen jäsenten määrä kahdestatoista yhdeksään, johon lukuun sisältyvät myös puheenjohtajat.

Reserviupseerikerhon uudeksi puheenjohtajaksi vuodelle 2007 valittiin yksimielisesti Martti Koskinen ja varapuheenjohtajaksi Perttu Laihonen. Hallitukseen tuli valituksi myös yksimielisesti muut jäsenet seuraavasti: Veli-Pekka Arra, Esa Hyvönen, Pertti Lentovaara, Heikki Mäki, Jouko Rinne, Vesa Salonen ja Risto Jaakkola ja hänet valittiin myös rahastonhoitajaksi.

Vuoden ensimmäisessä hallituksen kokouksessa valittiin kerholle muut toimihenkilöt. Sihteeriksi valittiin Jouko Rinne, veteraanivastavaksi Risto Jaakkola, ampumavastavaksi Veli-Pekka Arra ja kerhon tiedottamisen hoitaa sihteeri.

Muu toiminta jatkui perinteisenä ja yhteistyö pelasi hyvin. Viikoittainen pistooliammuntavuoro Laukojen radalla muuttui keskiviikoksi ja yhdistyksen jäsenillä on ollut mahdollisuus käydä maanantaisin SRA harjoituksissa. Sotaveteraanien toimintaa tuettiin eri muodoissa.

Vuoden 2006 tilinpäätöksessä on menoerä 8,15 euroa Huovintien joksella kadonneista maastopuvun housuista. Vaikuttaisi siltä, että jollekin on jostain syystä tullut kova kiire, kun housutkin oli jätettävä!

Martti Koskinen aloittaa uutena puheenjohtajana 2007

MARTTI KOSKINEN
toimitusjohtaja
yliluutnantti
pj. 2007-2012

Kerhon toimintaan toi hieman uutta liikettä syyskokouksen päätös valtakunnallisen jotoksen järjestämisestä yhdessä Loimaan Reserviläisten ja Porin Prikaatin kanssa. Kerhon ”uudehko” sihteeri Jouko Rinne kertoo syyskokouksen pöytäkirjan 15 § asiasta seuraavasti: *”... kesällä 2007 patikkareissulla Karjalan kannaksella, sen viimeisen päivän iltana, oli reserviläisten Seppo Solla ehdottanut yhdistyksemme sihteerille Reserviläisurheiluliiton vuotuisen syysjotoksen järjestämistä lähitulevaisuudessa Loimaalla. Asiaa tarkemmin pohdittaessa oli tuolloin Hotelli Viipurin huoneistossa no 413 päädytty viemään asiaa eteenpäin yhdistyksille ja reserviläisurheiluliitolle. Yhdistykset ovat suhtautuneet asiaan myönteisesti ja niinpä ResUl on antanut järjestelyvastuun vuoden 2011 jotoksesta Loimaan Reserviläisyhdistyksille. Merkittiin tiedoksi, että Loimaan Reserviläisistä Jorma Koivisto on antanut suostumuksensa jotoksen johtajan tehtävään, joka yksimielisesti hyväksyttiin.”*

Niin alkoi ”pitkän tähtäimen” suunnittelu-aika. Tässä yhteydessä on tämän kirjoittajan syytä olla tyytyväinen siihen, että sihteeri on kuvannut asiaa yksityiskohtaisesti. Siitä on helpompi sitten kirjoittaa. Pöytäkirjoissa sihteerin toteamukset esitetystä päätöksestä ”Hyväksyttiin” tai ”Todettiin” ei anna kunnan mahdollisuutta muuhun, kuin erittäin kuivaan historiaan, sillä lähes tyhjästä on paha nyhjästä. Ja vielä pahempaa on se, jos sihteeri ei tee pöytäkirjaa lainkaan. Tämä purkaus on toivomuksena tuleville sihteeireille.

Kerhon hallitukseen kuuluivat: pj. Martti Koskinen, vpj. Perttu Lai-

honen, sihteeri Jouko Rinne, taloudenhoitaja Risto Jaakkola, Veli-Pekka Arra, Vesa Salonen, Heikki Mäki, Esa Hyvönen ja Pertti Lentovaara. Yhteistyökumppaneihin on tullut mukaan merkittävällä osuudella myös MPK ja kaikkien kumppaneiden kanssa pyritään yhteistyötä jopa lisäämään. Piirin kerhojen välisessä kilpailussa tuli saavutukseksi yhdestoista sija.

Kerhossa oli 124 jäsentä. ”Sen sijaan aktiivisten jäsenten osuus on ollut hälyyttävän alhainen.” Sen johdosta hallitus päätti olla jakamatta palkintoja missään kategoriassa, kunnes toiminta saadaan viriämään.

Toimintavuosi 2008

Jäsenistön herättely vilkkaampaan toimintaan näytti tuottaneen tulosta, koska vuoden syyskokouksessa oli mukana 20 jäsentä. Hallitus: Martti Koskinen pj, Perttu Laihonon vpj, Esa Hyvönen, Jouko Rinne siht, Risto Jaakkola th, Ville-Pekka Arra, Vesa Salonen, Heikki Mäki, Esa Hyvönen ja Pertti Lentovaara.

Jotos ja urheilutoiminta jatkui entiseen tapaansa ja kerhoa edustaneet kilpailijat menestyivät kohtalaisen hyvin ampuma- ja muissa kilpailuis-

sa. Wihtorin syrjähyppy järjestettiin perinteiseen tapaan ja osallistuttiin myös valtakunnalliseen jotokeeseen.

Tiiviissä yhteistyössä toimittiin monilla aloilla Loimaan Seudun Reserviläisten, Sotaveteraanien ja MPK ry:n kanssa. Syksyllä oli Veteraanituvalla jäsenistön aktivointi-ilta, osallistuttiin veteraanilipaske-
räykseen ja kuljetettiin varusmiehiä heidän keräysmatkoilla veteraanien hyväksi.

Vuoden aikana kerhomme jäsenet osallistuivat erilaisiin omiin ja toisten järjestämiin tilaisuuksiin. Näitä tilaisuuksia oli yhteensä 83 ja osallistujia niissä oli kerhosta 227 henkeä. Kerho sijoittui piirin toimintakilpailussa sijalle neljä, joten sijoitus parani huomattavasti edellisestä vuodesta.

Asetunnistusta Wihtorilla.

2009 oli yhdistyksen 75-vuotisjuhlavuosi

Puheenjohtaja luovutti kevätkokouksessa Jouko Rinteelle piirien kultaisen ansiomitalin soljen kera tunnustukseksi piirien tarkoituksien edistämiseksi sekä vapaaehtoisen maanpuolustustyön hyväksi tehdystä työstä.

Toimihenkilöt. 2009 olivat seuraavat: Martti Koskinen pj, Esa Hyvönen vpj, Jouko Rinne siht, Risto Jaakkola rahastonh ja veteraanivastaava, Juuso Helander nuorisovastaava, Jouko Kylä-Utsuri urheiluvastaava, Perttu Laihon ampumavastaava, Tom Säilä heng.vastaava, Martti Koskinen tiedotusvastaava ja Esa Hyvönen piirihallituksen jäsen. Lisäksi hallitukseen kuului Henry Holm. Hallituksella oli kahdeksan kokousta vuoden aikana. Kevätkokouksen jälkeen esitelmöi eversti Eero Pyötsiä Porin Prikaatista ja syyskokouksen jälkeen esitelmöi kommodori Tapio Majala Saaristomeren meripelustusalueen toiminnasta.

Kerho teki juhlavuoden merkeissä onnistuneen matkan Itä-Lappiin talvisodan tapahtumapaikoille Esa Hyvösen ja Risto Jaakkolan hoivissa. Savukoskella nautittu maastolounas jätkänynttilöineen ansaitsi erikoiskiitoksen. Lounaan oli järjestänyt Esa Hyvönen veljensä kanssa ja se sisälsi porokeiton, jossa sattumia oli enemmän kuin perunoita. Matkalla oli kaikkiaan 25 henkilöä ja he saivat myös kuulla Pentti Airion mielenkiintoisen esitelmän Ragnar Nordströmistä ja hänen osuudestaan talvisodan taisteluihin.

Kemijärvimatkan osallistujat. Edessä vas. Esa Hyvönen, matkan vastuuhenkilö.

Maanpuolustusjärjestöjen yhteisesti elokuussa järjestämässä Maanpuolustusjuhlassa tarjosi kerhomme yleisökahvituksen juhluvuoden kunniaksi. Muu toiminta oli perinteistä, joista mainittakoon mitalisaalis upseereiden SM-ampumahiihtokisoista.

2010

Vuosikokouksessa 8.4. Ankkuripaikassa oli asioista päättämässä 10 jäsentä. Juuso Helander esitteli kokousväelle työn alla olevia yhdistyksen nettisivuja, joita hän pyysi kommentoimaan. Yhdistys oli suorittanut viimeiset jäsentensä palkitsemiset v. 2002, josta syystä pj. Martti Koskinen käytti ”demokraattista puheenjohtajan päätösvaltaansa” jakaen edellisen vuoden toiminnasta kiertopalkinnot seuraaville: Sinnikkään veteraanin tuoppi Esa Hyvöselle, tunnollisen harjoittelijan tuopin sai ”ikinuori” Jouko Kylä-Utsuri, pitkän piipun millisihtarin tuopin sai Henry Holm, pistoolin puristajan tuoppi meni Vesa Saloselle, nuorten aktiivisuusmalja Juuso Helanderille ja puheenjohtajan tuoppi Martti Koskiselle.

Kokouksen jälkeen esitelmöi evl. Pertti Yrjölä Panssariprikaatista, johon kuuluvat seuraavat joukkoyksiköt: Hämeen Panssaripataljoona, Jääkärikykistörykmentti, Helsingin Ilmatorjuntarykmentti, Parolan Pataljoona ja Panssarikoulu.

Syyskokouksen hyväksymässä seuraavan vuoden toimintasuunnitelmassa painotetaan yhteistyön kehittämistä reserviläisten, sotaveteraanien, ja -invalidien, killan ja muiden yhteistyökumppaneiden kanssa ja jatketaan urheilutoimintaa ja kenttäkelpoisuuden ylläpitämistä jäsenistön keskuudessa. Erityinen huomio tulevan vuoden toiminnassa tulee painottumaan valtakunnallisen syysjotoksen valmisteluihin ja sen suunnittelussa on mukana useita kerhomme jäseniä aina johtoryhmään saakka.

Vuosikokous päätti, että vuonna 2011 hallituksessa on 11 jäsentä ja sen kokoonpano muodostui seuraavanlaiseksi: pj. ylil. Martti Koskinen, vpj. ltn. Perttu Laihon, siht. ylil. Jouko Rinne, Esko Aho, Juuso Helander, ltn. Henry Holm, kapt. Esa Hyvönen, rahastonh. kapt. Risto Jaakkola, ylil. Jouko Kylä-Utsuri, Vesa Salonen ja Tom Säilä.

Toimittiin sitä 2011 vuonnakin: Loimaan Jotos Huovinrinteellä

Yhdistyksen toimihenkilöt: pj. ylil. Martti Koskinen, vpj. ltn. Perttu Laihon, siht. ylil. Jouko Rinne, rahastonhoitaja kapt. Risto Jaakkola, koulutusupseeri ylil. Kari Kotiniemi, urheilu-upseeri ylil. Jouko Kylä-Utsuri, ampumaupseeri ltn. Perttu Laihon ja nuorisoupseeri ltn. Henry Holm.

Vuosikokouksessa 24.3. Ankkuripaikassa pj. Martti Koskinen esitteli edellisen vuoden toimintakertomuksen ja totesi toiminnan jatkuneen perinteiseen tapaan hyvässä yhteistyössä reserviläisten, sotaveteraanien, sotainvalidien sekä maanpuolustuskoulutuksen kanssa. Syksyllä kerho järjesti yhdessä reserviläisten kanssa partiomestaruuskilpailut. Liittokokouksessa Seinäjoella olivat kerhon edustajina Esa Hyvönen, joka on ollut myös piirikokousedustajana ja Jouko Rinne. Sotaveteraanien 45-vuotisjuhlassa 17.4. Heimolinnassa edusti kerhoamme Henry Holm vieden juhlivalle yhdistykselle 200 € shekin.

Toimintakertomukseen kokous lisäsi maininnan, että urheilusaavutuksista tulisi tehdä luettelot ja myös eri tilaisuuksien osallistumiset tulisi kirjata tiedoksi tuleville historiankirjoittajille.

Syyskuussa yhteistyössä reserviläisten kanssa järjestettiin Huovinrinneellä valtakunnallinen Loimaan Jotos 2011. Syysjotos oli vuoden suurin pääpainopiste ja työllistäjä. Yhdistyksemme oli jotoksen päävastuullinen järjestäjä. Jotos onnistui hyvin toiminnallisesti ja myös taloudellisesti ja sai kiitosta monelta taholta. Mm. ResUl:n toiminnanjohtaja Olli Nyberg totesi liiton nettisivustolla jotoksen olleen ehkä parhaan, johon hän on osallistunut. Jotoksen puhdas tuotto 2038 € päätettiin käyttää ”jotoksen pysyväksi muistoksi” yhdistysten käyttöön hankittavan rk-muotoisen ekoaseen osarahoitukseen.

Edellisen vuoden toiminnasta palkittiin kiertopalkinnoilla: puheenjohtajan tuoppi Martti Koskiselälle, sinnikkään veteraanin lautanen ojennettiin Jouko Kylä-Utsurille, tunnollisen harjoittelijan Sammon talriikki pääsi Jarmo Heikkisen palkintokaappiin, pitkän piipun millisihtarina palkittiin Teemu Mäkinen ja nuorten aktiivisuusmaljan sai Henry Holm.

Kari Kotiniemi kertoi kokousväelle terveisiä Säkylässä olleesta KOTU:n varustelupäivästä, jossa kävi ilmi, että puolustusvoimissa tulee tapahtumaan keskittymistä ja monien joukko-osastojen lakkauttamisia ja yhdistämisä. Uudistuksen myötä myös reserviläisten kertausharjoitukset tulevat jatkossa tapahtumaan maanpuolustuskoulutusyhdistyksen kautta ja siten koulutusvastuu siirtyy MPKY:n hoidettavaksi. Tämän johdosta pitää saada pikaisesti koulutettavaksi uusia kouluttajia ja kehotti kokouksen osanottajia osallistumaan kouluttajakoulutukseen.

Syyskokouksen jälkeen piti mielenkiintoisen esitelmän lääkintäkommentajakapteeni Vesa Salonen matkastaan miinalaiva Pohjanmaalla YK:n Atalanta operaatioon Somalian rannikolle. Matkan tarkoituksena oli avustuskuljetusten suojaaminen, merirosvouksen estäminen ja hajottaminen sekä kalastuksen valvonta.

Vuoden viimeisessä hallituksen kokouksessa onniteltiin Martti Koskista itsenäisyyspäivänä tapahtuneesta ylennyksestä reservin kapteeniksi. Yhdistyksen jäsenmäärä oli vuoden lopussa 116.

2012 toimintaa

Toimihenkilöissä tuli vain yksi muutos edelliseen vuoteen verrattuna, sillä Perttu Laihosen tilalle varapuheenjohtajaksi tuli ltn Olli-Pekka Rastas. Muut hallituksen (10) jäsentä olivat: pj. kapt. Martti Koskinen, Esko Aho, Henry Holm, Esa Hyvönen, Risto Jaakkola, Jouko Kylä-Utsuri, Jouko Rinne, Vesa Salonen ja Tom Säilä. Yhdistyksen toiminnantarkastajana oli Pentti Eskola ja varatoiminnantarkastajana Tuomo Mäkelä.

Syyskokouksessa 25.10. käytiin laaja, monisäikeinen ja vilkas keskustelu uudesta puheenjohtajasta, koska Martti Koskinen kieltäytyi jatkamasta puheenjohtajana ja hallituksen jäsenenä. Keskustelun jälkeen valittiin uudeksi puheenjohtajaksi vuodelle 2013 Tom Säilä ja varapuheenjohtajaksi Olli-Pekka Rastas, jotka samalla ovat myös hallituksen jäseniä. Hallituksen muiksi jäseniksi valittiin Henry Holm, Esa Hyvönen, Risto Jaakkola, Jouko Kylä-Utsuri, Outi Leppäjoki, Samuli Rautu ja Jouko Rinne. Hallituspaikat vähenivät kahdella.

Muu toiminta kulki samoja perinteisiä latuja yhteistyökumppanien kanssa. Jäsenmaksu päätettiin 30 euroksi ja opiskelijoilta 13,50 euroa. Talousarvio vuodelle 2013 päättyi 4585 euron loppusummaan. Piirin toimintakilpailussa yhdistys saavutti pitkästä ajasta 3. sijan ja sai samalla 100 euron palkkion.

Syyskokouksen jälkeen kuultiin Porin Prikaatin esikuntakomppanian päällikön yliluutnantti Lotta Kotkasaaren ”jämerä” esitys naisupseerin näkökulmasta palveluksesta ja urakehityksestä. Vaikka naisen osa upseerina ja kouluttajana ei juuri eroa miesten vastaavista tehtävistä, kertoi Kotkasaari joutuneensa urallaan jopa äidin korvikkeeksi varusmiehille, jotka ovat kokeneet varusmiespalvelun vaikeaksi. Nämä sopeutumisvaikeudet sekä henkisellä että fyysisellä puolella ovat johtaneet hälyttävän suuriin palvelun keskeyttämisprosentteihin, jotka ovat olleet noin 20 ja se on todella paljon. Päättäjien pitäisi kuulla hälytyskellojen kova sointi ja tarttua tehokkain ottein tämän vakavan ongelman korjaamiseksi.

Vänrikki Tom Säilä uudeksi puheenjohtajaksi vuodelle 2013

Puheenjohtaja avasi vuoden ensimmäisen 16.1. Pihaportissa pidetyn hallituksen kokouksen, jossa todettiin vuodenlopun kunniavartioiden ja seppeleenlaskujen menneen hyvin. Kunniavartioiden olivat Loimaan, Kanta-Loimaan ja Mellilän sankarihaudoilla. Todettiin, että yhdistyksen nettisivut ovat avautuneet ja päätettiin pitää koulutustilaisuus/ope-

TOM SÄILÄ
pastori
vänrikki
pj. 2013-2014

tustilaisuus kevätkokouksen jälkeen. Nettisivut löytyvät osoitteesta www.rul.fi/loimaa.

Esa Hyvönen valtuutettiin edustamaan yhdistystä Varsinais-Suomen reserviupseeripiirin kokouksissa ja varamieheksi nimettiin Tom Säilä. Yhdistyksen 78. toimintavuonna jäsenmäärä oli tammikuussa 117 ja yhdistyksestä eronneita oli yhteensä kuusi. Yhdistyksen kokouksista on aloitettu lähettää kokouspöytäkirjat kaikille niille jäsenille, joiden sähköpostiosoitteet ovat tiedossa.

Yhteistoiminta on edelleen ollut hyvää ja tuloksellista reserviläisten, maanpuolustuskoulutusyhdistyksen, sotaveteraanien ja -invalidien ja veteraanipuistosäätiön kanssa ja toimintaa pyritään edelleen tehostamaan, jotta asetetut tavoitteet paremmin saavutettaisiin.

Vuosikokouksen jälkeisen mielenkiintoisen esitelmän piti ylil Pasi Vuorinen rauhanturvaamistehtävästään YK:n Afganistanissa toimivissa ISAF-joukoissa.

Lokakuun hallituksen kokouksessa Seppo Sollan aloitteesta otettiin esille sankarihautojen kivien puhdistus ja kultauksien uusiminen. Tehtiin esitys, että kuluista maksaisi seurakunta 2/3 ja maanpuolustusjärjestöt maksaisivat 1/3.

Jouluaaton kunniavartio Kanta-Loimaan sankarihaudalla, vas. Risto Jaakkola.

Ankkuripaikassa pidetyssä syyskokouksessa valittiin vuodelle 2014 puheenjohtajaksi edelleen Tom Säilän ja varapuheenjohtajaksi Olli-Pekka Rastaan. Muut hallituksen jäsenet: Henry Holm, Esa Hyvönen, Risto Jaakkola, Jouko Kylä-Utsuri, Outi Leppäjoki, Samuli Rautu ja Jouko Rinne. Lainaus pöytäkirjasta: ”Samalla päätettiin jatkossa etsiä nuorempia jäseniä hallitukseen.” Syyskokous kantoi siten huolta kerhon toiminnan hyvästä jatkuvuudesta myös tulevinä vuosina.

Sääntömääräisten kokousasioiden käsittelyn jälkeen kokousväki siirtyi kuulemaan maanpuolustuskoulutusyhdistyksen Turun piiripäällikön evl. Mauri Ikosen esitystä kuntien huoltovarmuuden turvaamisesta.

Suomen Reserviupseeriliiton kolmivuotissuunnitelmaa vuosille 2014-16

Oulussa 23.-24.11.2013 pidetyssä liittokokouksessa oli kerhomme edustajina Esa Hyvönen ja Jouko Rinne. Kokouksessa käsiteltiin mm. seuraavia asioita:

Toiminnan arvot

Suomen Reserviupseeriliiton toiminta perustuu koko jäsenistön yhteisiin arvoihin, joita ovat

- * isänmaallisuus
- * hyvä johtajuus
- * veteraanien perintö
- * yleinen asevelvollisuus

Tahtotila

Suomen Reserviupseeriliitto on valtakunnan arvostetuin maanpuolustusjärjestö, joka toteuttaa toiminta-ajatustaan valtakunnan kokonaisturvallisuutta edistäen yhdessä muiden maanpuolustusjärjestöjen ja toimijoiden kanssa.

Keskeiset tehtävät

Suomen Reserviupseeriliitto

- * Ylläpitää ja kehittää reserviupseerien sotilaallisia taitoja, tietoja ja kenttäkelpoisuutta sekä kykyä toimia erilaisissa sodan ajan ja poikkeusolojen tehtävissä.
- * Ylläpitää ja kehittää reserviupseerien valmiuksia ja kykyä toimia yhteiskunnan kokonaisturvallisuuteen ja varautumiseen liittyvissä asioissa.

- * Vaikuttaa maanpuolustusedellytysten parantamiseksi sekä kohottaa kansalaisten maanpuolustustahtoa ja -tietoutta.
- * Toimii reserviupseerien etujärjestönä.
- * Kehittää vapaaehtoista maanpuolustusta yhteistyössä muiden maanpuolustusjärjestöjen kanssa.
- * Toimii reserviupseerien, reserviupseeriyhdistysten ja -piirien yhdyssiteenä sekä tukee yhdistysten jäsenhankintaa ja -huoltoa.
- * Vaalii sotiemme veteraanien henkistä perintöä sekä osallistuu heidän tukitoimintaansa.
- * Vaalii upseeriperinteitä ja ylläpitää reserviupseerihenkeä.
- * Osallistuu kansainväliseen reserviupseeritoimintaan.

Reserviupseerit

Reserviupseerit muodostavat sodan ajan joukkojemme päällystön rungon. Reserviupseerikoulutukseen valikoituu kunkin ikäluokan korkeatasoisin ja motivoitunein joukko. Reserviupseerikoulutusta arvostetaan laajasti niin Puolustusvoimissa kuin muussa yhteiskunnassa. Johtajakoulutus ja -kokemus ovat olennainen osa reserviupseeriutta. Reserviupseerit ovat motivoituneita ja osaavia vastuunkantajia vaativissa siviili- ja sotilastehtävissä. Tästä kaksoisosaamisesta hyötyy koko suomalainen yhteiskunta.

Reserviupseeritoiminnan peruspilareita ovat

- * Laaja-alainen perinteinen maanpuolustustyö, johon kuuluu mm. aatteellinen toiminta, järjestötoiminta ja tiedotustoiminta.
- * Vapaaehtoinen maanpuolustuskoulutus
- * Reserviläisliikunta ja monipuolinen ampumatoiminta

Yleinen asevelvollisuus on käytännössä ainoa mahdollinen tapa tuottaa riittävän vahvat sodan ajan joukot koko maan puolustamiseen.

Loimaan Reserviupseeriyhdistyksen 80. toimintavuosi

Yhdistyksen toimintaan ei tämä juhlatvuosi tuonut mitään erikoista muutosta, sillä päätettiin juhlia myöhemmin.

Toimintasuunnitelma toteutettiin kaikilta osin normaalisti. Yhteistyökumppanien joukkoon on lisätty Porin Prikaatin Kilta. Muuten toimintavuosi oli hyvin perinteinen, joten niitä on turha toistaa.

2015: Alkaneelle toimintavuosikymmenelle uuden puheenjohtajan Olli-Pekka Rastaan voimin

OLLI-PEKKA RASTAS
toimitusjohtaja
yliluutnantti
pj. 2015-

Tämä 81. toimintavuosi vietiin läpi suunnitelmien mukaisesti ja yhdistyksessä oli 127 jäsenmaksunsa maksanutta jäsentä. Syyskokouksen valitseman hallituksen kokoonpano oli seuraava: puheenjohtaja Olli-Pekka Rastas, varapuheenjohtaja Outi Leppäjoki, sihteeri Jouko Rinne, rahastonhoitaja Risto Jaakkola, Jarmo Heikkinen, Henry Holm, Esa Hyvönen, Jouko Kylä-Utsuri ja Samuli Rautu. Toiminnantarkastajana oli Pentti Eskola. Vuoden aikana hallituksella oli seitsemän kokousta. Yhdistyksen edustajana VS Reserviupseeripiiriin piirihallituksessa oli Tom Säilä ja piirikokousedustajana oli Esa Hyvönen.

Yleiset kokoukset pidettiin Ankkuripaikassa. Kevätkokouksen yhteydessä Porin Prikaatissa palveleva loimaalainen yliluutnantti Pasi Vuorinen kertoi 2014 päättyneestä komennuksesta Afganistanissa Isaf-joukoissa, jossa hän toimi tiedustelujoukkueen johtajana. Syyskokouksessa ampumahiihdon kolmikertainen maailmanmestari Heikki Ikola kertoi kokemuksistaan

ja matkoistaan ampumahiihtäjänä maailman huipulla. Ikola on ainoa ampumahiihtäjä, jolla on maailmanmestaruus saavutettuna sekä sotilas-kiväärillä että pienoiskiväärillä.

Juhlatilaisuus

Maaliskuussa yhdistys järjesti Veteraanituvalla juhlatilaisuuden 80-vuotisen taipaleen johdosta ja paikalle oli saapunut 62 henkeä. Juhlaesitelmän piti Metsämaalla syntynyt eversti evp. Ari Rautala ja siinä hän käsiteli laajasti loimaalaispataljoonan vaiheita talvisodassa, Venäjän aktiivisuutta Ukrainassa ja sotaharjoituksia maamme rajojen tuntumassa. Hän totesi myös, ettei näe tällä hetkellä Venäjää uhkana maallemme.

Tilaisuudessa kutsuttiin yhdistyksen kunniapuheenjohtajaksi Heikki Mäki ja kunniajäseneksi Pauli Hyrkäs. Jouko Rinteelle ojennettiin liiton hopeinen ansiomitali ja Risto Jaakkolalle piirin kultainen ansiomitali. Kaikki edellä mainitut ovat tehneet pitkän ja ansiokkaan työrupeaman yhdistyksemme, piirin sekä liiton työsaralla.

Jotokset ja urheilut

Reserviläisten kanssa järjestettiin jo perinteeksi tullut Wihtorin Syrjähyppy-pienoisjotos sekä piirin ampumakilpailuja. Jäsenistöämme on osallistunut hyvällä menestyksellä kilpailuihin aina valtakunnan tasolle

Kanta-Loimaan sankarihauta 6.12.2016.

saakka. Heistä mainittakoon Jarmo Heikkinen ja Jouko Kylä-Utsuri, jotka ovat menestyneet hyvin ampumahiihto ja -juoksukilpailuissa.

Ampumaradalla järjestettiin nuorille ohjattu ampumatilaisuus, johon osallistui 27 henkeä. Tilaisuuden päätteeksi kylvettiin savusauna Veteraanitupa-säätiön saunalla. Ammuntapainotteisuutta toteutettiin kevätkaudella Pihaportin sisätiloissa, jossa esiteltiin ja ammuttiin rynnäkkökiväärimallisella eko-aseella ja kahdella ilmakiväärillä.

Muu toiminta

Veteraaniyhteistyö eri järjestöjen kanssa on ollut ja on edelleen yhdistyksemme toiminnassa hyvin mukana ja tilaisuudet ovat olleet erittäin antoisia. On osallistuttu kunniavartioihin itsenäisyyspäivänä ja jouluaattona sankarihaudoilla ja osallistuttu valtakunnallisiin veteraanikeräyksiin ja varusmieskeräykseen kyyditystä antamalla.

Yhdistyksen jäseniä on osallistunut vuoden aikana vapaaehtoisen pelastuspalvelun koulutukseen sekä etsintätoimintaan kahteen otteeseen vuoden kuluessa. Lisäksi seuramme jäseniä on ollut edustamassa kerhossa seuraavissa tapahtumissa vuoden aikana: Kesäyön marssi Turussa, RUK:n 95-vuotisjuhla Haminassa, Loimaan ja Mellilän itsenäisyyspäivän juhlissa, kouluttajina MPK:n järjestämässä Intti tutuksi kurseilla ja osallistuttu puolustusvoimien TYYNE-sotaharjoitukseen.

Sotaveteraaneja Mellilässä veteraanipäivänä 27.4.2015. Kuvassa vasemmalta Åke Udd, Matti Okko, Viljo Säteri, Toivo Koskinen, Arvo Lehtinen, Risto Nikkilä, Kaino Hurri, Leo Lunden, Väinö Koskinen ja Matti Kurppa

Yhdistyksellä on käytössä internet-sivut RUL:n järjestösivujen kautta. Jäsenten sähköpostiosoitteita on päivitetty, jotta tiedonkulku saataisiin paranemaan. Jo melkein sadalla yhdistyksen jäsenellä on sähköpostiosoite, joka on myös yhdistyksen tiedossa. Voidaankin todeta, että tiedottamisessa on astuttu uuteen aikaan ja samalla on harpattu tietotekniikan valtatiele, tielle, jolta ei ole paluuta entiseen.

Suunnitelmat vuodelle 2017

Yhdistyksen syyskokous pidettiin Loimaan Seurahuoneella 9.11.2016 ja paikalle oli saapunut yksitoista jäsentä päättämään seuraavan vuoden toiminnoista. Kokouksen pöytäkirja ja vuoden 2017 toimintasuunnitelma näytävät tällaisilta:

Loimaan Reserviupseerit ry Syyskokous

Aika ja paikka 09.11.2016 klo 18
Loimaan Seurahuone, Loimaa

Läsnä Paikalla oli yksitoista yhdistyksen jäsentä, eli Jarmo Heikkinen, Esa Hyvönen, Risto Jaakkola, Jouko Kylä-Utsuri, Markku Laurinen, Outi Leppäjoki, Jarmo Mäntyhärju, Heikki Mäki, Olli-Pekka Rastas, Samuli Rautu ja Jouko Rinne.

Käsitellyt asiat

1. Yhdistyksen puheenjohtaja Olli-Pekka Rastas valotti yhdistyksen alkuvuoden toimintaa todeten yhteistoiminnassa muiden maanpuolustusyhdistysten kanssa järjestettyjen Raine Narvan esitelmätilaisuuksien saavuttaneen suuren suosion. Vuoden aikana on osallistuttu reserviläisten ja veteraanien vuosijuhliin. Perinteiset itsenäisyyspäivän ja joulun vartiot on järjestetty.
Reserviläisten päävastuulla olevalla Vihtorin pienoisjotoksella oltiin mukana kuten myös perheliikuntapäivässä. Oman yhdistyksemme toimesta järjestettyyn nuorten ampumapäivään oli runsas osanotto. Kirjahanke etenee mainiosti, julkaisu tapahtuu veteraanipäivään ajoittuen ensi keväänä. Avauspuheensa jälkeen Rastas toivotti kokouksen osanottajat tervetulleiksi ja avasi kokouksen.

2. Kokouksen puheenjohtajaksi valittiin Heikki Mäki ja sihteeriksi Jouko Rinne. Pöytäkirjan tarkastajiksi valittiin Jarmo Heikkinen ja Markku Laurinen, jotka toimivat tarvittaessa myös ääntenlaskijoina.
3. Kokouksesta on ilmoitettu säädetyn ajan kuluessa sekä Parivartiossa 25.08.2016 että Loimaan Lehdessä 25.10.2016. Lisäksi kokouksesta on lähetetty muistutusilmoitus sähköpostitse niille jäsenille, joiden sähköpostiosoitteet ovat tiedossa. Niinpä kokous todettiin sääntöjen mukaan laillisesti koolle kutsutuksi ja päätösvaltaiseksi.
4. Hyväksyttiin kokoukselle laadittu esityslista kokouksen työjärjestykseksi.
5. Käsiteltiin toimintasuunnitelma vuodelle 2017. Toimintasuunnitelmassa keskitytään perinteisen toiminnan ylläpitämisessä, yhteistyötä jatketaan ja kehitetään reserviläisten, sotaveteraanien ja –invalidien, killan ja muiden yhteistyökumppaneiden kanssa, jatketaan urheilutoimintaa ja kenttäkelpoisuuden ylläpitämistä jäsenistön keskuudessa ym. Erityisesti huomioidaan yhdistyksen historiakirjan julkaiseminen ja maamme 100-vuotisjuhlalat. Toimintasuunnitelma vahvistettiin.
6. Päätettiin pitää jäsenmaksut ennallaan, eli vuoden 2016 tasossa jolloin varsinaisen jäsenen vuoden 2017 jäsenmaksu on 35 euroa ja opiskelijajäsenen 17,50 euroa. Liitolle ja piirille menevien osuuksien jälkeen jäsenmaksusta jää yhdistykselle 2,50 euroa, opiskelijajäsenen osalta ei jää osuutta yhdistykselle.
7. Vahvistettiin yhdistykselle talousarvio vuodeksi 2017, joka päättyy tulojen osalta 8.270 euron loppusummaan ja menojen osalta 8.255 euron summaan. Näin ylijäämää jäisi talousarvion mukaan 15 euroa.
8. Hallituksen jäsenten määräksi vuodelle 2017 päätettiin yhdeksän jäsentä.
9. Käsiteltiin puheenjohtajan valinta yhdistykselle. Yhdistyksen puheenjohtajaksi vuodelle 2017 valittiin yksimielisesti Olli-Pekka Rastas sekä varapuheenjohtajaksi Outi Leppäjoki, jotka molemmat ovat myös hallituksen jäseniä.
10. Hallituksen jäseniksi puheenjohtajien lisäksi valittiin yksimielisesti Jarmo Heikkinen, Henry Holm, Esa Hyvönen, Risto Jaakkola, Jouko Kylä-Utsuri, Samuli Rautu ja Jouko Rinne.
11. Valittiin yhdistyksen toiminnantarkastajaksi Pentti Eskola ja varatoiminnantarkastajaksi Tuomo Mäkelä.
12. Päätettiin, että Esa Hyvönen toimii yhdistyksen edustajana piirin kokouksissa, varalla Tom Säilä.

13. Päätettiin, että yhdistyksen edustajaksi piirihallitukseen esitetään Olli-Pekka Rastas ja varaedustajaksi Tom Säilä.
14. Yhdistyksen hallitus valtuutettiin tarvittaessa valitsemaan yhdistyksen edustajat RUL:n kokouksiin.
15. Päätettiin, että yhdistyksen vuosikokouksista ilmoitetaan Loimaan Lehdessä ja Parivartiossa.
Lisäksi lähetetään kutsu sähköpostitse niille yhdistyksen jäsenille, joiden sähköpostiosoite on tiedossa.
16. Koska muita asioita ei ollut, puheenjohtaja päätti kokouksen klo 18.25. Tämän jälkeen siirryttiin reserviläisten kokoustiloihin kuuntelemaan LS Aluetoimiston päällikkö evl. Joni Lindemanin esitystä. Hän käsitteli ensin lyhyesti aluetoimiston toimintaa. Pääasiallinen esitys käsitteli hänen omaa uraansa puolustusvoimissa, sekä kotimaan että erityisesti ulkomaiden osalta. Varsinkin selostus Brysselin komennuksesta sekä lähipiirin tuesta komennuksen aikana oli kiintoisa. Vaikka maamme on Natolle kumppanimaa eikä jäsenmaa, totesi hän saaneensa liittouman osalta sellaista poikkeuksellista tietoa ja korvaamattoman arvokasta kokemusta liittouman toiminnasta ja toimintatavoista, jota ei normaalisti kumppanimaan edustajan ole mahdollista saada. Komennuksen aikana Lindemanin ja hänen perheensä kielitaito myös kehittyi sellaiseksi, mitä ei voi rahalla mitata, varsinkin lasten osalta, joista tuli käytännössä kaksikielisiä. Vähäiseksi ei myöskään voida arvioida lukemattomien ystävyys- ja tuttavuussuhteiden muodostumista sekä sotilaallisen työn puitteissa että yksityiselämän osalta. Komennus oli esitelmöitsijän mukaan "sanalla sanoen uskomattoman hieno ammatillinen kokemus".

Pöytäkirjan vakuudeksi

Heikki Mäki
puheenjohtaja

Jouko Rinne
sihteeri

Pöytäkirjan tarkastusmerkintä

Olemme tarkastaneet pöytäkirjan ja todenneet sen kokouksen mukaiseksi.

Jarmo Heikkinen
pöytäkirjan tarkastaja

Markku Laurinen
pöytäkirjan tarkastaja

Loimaan Reserviupseerit ry

Toimintasuunnitelma 2017

Toiminta

Suunnitellaan ja toteutetaan toimintaa liiton ja piirin yleisperiaatteita ja suuntaviivoja noudattaen yhteistoiminnassa Loimaan Seudun Reserviläiset ry:n ja muiden maanpuolustushenkisten tahojen kanssa.

Koulutus

Osallistutaan Maanpuolustuskoulutus ry:n järjestämille kursseille. Sääntömääräisiin kokouksiin hankitaan vieraileva esitelmöitsijä. Nuorten aktiivisuutta pyritään parantamaan järjestämällä heitä kiinnostavia ammunta- yms. teemailtoja ja harjoituksia ja kilpailuita.

Yhteistyö

Yhteistyötä jatketaan ja kehitetään Loimaan Seudun Reserviläisten ja lähiseudun muiden reserviläisyhdistysten, Porin Prikaatin, Porin Prikaatin Killan, Loimaan Seudun Sotaveteraanien ja -invalidien, Loimaan Veteraanipuistosäätiön sr:n sekä Maanpuolustuskoulutus ry:n sekä muiden tässä mainitsemattomien yhteistyökumppaneiden kanssa.

Urheilutoiminta

Jäsenemme osallistuvat liiton ja piirin eri kilpailuihin ja liikuntatapahtumiin. Jäsenistö pitää tahollaan yllä kenttäkelpoisuutta.

Kokoukset

Sääntömääräiset kokoukset pidetään sääntöjen edellyttämällä tavalla ja ajassa. Pidetään tarvittava määrä hallituksen kokouksia. Yhdistyksen edustajat osallistuvat mahdollisuuksien mukaan V-S Reserviupseeripiiriin ja RUL:n kokouksiin.

Tiedotus

Yhdistyksen ajankohtaisista tapahtumista ja toiminnoista tiedotetaan jäsenistölle pääsääntöisesti sähköpostitse ja yhdistyksen internet-sivuilla sekä tarpeen mukaan Loimaan Lehden yhdistyspalstalla. Tarvittaessa voidaan käyttää myös kirjepostia.

Palkitsemiset

Kevätkokouksen yhteydessä palkitaan tai huomioidaan edellisenä vuonna ansioituneet tai erityisesti kunnostautuneet jäsenet hallituksen päätöksen mukaisesti.

Historiikki

Saatetaan yhdistyksen 80-vuotishistoriikki julkaistavaksi veteraanipäivänä 2017.

Muu toiminta

Järjestetään perinteiset kunniavartiot yhteistyössä reserviläisten kanssa. Osallistutaan tarpeen mukaan erilaisiin lähialueella järjestettäviin tapahtumiin ja talkoisiin. Huomioidaan toiminnassa erityisesti maamme 100-vuotisjuhliin liittyvät tapahtumat.

Talous

Kehitetään yhdistystalouden tulorakennetta enemmän suoriteperusteiseen suuntaan.

VARUSMIESTEN UPSEERIKOULUTUSPAIKAT

Puolustusvoimissa viime aikoina tehdyt suuret organisaatiomuutokset ovat vaikuttaneet myös reserviupseerien koulutuspaikkoihin, jotka 2017 ovat seuraavat:

JOUKKO-OSASTO

Jalkaväki, pst, tykistö jne.
Ilmavoimat
Panssari

KOULUTUSPAIKKA

RUK Hamina
RUK Tikkakoski
RUK Parola (panssarikoulu)

TOIMIHENKILÖITÄ

Loimaan Reserviupseerien puheenjohtajat

Lennart Wirtzenius	agronomi/mv	sk-luutnantti	1934-1944
Kalle Mäkelä	toimitusjohtaja	kapteeni	1945-1960
Kauko Ketola	pankinjohtaja	kapteeni	1961-1969
Erkki Lahtonen	koulunjohtaja	kapteeni	1970-1977
Martti Heikkilä	toimitusjohtaja	kapteeni	1978-1981
Matti Toivanen	autoteknikko	yliluutn	1982-1983
Raimo Majjala	lehtori	kapteeni	1984-1986
Heikki Mäki	poliisipäällikkö	majuri	1987-1995
Veijo Mikkola		luutn	1996
Heikki Mäki	poliisipäällikkö	majuri	1997-2002
Perttu Laihonon	huoltopäällikkö	luutn	2003-2006
Martti Koskinen	toimitusjohtaja	yliluutn	2007-2012
Tom Säilä	pastori	vänr	2013-2014
Olli-Pekka Rastas	toimitusjohtaja	luutn/ylil	2015-

Varapuheenjohtajat

Eino Vuori, Antti Vainio, Pauli Hyrkäs, Martti Koskinen, Perttu Laihonon, Esa Hyvönen, Olli-Pekka Rastas ja Outi Leppäjoki.

Kerhon sihteerit

Antti Huttunen	1934-1941
Veikko Simola	1945-1946
Erkki Kaunisto	1947-1965
Erkki Lahtonen	1966-1968
Martti Heikkilä	1969-1975
Pauli Hyrkäs	1976-1986
Reijo Lähde	1987
Pauli Hyrkäs	1988-1996
Veijo Mikkola	1997-2003
Jouni Aaltonen	2004-2006
Jouko Rinne	2007-

Loimaan Reserviupseerit ry:n hallitus 2017.

Kuvassa vasemmalta: Risto Jaakkola, Samuli Rautu, Esa Hyvönen, pj. Olli-Pekka Rastas, Jouko Kylä-Utsuri, Jouko Rinne, Henry Holm ja Jarmo Heikkinen. Kuvasta puuttuu hallituksen jäsen, varapuheenjohtaja Outi Leppäjoki.

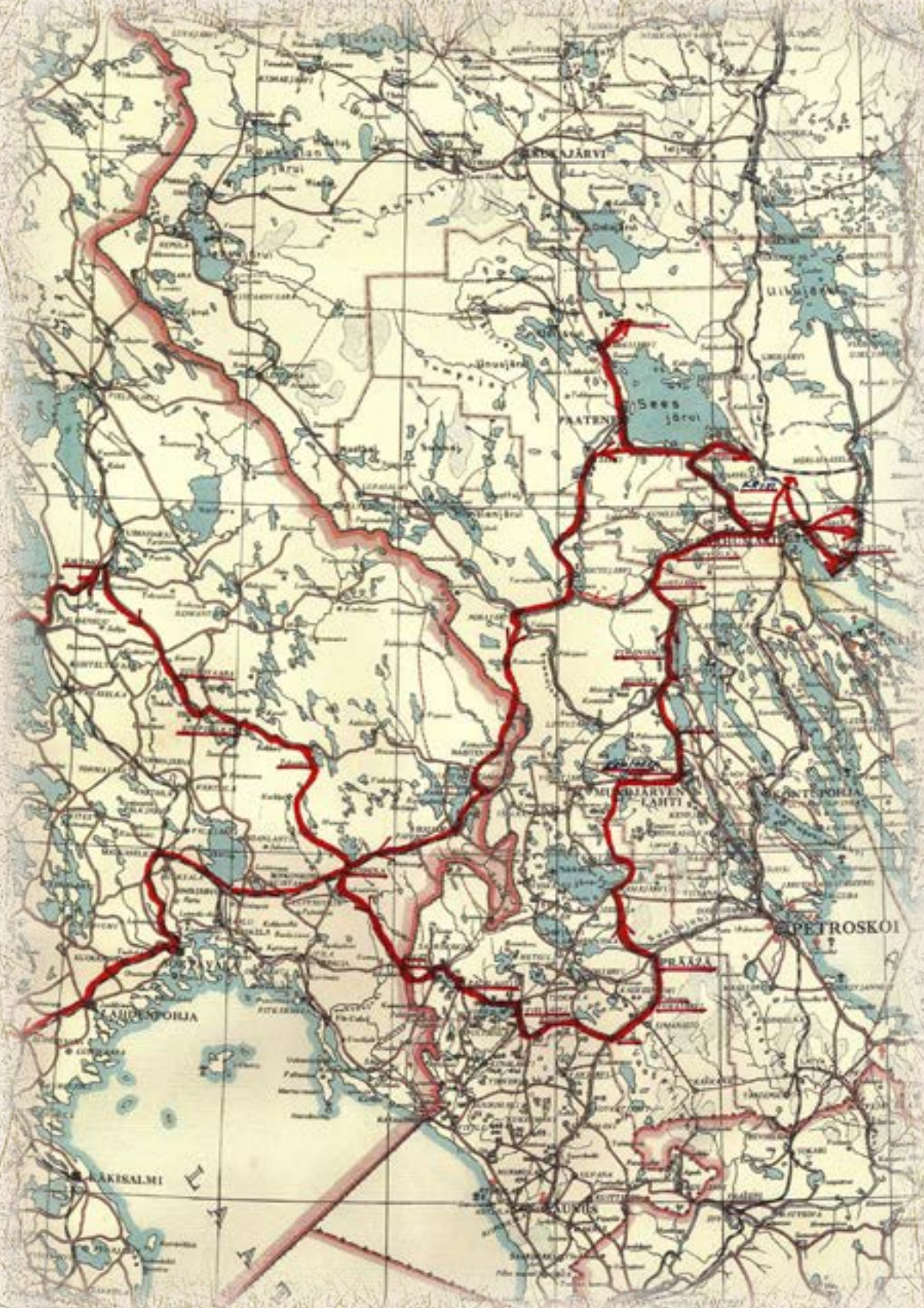
On katsottu menneeseen – nyt turvaamaan tulevaisuutta

Kahdeksankymmentäkaksi vuotta on kulunut Loimaan Reserviupseeri-kerhon perustamisesta. Se on lähes neljän sukupolven verran. Toiminnoissa on ollut mukana aina hyviä ja aikaansaavia henkilöitä, jotka itseään säästämättä ovat uhranneet aikaansa ja sota-aikana jopa henkensä kotiseudun ja isänmaan asioille ja niiden hoitamisille. Nämä menneet sukupolvet ovat turvanneet maallemme itsenäisyyden ja kohottaneet kansakuntamme eturiviin maailman kansojen joukossa. Se on vaatinut joskus jopa ylivoimaisia ponnisteluja, työtä tulevaisuuden eteen eli uusi- en sukupolvien hyväksi.

Historia opettaa ja antaa hyviä esimerkkejä siitä, miten tulisi menettellä tai missä kohdassa tulisi tehdä toisin. Reserviupseerit ovat koko olemassaolonsa ajan olleet tinkimättömiä suunnannäyttäjiä, eturivin kulki-joita ja tien raivaajia tuleville ajoille. Sisulla, sitkeydellä ja neuvokkuudella on saavutettu tuloksia, joista voimme olla ylpeitä. Ja se toiminta tulee jatkumaan ja kehittymään yhteistoiminnassa muiden maanpuolustusjärjestöjen kanssa. Ja todellakin työtä riittää, sen ovat näyttäneet viime aikojen tapahtumat jopa meidänkin maanosassamme puhumattakaan muusta maailmasta.

Koettakaamme varmistaa tulevaisuutemme niin, että silloinkin voimme edelleen kehittää maatamme auroin ja aatoksin sekä olemalla valmiit tarvittaessa puolustamaan isänmaamme rajoja kuten viime sotiemme sankarit, rintamamiehet ja -naiset kunniakkaasti tekivät.

2. MENNYTTÄ JA NYKYAIKAA

JR35 sotatie.

Ylipäällikön päiväkäsky

N:o 132

Suomen armeijan sotilaat!

Sota, johon kansamme joutui kolme vuotta sitten ja jossa siltä on vaadittu mitä raskaimpia uhrauksia, on päättynyt 19. p:nä syyskuuta solmittuun välirauhaan. Katkerien kokemusten jälkeen käsitämme, että tulevan elämämme edellytyksenä on saavuttaa pysyvät luottamukselliset suhteet kaikkiin naapurikansoihimme.

Sota on Suomen kansaa kovasti koetellut. Mutta rakkautemme isiemme maahan, itsenäisyyteemme ja vapauteemme ei ole koskaan tuntenut uhrauksien rajaa.

Kiitän Teitä urhoolliset sotilaat. Te olette kokeneet paljon ja kestäneet paljon. Te olette empi-mättä olleet valmiit uhraamaan kaikkenne isänmaan eteen ja kestäämään vaikeimmatkin koettelemukset. Miehekkään uskollisina isänmaan asialle Te sankarillisella urheudella ja uhrimielellä suorittitte kovia taisteluja ja nurkumatta kestitte vuosikausiksi pitkittyneen sodan ankarat ponnistukset. Te taistelitte puutteellisin asein ja vaatimattomin varustein voimakasta ja urhoollista vastustajaa vastaan.

Suomen armeijan komentajat, upseerit, aliupseerit ja miehet! Teitä seuraa isänmaamme ikuinen kiitos ja ylipäällikkönne, vanhan soturin tinkimätön tunnustus.

Marski-Poventsassa.

Lausun myös hartaan kiitokseni Suomen naiselle, joka uskollisesti, itseään säästämättä on velvollisuutensa täyttänyt.

Kotirintama on vaatinut koko kansan äärimmäisiä ponnistuksia kaikilla työn ja elämän aloilla. Lannistumattomin voimin se on tehtävänsä suorittanut.

Liikuttunein ja kiitollisin mielin ajattelen haavoittuneita ja varsinkin invaliidejamme, joista monet koko elämänsä ajan joutuvat kantamaan raskasta kuormaa.

Hartain mielin muistelen sankarivainajiamme, joiden valkeat ristit kirkkojemme kummuilla kertovat niistä, jotka antoivat suurimman uhrin.

Isänmaan nöyrä kiitos keventäköön leskien ja orpojen taakkaa.

Sotilaani! Vaikeat ajat ovat vielä edessämme. Väli rauhansopimus on allekirjoitettu, sen ehdot on täytettävä. Tilanne Lapissa on tällä hetkellä vielä selvittämättä, ja joukoiltamme vaaditaan yhä samaa velvollisuudentuntoa ja päättäväisyyttä, mitä ne koko sodan aikana ovat osoittaneet.

Tietoisina siitä, että olette täyttäneet velvollisuutenne, palaatte Te vähitellen kotiin rauhan työsaroille. Olen vakuuttunut, että tartutte näihin toimiinne samalla tarmolla, antaumuksella ja itsekurilla, jonka olen oppinut Teissä tuntemaan sotapoluillanne ja jota Teissä aina olen ihailnut. Vakaa pyrkimyksemme olkoon rauhan toimin kohottaa maamme uuteen koko kansaamme kohdistuvaan kukoistukseen vilpittömissä ja ystävällisissä suhteissa naapurimaihimme.

Jumala Suomea suojele!

PUOLUSTUSVOIMAIN YLIPÄÄLLIKKÖ
SUOMEN MARSALKKA
Mannerheim

Päiväkäskyn toteutuminen

Tuon päiväkäskyn antamisesta on kulunut jo 72 vuotta. Siksi onkin syytä tarkastella kuinka ylipäällikön, tuon ”vanhan soturin”, toiveet ovat toteutuneet.

Olemme saaneet elää koko Suomen historiaa ajatellen pitkän rauhan ajan. Jo kolme sukupolvea on saanut nauttia yhtämittaisesta rauhasta ja samalla rakentaa kotejamme ja isänmaatamme aina vain parempaan kuntoon. Ylipäällikön toive on siis toteutunut lähes täydellisesti. Me suomalaiset saimme ensimmäisen rauhan Novgorodia vastaan ollessamme osa Ruotsin valtakuntaa vuonna 1323. Tuosta ajasta on kulunut lähes 700 vuotta ja ajasta noin kolmannes on ollut kansallamme sota-aikaa eli sotia on ollut keskimäärin joka kolmas vuosi. Siihen verraten 72 yhtäjaksoista rauhan vuotta on jopa ruhtinaallinen aika meidän aikanamme.

Tämä rauhan ja vaurastumisen aika on kohottanut kansakuntamme maailman kansojen eturiviin ja hyvin monilla sektoreilla olemme aivan kärjessä. Sotien raunioista ei ole kuin muistot, osin erittäin katkerat, jäljellä. Elintasomme on kohonnut ja hyvinvointimme on korkealla tasolla verrattuna mihin maahan tahansa maailmassa. Sotilaat laskivat aseensa ja tarttuivat kirjaimellisesti auran kurkiin, kynnettiin ja kylvettiin ja poistettiin nälkä ja sodan aiheuttama kurjuus yhteisvoimin koko kansan kanssa. Samalla autettiin niitä, jotka eivät syystä tai toisesta pystyneet ilman tukea elämään. Siihen joukkoon kuuluivat myös tuhannet vaikeasti sodissa vammautuneet kunniakansalaisemme.

On asutettu uudelleen ne 420000 kansalaistamme, jotka olivat sotien johdosta menettäneet kotinsa. Maamme pinta-alasta jouduttiin pakoluovuttamaan 10 % ja samalla paljon teollisuuslaitoksia. Raivattiin ja rakennettiin uusia tilalle ja samaan aikaan maksoimme valtaisan sotakorvaukset Neuvostoliitolle. Jos ne kaikki tavarat, jotka maahamme hyökänneelle ja sodan aloittaneelle Neuvostoliitolle jouduttiin antamaan vastikkeetta korvauksina laitettaisiin yhteen junaan, olisi tuon junan pituus yli kolme kertaa Suomen pituus eli yli 3000 km pitkä juna täynnä

priimatavaraa! Se oli valtaisa ponnistus silloin ja se olisi sitä nykyisinkin. Me maksoimme kaiken velkamme jokaista penniä myöten ja nousimme köyhyydestä yhteisin ponnistuksin.

Samalla olemme eläneet hyvässä sovussa ja yhteisymmärryksessä naapureittemme kanssa. Mutta meidän on jatkossakin pidettävä huoli maamme puolustusvoimista niin, että se pystyy turvaamaan kaikissa oloissa maamme itsenäisyyden tulevinakin aikoina. Se on velvollisuutemme ja samalla kunnia-asiamme menneille ja tuleville polville. Sitä työtä ovat reserviupseerit kiitettävästi tehneet yhdessä useiden muiden kansalaisjärjestöjen kanssa.

Mannerheimin päiväkäskyn asiat ovat toteutuneet.

Mannerheimista on julkaistu useita postikortteja.

Kuva Kurt Skogströmin kokoelma.

Erkki Lahtonen:

Talvisodan henki

Veteraanin tarinaa reserviläisille

On paljon puhuttu ja kirjoitettu ”talvisodan hengestä”. Mitä se oli ja millä tavalla se ilmeni? Nykyajan reserviläinen, joka vastaa tämän maan turvallisuudesta ja puolustamisesta, saattaa olla tietämätön koko asiasta.

Kun yli 90 % kriisiajan puolustusvoimista muodostuu reserviläisyksiköistä, on selvää, että oikean henkisen ja fyysisen kestävyysluomisen vaikeissa taisteluolosuhteissa on jokaisen reserviläisjohtajan tärkeimpiä tehtäviä. Jokaiseen reserviläiseen kohdistuu nykyaikaisen totaalisen sodan takia valtava henkinen paine, suurempi kuin talvi- ja jatkosodan aikana. En puhu ydinsodasta, vaan tavallisin asein käytävästä taistelusta. Onhan selvää, että kukaan normaalisti ajatteleva ihminen ei toivo eikä halua minkäänlaista selkkausta, puhumattakaan aseellisesta yhteenotosta tai sodasta. Kuitenkin Suomen valtiovallan solmimat sopimukset edellyttävät puolustautumista ”kaikin käytettävissä olevin keinoin”, lainatakseni YYA-sopimuksen henkeä, maamme rajojen sisäpuolella.

Haluan muutamilla esimerkeillä tuoda esille, miten itse nuorena 19-vuotiaana vapaaehtoisena koin tuon merkillisen ilmiön, jota voidaan kutsua talvisodan hengeksi.

Astuin asepalvelukseen tammikuun alussa 1940 jalkaväen Koulutuskeskus 2:een Hämeenlinnassa. Parin viikon peruskoulutuksen jälkeen AUK:uun Lammille, josta kenttäarmeijaan helmikuun alussa Laatokan pohjoispuoliselle rintamalle, JR 36:n 6. komppaniaan.

Ensimmäinen esimerkki talvisodan hengestä

AUK:n koulutuskomppanioissa: Koulu oli hyvin suuri n. 600 oppilasta, oppilaspäivystäjät päivittäin kirjoittivat luettelot vapaaehtoisista rinta-

malle pyrkijöistä.

Ollessani kerran päivystäjänä oli kouluun levinnyt huhu, että seuraavana yönä lähtee Hämeenlinnan asemalta kuljetusjuna Karjalan Kannakselle viemään täydennystä Summan rintamalle.

Päivystäjän pöydän takana oli pitkä jono nuorukaisia ja jokaisen nimi oli merkittävä luetteloon. Pettymys oli suuri au-oppilaiden keskuudessa, kun matkasta seuraavana yönä ei tullutkaan mitään. Rintamajoukkojen täydennyskoulutukset kulkivat omia latujaan, joihin ei voitu vapaaehtoisuuden pohjalta vaikuttaa. Esimerkki osoittaa kuitenkin nuorukaisten pelottomuuden ja velvollisuudentunnon ja halun palvella isänmaata.

Oman komppaniamme vuoro tuli helmikuun 8. ja 9. päivien välisenä yönä. Lammin kirkonkylän koululla jaettiin taisteluvälineistö, ei kuitenkaan konepistoolia ja pikakiväärejä. Koulutuskeskuksessa näitä oli vain näytekappaleet, joilla au-oppilaat saivat kerran harjoitella. Kiväärimunnan tarkkuusharjoituksia sen sijaan oli paljon.

Talvisodan aikana suurin piirtein kaikki kuljetukset tapahtuivat öisin. Kuorma-autot kuljettivat oppilaskomppanian Hämeenlinnan asemalle. Mensa-tehtaan laiturilla höyrysi pitkä kuljetusjuna. Siinä oli sekä härkävaunuja että vanhanaikaisia matkustajavaunuja, molempia lämmitettiin kamiinoilla. Oma joukkueemme joutui vanhaan henkilövaunuun. Yöllä noin 1.30 juna lähti etelään kohti Riihimäkeä.

Ensimmäinen havainto tulevasta rintamasta: ei ainakaan Kuhmoon, Suomussalmelle eikä Lappiin. Matka kesti useita päiviä, koska ilmapommituksia oli Riihimäellä ja samana yönä Lahdessa, Kouvolassa ja Viipurissa. Viipurissa vasta selvisi, käännytäänkö Karjalan Kannakselle vai jatketaan Sortavalan suuntaan. Tämä suunta voitti ja Laatokan Karjalan mottitaistelut ja Kollanjoki odottivat nuorukaisia. Joku pursasi vähän, koska Summa ei odottanutkaan, mutta rauhoittui nopeasti, kun kuljetusta johtanut vänrikki sanoi, että saadaan mottitaisteluista kyllä tarpeeksemme.

Toinen esimerkki

Päästyämme monien vaiheiden jälkeen komppaniaamme aloitettiin siellä heti konetuliaseiden koulutus ja partiointi vihollisen selustaan. Komppania oli kenttävartiotehtävissä laajalla alueella idästä rajalta Uomaan kautta Kitelään johtavan tien pohjoispuolella. Vanhemmat reserviläiset ottivat meidät kuin omiksi pojikseen nähdessään, miten kaikki halusivat todella oppia metsäsodankäynnin niksit. Vapaaehtoisia oli tarjolla partioretkille ja vartioon reserviläisen toveriksi. Täytyy näin jällenpäin todeta, että komppania, joka oli muodostettu Juuan pitäjän pienviljelijöistä ja metsätyömiehistä oli ensiluokkainen yksikkö.

Komppanian päällikkö vänrikki Rytönen oli Juuan apteekin farma-

seutti, miesten hyvin tuntema, rauhallinen ja peloton päällikkö. Komppanian vääpeli Nevalainen, Osuuskaupan myymälänhoitaja, oli todellinen komppanian äiti. Taitava ja loistava organisoija, joten puutetta ei meidän tarvinnut kärsiä. He eivät vihanneet vihollista, vaan tunnustivat sen sitkeyden ja rohkeuden, mutta taistelutilanteessa komppanian juukalaiset miehet toimivat tehokkaasti ja armottomasti, todellisina metsätaistelun ja maastonkäytön mestareina. Niin kuin vääpeli Nevalainen meitä poikia opettaessaan sanoi: ”Te pojat ette tiedä vielä, miten valtava ylivoima meitä vastassa on, joten älkää varomattomuudessanne hankkiko itsellenne sankarikuolemaa, sillä tarvitsemme jokaisen miehen. Jokaisen suomalaisen sotilaan henki on kullanarvoinen.”

Erikoisen tarkkoina reserviläiset olivat aseidensa kunnosta. Heti taistelun jälkeen, kun aikaa oli, aseet puhdistettiin ja huollettiin. Varsinkin konepistooli- ja pikakivääriampujat hoitivat aseensa niin, että ne toimivat kovillakin pakkasilla. Talvella 1940 pakkanen liikkui 30-40 asteen välillä pitkiä aikoja, joten aseiden ja muun varustuksen huolto oli elämisen ehto.

Komppania oli asunut teltoissa lokakuun alusta 1939 jatkuvasti ja täydennystä se oli saanut vain meidän nuorukaisten n. 30-miehisen ryhmän helmikuun puolivälissä 1940. Se oli koko ajan ollut jatkuvasti etulinjassa, torjunut hyökkäyksiä, suorittanut raskaita yöllisiä hiihtomarsseja, lähettänyt sekä tiedustelu-, että tuhoamispartioita vihollisen selustaan. Tappioita oli tullut useita kymmeniä ja oli selvää, että miehet alkoivat väsyä. Ainoa levon tapainen tilanne oli kenttävartiassa. Jokainen joukkue muodosti oman tukikohtansa ja joutui suorittamaan ankaraa tiedustelua omalla lohkolleen. Vihollinen lisäsi jatkuvasti joukkojensa määrää Laatokan rintamalla ja helmikuussa 1940 sillä oli jo 250000 tuhatta miestä suomalaisten 33000 vastaan, 1700 erikaliiberisia tykkejä, suomalaisten 60 vastaan ja 530 panssaria, suomalaisilla ei ainuttakaan. Taistelulentokoneita vihollisella oli Laatokan suunnalla noin 300, suomalaisilla 10-15.

Venäläisten suunnitelmana oli murtaa suomalaisten puolustus Laatokan pohjoispuolella valtavalla ylivoimalla ja sen jälkeen levittäytyä Karjalan Kannaksen puolustajien selkään. Suunnitelma oli yksinkertainen ja selvä, jos Laatokan rintama olisi murtunut suomalaisten olisi viipymättä luovuttava Kannaksen puolustamisesta ja vetäytyä Virolahti – Saimaa – Joensuu linjalle, jos se olisi onnistunut.

Onneksi tavalliset rintamasotilaat eivät tällaisia tienneet, vaan suorittivat omia tehtäviään. Komppania alkoi supistua päivä päivältä. Aina enemmän tuli kaatuneita, haavoittuneita ja sairastuneita. Toimitusjoukkue ”töpinä” pieneni pienenemistään, sillä miehiä tarvittiin etulinjaan. Sitäkään ei voinut kauan jatkua, koska huoltoreitit olivat pitkät ja tais-

teluosat tarvitsivat ammuksia ja elintarvikkeita. Ammuskulutus kasvoi huimaavasti, mutta konepistoolin, pikakiväärin ja kiväärin patruunoista ei ollut puutetta. Komppanian taisteluvahvuus alkoi olla siinä 60 miehen luokkaa ja täydennyksestä ei ollut tietoaakaan.

Helmi-maaliskuun vaihteessa tilanne alkoi muuttua komppanian kohdallakin. Pohjoisessa kuului yötä päivää mahtava jyminä, kuin jatkuva ukkosen jymy. Komppania sai maaliskuun 3. päivän vastaisena yönä hälytyksen. Kaikki joukkueet koottiin yhteen, töpinä purki huoltoleirinsä ja taistelujoukkueet lastattiin 30 asteen pakkasessa kuorma-autojen lavalle taisteluvälineineen. Paksu pressu päälle ja matka tuntemattomaan alkoi. Töpinän huoltokolonna seurasi omin hevoskyydein.

Muistan vielä kuin eilisenä päivänä, miten eräs optimisti sanoi, ”kai lopultakin päästään lepoon”. Autokolonnat olivat kyllä pohjoiseen päin ja kun tykistötulen jymy kasvamistaan kasvoi, ei kenelläkään enää ollut epäselvää, mihin ajettiin.

Kollaan rintamalohkolla venäläiset olivat maaliskuun ensimmäisenä päivänä aloittaneet läpimurtohyökkäyksen valtavan ylivoiman turvin. Karjalan Kannaksen puolustajien taakse oli päästävä keinolla millä hyvänsä. Aikaa oli kulunut suurvaltapoliittisesti liian paljon ja Suomen puolustus oli nujerrettava mahdollisimman pian.

Varsinaista noin kolmen kilometrin pituista rintamalohkoa vastaan hyökkäsi vuoroittain, yötä päivää yli 40 vihollispataljoonaa, sekä pohjoisesta ja etelästä rintamaa saarsi noin 20 pataljoonaa. Puolustajia oli kaikkiaan 12 vajaavahvuista, marraskuusta 1939 alkaen etulinjassa ollut pataljoonaa. Tykistöä, panssareita ja rynnäkkölentokoneita oli rajattomasti venäläisillä. Molemmilla sivustoillaan venäläiset edetessään rakensivat tiet jäätyneeseen maapohjaan, saadakseen tykistönsä ja panssarinsa mukaan. Mahtavat mekaaniset ”jyrät” etenivät vankkumatta vallittua suuntaansa, huolimatta suomalaisten aiheuttamista suunnattomista tappioista.

Päästyämme vielä pimeän aikana Loimolaan vietiin komppania viipymättä hevoskyydillä etulinjaan rautatien ja maantien väliselle lohkolle, vihollisen päähyökkäyskohteeseen.

Puolustus horjui valtavan ylivoiman paineessa ja päivittäin suoritettua vastaiskua menetettyihin tukikohtiin olivat vaatineet paljon uhreja.

Kolmas esimerkki

Kolmannen esimerkin talvisodan hengestä otan täältä alueelta: Oli maaliskuun 8. ja 9. päivän välinen yö 1940 Kollanjoen rintamalla. Nuori taistelulähettiläs kävi ennen aamun sarastusta noutamassa ns. Bomban mällä olevasta ”Sevilla” nimisestä korsusta siellä lepäämässä ollutta alik. Oinosen ryhmää aseisiin.

Miehillä oli pitkä sotataival takanaan. Ankarat yölliset partiomatkat, hyökkäykset Siiran, Lavajärven ja Lemetin motteihin. Nyt olivat ”mottimiehet” niin kuin meitä kutsuttiin, joutuneet Summan kaltaisen materiaalitaistelun pyörteisiin. Kestikö Juuan pitäjän köyhien ja vaatimattomien miesten taistelutahto uusissa olosuhteissa. Esimerkki sen selvittäkseen.

Korsu oli kylmä, sillä lämmittää ei voinut ankan tykistötulen ja vihollisen läheisyyden vuoksi. Miehet nukkuivat, sillä he tiesivät, että asemissa valvotaan ja jokainen unenpisara oli välttämätön. Korsuun ei ollut tullut yhtään osumaa, mutta se keinui hiljaa raskaiden ammusten iskeytyessä lähimaastoon.

Taistelulähetti herätti ryhmänjohtajan ja miehet. Lähtöön valmistauduttiin huolella. Konepistoolien ja pikakiväärien lukot tarkastettiin. Öljyntipat pyyhittiin tarkkaan pois, ettei aseisiin kovan pakkasen takia tulisi häiriöitä. Kaikki lippaat täytettiin, kiväärimiehet tarkistivat patruunavaransa, tarkka-ampuja korp. Pesonen tarkisti kiikarikiväärinsä, käsikranaatteja sidottiin vöihin, polttopullot ja kasapanokset tarkistettiin ja kaikki oli valmista lähtöön. Asemiin oli ehdittävä pimeän aikana, sillä valoisana aikana ei paljon pystynyt taisteluhautojen ulkopuolella liikkumaan. Miehet toimivat rauhallisesti, aivan kuin olisivat lähteneet savottaan Juuan metsiin.

Mutta, ennen kuin lähdettiin ulos jäätävään pakkaseen, sanoi ryhmänjohtaja: ”Eiköhän laulettaisi jotain?” Silloin aivan itsestään eräs miehistä aloitti virren 600, ”Oi Herra, jos mä matkamies maan...” Muut yhtyivät virteen ja hiljaa hyräillen laulettiin pari säkeistöä. Nämä miehet eivät olleet erikoisesti uskovaisia, aivan tavallisia työmiehiä ja pienviljelijöitä. Mutta heidän henkinen voimansa oli murtumaton. Kauniista virrestä he saivat sielulleen voimaa, sillä ulkona heti päivän noustua aina tykistökeskityksen välillä, naapurin puolella, mahtavat kovaääniset soittivat ”Barrikaadimarssia” ja muita venäläisiä sotilasmarsseja.

Sinne he menivät. Kylmään, pimeään korsuun ei jäänyt enää ketään. Ja korsuihin ei enää tultukaan, sillä vihollisen 9. päivänä aloittama lopputyynnäkö, yhtämittäinen, yötä päivää kestävä, jatkui rauhantuloon asti, maaliskuun 13. päivään 1940, klo 11 saakka. Taisteluhaudoissa ja pesäkkeissä oltiin yhtä mittaa yötä päivää 9-13 päivien välisenä aikana. Haavoittuneet vietiin ”Bomba”-korsuun ja kaatuneita yritettiin koota vähän taaemmas. Joukkosidontapaikalle voitiin viedä vain hyvin pahasti haavoittuneet, sillä tykistötulen läpi oli vaikea saada ahkioita.

Mikä oli siis talvisodan henki. Se ei ollut ainakaan kenttäarmeijan etulinjan miehistä mikään uhoava, militaristinen, ”me teemme mitä tahdomme” ajatus. Se oli jokaisen miehen sydämen sopukoissa oleva oman kodin, oman perheen ja oman synnyinmaan suojelemisen tarve. Suo-

men kansan sydänjuuria oli loukattu. Talvisodan rintamamiehet eivät halunneet metriäkään vierasta maata, mutta eivät myöskään, suomalaisen mielenlaatunsa mukaisesti, halunneet luopua tilkustakaan omaansa. Sama henki vallitsi myös kotirintamalla. Yhä taajenevat ilmapommitukset eivät voineet murtaa alkuunsakaan kotirintaman selkärankaa.

Pelastiko 105 päivää kestänyt, lähes 30000 kaatunutta ja noin 100000 haavoittunutta vaatinut, ankara taistelu Suomen itsenäisyyden ja yhteiskuntajärjestyksen. Suomussalmella, pataljoonansa kärjessä kaatuneen komentajan, rohkean venäläisen kapteeni Tsaikovskin karttalaukusta löydettyjen asiakirjojen ja karttojen perusteella, oli hänen moottoroitu pataljoonansa edettävä Puolangantietä Ouluun ja Kemin kautta Tornioon. Ruotsin rajaa oli kunnioitettava ja otettava yhteys Ruotsin rajaviranomaisiin. Viikon kuluessa oli Kannaksella hyökkäävän 7 Armeijan oltava Helsingissä. Suomi oli miehitettävä ja Terijoella istuva Otto Ville Kuusisen hallitus toimitettava Suomeen, Helsinkiin. Baltian maiden esimerkki, miehityksen jälkeinen yhteiskuntajärjestyksen muuttaminen, ei suinkaan meitä suomalaisia rauhoittanut. Tieteellistä varmuutta emme saa ennen kuin Neuvostoliiton arkistot avautuvat suomalaisten tutkijoiden käyttöön.

Joka tapauksessa Neuvostoliitto ymmärsi suomalaisten isänmaarakkauden ja se on nykyisenkin turvallisuuspoliittisen rakennelman peruspilareita.

Yllä oleva teksti on julkaistu ensimmäisen kerran Loimaan Reserviupseerien 50-vuotisjuhla-julkaisussa 1984. Kapteeni Erkki Lahtosen kirjoitus on realistinen, koska hän itse siellä talvisodan loppuaikojen tulihelvetissä olleena ja ne kokeneena on kuvaillut läheisesti sitä tunnelmaa, jota vain sen kokenut voi kertoa.

Yllätyin lukiessani entisen opettajani Erkki Lahtosen kokemuksia ja hänen kerrontaansa juukalaisesta vääpeli Vilho Nevalaisesta. Mikä yhteensattuma! Tämän vääpelin tulon tuntemaan 1959, sillä hän oli tulevan vaimoni isäpuoli, Juuan Osuuskaupan Vuokon myymälän hoitaja. Sain silloin myös tietää, että vääpeli palasi sodasta haavoittumatta, mutta sai siellä henkisiä vaurioita, jotka tulivat esille öisinä, voimakkaina painajaisina. Vääpelin sota siis kesti hänen kuolemaansa saakka. Ja tiedän, että näitä saman kohtalon kokeneita oli tuhan-sittain.

Luutnantti

Kalle Johannes Halme

*Kalle Johannes Halme
s. 13.7.1914 Metsämaa
k. 3.10.1941 Kenjakissa*

Kalle Halme syntyi Metsämaalla 13.7. 1914 ja kaatui sankarivainajana Itä-Karjalassa Kenjakissa 3.10 1941.

Hänen maineikas sotilasuransa oli alkuaan vaakalaudalla jo pikkupoikana, kun hän linnunpesälle kavutessaan putosi ja loukkasi kätensä sillä seurauksella, että siitä kehittyi lievä luumätä, joka olisi ollut hylkäämisperuste jo kutsunnoissa. Hän salasi tämän lievän sairauden sekä vanhemmiltaan että kutsuntaviranomaisilta ja niinpä hän sitten myöhemmin eteni aina JR 13 Metsämaan komppanian pidetyksi ja arvostetuksi päälliköksi.

Antautuminen sotilasuralle oli hänelle selkeä valinta. Ajan korkea maanpuolustushenki ja paikkakunnan voimakas suojeluskuntatoiminta loivat pohjaa Kalle Halmeen elämänvalinnoille.

Varusmiespalvelu Turussa Porin Rykmentissä 1936 aliupseerikouluineen vielä lisäsivät hänen vakaumustaan.

Voimakkaasti uskonnollisena hän ei nähnyt ristiriitaa uskonsa ja aatteensa puolustamisessa, vaan koki sotilaallisen toiminnan tärkeänä osana maanpuolustusta.

Talvisodan aikana hän suoritti reserviupseerikurssin Niinisalossa. Sodan jälkeen hänet komennettiin vänrikkinä Loimaalle alisotilasohjaajaksi Loimaan Suojeluskuntaan.

Suunnitelmat maanviljelijän urasta saivat väistyä ja edessä oli muutto Loimaan kauppalan ja sotilaan virkasuhteeseen.

Kalle Halme toimi useita vuosia myös kotipitäjänsä Metsämaan Suojeluskunnan päällikkönä.

Luontevaa siten oli, että jatkosotaan Metsämaan miehet lähtivät hänen komennossaan.

”Hänen tinkimätön velvollisuudentuntonsa, aina väsymätön ja rohkea toimintansa tekivät hänestä upseerin, johon hänen esimiehensä luottivat ehdottomasti ja alaisensa pitivät esikuvanaan.

Oli monia taisteluja joihin hänen toimintansa vaikutti ratkaisevasti” (Lainaus muistokirj. ev.luut Lauri Ruotsalo, JR 35 komentaja.)

Hän johti joukkojaan esimerkillään . Metsämaan komppanian suorittaessa tärkeätä saarrostustehtävää Kenjakin kylässä Itä-Karjalassa hän tapansa mukaan kulki joukkojensa edellä tutkien etumaastoa. Tällöin hän kohtasi vihollisen tarkkampuajan luodin ja kaatui 3.10 1941.

Hänen poismenonsa aiheutti suuren menetyksen, sillä hän oli rykmentin yksi urhoollisimpia, uutterimpia ja tunnollisimpia upseereja.

Kalle Halme on haudattu Metsämaan sankarihaudalle aseveljiensä viereen.

Kari Kotiniemi

Kalle Halmeen veljen poika

Viimeinen kuva ltn. Kalle Halmeesta syyskuussa -41. Vieressä Mauri Kivimaa, myös Metsämaan miehiä.

Jääkäri Uuno Antero Koivisto

*Jääkäri Uuno Koivisto kuvattuna
Saksassa.*

Uuno Koivisto syntyi Loimaalla Hirvikosken kylässä Sunin talossa 18.9.1895. Hänen vanhempansa olivat maanviljelijä Emil Koivisto ja Alma Kristiina o.s. Suni. Uuno avioitui Maria Kurjen kanssa ja heille syntyi kuusi lasta. Uuno kävi kansakoulun Hirvikoskella opettajanaan Pohjanmaalta Loimaalle muuttanut Miina Penttilä, joka oli aikansa yksi valistuneimmista suomalaisista naisista, kuuluu vuosikymmeniä myös kunnan hallintoelimiin. Penttilältä sen aikaiset oppilaat saivat herätyksen ja kunnioituksen vapautusta kohtaan, kertoi Uuno Koivisto Matti Pesolalle antamassaan haastattelussa. Opettaja oli jo silloin väläytellyt mahdollisuutta vapautua Venäjän sortovallan alta ja maalle olisi saatava itsenäisyys. Opettaja oli ”todellinen esiäiti tälle ajatukselle”, joka myöhemmin toteutui. Penttilän entisistä oppilaista viisi halusi lähteä yhtä aikaa Saksan matkalle saamaan sotilaskoulutusta, mutta vain kolme sinne lopulta pääsi.

Uuno Koivisto kävi Länsi-Suomen kansanopiston 1912-13 ja Päivölän maamieskoulun 1914-15 ja toimi sen jälkeen maanviljelijänä kotitilallaan. Jääkärikausi alkoi hänen kohdallaan 3.3.1916. Monipolvisesta matkastaan Saksaan ja siellä saamastaan sotilaskoulutuksesta ja osallistumisesta ensimmäiseen maailmansotaan Saksan puolella Venäjää

vastaan, hän kertoo Pesolan tekemässä pitkässä haastattelussa koskien jääkäri liikkeen alkuaikoja.

Venäjä oli pala palalta kumonnut Suomelle kuuluneita autonomian ajan oikeuksia ja näitä laittomuuksia vastaan nousi kansamme riveistä vastarintaliike, johon kuului ihmisiä kaikista yhteiskuntaluokista. Venäjän vankiloissa suomalaisten vankien määrät aina vain lisääntyivät, sillä keisarikunta oli ottanut tavoitteekseen kansamme venäläistämisen ja katsoi toisin ajattelevat olevan valtion vihollisia ja siksi joutuivat vankilaan tai Siperiaan karkotettaviksi. Tämä aiheutti aina vain lisää katkeruutta maassamme ja ensimmäisen maailmansodan pyörteissä irtautumiseen näytti aukeavan jonkinlainen mahdollisuus. Kun vielä kolmen kuukauden kuluttua sodan alkamisesta keisari julkaisi asiakirjan, jolla voitaisiin poistaa loputkin Suomella olleet itsemääräämisoikeudet, alkoi mitta monilta täyttyä. Ei enää oltu vaatimassa oikeuksien palauttamista, vaan alettiin toimia siihen suuntaan, että maamme itsenäistyisi vaikka väkivalloin. Rauhallinen irtautuminen näytti silloin mahdottomalta.

Sotilaskoulutusta hakemaan

Ympäri Suomea oli hyvin aseistettuja venäläisiä sotajoukkoja, jotka pitäisi saada pois maastamme, mutta millä keinoin? Monellakaan suomalaisella ei ollut sotilaskoulutusta eikä myöskään aseita, joita tarvittaisiin, jos tilanne kehittyisi aseelliseksi yhteenotoksi venäläisiä vastaan. Siksi varsinkin pääkaupungin ylioppilasnuoriso alkoi ajaa edellä mainittua asiaa ja siihen suurelta osin yhtyi myös työväestö. Mutta Venäjän sotavoimat olivat itsenäistymisajatuksen tiellä. Salaisessa kokouksessa päätettiin kääntyä Saksan ja Ruotsin puoleen, jotta nämä ottaisivat miehiämme sotilaskoulutukseen. Ruotsi kieltäytyi vedoten puolueettomuuteensa, mutta Saksan keisari antoi luvan suomalaisten tulla maahan. Nyt alettiin salaisesti värvätä nuoria miehiä lähtemään Saksaan saamaan sotilaskoulutusta.

Salaisesti siksi, kun Venäjä katsoi kyseisen toiminnan valtionvastaiseksi toiminnaksi, valtiorikokseksi, josta tulisi vähintään pitkä vankilamatka. Siksi oli toimittava erittäin varovasti, jotta nuoret pääsisivät salaa Ruotsin puolelle. Oli laadittu salaisia reittejä rannikolle menoa varten ja matkalla oli tiettyjä uskottuja majapaikkoja, joissa miehet saivat yöpyä ja monesti heille järjestyi kyytiäkin talon hevosella seuraavaan etappipaikkaan.

Mutta venäläiset olivat saaneet vihiä tuosta salaisesta toiminnasta ja alkoivat tarkkaan tutkia matkalaisia niin maanteillä kuin junissakin. Rannikoilla oli taajassa rajavartioiden tarkastusasemia, joiden ohi piti mennä aina yöaikaan. Tällaiselle vaaralliselle matkalle lähtivät nuo kolme loimaalaista nuorta miestä. Jos kiinni joutuisivat, niin siitä ei hyvä

seuraisi. Heistä yksi oli loimaalainen talon poika Uuno Koivisto, joka seuraavassa kertoo noista ajoista.

Loimaalainen voimistelunopettaja Väinö Tiiri oli yksi tuon jääkäri-liikkeen alkuunpanijoita. Ja ehkä juuri siksi oli jääkäripataljoonassa yhdeksän loimaalaista miestä, joka oli kolmanneksi eniten Etelä-Suomen maalaiskunnista Saksaan lähteneitä. Koiviston kanssa samaan aikaan Loimaalta matkalle lähtivät Mauri Rantasalo ja maalari Jalmari Mäkinen. Miehet nousivat junaan, mutta varmuuden vuoksi olivat ostaneet liput eri paikkoihin, Mäkisellä oli lippu Vaasaan ja toiset olivat ostaneet matkalipun Ylistaroon. Mäkinen oli matkalla ”töitä hakemaan” ja Rantasalo Koiviston kanssa oli matkalla Orismalan maamieskouluun tapamaan siellä Anselm Tuomolaa, joka oli siellä opiskelemassa.

Etappipaikoissa matkaajat saivat aina uusia ohjeita ja joukko vähitellen suureni. Härmän kirkonkylän kauppiaan Viitasalon luona oli yksi tällainen etappi ja tässä samassa talossa oli sitten myöhemmin Mannerheimin ensimmäinen päämaja. Miehiä vietiin rannikkoa kohti öisin hevosilla, jotta kiinnijoutumisen vaara olisi mahdollisimman pieni. Monesti he myös kävelivät tai hiihtivät. Lopuksi miehiä oli koolla kuusitoista valmiina ylittämään Merenkurkku hiihtämällä. Opas tuli vielä alkumatkasta saattamaan Vesterön saarelle ja siitä alkoi vaivalloinen ja voimia kysyvä taivallus ahtojääröykkiöiden hankaloittaessa matkantekoa. Hiihtämistä vaikeutti myös pimeys ja piti olla myös mahdollisimman hiljaa, etteivät rannikkovartioston miehet saisi edes kuulohavaintoja. Opas tiesi missä venäläissotilaiden vartiopaikat olivat ja niiden välistä miehet yrittivät äänettömästi mennä.

Saarella oli Suomen puolella viimeinen etappipaikka, jossa miehet olivat loppuyön ja seuraavan päivän. Talosta tarjottiin mukaan myös evästä, mutta nuoret miehet voimiensa tunnossa eivät evästä ottaneet, koska luulivat tuon yli kahdeksankymmenen kilometrin matkan helpommaksi, kuin miksi se sitten lopuksi osoittautui. Monimetriset jäähtaumat ja railot hidastivat suuresti Ruotsiin menijöitä. Koivisto kertoo kaikkien kärsineen kovasti matkauupumuksesta ja nimenomaan ravinnon puutteesta. Muutamilta paleltuivat sormet ja toisilta varpaat, kun oli lähdetty pienissä kengissä matkantekoon. Oppia ikä kaikki!

Koivisto kertoo: *”Yhden ainoan kerran minä heittäydyin (väsymyksestä) suksilleni selälleen siinä ja tulin huomaamaan, että paleltumiseen kuoleminen on aika helppoa. Silloin kun minä menin, olin uupunut, oli nälkä ja jano, lunta voi ottaa, mutta ruokaa ei ollut minkäänlaista. Menin suksilleni siinä ja panin silmäni kiinni niin tuli kuin kirkkaita kuvia kuin taivaan laki ja tähtiä sinne. Ja siinä oli aivan kuin lämpimän pirtin suojissa... Ja minä en olis siitä millään lähtenyt, kun tultiin ja pistettiin suksensauvalla sääreen, että nousepas, nyt lähdetään menemään.”*

Matka oli siis erittäin raskas ja myös monella tavalla vaarallinen. Mie-
hien matka kesti yli kaksikymmentä tuntia ennen kuin saavuttivat Ruot-
sin rannikon. Ruotsissa oli myös näitä sovittuja etappipaikkoja, joissa
voi majoittua ja pääsivät sitten hevoskyydillä Uumajan kaupunkiin, jos-
ta matka jatkui junalla Tukholman kautta rannikolle Malmöhön asti ja
Trelleborgista lautalla Saksaan. Matka jatkui mantereella Hampuriin ja
sieltä Lockstedtin asemalle, jonka läheisyydessä oli suomalaisten koulu-
tuskeskus. Koivisto joutui sellaiseen ryhmään, jonka apulaisryhmänjoh-
tajana oli Strömberg, joka muutti nimensä myöhemmin Siilasvuoksi ja
kunnostautui aikanaan Raatteen sankarina.

Kova oli koulu

Leirin portin päällä oli teksti: ”Kun tästä käyt, saat kaiken toivon jät-
tää.” Se oli viesti tulijalle ja vihje siitä, mitä oli tulossa. Koivisto kertoo,
että silloin tuli sellainen orpouden tunne, kun tutut miehet joutuivat eri
komppanioihin. Alokasaikana eivät miehet saaneet mennä ”ilman esi-
miehen talutusta” edes kasarmialueen kaduille ja kauppaankaan ei pääs-
syt ennen kuin oli oppinut tervehtimistavat. Päivittäiset ankarat sulkeiset
kasvattivat ja kouluttivat miesten sisukerointa ja sehän siinä olikin yhte-
nä päämääränä. Kaikki komennot tehtiin saksan kielellä. *”Ei se ollut niin
helppo maalaispojan, kun ei ollut milloinkaan kuullut vierasta kieltä... Ylioppi-
laille se oli helpompaa, kun ymmärsivät kieltä edes jotenkin.”*

Aterioita oli vain yksi päivässä ja se oli illalla harjoitusten päätyttyä.
Aamulla oli aamutee, mutta ennen sitä piti yläruumis pestä jääkylmällä
vedellä. *”Oikein hampaat helisi, kun siihen ryhtyi, mutta se oli käsky eikä toi-
vumus, se oli tehtävä.”* Ja kasarmin huoneet olivat kylmiä, saattoi olla jopa
pakkasasteita. Huoneita lämmitettiin vain silloin, kun tarvitsi vaatteita
kuivata. Aamuteetä sai juoda niin paljon kuin halusi ja syödä leipää.
Tosin leipää sai vain jokainen yhden kahden kilon limpun ja se oli viiden
päivän annos. Jos söi alussa liikaa, oli loppuajasta ilman leipää.

Miehille tarjottiin allekirjoitettavaksi paperi, jolla heidät liitettiin
Saksan ylimmän sodanjohdon alaiseksi ja heitä voi sitten liikutella sota-
näyttämöllä mihin ja milloin vain määrättiin. Lisäksi paperissa oli ehto,
että omaiset eivät voi ruveta vaatimaan mitään korvauksia, jos kaatuu
rintamalla tai haavoittuu ja jää invalidiksi.

*”Tämä oli aika kylmä pykälä, siitä nousi kyllä tukka pystyyn, että allekirjoi-
tetaanko vai ei. Selitettiin vielä, että nyt teillä on tilaisuus kirjoittaa vapaaehtoi-
sesti ja kutka eivät sitä sopimusta allekirjoita, he jäävät saksalaisen sotilasjohdon
alaiseksi ja siirretään johonkin työleirille.... Tässä oli vara valita!”* kertoi Koi-
visto.

Paperin jätti allekirjoittamatta noin kolmasosa leirillä olleista suoma-
laisista, koska tuhatyhdeksänsataa oli merkitty jääkäripataljoonan luet-

Jääkäriluutnantti Uuno Koivisto

teloihin, mutta tuhatta kahtasataa miestä enempää ei pataljoonassa koskaan ollut. Loput menivät pakkotöihin siviiliasuina. Koivisto jatkaa: *"Tämä oli kaikkein jännittävin vaihe. Minunkin tuli mieleeni, kun olin sitä komentoa maistanut, tuhlaajapojan ajatukset, että minulla olisi kotona ollut työtä ja ruokaa. Mutta takaisinkaan ei pääse ja ajattelin, kokeillaan nyt, kun kerran on lähtenyt, ei sisu antanut periksi."*

Miehet joutuivat todella tekemään kovan päätöksen, kouluttautuuko sotilaaksi vai heittääkö unelmansa romukoppaan. Useimpien mielestä haluttiin katsoa valittu tie loppuun saakka. Siihen oli vahvasti vaikuttamassa haave saada kotimaalle itsenäisyys. Heistä, jääkäreistä, tulisi aikanaan johtojoukko tuota unelmaa toteutettaessa.

Rintamalle

Lockstedtin leirielämä alituisine koulutuksineen oli alkanut maistua "puulta", joten monen mielihalu oli päästä pois tuosta leiristä vaikka rintamalle. Saataisiinhän siellä myös aitoa rintamakokemusta. Niinpä tulikin lähtö. *"Meillä oli kunniakas tehtävä, ei meitä ajettu sotaan, olimme vapaaehtoisesti lähteneetkin.... Tietysti tunteet olivat pelonsekaisia.... Jos vähän pelotti, ei sitä kehrattu tunnustaa."*

Sotilaille tulikin lähtö junalla kohti rintamaa, pois tuolta 42000 miehen leirialueelta, kohti Libauta. Tuo matka kesti neljä vuorokautta, oli ikävyyttävä ja raskas. Itä-Preussissa miehet alkoivat nähdä ensimmäisiä jälkiä sodan aiheuttamista tuhoista. Libaun asemalta piti marssia kolmekymmentäviisi kilometriä. Majoituspaikan ohi kuljetettiin haavoituneita ja rintaman jyly kuului jo läheltä. Kuolleita eivät miehet siellä nähneet, sillä kuolleet haudattiin aina sinne, missä olivat kaatuneetkin. Niin myös aikanaan suomalaiset kaatuneetkin saivat siellä viimeisen leposijansa, joita oli suomalaisille kolme hautausmaata. Ne ovat siellä vielä nykyäänkin löydettävissä.

Jääkärit joutuivat olemaan etulinjassa tai sen tuntumassa useita kuukausia. Suomalaisia joutui myös vihollisen vangeiksi ja heistä Koivisto mainitsee Sihvot sekä Yrjö Nahin Loimaalta. Heidät vietiin Spalernajan vankilaan. He säästivät mestaukselta, koska Venäjällä tuli vallankumous ja he pääsivät vapauteen maaliskuun 13. 1917, kun keisarin valta päättyi.

Viimeiseksi taistelupaikaksi suomalaiselle pataljoonalle tulivat Aajoen vaikeat taistelut, mutta kovat pakkaset hyödyttivät venäläisten hyökkäykset ja kun suomalaiset olivat kylmään tottuneita, niin tilanne meni *"mukavasti ohi."*

Jääkärit kuljetettiin takaisin Libaun koulutuskeskukseen ja siellä heidät jaettiin siviilikoulutuksen mukaan ryhmiin, jotka saivat erikoiskoulutusta, mikä johtotehtäviin, mitkä huoltoon ja muihin koulutettaviin, mihin kullakin oli taipumusta. Alettiin siis kouluttaa päällystää ja maallikot pantiin eri yksiköihin. Uuno Koivisto jatkaa: *"Herraspojat, ylioppilaat ja muut, saivat varsinaista upseerikoulutusta, meidän annettiin alipäällystökoulutusta. Raja tuntui olevan siinä, että näitä jo pidettiin opistonkäyneitä niin kuin maatalousteknikkoja Kurkijoen ja Mustialan teknikkoja, ne olivat niin kuin herrojen kirjoissa paremmin.... Ja jos tuli sellaisia, joista ei ollut näihin tehtäviin, jotka eivät olleet täysin kenttäkelpoisia, heitä koulutettiin kuormastoihin ja sellaisiin.... Ruoka oli sielläkin heikkoa!"*

Paluu kotimaahan

"Se oli meillä aina alitajunnassa kotiinpääsy, totta kai." Kun Suomen senaatti oli antanut itsenäisyysjulistuksen 6.12.1917, olivat jääkärit olleet levottomia, että nyt pitäisi päästä kotimaahan. *"Kun Suomesta kantautui vielä*

Loimaan jääkäreitä yhteiskuvassa v. 1937: Majuri Yrjö Nahi, luutnantti Mauri Rantasalo ja vääpelit Yrjö Pohjankoski, Uuno Koivisto ja Erkki Höjjer

ikäviä uutisia, että täällä punakaarti ja kansalaisviha oli huipussaan venäläisten hyvällä avustuksella, niin silloin tuli ajatus, että eikö jo lähdetä. Kun vallankumous Venäjällä maaliskuussa 1918 oli tosiasia, alkoivat toiveet Suomeen pääsystä näyttää mahdolliselta.”

Ennen Saksasta lähtöä puhui jääkäreille komentaja Ausfeld. Hän painotti jääkäreiden merkitystä Suomelle valtion oman armeijan perustajina, joten koulutusaika Saksassa ei ole mennyt hukkaan ja toivotti onnea kotimatkalle ja siihen vaativaan tehtävään, joka jääkäreitä kotimaassa odotti. Kotimatka alkoi Arcturuks-laivalla ja miesten piti pukea paperista tehdyt siviilivaatteet yllensä, koska Ruotsi ei sallinut aluevesillensä kuljettaa sotilaspuvussa olevia miehiä! Jääkäripuku oli pakattu reppuun ja se laitettaisiin päälle vasta Vaasassa.

Jääkärit saivat kotimaassa erittäin lämpimän vastaanoton. Tieto oli levinnyt heidän tulostaan ja kaikenikäisiä ihmisiä oli jo laivaa vastassa meren jäällä. Oli alkamassa uusi vaihe Suomen vapauttamisesta venäläisistä sotajoukoista. Niissä taisteluissa jääkäreillä oli aivan ratkaiseva osuus heidän toimiessa joukkojensa johtajina ja kouluttajina.

Tällainen oli lyhyesti kerrottuna jääkäri Uno Koiviston Saksan matka hänen itsensä kertomana. Kovan koulutuksen ja kokemuksien antamat opit eivät menneet hukkaan ja opettaja Penttilän kylvämä itsenäisyyden siemen kasvoi ja saavutti päämäärän, Suomen itsenäisyyden.

Lähde: *Matti Pesolan tekemä haastattelu Uno Koivistosta*

Koivisto Uno Antero, luutnantti, talousneuvos. Jääkärikausi Saksassa 3.3.1916-11.2.1918. Saapui Vaasaan 25.2.1918. Osallistui vapaussotaan joukkueenjohtajana Kalevankankaan taisteluihin ja haavoittui pahasti 4.4.1918 Tampereella. Vapaussodan jälkeen oli hoidettavana eri sairaaloissa. Punkalaitumen kunnan suojeluskunnan harjoituspäällikkö sekä esikunnan jäsen 1919-24 ja paikallispäällikkö 1925-39. Hoiti ohella maatalaansa Punkalaitumella ja kävi suojeluskuntaupseerikurssin 1935. Punkalaitumen kunnanvaltuuston jäsen 1925-28 ja kunnallislautakunnan esimies 1928-31. Jäsenenä useissa lautakunnissa sekä kirkkohallintokunnan puheenjohtajana. *Talvisota*: Satakunnan sk-piirin aluepäällikkönä 1939 sekä Pohjois-Hämeen sk-piirin aluepäällikkönä 1939-41. *Jatkosota*: Varikkojoukkueen päällikkönä 1936, Eläinlääkintäkomppania 1941 ja Kenttähevossairaalassa 1942 ja päällikkönä Hevosvarikko 5. ja 2. 1942-43. Jalkaväen koulutuskeskuksessa 1943 ja päällikkönä Er.Lin.RK:ssa 1943-44. Etelä-Satakunnan sk-piirin toimistoupseerina 1944. Evp. 1944. Sotien jälkeen toimi maanviljelijänä ja kehittäli salaojaputkien ja maatalouskoneiden valmistusta omistaen useita koti- ja ulkomaisia patenteja.

Vääpeli 1918, sk-upseeri 1935, vänrikki 1940, luutnantti 1941. Talousneuvos 1965. Hän kuoli Loimaan sairaalassa lokakuussa 1978.

Jääkäripatsas Kanta-Loimaan kirkolle

Kirkkomme pääoven läheisyyteen kauniiseen jumalanpuistoon paljastettiin 1977 Vehmaan vihreästä graniitista Loimaan Kivessä tehty jääkäripatsas, jonka suunnitteli jääkäri Uno Koiviston poika Aarre Koivisto, joka on toiminut myös monen suomalaisen elokuvan lavastajana. Tuo arvokas jääkärien muistoa kunnioittava patsas on noin 2,5 m korkea ja kiven väri on vihertävä, koska jääkärien väri oli juuri vihreä. Patsastoimikunnan vetäjänä oli mv. Matti Pesola ja hänen esityksestä kiveen patsaan jalustaan hakattiin nuo kuuluisat sanat jääkärien marssista. ”*Kun painui päät muun kansan, me jääkärit uskoimme yhä.*”

Uno Koivisto viimeisenä loimaalaisena elossa olevana jääkärinä oli kutsuttu paljastamaan muistomerkki. Ehtyneillä voimillaan hän Erkki Koiviston avustamana sai vedetyksi pois patsaan yltä sitä peittäneen verhon. Patsaaseen on pronssikirjaimin laitettu kaikkien yhdeksän Loimaalta lähteneiden jääkärien nimet: **Erkki Höijer, Uno Koivisto, Aleks Lindström, Jalmari Mäkinen, Yrjö Nahi, Yrjö Pohjankoski, Mauri Rantasalo, Karl Rautasäle ja Yrjö Saarinen.**

Tuo horjumaton usko tuotti aikanaan maallemme itsenäisyyden!

Koiviston sisarukset kouluikäisinä. Uno oikealla.

Kerhomme vanhimman jäsenen
veteraani, kapteeni,

Risto Nikkilän mietteitä juhlavuoden kynnyksellä

Joulukuun 8. 2016 kävin puheenjohtajamme, itse-
näisyyspäivänä yliluutnant-
iksi ylennetyn Olli-Pekka
Rastaan kanssa tapaamassa
kerhomme vanhinta jäsen-
tä, Loimaan entistä kau-
punginjohtajaa kapteeni
Risto Nikkilää hänen kau-
niissa kodissaan Tampe-
reentiellä Loimaalla. Risto
otti ystävällisesti vastaan
tulijat ja heti alkuun tarjosi
joulutortut siiderin kera.

Risto on syntynyt Loimaalla marraskuussa 1922 eli 94 vuotta sitten Fer-
rarian tehdasyhteisön piirissä. Tuo tehdasalue oli silloin Loimaan maa-
laiskuntaa ja vuoden 1951 alusta tämä taajama-alue liitettiin Loimaan
kauppalaan, jolloin kunta joutui luovuttamaan Vesikosken ja osan Mä-
enpään kylistä, yhteensä 31,8 km² ja kauppalan pinta-alaksi muodostui
45,4 km². Tämän laajentuneen kauppalan sihteeriksi valittiin varatuo-
mari Risto Nikkilä 1952 ja hänestä tuli Loimaan kaupungin johtaja 1969
ja tästä virasta hän jäi hyvin ansaitulle eläkkeelle 1985 palveltuaan Loi-
maata 33 vuotta.

Risto kävi kansakoulun Vesikosken koulussa opettaja Karin ollessa
koulun johtajana ja sitten Loimaan Yhteiskoulun, jonne hän ”sotki pol-

kupyörällä pitkin Loimaan savisia ja kuraisia teitä.” Ehkä jo tässä vaiheessa jalka juuttui pysyvästi Loimaan jankkoon.

Kun kysyin Ristolta, että miksi hän valmistuttuaan Helsingin Yliopistosta tuomariksi hakeutui töihin tänne Loimaalle, tuli vastaus em-pimättä, että täällä kun oli syntynyt ja nuoruusvuotensa viettänyt ja tullut tuntemaan paljon ihmisiä, joista monista tuli hyviä ystäviä, niin siinä olivat perusteet tulla Loimaalle, tutuille seuduille. Lisäksi vaimo oli saanut opettajan viran Loimaalta. ”Tänään tuli täyteen 23 vuotta siitä, kun vaimolleni tuli maallisen vaelluksen päätös. Leskenä olen ollut sen jälkeisen ajan.” Risto oli sytyttänyt muistokynttilät vaimonsa kuvan vie-reen. ” Se oli raskas menetys, mutta henkinen ryhti täytyi säilyttää, sillä se on tärkeää.”

Millaista oli olla Loimaalla kaupunginjohtajana? ”Kyllä kaupunginjohtajan homma on sellainen, että arvostelijoita riittää, sekä julkisesti että salaisesti. Vastustusta oli myös, sillä kun valtuusto asiat lopullisesti päättää, niin esittelijän päätösehdotus ei aina miellyttänyt ja sitten siinä hanskattiin. Mutta arvostelua tuli milloin oikealta, milloin vasemmalta, aika tasapuolisesti.

Minkälainen naapuri oli tuo Loimaan kunta?

”Loimaan kunnasta täytyy sanoa, että se tunsii arvonsa, koska se oli emäkunta. Kysyivät, että mitäs kauppalaalaiset. Mutta täytyy sanoa, että mitään ylitsepääsemättömiä vaikeuksia ei tullut. Alastarolaisten kanssa ei sujunut niin hyvin, koska ne sanoivat, että älkää tulko kronkkimaan, kyllä me tiedämme mitä teemme. Loimaan kuntalaisten kanssa tultiin toimeen, eikä tullut mitään sellaisia ristiriitoja, joita ei voitu sovittaa. Ei menty henkilökohtaisuuksiin, asiat vain riitelivät, eivät ihmiset.”

Olet ollut kauan myös Loimaan reserviupseerikerhon jäsenenä. ”Olen ollut, mutta en kovinkaan aktiivisena jäsenenä, sillä liian laiskas-ti olen ollut toiminnassa mukana. Olisi pitänyt olla aktiivisempi, mutta aika ei antanut periksi. Työn ohella oli paljon luottamustehtäviä myös maakuntatasolla, kuten Maakuntaliitto, jossa olin varapuheenjohtajana, oli paljon kokouksia, neuvotteluja, matkustamista, vierailuja ja vierai-den vastaanottoja. Aika ei riittänyt, vaikka haluja olisi ollut.” Olli-Pekka Rastas totesi samanlaisen ongelman olevan nykyäänkin, sillä: ”Vain pie-ni osa on aktiivisia jäseniä, mutta niin on tilanne muissakin yhdistyks-sissä. Tosin nyt tuntuu toiminta olevan taas viriämässä. Vilkkainta oli silloin, kun pääsin armeijasta 1982. Silloin lähti Loimaaltakin peräti 15 partiota valtakunnalliselle jotokselle ja nyt ei ole ollut muutamaan vuo-teen jotoksilla yhtään upseeripartiota täältä Loimaalta.” Risto Nikkilä totesikin, että ei sitä isänmaallisuutta tuoda enää niin voimakkaasti esille kuin ennen, sillä kaikilla on kaikkea ja samalla kova kiire.

*Tapio Maijala ja
Risto Nikkilä.*

”Huippusaavutus on Loimaalle rakennettu Veteraanitupa, joka on tehty lähes kokonaan talkoovoimin,” kehuu Risto veteraanituvan rakentajia. ”Huonekaluja myöten se on tehty talkoovoimin ja sinne on saatu mittava sota-ajan näyttelykin. Se on todella hyvä talkoohengen ja yhteistoiminnan suuri saavutus.”

Sota-aika oli kova kokemus

Nuori mies aloitti asepalveluksen Turun ilmatorjuntajoukoissa, mutta hänet sitten siirrettiin kenttätykis-

töön ja koulutettiin tulenjohtajan tehtäviin. Sitten tuli komennus UK:n eli Upseerikouluun, joka alkoi Niinisalossa elokuun 1. 1942 ja päättyi joulukuun 21. päivänä. Tuo sama koulu tunnetaan nykyisin nimellä Reserviupseerikoulu. ”Tästä koulusta muistan, että siellä oli hirvittävän kova kuri,” kertoi Risto kokemuksiaan upseerikoulutusajastaan, joka oli silloin nykyistä koulutusaikaa pitkäkestoisempi, mutta olihan silloin myös normaali asevelvollisuusaika kaksi vuotta. Sota-aikana oli koulu sijoitettuna Niinisaloon, mutta nyt rauhanaikana koulu toimii jälleen Haminassa.

Ehtipä hän olla mukana myös Itä-Karjalassa kaukopartiomatkoilla, jotka ovat jättäneet pysyvät muistot, sillä siellä vihollisen selustassa oli päällä lähes jatkuva pelon tunne, joka vei yöunet. Se onkin sissitoiminnassa tärkeää, että pitäisi pysyä huomaamattomana ja herpaantumatta, sekä olla aina tehokas. Pitäisi saada suoritettua annetut tehtävät, jotka pääasiassa olivat tiedustelutehtäviä ja välttää kosketusta vihollisen kans-

sa, mutta ilmitulon vaara oli jatkuva.

Riston joukko-osasto komennettiin kesällä 1944 Karjalan kannakselle torjumaan vihollisen yritystä vallata koko Suomi. Nämä torjuntataistelut mm. Vuosalmella, Talissa ja Ihantalassa olivat sotiemme ankarimmat ja verisimmät. Ristokin sai puusta kimmonneen sirpaleen olkaansa ja tämä haavoittuminen johti sairaalamatkaan, joka kesti noin puolitoista kuukautta ja sen jälkeen hän jälleen palasi rintamalle tulenjohtotehtäviin, kun tulenjohtajista oli puutetta.

Tämä vihollisen läpimurtoyritysten aika ja kovat tykistökeskitykset kesällä -44 Karjalan kannaksella oli Riston mielestä sodan kaikkein raskainta ja vaikeinta aikaa. Kun sitten syyskuun 19. päivänä piti alkaa aselepo, niin vastapuoli ei lopettanutkaan, vaan ampui tykistökeskityksiä edelleen. ”Meidän patterinpäällikkö käski ampua myös, mutta silloin huomautin, että nyt on aselevon aika. Mutta patterinpäällikkö sanoi saaneensa määräyksen ampumisesta ylempää ja niin sitä annettiin iskut iskuista.” Tämä vihollisen ”sodan jatke” kesti yhden vuorokauden ja siten vasta aseet vaikenivat vastapuolellakin.

Kysymykseen, että minkälainen oli tunne sen jälkeen, kun aseet lopullisesti vaikenivat Nikkilä vastasi: ”Se oli helpottunut tunne, mutta kun saimme tietää, mitä Suomi menettää, oli se erittäin raskasta.” Ja raskainta se oli niille, jotka joutuivat jättämään kotinsa ja lähtemään evakkotielle. Kysyin, että mitä mieltä veteraani oli siitä, kun rintamalinjan kohdalle ei vedettykään uutta rajaa, vaan se siirrettiin kauas armeijamme selustaan, tuli vastauksena, että se oli sitä vahvemman sanelupolitiikkaa, jossa ei toista kunnioiteta. Samaa sanelupolitiikkaa olivat sotakorvaukset ja sitten vielä sotasyllisyysoikeudenkäynnit, jotka olivat suuria lavastuksia ja lakiemme vastaisia, kun silloinen sota-ajan poliittinen johtomme tuomittiin vuosiksi vankiloihin.

Ja kuten Waltari kirjoittaa Sinuhe egyptiläisessä: ”Niin se on ja niin se on aina oleva,” pitää valitettavasti paikkansa meidänkin ajassamme.

Haastateltavasta haastattelija

Upseerikouluaikoja muistellessa Risto alkoi kysellä meiltä, haastatteli joilta, että millä RUK:n kursseilla me Haminassa olemme olleet. Häntä myös kiinnosti, että millainen kuri meidän aikanamme RUK:ssa oli. Kerroin että kurssini numero oli 107 ja samaan aikaan Haminassa oli poikkeuskurssi 106, jonka oppilaina oli sodan käyneitä miehiä, jotka eivät sota-aikana syystä tai toisesta päässeet käymään upseerikoulua ja heille oli järjestetty tämä lyhennetty kurssi, jonka jälkeen heidät ylennettiin upseereiksi. Tällä kurssilla oli mukana myös Loimaan silloinen asemapäällikkö Keijo Moukola. Meidän varusmiesoppilaiden kävi kateeksi näitä ”vanhoja” miehiä, sillä maastossa oltaessa heillä ei ollut tarvetta

yhteenkään juoksuaskeleeseen, kun sen sijaan meikäläiset saivat syöksyä pää kolmantena jalkana niin, että puskat tantereella heiluivat vielä seuraavanakin päivänä. Kylläkin ymmärsimme, että nämä ”jermut” olivat tosi tarkoituksella syöksyilleet sota-aikana rintamilla aivan riittävästi.

Olli-Pekka Rastas oli ollut vuonna 1981 kurssilla 164 ja häneltä oli miellyttäviä muistoja siltä ajalta. Maanantaisin ja torstaisin piti sissi-komppanian päällikkö kasarmilla ollessa kovat sulkeiset, mutta metsässä ollessa ei ”pienistä nipotettu”. Ja O-P jatkaa: ”Meillä oli kovakuntoisia jätkeä kaikki ja meillä oli tosi hauskaa, vaikka kovin mentiin.”

Risto kertoi, että joistakin sota-ajan kavereista tuli sellaisia ystäviä, että he ovat vieläkin pitäneet yhteyttä, vaikka niistä vaikeista ajoista on jo 77 vuotta. Vasta muutama päivä sitten oli hän ollut puhelinyhteydessä erääseen sen ajan ystävänsä. Mutta rivit harvenevat.

Oliko Suomen taistelu turha?

Menetimme viime sodissa yli 90000 kaatuneina ja haavoittuneita oli lähes 200000, joita talvisodassa tuli vajaat 44000, jatkosodassa lähes 150000 ja sodassa saksalaisia vastaan vajaat 3000. Heistä jäi pysyvästi invalideiksi 94000. Lisäseurauksia olivat nuo edellä mainitut maailmanhistorian suurimmat sotakorvaukset ja aluemenetykset, joiden johdosta Suomi menetti pinta-alastaan 10 % ja joutui asuttamaan kotinsa menettäneitä 420000 henkeä. Ankarissa kesä- heinäkuun 1944 torjuntataisteluissa kaatui noin 15700 miestä. Risto, oliko taisteltu turhaan?

”Ei missään nimessä taisteltu turhaan! Jos ei olisi taisteltu, ei Suomea enää olisi. Stalinin suunnitelma, jossa Suomi valloitetaan ja sen jälkeen kansa hajautetaan Siperian erämaihin, ei vastarintamme johdosta toteutunut. Yritys oli kyllä kova. Talvisodassa neuvostoliittolaiset yrittivät katkaista maamme Oulun korkeudelta ja Karjalan kannaksen kautta valloittaa eteläinen Suomi ja pitää voitonparaati Helsingissä. Silti vielä jotkut sanoivat, että mitäs menitte sinne!” Siinä oli veteraanin selkeä vastaus.

Mikä nyt neuvoksi?

Noista vaikeista ajoista selvittiin maksamalla valtaiset sotakorvaukset, sijoitettiin siirtoväki uusille asuinsijoille, rakennettiin ja raivattiin. Lääkittiin myös haavoja, joita oli sekä henkisiä että ruumiillisia tekemällä töitä, jokainen lapsesta vanhukseen. Nyt sitten valitetaan, että ei ole töitä. ”Kyllä töitä olisi, mutta sitä ei aina oteta vastaan. Se ei ole oikein,” totesi haastateltavamme. ”Suomi saadaan tänäänkin nousuun samoin keinoin kuin ennenkin eli tekemällä töitä eikä niitä kiertämällä.”

Kun juttu siirtyi nykyisiin lähialueiden tilanteisiin ja sotajoukkojen

keskityksiin, oli yhteinen toteamuksemme, että ollaan siirtymässä jälleen voimankäytön aikoja kohti, valitettavasti. Varsinkin Baltianmaiden itärajan lähitienoille on tuotu runsaasti venäläisiä joukkoja, joita on myös siirretty Suomen itäpuolelle, mutta ei niin runsaasti kuin Viron rajan taakse. ”Venäjä on arvaamaton,” totesi haastateltavamme, ”ja se on paha asia.”

Minkä neuvon antaisit nykyajan nuorille upseereille? ”Pitäisi voimakkaammin olla mukana upseerijärjestöissä ja siellä tuoda laajemmin esille suomalaisuutta. Jotenkin tuntuu siltä, että nykyisen upseerikunnan pitäisi enemmän tuoda esille isänmaallisuutta.”

Entä mitä antaisit neuvoksi loimaalaisille? ”Se onkin paljon vaikeampi kysymys vastata. Yleisesti toivoisin enemmän suvaitsevaisuutta ja yritteliäisyyttä. Sitä onkin melko hyvin, mutta lisää tarvitaan.”

Olit mukana itsenäisyyspäivän juhlissa, mitä pudit niistä? ”Olin laske-massa seppelettä sankarihaudalle. Itsenäisyyspäivän juhlaan olisin toivonut enemmän osanottajia. Monet ovat puheissaan kovasti isänmaallisia, mutta eivät kumminkaan tule juhliin mukaan. Heimolinnassa pidettyä juhlaa arvostan kovasti, koska sinne oli kutsuttu veteraaneja. Meidän joukkomme harvenevat nopeaa tahtia, sillä keski-ikä on nyt 91,5 vuotta.” Olli-Pekka Rastas: ”Siitä huolimatta toivon, että nähdään herra kapteenin kanssa ensi vuonna satavuotisjuhlissamme!”

Pauli Hyrkäs, Res. kapt. Jotostelua ja järjestötoimintaa

Ensikosketukseni Loimaan Reserviupseereihin tapahtui syksyllä 1960, kun olin tullut opettajaksi Karhulan koululle. Ennestään tuntemani Eero Kalliomäki, joka oli virassa Kurittulan koululla, kehotti tulemaan Res. Upseerien esitelmätilaisuuteen, mihin sitten meninkin.

Siihen aikaan oli jäsenistössä vielä paljon sodan käyneitä miehiä ja muistiini on jäänyt sakea sikarin savu, joka tuntui vaatteissa vielä päiviä jälkeenpäinkin. Tupakoimattomalle se oli pienoinen kärsimys.

Seuraavana keväänä sodan käyneet upseeriveljet haastoivat nuoremmat pesäpallo-otteluun, jonka vanhemmat, mutta silloin vielä hyväkuntoiset veljet voittivat. Muutamia kertoja osallistuin 1960-luvulla myös ammuntoihin ja muuhunkin kilpailutoimintaan.

Tultiin sitten 1970-luvulle ja Erkki Lahtosen innostamana lupauduin Loimaan Reserviupseerit r.y:n sihteeriksi. Samoihin aikoihin alkoi Loi-

*Pirkan Jotok-
sella Nokialla
5.-7.10. 1979 si-
joituimme 3:ksi.
Hopeatilaan
olisi tarvittu
yksi piste lisää.*

maan seudulla Jotos-innostus. Olihan keksitty uudenlainen monipuolinen toimintamuoto reserviläisille, jotka suurin joukoin ottivat haasteen vastaan. Kuuntelin mielenkiinnolla tarinoita ja kommelluksia jo mukana olleilta ja syksyllä 1976 päätin lähteä mukaan Huovin Jotokselle Säky-lään.

Vaikka jotostelua ei pidetty varsinaisena kilpailuna, laskettiin silti pisteet ja muistaakseni sijoituimme silloinkin kärkipäähän. Jotostelu oli suunniteltu suoritettavaksi 4 – 5 miehisin partioin, jotka liikkuvat maastossa omin varustein. Tehtävät eri rasteilla olivat pääosin sotilaallisia, mutta aina oli mukana myös luontoaiheisia tehtäviä, ensiapua, yleistä kansalaistietoutta jne.

Paras ”sijoituksemme” on Pirkan jotokselta Nokialta vuodelta 1979. Partioomme kuuluivat silloin Tuomo Mäkelä, Pentti Palo, Matti Toivanen ja allekirjoittanut. Vieläkin harmittaa se löytymättä jäänyt lehtikuusen käpy, jonka johdosta 2. sijamme vaihtui 3:ksi. Syyksi todettiin pimeys, sillä taivalsimme loppukilometrit lähes valoitta lamppujen paristoiden hiipuessa, eikä vielä osattu varautua moiseen. Myöhemmillä jotoksilla oli aina mukana valo, varavalo ja varavalon varavalo sekä ylimääräisiä paristoja ja polttimoita.

Valtakunnallisia jotoksia tuli sitten taivallettua yli 20 kertaa eri puolilla Suomea Rauman, Lieksan, Rovaniemen, Suomussalmen ja Porkkalan välillä.

Näillä retkillä sattui monenlaisia kommelluksiakin, joten perustettiin erillinen ns. ”Jotosjorkkaajien kerho”, jonka jäseneksi pääsi, kun oli kastellut itsensä perusteellisesti. Itse päädyin kerhon täysjäseneksi Saimaan Jotoksella v. 1977. Tehtävänä oli hakea pienen lammen toiselta rannalta vene, jolla muut partion jäsenet pääsisivät yli. Apuvälineiksi sai käyttää paikalta löydettäviä tarvikkeita. Kyhäsimme nopeasti risukimpun, jonka avulla minun kevyimpänä piti meloa yli. Pääsin tuskin puoleen väliin lampea, kun huomasin olevani vyötäisiä myöten vedessä ja vajosin koko ajan lisää. Risujen ympärillä ollut muovi oli pettänyt ja haaksirikko oli tosiasia. Rannalta kuului järjestäjien huuto: ”Vetäkää pois!” Vyötaisläni oli köysi ja sillä minut vedettiin maihin, jossa paloi iso nuotiotuli, jonka loimussa moni muu saman kokenut kuivatteli itseään. Onneksi jäi repullinen kuivia vaatteita, sillä reppu ei ollut lautalla mukana. Paino tosin lisääntyi melkoisesti loppumatkan ajaksi.

Sitten alkoi kuulua ehdotuksia, että eivätkö loimaalaisetkin voisi jotoksen järjestää, kun oli oltu joka vuosi jopa yli kymmenellä partiolla mukana. Katsoimme omaavamme jo sen verran kokemusta, että usalsimme ottaa haasteen vastaan ja ryhtyä puuhaan. Vuosi oli 1985, jolloin olin tehtäväjohtajan ominaisuudessa mukana järjestämässä Loimaan Jotosta Oripään – Virttaankankaan alueella. Onnistuimme järjestelyissä

kohtalaisen hyvin, eikä purnauksia juuri kuulunut. Ehkä osansa auttoi loistava syyssää, joka lähes kesäisellä lämmöllä suosi tapahtumaa.

Toista oli sitten muutamaa vuotta myöhemmin Vanain Vaelluksella Hämeenlinnassa, jolloin satoi lähes koko ajan. Jotoksia sitten tuli ja meni, useimmilta ei erityisiä muistikuvia ole jäänyt paitsi jotosmitali tai muu muistoesine, joita on kertynyt laatikon pohjalle aimo kasa.

Hienoin mitali mielestäni saatiin Merenkurkun Jotokselta v. 1978. Samoin hieno muistoesine on puukko, jonka saimme Etappi-Jotokselta v. 1992 Vaasan seudulta.

Viimeinen jotos, jonka taivalsin, oli Raatteen koukkaus Suomussalmella 1996. Jotosreitit varrella oli vieläkin nähtävissä taisteluiden jälkiä ja vanhoja korsujen kuoppia, jotka kertoivat korutonta kieltään maamme historiasta.

Muita kohdalleni sattuneita tehtäviä ja tapahtumia ovat olleet mm. ampumahiihdon valtakunnalliset kilpailut reserviläisille, jossa toimin kilpailun johtajana, samoin Talvijotos, molemmat yhteistyössä PorPr:n

kanssa Säkylässä, sekä lukuisat muut pienemmät oman piirin tai kerhon kilpailut ja tapahtumat.

Kaiken kaikkiaan voi yhteen vetona kuluneita vuosia ja vuosikymmeniä pitää mielenkiintoisina ja haasteellisinaakin. Yhdistyksen sihteerinä toimiessani olin se ”työrukkanen”, joka sai näköalapaikalta seurata järjestötoimintaa myös piirin- ja valtakunnan tasoilla.

Reservin upseerina voin todeta, että vain jatkuva itsensä ajan tasalla pitäminen mahdollistaa toiminnan myös vaikeina aikoina ja olosuhteissa, jolloin kaikki ei mene niin kuin kuvitellaan.

*Saimaan Jotoksella
25.9.1977 tuli
täysjäsenyys
Jotosjorkkaajien kerhoon
tällä suorituksella.*

Mikä on jotos?

Jotos on porukan kulkema jälki maastossa. Mutta se on muutakin. Se on tehtäväraastilta toiselle etenevä partiokohtainen metsävaellus. Reserviläisurheiluliiton jotokset syksyllä ja talvella mittaavat osallistujien fyysistä rasituskestoa ja fiksuutta rastitehtävien ratkaisuisissa.

Aikataulu

Jotos aukeaa perjantai-iltana. Yöetapin kesto on kolme-neljä tuntia. Lauantain kierros voi venähtää kahdentoista tunnin mittaiseksi tarpomiseksi riippuen maastosta ja tehtävien kestosta. Tehtävät pyritään räätälöimään sellaisiksi, että viimeinenkin partio leiriytymisalueella ennen iltakahdeksaa.

Sunnuntain kiskaisu kestää rapiat neljä tuntia. Mahdollinen pika-taival (2-3 km) kiskoo viimeisetkin nestevarastot kuiviksi. Korvaukseksi ”talo” tarjoaa saunan, ruokailun ja mitlin.

Varusteet

Rinkkoihin tällätään kaikki mitä jotoksella tarvitaan, sillä partion huolto on pitkälti omissa varusteissa. Majoite, keitin, polttoaine, kirves, saha, EA-pakkaus, ruokapuolielämän tarvikkeet, henkilökohtaiset lääkkeet saniteettituotteita unohtamatta, vedenpitävä rinkkasuojus, varavaatteet umpioon pakattuna, puukko. Kupeelle karttalaukku, jossa 1:25000 koordinaattimittari, otsalamppu, kompassi, suojatut tulentekovälineet, pari isoa jätessäkkiä (vesistön ylitys). Jos lauantaina haluaa luxusta, gourmet-

ruokaa, on varauduttava siihen, että rinkka painaa hieman yli suositellun viidentoista kilon. Pari viikkoa ennen jotosta tulee järjestäjiltä tieto partiolle pakollisista varusteista.

Matkaan

Mikäs on lähteä vaellukselle, kun jotoksen kolme eniten harmittelua aiheuttaneet epäkohdat alkavat olla historiaa: jonottelu, paperitehtävät ja ylenpalttinen tiekävely. Kun partiot etenivät eri vauhtia, syntyi rasteille tehtävapisteidensä vähyden takia tulppia ja tukoksia. Seurauksena oli vastenmielinen jonottelu. Ei huvittanut jäädä puolihikisenä värjötteleeseen, vaan partiot pyyhkäisivät ohi.

Myös alkuajan paperitehtävien runsaus on hävinnyt – hyvä niin. Reitit suunnittelun ansiosta yksitoikkoinen tiekävely on vähentynyt. On tultu takaisin metsään. Jotosten suola on niiden monipuolisuus. Heti lähdössä on syytä koteloida hermot. Hoksottimien tulee olla kohdallaan.

Jotuskäsky on painettava muistiin. Sitä saatetaan kysyä myöhemmin. Vaistot valppaina on luettava tehtäväantoja, ettei retkahda järjestäjien ”konnuuteen”. Nyt jotoksille on luikertelemassa sähköiset ”luntausvälineet”. Jos sellaisiin joku tukeutuu, niin eipä kaveri ole sisäistänyt jotoksen perimmäistä tarkoitusta.

Nykypäivään

Matka retkeilyseminaareista (1971-72) nykyaikaiseen reserviläistaitoihin painottuvaan on iso harppaus. Nyt mennään expert-alueille; aseisiin, tulen johtoon, viestintään, miinoittamiseen, panssarintorjuntaan, sissitoimintaan. Tämä ”kehitys” on selvästi vienyt homman sotilaallisempaan suuntaan.

Se karsii todennäköisesti vanhempaa porukkaa jotospoluilta. Olisiko syytä pohtia jotoksen uudelleenarviointia? Toisessa vaakakupissa houkutusena on: sekä järjestäjät että osallistujat saavat kertausharjoituspäiviä. Hyvä niinkin, mutta mielestäni jotain on kadotettu.

Jaksanko?

Kunnostaan huolehtivalle jotoksen läpivienti on lasten leikkiä. Tavallinen noviisi selättää jotoksen ja huolehtii jaloistaan. Jalkineiden tulee olla sisäänajetut.

Miksi?

Jotos on pilalla, jos rakot alkavat hankaloittaa kulkua, on muuten yleisin syy jotoksen keskeyttämiseen. Etenemisvauhti ei näet voi rasittaa, sillä reserviläissarjassa porukka etenee verkkaisimman tahdittamana.

Kilpaillaanko?

Jotoksella on monenlaista porukkaa. Jotkut kilpailevat tosissaan, toiset ottavat vain mittaa itsestään. Sitten on nautiskelijat, rutinoituneet jotokkonkarit, joille samoaminen ja tulilla istuminen on tärkeämpää kuin saalistetut pistemäärät.

Jos haluaa kisata karkisijoituksista, pompata podiumille, silloin on panostettava etukäteisharjoitteluun, sillä 60% kokonaispisteistä tulee reserviläistaidoista ja -tiedoista. Muut osa-alueet: suunnistus, pelastuspalvelutoiminta, erävaellustaidot ja luonto- ja yleistiedot antavat kukin 10% pisteistä.

Suunnistus ja ammunta kulkevat kärjessä. Ensiaputoiminta on oltava hanskassa. Jotta pärjäisi järjestäjien ”konnuutta” vastaan, on osattava vähintään magna cum-laude tiedot muissa tentti aiheissa.

Loimaalla jotossinnostus

Alkupotkun loimaalaisten jotossbuumiin mäjähdytti Pentti Saario. Tämä ”matkasaarnaaja” puheli ihmeellisiä asioita, kuvaili merkillisiä tapahtumia jotoshistorian alkutaipaleelta. Käännytystyön pohjustusvalu oli tehty niin mallikkaasti, että 70-luvun puolivälin jälkeen Loimaa syhäisi toistakymmentä partiota jotoksille: kuusi upseereista ja seitsemän aliupseereista. Jotostelu nautti ennen näkemätöntä goodwilliä Saviseudulla.

Ja lisää tuli innostusta, kun pienoisyjotos Wihtorin Syrjähyppy käynnistyi 1982 Veikko Ruskeeniemen ja allekirjoittaneen toimesta. Pääosin se oli herrasmiesjotos, mutta muutoksen tuulet ovat muljauttaneet sen enenevässä määrin reserviläiskoulutuksen suuntaan.

Sekään ei riittänyt. Nurkan takana väijyi vielä mahtavampi savotta. Loimaalaisten jotossuuma nousi potensseihin, kun järjestelyvuorekseen tuli valtakunnallisen syysjotoksen toteuttaminen v. 1985. Kuusi vuotta lisää ja Loimaa järjesti Naisten jotoksen. Kirsikkana kakun päällä oli loimaalaisten junailema syysjotos v. 2011.

Jotossjorinaa

”Mitähän minäkin, maisterismies, teen täällä pimeässä, kylmän kalseassa, kosteutta tihkuvassa kuusikossa myöhään perjantai-iltana? Minunhan pitäisi olla kotona vaimoni vieressä. Pöydällekin jäi puoli metriä korkea, korjaamattomien kokeiden pino.”

Näin se alkoi matka kohdaltani. Kaikki oli pohjoisen selkosia samoilleen Pekka Grönholmin syytä, sai houkuteltua mukaan. Asiantuntevana assistenttinä toimi ja hää räsi Jouko Kylä-Utsuri. Neulamiehenä meillä oli Aaro Haapakoski. Kaikki sujui jouhevasti aina pikataipaleen alkuun asti. Avausrasti oli neljänsadan metrin päässä. Me haravoimme sitä yli tunnin!

Silloin päätin, että on opittava suunnistamaan. Tämä episodi poiki suunnistusharrastukseni. Olihan Juhani Salmenkylä aikoinaan houkuttellut meitä, ToPon pelaajia suunnistuksen pariin, mutta emmehän me, kaupunkilaispojat, innostuneet moisesta hulluudesta. Harmi, ettei aina kaikkea hyvää ymmärrä.

Pekka Kankareen vetämässä partiossa kuljettiin sellaista haipakkaa, että rastimiehet äimistelivät porukkamme etenemisvauhtia. Sunnuntaiaamuna olimme avausrastilla puoli tuntia ennen rastimiehiä. Hm.

Pentti Kemppisen ollessa suuntasamurai meillä oli metsämaastojen erehtymätön tallaja; liikojä askeleita ei silloin otettu. Partion yhteishenki perustui jotoskavereiden arvostamiseen, innostuksen luomiseen, keskinäiseen luottamukseen, uskoon yhteisestä tekemisestä, peräänantamattomuuteen, sisuun, intomieliseen yrittämiseen, lämminhenkiseen toveruuteen. Se kesti niin tuulet kuin tuiskut. Näkymättömät, mutta katkeamattomat siteet yhdistävät vieläkin jotoskavereita. Menneitä on kiva muistella yhdessä.

Muistellessani käytyjä jotoksia mieleen kohoaa nostalgisia muistikuvia maustettuna jotostapahtumilla. Joltain rastilta poistuimme maireaa hymyä huulillamme, tehtävänasettelu oli hanskassa. Mutta jo seuraava rasti saattoi surkastuttaa hymylihakset. Poistuessamme rastilta ilma oli täynnä geelinkielistä sadattelua ja manailua – oli vaikea uskoa että kuljin kastettujen ja konfirmoitujen joukossa. Rastipuzzien kokoaminen ei onnistunut, aivotoiminta oli kitin kimpaleena. Ei auttanut loitsu ei rukous. Niinhän se on – jos jalat kulkevat bensalla ja ajatus dieselillä, niin alkaa takaperoinen kehitys. Mutta ei se haitannut, sillä hauskaa meillä oli.

Kokemisen väärä

Lähde itse kokemaan tuo hauskuus, mutta varaudu siihen, että jotostelu ottaa miehen, vie mukanaan. Mikä jotoksessa koukuttaa? Elikä se on atavistista kaipuutamme takaisin metsään; vastapainona näille Loimaan lakeuksille. Uskon, että lauantai-ilta, nuotiotulen punahehkuisten kekäleiden loimotus, itse valmistettu maittava ruoka ja tilkka lonkkanivelen parantajaa korvaa moninkertaisesti päivän rasitteet, varsinkin kun se tapahtuu samanhenkisten kaverien seurassa.

**Asian vakuudeksi upseeriveli
Veikko**

Se, jos mikään, on kokemisen väärä.

Jotoksista kirjoitti ltn Veikko Parikka. Hän on toiminut vuosikausia Parivartio-lehden toimituskunnan jäsenenä, sekä ahkerana ja sanavalmiina kirjoittajana, jonka tuotokset tuli aina varmasti luetuiksi, koska hänen rento ja mukaansatempaava tyyli houkutteli lukemaan. Jotoksis-

ta ja suunnistuksista kirjoittaessaan hän on parhaimmillaan, koska hän kirjoittaa omista kokemuksistaan. Niitä hänelle on kertynyt runsaasti, sillä hän on kolunnut lähes kaikki jotokset ja nauttinut niistä monin eri tavoin, tunteikkaasti, värikkäästi ja hengessä mukana ollen.

Syysjotokset

1971	Retkeilyseminaari	Padasjoki
1972	Retkeilyseminaari	Hamina
1973	Maastojotos	Kuru
1974	Pahkajärven jotos	Pohj.-Valkeala
1975	Päijät-Hämeen jotos	Padasjoki
1976	Huovin Jotos	Raasi/Säkylä
1977	Saimaan Jotos	Ruokolahti
1978	Merenkurkun Jotos	Pietarsaari
1979	Pirkan Jotos	Nokia
1980	Sissijotos-80	Kirkkonummi
1981	Olli Tiaisen Jotos	Nurmes
1982	Savonvasama Jotos	Mäntyharju
1983	Pirkka-Hämeen Jotos	Kangasala
1984	Keski-Suomen Jotos	Laukaa
1985	Loimaan Jotos	Loimaa
1986	Mesikämmen Jotos	Ähtäri
1987	Tasala-Wilku Jotos	Rauma
1988	Lohenvaellus	Vantaa
1989	Laatokan-Karjalan	Jotos Parikkala
1990	Vanain Vaellus -90	Hämeenlinna
1991	Kuikan Kierros	Savonlinna
1992	Etappi-Jotos	Vaasa
1993	Pahan Virstan Jotos	Tampere
1994	Kalaman Kierros	Leppävirta
1995	Rovajotos	Rovaniemi
1996	Raatteen Koukkaus	Suomussalmi
1997	Salpajotos	Miehikkälä
1998	Porkkala-Jotos	Kirkkonummi
1999	Kenttärata	Taivalkoski
2000	Sissisavotta	Savonlinna
2001	Willimieskierros	Lappeenranta
2002	Jotostakaa	Akaa-Toijala
2003	Hirvi-Heikin vaellus	Kurikka
2004	Huovintien Jotos	Säkylä
2005	Ylöjärvijotos	Ylöjärvi
2006	Hämeenkyröjotos	Hämeenkyrö
2007	Stadin Jotos	Helsinki

Talvijotokset

Talvijotos
Talvijotos
Pokasaha -83
Hankijotos
Rajajotos
Ilvesjotos
Koukku-Jotos
Verikivijotos
Naakima-Sissijotos
Vehkavaellus
Liippajotos
Vammala-Jotos -92
Himos-Jotos
Tynnyrin Koukkaus
Huovinjotos
Kuusamon Piikki
Veteraani-Jotos
K yrösjärvijotos
Ilves-Jotos
Quattron Kiemurat
Villen-jotos
Tuus-Jotos
Kapina-Jotos-04
Sompajotos
Terrijotos
Luntan Lenkki

2008	Kukkarojotos	Pieksämäki	Willen vaellus
2009	Terrijotos	Sysmä	Susitaival
2010	Sandels-jotos	Iisalmi	Toramojotos
2011	Loimaan jotos	Säkylä	
2012	Nikkari-jotos	Jurva	Börbeli-jotos
2013	Törni-jotos	Vantaa	Kuren Kierros
2014	Tahko-jotos	Nilsinä	Vuoksen Voitto
2015	Kapina-jotos	Mäntsälä	Porsaanharjun Jotos

Naisten jotoksia

1990	Kangasala		2003	Vaasa	Kurjenkierros
1991	Loimaa		2004	Paltamo	Posti-Kallen-Jotos
1992	Vantaa		2005	Kauhajoki	Sotkan-Jotos
1993	Kurikka	Pitkämön Patikka	2006	Uusikaupunki	Jotos meren parthal
1994	Mikkeli	Marskin Motti	2007	Kuusamo	Kuukkelin kutsu
1995	Valkeakoski	Helka Walkia-Vaellus	2008	Pieksämäki	Ristikiven Kierros
1996	Lahti	Mastojan Mahti	2009	Kurikka	Paulaharjun Patikka
1997	Kangasala	Kesäpäivä Kangasalla	2010	Äänekoski	Koppelo-Jotos
1998	Kurikka	Paavalin Patikka	2011	Salo	Matilda-Jotos
1999	Leppävirta	Soisalon koetus	2012	Jämijärvi	Harakka-jotos
2000	Nokia	Kaakkurin Jotos	2013	Hattula	Hattu-jotos
2001	Miehikkälä	Salpa-Jotos	2014	Lahti	Vellamo-jotos
2002	Taivaalkoski	Taivaalkosken taivallus	2015	Oulu	Virpi-jotos

Poliisipäällikkö, majuri

Heikki Mäki muistelee

Vuoden 2016 toiseksi viimeinen päivä on juuri kaivautunut esiin pimeään keskeltä, kun soitan ovikelloa Hirvikoskella. Heikki tulee avaamaan ja tervehdyksien jälkeen saan tutustua tähän avaraan ja miellyttävään taloon, jossa on lämmitettyä pinta-alaa lähes 300 neliömetriä. Erityinen huomioni kohdistuu talon kirjastoon, jonka kokoelmat on sijoitettu useampaan huoneeseen. Kirjoja on paljon, niitä on enemmän kuin monessa lainakirjastossa. Tallennetut musiikkikokoelmat ovat myös melkoiset. Voi laittaa aina mieleisensä musiikin soimaan ja syventyä tilanteen mukaan kulloinkin haluamansa lukuelämyksen pariin.

Olen tullut taloon haastattelemaan talon isäntää hänen työhönsä ja runsaisiin harrastuksiin liittyvistä asioista. Tälle muistelumatkalle on helppo lähteä, sillä muistoista ei ole pulaa. Asioita ja aiheita löytyisi varmasti useampaankin teokseen, mutta nyt on tarkoitus keskittyä pääasiassa Loimaan Reserviupseerikerhon toimintoihin, joita Heikki on ollut vetämässä puheenjohtajana peräti viisitoista vuotta. Ja muut luottamustehtävät tulevat vielä ”kaupan päälle”.

Yllätyin, kun tiedustelin Heikin syntymäkuntaa, sain vastaukseksi Viipurin. Kuinka siellä, Karjalan pääkaupungissa ja maan silloin toiseksi suurimmassa kaupungissa hän oli päässyt syntymään?

” Isäni oli liikkuvassa poliisissa ja siellä Kannaksella mm. Terijoen hiekoilla hän otti kiinni salakuljettajia, jotka yrittivät tuoda laittomasti maahan miestä väkivämpiä juomia. Synnyin Viipurin Naistensairaalan synnytysosastolla 27.6.1939 ja myöhemmin äitini työnteli minua lastenvaunuissa Montrepoon puiston käytävillä. Talvisodan sytyttyä pääsimme pois sieltä viimeisellä junalla. En muista siitä matkasta mitään, mutta niin on kerrottu.”

Koulut ja ammattiin valmistautuminen

Heikin vanhemmat olivat kotoisin täältä Varsinais-Suomesta, mutta olivat muuttaneet isän työn johdosta Karjalaan. Isä on syntytään lietolaisia ja äiti Alastarolta. Perhe muutti Koskelle, jossa Heikki aloitti koulunkäynnin Talolan koulussa ja sitten jatkoi juuri Koskella aloittaneeseen uuteen 5-luokkaiseen oppikouluun, joka alkuun toimi sk-talolla. Keski-koulun jälkeen hän jatkoi opintojaan Elisenvaaran Yhteiskoulussa Kyrössä, josta pääsi ylioppilaaksi. Nyt Heikin perheeseen kuuluu vaimo Leena sekä lapset Juha ja Riikka ja lastenlapsia, jotka Heikin mielestä ovat elämän suurena ilona.

Vuoroon tulivat armeijan koulut, jonne Heikki meni vapaaehtoisena etuajassa. Aselajiksi tuli viesti Hämeenlinnassa ja 2. erillinen viestikomppania sekä Riihimäellä aliupseerikoulu, jonka jälkeen kävi komennus RUK:n kurssille 99., jota Heikki sanoi ”parhaimmaksi” RUK:n kurssiksi, jota koskaan siihen mennessä oli ollut. RUK:ssa ollessaan Heikki kahden muun pojan kanssa anoi lukulomaa kahdeksi viikoksi pääsykokeita varten, mutta sitä ei komppanian päällikkönä toiminut yliluutnantti hyväksynyt sanoen, että ”ei kahdessa viikossa ehdi mitään lukea”. Armeijan jälkeen tuli eteen valintojen aika ja pyrkimiset yliopisto-opintoihin. ”En päässyt sinne minne ensin halusin ja sitten menin humanistipuolelle, jossa luin opetusoppia, koululaitoksen historiaa ja psykologiaa.” Sitten syksyllä liikkuvan päällikkö Turussa, komisario Löytömäki, kehotti Heikkiä menemään poliisikouluun, mutta Heikki sanoi, että ei voi sinne mennä, kun on alaikäinen.

”Se ei tässä tapauksessa merkitse yhtään mitään, kun olet ylioppilas ja vänrikki ja muutenkin sopiva siihen hommaan. Menet heti, kun kurssi alkaa Helsingissä!” Niin Heikin koulutustie tuli mutkattomasti valituksi. Michistökurssin jälkeen hän sai komennuksen moottoripyöräpartiokurssille, joka oli järjestyksessään vasta kuudes Suomessa. Tästä kurssista ja sen antamista opeista hän nautti vieläkin muistellen niitä lievällä ylpeydellä.

”Olen myös ollut liikkuvassa poliisissa ja siitä työstä pidin paljon, kun sai mennä aina sinne, missä apua tarvittiin. Mä tykkäsin kovin siitä työstä. Se on tällaiselle minun luonteiselle miehelle just passelia hommaa.”

Mistä sait ajatuksen liittyä poliisivoimiin? ”Ne teki minusta jo pieneinä pontikkanuuskun,” naurahti Heikki. ”On varmaan liki sata tehdasta, mitä olen hävittänyt.” Pontikkanuuskunimityksen vai sanoisiko peräti arvonimen oli Heikki saanut jo koulupoikana, kun oli päässyt isänsä kanssa etsimään korpien kätköistä tehtaita ja niissä etsinnöissä hän oli hyvällä tuloksella käyttänyt nenäänsä lähestyessään tuulen alapuolelta tehtailijoita.

Valintojen aikaa

Nuorella miehellä oli taas valintojentekoaika, mennäkö lukemaan opettajaksi, lääkäriksi, papiksi tai mennä upseerikouluun. Hankalimmat vaihtoehdot olivat lääketieteellinen ja oikeustieteellinen.

”Olin niin paljon jo haavoja sitonut, joten en halunnut mennä verisiä haavoja enää sitomaan, joten valitsin oikeustieteellisen linjan Helsingin Yliopistossa ja pääsin sinne. Kun sitten keväällä aloitettiin Turun Yliopistossa oikeustieteellinen linja, niin päätin siirtyä sinne, kun kerran sellainen silloin oli mahdollista. Siellä suoritin oikeustieteen kandidaatin tutkinnon. Nykyään sekin on maisterin tutkinto. Heikki on arvoltaan myös varatuomari.

Yliopisto-opintoja rahoitin kesätöillä tuuraillen nimismiehien kesälomia. Ensimmäinen tällainen työpaikka oli Lavialla, jonka nimismies marttilalaisena tunsu minut ja tiesi, että olen myös poliisi. Kaiket kesät tein töitä, olin myös tukkijätkänä Ruotsissa ja näin rahoitin opiskeluni. Olin nimismiehen sijaisena 1962 Marttilassa ja -63 Vehmaalla. -64 olin Laitilassa ensin tammikuussa virkaa tekevänä ja sitten kesällä sijaisena, -65 Marttilassa, Saarijärvellä ja taas Marttilassa. 1966-67 jälleen Saarijärvellä nimismiehen sijaisena ja Kivijärvellä myös samana vuonna. Saarijärvellä olin jälleen -68-69 ja Viitasaaren kihlakunnan henkikirjoittajana -69. Sitten viimein valmistuin ja 1.7.-70 minusta tuli Salon apulaisnimismies, 1.10. menin Kiskon nimismieheksi, jossa olin toukokuun loppuun saakka. Kumminkin sinä aikana sain komennuksen lääninhallitukseen apulaispoliisitarkastajan viransijaiseksi, sitten virkaa tekeväksi ja siinä aikaa vierähti -75 vuoden loppuun. Samalla suoritin väestösuojelutarkastajan ja poliisitarkastajan tehtäviä heidän lomiansa aikana.

Hoitelin siellä kolmea hommaa ja olin välillä myös lääninoikeuden esittelijänä, virkaa tekevänä läänin poliisitarkastajana ja sitten minut nimitettiin vuoden 1976 alusta Loimaan Nimismiespiiriin nimismieheksi, mutta minut komennettiin toimimaan edelleen apulaispoliisitarkastajana. Loimaalla toimiessani hoitelin välillä myös Marttilan piirin nimismiehen tehtäviä ja tuurasin loma-aikoina myös apulaisnimismies Oiva Sinervoa.

Sitten minusta tehtiin Loimaan kihlakunnan poliisilaitoksen poliisipäällikkö 1.12.1996 alkaen, jota virkaa hoidin vuoteen 2002 saakka, jolloin jäin eläkkeelle.”

Muisto RUK:n ajalta

”Oli sellainen jännä tapaus. Vedettiin, kuten viestimiehien kuuluu tehdä, verkkoa, jossa oli kaksi piuhaa vielä silloin, vedettiin sitä harjoitusmielessä Haminasta sinne itään päin. Harjoitus oli päättynyt ja toiset olivat

jo lähteneet. Meidänkin piti lähteä, mutta eipä auto käynnistynytäkään, kun ei ollut polttoainetta, koska tankkiin oli tullut reikä, josta polttoaine oli vuotanut ulos. Eikä meillä tietysti ollut mukana kuin viestivehkeitä. Silloin ylikersantti käski minut viemään VPAP:n eli raskaan puhelimen ”tuonne orrelle”. Vastasin, että herra ylikersantti, mejän tolppakengät jo meni. Silloin ylikersantti korotti ääntänsä ja sanoi, että en minä tolppakengistä mitään puhunut, sanoin vain, että viekää se sinne!

- Selvä, herra ylikersantti, yritetään. Pistin puhelimen kaulaani ja se painoi niin, ettei henki meinannut kulkea ja silppasin tolppaan ja tikkuja tuli sinne, tänne ja tonne. Meinasin jo pudota, mutta sain juuri ja juuri kiinni alimpaan orteen ja pääsin vetämään ilmaa ja kiipesin ylös. Ylikersantti käski ottaa sieltä sen toisen parin ja pistää siihen kiinni, muuten ne akat huutaa taas sieltä jotain. Laitoin kiinni ja silloin ne huusi ”ja taas ne ovat meidän linjoilla!” Vaihdoin linjaa ja saatiin sinne varuskuntaan yhteys, kerroin tilanteen ja varuskunnasta tuotiin polttoainetta ja päästiin pois metsästä. Ylös kiivetessä minulta olivat revenneet myös housut ja ruskeat kalsarit vain lepattivat tuulessa. Maantiellä Viipuriin matkaaajat naureskelivat viestimiehen vahingolle katsellen, että mikä siellä vilkkuu.”

Miksi lähdit mukaan reserviupseeritoimintaan?

”Heti alun perin ajattelin sillä tavalla, että kun olen käynyt armeijan AUK:n ja RUK:n, niin toiminta on sellaista, että ne valmistavat tätä maata siihen, että jos tänne vielä tullaan, niin täällä tiedetään, mitä kuuluu tehdä. Sen tähden minusta tuli tällainen. Kun olin poliisipäällikkönä myös aluevalvoja, niin olin aina mukana kutsunnoissa ja kertausharjoituksissa. Aluksi ihmettelivät, että mitä tänne tulit, kun ei ole kutsuttu. Sanoin, että kuulkaa herrat, se on sillä tavalla, että jos joskus vielä sattuu niin, että näitä joukkoja tarvitaan, niin silloin on kamalan tärkeää, että tiedämme, miten nämä mukaan tulevat joukot toimivat ja ketkä siellä on niitä, jotka johtavat. Se on elintärkeää tietoa niissä tilanteissa ja armeijan ja poliisivoimien yhteistyön sujumiseksi välttämätöntä. Hekin rupesivat pikkuhiljaa ajattelemaan samoin.

Etykin aikana olin apulaispoliisitarkastajan ominaisuudessa valvomassa, että linjat ulkomaille toimivat. Kun poliisilla ei ollut riittävästi miehiä siihen toimintaan, niin pyysin apua armeijalta. Ja niin tuli armeijalta apua aina helikoptereita myöten, eikä sitä apua ollut lainkaan vaikea saada. Näin se yhteistoiminta parani ja eivät enää yhtään pahalla katsoneet, että olin paikalla, kun jotain tapahtui.”

Koska sinut ylennettiin majuriksi? ”Se oli 6.12.1991. - Katsoin, että tuo 2. lk:n Mannerheimsolki ei ole enää aikoihin ollut rinnassa,” totesi Heikki katsellessaan pitkää kunnia- ja arvomerkkirivistöä, jotka on hänelle myönnetty. Kyseinen solki oli hänelle myönnetty 1956, kun hän oli

jo silloin ollut pitkään mukana partiolaisten toiminnassa. ”Tarvitsisi olla leveämpi rinta, jotta kaikki mahtuisivat näkyville,” naureskeli haastatteluvani.

Olet ollut viisitoista vuotta Loimaan Reserviupseerikerhon puheenjohtajana. Millaista oli olla upseerien vetäjänä? ”Minusta se oli ihan hyvää aikaa. Täällä oli entisiä kavereita ja uusia tuli lisää ja ne aivan oikeesti halusivat harrastaa. Harrastus aina vain muuttui mukavammaksi. Jotokset toivat kovasti toimintaa ja lisäsivät viihtyvyyttä. Kun olimme Kankaanpään Niinisalossa ensimmäistä kertaa mukana, katsastettiin, että miltä toiminta oikein näyttää. Mukana oli myös Hyrkäksen Pauli, Riikosen Yrjö, Parikan Veikko ja Vainion Antti. Siitä se jotostelu sitten alkoi. Näiden reserviläisten kanssa lisättiin yhteistoimintaa. Yhdessä hiihrettiin, yhdessä juostiin, ammuttiin ja suunnistettiin. Se oli mielenkiintoista hommaa ja sitten se vielä kasvatti sitä joukkoa, joka olisi ollut tarvittaessa käytettävissä. Se oli mielestäni todella hyvää toimintaa!

Minulla oli oma kuntovalmentaja, Jokisen Simo ja hän sanoi, että kun me ollaan lenkillä, niin silloin juostaan koko ajan. Askelta saa hidastaa, nopeuttaa, lyhentää ja pidentää, mutta ei saa kävellä askeltakaan.” Simo oli hyvin vaativa.

Mitkä ovat parhaita muistojaasi tuolta puheenjohtajakaudeltasi?

”Yksi niistä on se, kun oltiin perustamassa tänne Loimaalle prikaatin alaosastoa. Kokous pidettiin entisen Martta Aaltosen liiketalon yläkerrossa Turuntiellä. Kaikki sujui hyvin ja puheenjohtaja oli jo valittu. Silloin sanoin, että minun pitää lähteä töihin, hoitakaa homma loppuun. Ja niin he hoitivat.

Sitten olivat erityisen hienoja, todella hienoja nämä jotosretket. Meitä oli useampia joukkoja tältä kulmalta ja pärjäsimmekin siellä aika hyvin. Toiset ihmettelivät, että kumma pieni paikka se Loimaa, kun sieltä tulee niin paljon osanottajia. Parhaana vuonna taisi olla viisitoista reserviläispartiota täältä Loimaalta.”

Heikinpirtin maastossa on pidetty monet kilpailut ampuen, hiihtäen ja juosten. Eräästä ampumahiihtokilpailusta Heikki kertoo miellyttävän muistonsa. ”Oli ampumahiihtokisa ja minä kiipesin sivuttain mäkeä ylös, kun sukset eivät yhtään pitäneet. Perääni lähtenyt Palon Risto ohitti minut ja minä tein kapealla ladulla tilaa ja toivotin hyvää matkaa. Tulin maaliin aika paljon myöhemmin kuin Risto. Kun sitten tulokset oli laskettu, niin voitin koko kisan kahdeksalla sekunnilla. Sanoin silloin ihmettelijöille, että hiihtämisen lisäksi pitää osata jonkin verran myös ampuakin!”

Onko mitään sellaista asiaa, jota haluaisit muuttaa tässä nykyisessä

reserviupseerikerhon toiminnassa?

”Se mua surettaa, kun nuoret ihmiset eivät kauhean hanakasti tule toimintaan mukaan. Ei se johdu siitä, etteikö olisi kiinnostusta, vaan siitä, että heillä on kädet täynnä töitä oman elämän, koulutuksen ja muun tällaisen suhteen. Toivon mukaan he tulevat sitten, kun pääsevät näistä tärkeämmistä asioista eroon. Tuolla kun katselin, niin huomasin, että meitä kauemmin eläneitä oli mukana aika hyvin, vaan ei näitä nuoria. Mutta se harmi ei ole yksin meillä, vaan se on kaikissa muissakin yhdistyksissä.”

Mitä hyvää on tässä nykyisessä kerhon toiminnassa?

”Mun mielestä on hyvää se, että pidetään asiat vireillä. Olisi liian helppo ratkaisu, kun vain todettaisiin, että tehkööt toiset. On kunnioitettava asia, että ne, jotka siellä ovat, vielä pyörittävät sitä. En ole koskaan itsekkään vielä luovuttanut ja haluan auttaa silloin kun vaan voin. Arvostan alkuperäistä toimintaa ja se ei ole vielääkään muuttunut.”

Olet ollut monessa mukana, kuten SPR ja laulu. Mitä ne ovat antaneet sinulle?

”Mahdottomasti. Pidän SPR:n toiminnasta paljon ja se alkoi kohdallani jo 1951, kun isä ja äiti pistivät pystyyn Koski Tl:n Punaisen Ristin osaston muiden kanssa ja veivät minut toimintaan mukaan. Jo seuraavana vuonna sain maaherra Härmältä jäsenhankintapalkinnon, koska olin pienenä poikasena hankkinut paljon uusia jäseniä.

Jo sitä ennen olin ennen kouluikää ollut uimakoulussa ja opetellut uimaan ja kuunnellut tarkkaan, miten hengenpelastajan tulee toimia, jos joku meinaa hukkua. Mä olen aina ollut utelias kaikkeen uuteen ja siksi se kiinnosti. Sitten me olimme tekemässä pahoja kiellettyjä tekoja. Ei olisi saanut ottaa tätien matonpesulauttaa, mutta me otimme sen, koska se oli ihana paikka. Lautta pistettiin heinäseipäällä kiinni pohjaan ja sitten sukeltelimme siltä. Meitä oli kolme ja minä olin joukon nuorin. Sitten huomasimme keskimmäisen kadonneeksi. Katselimme, että missä hän on ja sitten näimme kaverin pulpahtavan pintaan. Lähdimme uimaan siihen suuntaan missä hänet nähtiin, mutta kun näkyvyys joessa on ole-maton, oli suuria vaikeuksia. Minä satuin sukeltamaan oikealle kohdalle ja nostin hänet pintaan. Sitten yhdessä raahasimme hänet rannalle, mutta maalle saanti oli kovin vaikeaa, koska savi oli erittäin liukasta ja siinä kohdassa oli juuri saukkojen ja mukuloiden liukurata. Sitten kaveri sanoi, että se on kuollut. Sanoin, että ei ole ja käänsin hänet kyljelleen, avasin suun, jolloin kaveri kysyi, että mitä sinä teet. Vastasin, että mä otan pois, jos siellä on jotain, koska opettaja oli sanonut niin. Sitten pyysin, että tule nostamaan yhdessä vatsasta, jotta vesi tulisi pois. Sitten sanoin, että nyt painetaan lapaluista ja vedetään kyynärpäistä. Kaveri toisti, että se

on kuollut. Mä sanoin et ei ole, tätä tehdään niin kauan kuin jaksamme tai kun joku tulee ja sanoo, että se on kuollut. Sitä toistettiin ja toistettiin ja kun toinen väsyi, niin vaihdettiin.

Sitten ryömin piikkilanka-aidan raosta ja kiireissäni revin selkänikin haavoille ja juoksin pappilaan ilmoittamaan, mitä oli tapahtunut. Pappi ei uskonut! Mä juoksin takaisin rannalle, jossa kaveri oli sen ajan jatkanut tekohengitystä ja hän oli aivan poikki. Jatkoin sitten siitä ja kun pääsin alkuun, niin silloin Unto yskäsi. Näin saatiin hänet virkoamaan ja hän tuli sieltä meidän kanssa pois. Hänen lähtönsä oli silloin hyvin lähellä. Jos hän olisi ollut vain veljensä kanssa, niin lähtö olisi tullut, mutta pikkupoika (Heikki) oli sinnikäs ja oikealla asialla.”

Vuosia myöhemmin, kun Heikki oli jo apulaispoliisitarkastaja, tuli kaksi keskusrikospoliisin miestä kuulustelemaan häntä tuosta kyseisestä asiasta. Kävi ilmi, että poikien äiti oli yllyttänyt pelastettua anomaan pelastajille hengenpelastusmitalia, jonka he myös saivat. ”Kun sitä näin jälkeinpäin ajattelee, niin se on mun elämässäni tärkeintä, mitä olen tehnyt.”

Hetken hiljaisuuden jälkeen Heikki jatkaa: ”Siitä on alkanut se auttamisen halu ja jatkuu edelleen. Ne pisti minut tänne (SPR:n) puheenjohtajaksi ja olen edelleen mukana monessa hommassa, kun meillä täällä ei ole lainkaan palkattua henkilökuntaa, niin kaikki apu on tärkeää. On todella hyvä, että vapaaehtoiset ovat jaksaneet pitää yllä tätä tärkeää toimintaa. Mä arvostan sitä korkealle. SPR on monelle, monelle maailmassa erittäin tärkeä auttamisjärjestö, sillä on niin paljon maailmassa ihmisiä, jotka tekevät vain pahaa.

Laulussa kansakoulussa sain numeroksi aina kuusi tai seitsemän, paitsi keväällä sain kahdeksikon. Tämä johtui siitä, että ne, joilla oli kahdeksan, aloittivat syksyllä yhteiskoulun kuorossa. Kun vaihdoin Kyröön, niin siellä kanttori kyseli, että ”eks sää ole tehny yhtään mitään”. Mää vastasin, että olen. Kanttori ihmetteli tuota numeroani, et kui sul tollane numero on. Mää sanoin, et en mää tiedä, opettaja sen on antanu. Kanttori nosti sitten numeron niin pitkälle, että siitä sitä ei voinut enää nostaa.

Olen ollut useissa kuoroissa opiskeluaajoista lähtien aina siellä, missä kulloinkin olen ollut. Tiernapappanakin olen ollut. Nyt ei ole enää tier-napappoja, vaan on pappatrio, jolla kokoonpanolla olemme laulaneet muutamassa paikassa.

Urheilu on myös kuulunut harrastuksiini ja ensimmäinen kilpailuni Koskella oli pussijuoksu, josta en ollut ennen kuullutkaan. Menin mukaan ja voitin sen ja sain silloin palkinnoksi palan suklaata. Sen tähden muistan sen kilpailun. Olen myöhemmin kilpaillut juoksumatkoilla ja uinnissa ja sitten nämä pitkänmatkan hiihdot, lukuisat Lapin matkat talvella ja syksyisin ruskaretkillä sekä kiertänyt lapsieni kanssa Kuusamon

karhunkierroksen. Kunhan nuo lasten lapset sen verran kasvaa, niin menen niiden kanssa niille retkille uudelleen.

Nykyisin harrastuksiini kuuluvat siis myös lasten lapset. Olen kummassakin paikassa työnnellyt heitä lastenvaunuissa ja he rakastivat sitä, että vaari lähtee heidän kanssa retkille. Hetken päästä he nukkuivat ja sitten kun pysähdyttiin, niin silloin aina heräsivät. Ne ovat aivan ihania ja aina vain ihanimmiksi tulevat, kun vähän vanhenevat ja paremmin silloin asioita ymmärtävät.”

Sopiiko Suomelle asevelvollisuuteen perustuva armeija?

”Ehdottomasti sopii. Se on tähän maahan oikein sopiva. Minusta sitä ei ole häirinnyt edes se, että sinne mennään ja tullaan heti pois. Ydinosa on kumminkin sellaista joukkoa, joka oppii ajattelemaan oikealla pohjalla ja oppii tekemään oikeita asioita. Ja menestymään, kun mennään tieltä pois.”

Nyt Suomi on kohta sata vuotta vanha. Mitä toivoisit syntymäpäivälahjaksi maallemme?

”Toivoisin suomalaisille sinnikkyyttä ja rakentavaa ajattelua sillä tavalla, että me kaikissa mahdollisissa olosuhteissa voisimme täällä pärjätä ja pitää tämän kalliin ja kauniin maan sellaisena ihanana paikkana, missä voi elää.”

Urheilevat upseerit Jouko Kylä-Utsuri ja Jarmo Heikkinen

Loimaan Reserviupseerien toiminnassa on kerhon / yhdistyksen koko yli 80-vuotisen toiminnan aikana kiinnitetty suurta huomiota jäsen-
ten kunnon kohentamiseen ja ylläpitämiseen. Tämä johtuu ensinnä-
kin siitä, että upseerien on oltava esimerkkinä ja siten tien näyttäjinä
ja edellä kulkijoina, johtajina, kaikissa armeijan toiminnoissa. Siksi
kunnon on oltava hyvä ja henkinen kantti pitävä, jotta vaikeimmista-
kin kriisiajan tehtävistä selvittäisiin kunnialla. Tuon tavoitteen ovat
Jouko ja Jarmo ottaneet päämääräkseen jo vuosikymmeniä sitten,

saavuttaneet tavoitteensa ja ylläpitä-
vät sitä yhä edelleen. He ovat olleet
todellisia ”mallikappaleita” sillä rin-
tamalla. Jo heidän ulkoiset olemuk-
sensakin kertovat miesten kunnon
olevan huippuluokkaa.

*Jarmo Heikkinen lähdössä
pistooliampumahiihtokisaan Heikinpirtillä.*

Tammikuun yhdeksännen päivän iltana istuuduttiin Kylä-Utsurissa saman pöydän ääreen juomaan munkkikahveja, muistelemaan menneitä ja hieman suunnittelemaan myös tulevia asioita. Utelin heti alkuun, että mistä he ovat saaneet kipinän urheiluun. Jo koulussa pojat pääsivät urheilun makuun, kun koulussa juostiin ja hiihrettiin kilpaa ja urheiluseura toi lisää hyviä mahdollisuuksia harjoitus- ja kilpailutoimintaan. Molemmat miehet kertoivat oman isän olleen siihen ”syypää”, kun veivät pojat mukaan harjoituksiin sekä kilpakentille ja itsekin mukana ollen

*Jouko
Kylä-
Utsurilla
sihti
kohdalla.*

omalla esimerkillä näyttivät tien pään, jota sitten yhdessä kuljettiin. Joukon isä Erkki oli kova urheilumies ollen mukana myös Jankon monissa tehtävissä mm. johtokunnan jäsenenä. Isä Erkki oli myös kova ampumahiihtäjä ja hän kannusti poikansa urheilun ja isänmaallisuuden tielle. Jarmon isä Lauri oli myös aikanaan Jankon johtokunnassa sekä ampumahiihtojaoston varapuheenjohtajana. Jarmon harrastuneisuus urheiluun oli myös osittain kavereista johtuvaa, koska muutkin urheilivat, niin hän halusi olla mukana. Ja mikä oli urheillessa, kun Hirvihovi ja urheilukenttä olivat vieressä ja ne muodostuivat pojille lähes toiseksi kodiksi, jossa vapaa-ajat vietettiin yleisurheillen ja pelaten pidettiin hauskaa kavereiden kanssa. Suunnistus oli Jankossa myös erittäin suosittu laji ja vilkas kilpailutoiminta vei pojatkin mukaan ”pihkaniskojen metsäretkille”.

Talvella pelattiin jääkiekkoa ja laskettiin suksilla mäkeä ja tietysti hiihrettiin sekä Hirvihovissa palloiltiin. Lentopallo oli saanut hyvän jalansijan Jankon toiminnassa heti Hirvihovin valmistuttua 1968 ja Haltian Antin he muistavat ”hyvänä piiskurina”, joka innosti nuoret lajin pariin. ”Kaikki me pelattiin silloin palloa.” Mukaan tuli jo varhain myös ampumahiihto, johon mukaan johdattelemassa olivat ennen kaikkea poikien isät. Harrastukset olivat moninaisia ja kaverit antoivat lisäintoa, kun piti pärjätä porukan mukana. Tämä toiminta antoi tuleville vuosille hyvän kuntopohjan, jonka päälle oli mahdollista rakentaa uusia tavoitteita. Sitten aikuisiässä sekä Jouko että Jarmo ovat olleet mukana urheiluseurojen järjestötoiminnassa reserviläistoiminnan lisäksi. Nyt voidaankin todeta hyvin paikkansapitäväksi sanonta ”teit isäin astumaan”.

Muuttiko armeijan aika teidän urheiluharrastuksianne?

Joukon mielestä se ei muuttanut, sillä sielläkin hiihrettiin ja ammuttiin. Ampumahiihto sekä suunnistus ja uinti olivat myös vahvasti esillä. Lisäksi tuli sotilaskolmiottelu, jossa lajit olivat ammunta, uinti ja maasto-

juoksu. Jouko oli Haminassa RUK:n kurssilla 148. ajalla 4.4.-17.7.1975. Jarmo kertoi palvelleensa urheilukoulussa Lahden Hennalassa ja siellä oli liikunnalla hyvin suuri osuus koulutuksesta ja harjoitteluaikaa oli myös riittävästi. Lahdessa Jarmo suoritti myös RUK:n kurssin 1985-86, joten hänelle eivät ole tulleet tutuiksi Haminan ympyrät eikä Lelun maastot ja jäi myös kokematta se kuuluisa Kirkkojärven marssi.

Mistä tuli kiinnostus reserviläisurheiluun?

”Kyl se johtui jo siitä, kun isä Lauri Heikkinen oli siinä vahvasti mukana ja vei minutkin sinne ja tää Kylä-Utsurin Jouko soitteli mukaan kilpailuihin ja siitä se sitten lähti,” kuvaili Jarmo liittymisiään reserviläisurheiluun. Oli erinomainen asia, että Jouko sai nuoren vänrikin toimintaan mukaan, siitä kertovat erittäin kovat tulokset. Jouko oli tehnyt hyvän löydön. ”Parhaille soittelin,” totesi Jouko hymyillen. Ja näin sivullisena pitää antaa tunnustusta ja kiitosta näille molemmille upseereille siitä mittavasta urheilu-urasta, jonka he ovat tehneet vuosikymmenien aikana ja tulevat edelleen tekemään.

Jouko kertoi saaneensa kiinnostuksen reserviläisurheiluun jo ennen armeijan aikoja, kun oli ollut isänsä mukana talkoissa latuja tekemässä, ampumassa ja kilpailemassa sekä myös toimitsijan tehtävissä. ”Se tuntui mielekkäältä ja kaverit olivat samanhenkisiä, suomenhenkisiä ja urheiluhenkisiä. Ampumasuunnistuksessakin on tullut mestaruuksia sekä pistooliampumahiihdossa, neliottelussa, johon kuului pistooliampunta, 20 km pyöräily, 5-6 kilometrin maastojuoksu ja pienoiskivääriampunta. ”Se oli aika kova laji,” kertoi Jouko niistä kilpailuista.

Mikä on ollut merkittävin voittonsi näissä varusmiesajan kilpailuissa?

Jarmon ei tarvinnut kauan asiaa miettiä. **”Se oli Puolustusvoimain kilpailuissa Mikkelissä 1986 saavutettu puolustusvoimain mestaruus varusmiesten ampumahiihdossa.** Voitto oli tosi tarkalla, kun se tuli 0-ammunnalla ja vain minimaalisella puolen sekunnin erolla toisena tulleet. Se oli makea ja kovasti arvostettu voitto armeijassa ja voittona oli hyvä ampumahiihtokivääri, jonka ojensi voittajalle itse puolustusvoimain komentaja. Sen jälkeen sai ”*kuntsareita*” niin paljon kuin vain kehtasi pyytää.” Kutsari tarkoittaa suomennettuna kuntoisuuslomaa, jota vain harvat ja valitut saivat. Jarmolla on vieläkin tuo palkintoase käytössä kilpailuaseena.

Jouko kertoi heidän saavuttaneen partiokilpailuissa kolmannen sijan ja sekin arvostettiin korkealle. Hyvät sijoitukset nostivat myös joukko-osaston arvoa ja kunniaa tuli oikein satamalla. Huippusaavutukset joh-

tivat myös siihen, että miehiä houkuteltiin jäämään armeijan palvelukseen varusmiesajan jälkeen. ”Vielä viimeisenä päivänä yliluutnantti tuli pyytämään, että katsos nyt Jouko, kuin hyvä täällä olis olla. Saisit Ikolan ja muiden nimimiesten kanssa harjoitella niin paljon kuin tykkäät. Kävisit sitten iltatöinä tekemässä niitä kotitöitä.” Eivät kosiskelut auttaneet, vaikka houkutukset olivat suuret.

Mitkä ovat olleet reserviläiskilpailujen parhaat suorituksenne?

”Se oli 1994, kun voitin yleisen sarjan ampumahiihtokilpailun normaali-ikäisten SM-kisat Valkeakoskella 0-ammunnalla ja samana vuonna voitin myös pistooliammunnan SM:n Punkalaitumella pidetyissä kisoissa. Sitten on vielä Suomen mestaruuksia eri lajeissa.” Ja Jouko jatkaa: ”Miehinpainuvin kisani oli 2010 Sloveniassa, kun **voitin ampumahiihdossa veteraanien maailmanmestaruuden ja voitimme myös viestin ja lisäksi sain vielä yhden hopean.**” Miltä MM tuntui? ”Se on niitä kohokohtia, hienoja hetkiä, kun meikäläisen nimi sanotaan ja seisoo siellä pallilla,” totesi Jouko vaatimattomasti. ”Siitä tulee myös sellainen tyytyväisyyden tunne, kun on päässyt huipulle ja tietää, että harjoittelu ei ole mennyt hukkaan.” Siinä on hyvä esimerkki nuoremmille!

”Ankarin kisa sattui kohdalleni Kajaanissa, jossa olin Porin Prikaatin edustajana Puolustusvoimain partiohiihdossa, jossa ase kuljetettiin mukana. Minulla oli 40 asteen kuume ja angiina päällä, mutta lääkäri sanoi, että menet mukaan, kun olet sitä varten harjoitellutkin. Kyl mää jouduin Lahtelan Maurille välillä ase-antamaan sillä 20 km matkalla. Saavutimme silloin kolmannen sijan ja mitään jälkiseurauksia ei siitä tullut, vaikka sairaana olin mukana. Se oli kova kisa!”

Mikä nykyisin on parasta urheilussa? ”Kilpailumatkat,” oli yhteinen päätös naurun saattelemana, ”ja majoittautuminen kisakylään!” Pääla- jina kummallakin on nykyisin ampumahiihto ja Joulolla on toisena hirvenhiihto, hirvenjuoksu, luodikkoammunta ja ampumajuoksut. Luodikkoammunnassa ammutaan 100 m matkalta viisi laukausta metsotauluun makuulta kahteen minuuttiin ja sitten viisi laukausta pystystä kahteen minuuttiin. Parhaat 8 -10 ampujaa pääsevät jatkamaan loppukilpailuun. Nämä luodikkokisat ovat hyvin suosittuja, sillä niissä käy 100-120 kilpailijaa.

Entä kummat ovat mieluisampia: yksilö- vai joukkuelajit?

”Ei sillä oikeastaan ole merkitystä. Kyllä silloin, kun pelattiin lentopalloa, oli hienoja aikoja koko joukkueelle. Tosin joukkuelajeissa yksilö pääsee hieman vetäytymään toisten selän taa ja voi syyttää epäonnistu-

*Jarmo
Heikkinen
ja isänsä
Lauri.*

misista enemmän muita kuin itseään,” totesi Jouko. ”Tosin yksilölajit, joita arvostan enemmän, ovat vaativampia, kun on vastuussa vain itselleen.” Mitään ei ole miehillä jäänyt hampaankoloon epäonnistumisista ja häviöistä. Jarmo: ”Tosin joskus niukka tappio harmittaa. Makein voitto oli se, kun voitin puolen sekunnin erolla Puolustusvoimain mestaruuden ja poliisien kilpailuissa on kyllä tullut makeita voittoja. Esimerkiksi Euroopan mestaruuskilpailuissa Saksassa voitimme ampumahiihtoviestin, vaikka saksalaiset olivat jo etukäteen varmoja voitostaan. Se oli tosi makea voitto!”

”Minullakaan ei ole mitään jäänyt hampaankoloon, mutta tosin sekunnin tappio on joskus jäänyt hetkeksi harmittamaan, mutta toinen on vain sillä kertaa parempi ja sillä siisti,” tuumi Jouko siinä kilpailuja muisteltaessa.

Vuoden poliisiurheilija

Vuosi 1992 oli Jarmolla hyvä vuosi, kun hänet valittiin ”**Vuoden poliisiurheilijaksi**” Pohjoismaisten mestaruuskilpailujen poliisiviisiottelussa saavuttamansa voiton johdosta. Siinä lajeina olivat uinti, maastajuoksu, pistooliampunta, kuulantyyntö ja pituus. ”Se oli olevinaan kova saavutus,” kertoi Jarmo nimityksestään vuoden poliisiurheilijaksi. ”Sitä lajia ei ollut kukaan suomalainen voittanut koskaan aikaisemmin. Se oli komea saavutus”, totesi Jouko Jarmon suorituksesta, ”kun pääsi sille listalle, jossa aikaisemmin olivat saman tittelin saavuttaneet mm. Lasse

Viren ja Ismo Toukonen. Jarmo on siinä kovassa joukossa ja saavutus jää pysyvästi historian lehdille.”

Seuraavana kysyin, että mitä lajeja vielä harrastat? Jarmo: ”Niin kyl toi ampumahiihto on sellainen, kunhan vain lumitilanne sen sallii. Ja mukaan on tullut myös golfin peluu ja sen myötä myös pronssimitali SM-golfeissa.” Uutena lajina on tullut myös maastopyöräily, joten vapaa-ajan harrastuksista ei ole pulaa. Taitaa olla niin, että aika alkaa olla kortilla. Nyt on ollut jo ensimmäiset maastopyöräilyjotokset viime vuonna (2016) Jyväskylässä.

Mitaleita laatikoittain

Kun keskustelu kääntyi SM-kisoihin ja niissä saavutettuihin palkintoihin, niin Jouko ei voinut sanoa tarkkaa lukumäärää voittamistaan mileista. ”En tiedä paljonko niitä on, ikämiessarjoissa niitä on tullut runsaasti. mutta ainakin 50 niitä on. Ja sitten piirinmestaruuskilpailut ja niissä saatuja palkintoja on kenkälaatikollinen. On maailmanmestaruuksia, Suomen mestaruuksia ja piirinmestaruuksia ja muita palkintosijoja melkoiset määrät.

Jouko muistaa myös hyvin ensimmäisen kilpailunsa Jankossa. Isä toimi valmentajana. Kilpailulaji oli mestaruuskilpailussa pussijuoksu, jota Jouko ei ollut koskaan edes kokeillut. ”Isä sanoi, että ota mahdollisimman iso säkki, äläkä hypi siinä säkissä vaan juokse. En ensin isän neuvoa uskonut ja hypin kuten muutkin tekivät ja pienenä jäin kovasti. Sitten kävin juoksemaan siinä pussissa ja pystyin juoksemaan niin, että menin kaikista ohi.” Näin tuli Joukolle Jankon mestaruus pussijuoksussa hyvän valmentajan neuvojen ansiosta.

Joukon päälajeina on ollut juoksu, hiihto, ampumahiihto ja ampu-majuoksu kesälajina ja ammunta. Armeijan aika muutti tilannetta niin, että ampumahiihto tuli päälajiksi, koska silloin mm. Heikki Ikola oli siellä ja kannusti kovasti lajin pariin. Silloin sai harjoitella niin paljon kuin viitsi.

Mikä on parasta urheilussa?

”Se on se liikunnan ilo ja samalla tulee pidettyä huolta kunnosta. Kilpailumatkoilla tapaa samanhenkisiä kavereita ja niitä on aina mukava nähdä. Ja kilpailuvietti on sellainen, joka tulee tyydytetyksi vain kilpaillessa, kun haluaa ottaa mittaa toisista,” toteaa Jouko. ”Puulaakiotteluisa, joita pelattiin takavuosina Loimaalla runsaasti, oli otteluissa erittäin kiihkeä tunnelma. Pesäpallossa ja varsinkin lentopallossa olivat kiihkeät puulaakiottelut. Varsinkin ottelut ammattikoulun opettajien ja poliisien kesken ja Vilakone vielä. Pelasin siellä ammattikoulun opettajien joukossa. Kyllä ne oli kuumia otteluita!”

Jouko (toinen oikealta) edustamassa maamme upseereita Moskovassa.

Joukon muistelut noista kiihkeistä puulaakiotteluista olivat pelkääntään positiivisia, vaikka tunnelmat otteluissa nousivat joskus jopa kattoa korkeammalle. Se osoitti, että joukkuepelit ja erilaiset ottelut ovat hyvin mukaansa tempaavia ja yleisöön meneviä. Nykyisin lentopallon sarjapelit kaikissa ikäluokissa vetävät pelaajia kentille oikein mukavasti ja menestystä on tullut. Tätä kirjoitettaessa tammikuussa 2017 johtaa Hurrikaani Loimaa maan korkeinta miesten sarjaa. Näin tuo valtaisa työ, jota on jo vuosikymmeniä paikkakunnalla tehty, on tuottanut erinomaista tulosta. Samanlaisiin saavutuksiin ovat myös yksilölajeissa yltäneet Jouko ja Jarmo, jopa korkeammallekin, sillä maailmanmestaruus, Euroopan mestaruus ja Pohjoismaiden mestaruus sen komeasti osoittavat. Ja ne ulkomaille suuntautuneet kilpailumatkat ovat olleet mieliinpainuvia, varsinkin Slovenian Pokljuka mahtavine maisemineen, suurine puineen ja hienoine suorituspaikkoineen.

Jouko maaotteluedustajana Moskovassa

”Se oli mielenkiintoinen matka, joka tehtiin junalla. Yö meni matkustuksessa ja sitten Moskovassa katseltiin tärkeimmät nähtävyydet mm. mielenkiintoiset Mauseleumit ja meillä oli omat tulkit. Siellä oli myös maininta Suomen sodasta seuraavalla tekstillä: *Venäjä pystyi lyömään huomattavasti suuremman Suomen armeijan.*” (Olipahan melkoinen teksti!)

”Nähtävyydet katseltuamme meidät vietiin Moskovon ulkopuolelle ampujille tehdylle olympiastadionille, joka oli rakennettu kymmenen vuotta aikaisemmin. Ja meidät myös majoitettiin olympialaisia varten 1980 rakennettuihin kerrostaloihin. Kaikki olivat jo ränsistyneet siinä ajassa, suihkut oli väännelty rikki, vessanpöntöistä oli otettu kaikki irti toavat, vesi ei mennyt mihinkään. Äkkiä olivat paikat menneet huonoon kuntoon! - He olivat keksineet kilpailutehtävät ja meille oli yllätys, kun ei ollut lainkaan esterataa, koska se oli hajotettu ja sitä me olimme kotoon harjoitelleet. Venäläiset kilpailijat olivat kyllä mukavia ja heidän kanssaan tuli hyvin toimeen. Ruuat olivat hyviä, mutta aika rasvaisia ja kahvia ei saanut aamupalan aikana lainkaan. Itse kilpailuissa piti lajeina olla esterata, ampumajuoksu ja kaksintaisteluammunta, mutta nyt ei ollut esterataa lainkaan. Se johtui siitä, kun suomalaiset olivat olleet täällä Suomessa pidetyissä kilpailuissa esteradalla niin ylivoimaisia, joten sitä ei siellä otettu lajiksi lainkaan. Venäläiset sitä vastoin olivat ottaneet joukkueeseensa ampumahiihtäjiä. Päättäjäistilaisuudet olivat hienot. Poislähtöpäivänä me suomalaiset lauloimme yhdessä Finlandian Moskovon rautatieasemalla ja kansa kuunteli lauluamme ihmeissään.” Näitä veteraanien maaotteluita kertyi Joukolle kaikkiaan viisi, kolme Suomessa ja kaksi Moskovassa.

Kuinka kauan aiotte kilpailla ja miten saa mukaan myös nuoret upseerit?

”Niin kauan kuin paikat kestää”, oli miesten yksimielinen päätös. ”Sen tähden myös kilpailee, että viittii käydä lenkillä, sillä jos ei kilpaile, jäävät lenkit melko varmaan paljon vähempään. Ja jaksaa myös töitäkin tehdä, kun on hyvässä kunnossa.”

”Kyllä tolla O-P:llä (Olli-Pekka Rastaalla) on hyvä ote nykyisiin nuoriin upseereihin, kun järjestää näitä ampumatapahtumia ja sitä kautta saadaan heitä mukaan muihinkin lajeihin.” oli Joukon ja Jarmon yhteinen päätelmä. Heidän mielestään myös uusia upseereita on saatu liittymään jäseniksi ja kun heille järjestää mielekästä esim. partio- ja taitokilpailuja, niin siten saadaan toiminta jatkumaan pirteänä tulevinakin vuosina. ”Vetäjistä on paljolti kiinni,” totesivat miehet yksimielisesti. Väkinä ei ketään toimintaan saa. Se mukaan lähtö on jokaisesta itsestä kiinni. ”Tulisi sen verran lunta, että pääsisi hiihtämään ja se toisi laduille uusiakin harrastajia.”

Se toive täällä etelässä ei valitettavasti joka vuosi toteudu.

Riistaa armeijan pakeissa

Jokainen meistä tietää, että pitkälle ei voi marssia, jos vatsa on tyhjä. Vuosia kestänyt sotavaihe kouraisi koko kansamme pöydänantimia harventaen niitä ja lopettaen monen lajikkeen saannin kokonaan. Kotirintama oli kovilla, kun piti samaan aikaan ruokkia myös satojatuhansia miehiä rintamalla, jotta he jaksaisivat torjua vihollisen väkivaltaiset tunkeutumiset maahamme. Noihin ponnisteluihin oli valjastettu kaikki kansalaisemme lapsista vanhuksiin. Poimittiin irtotähkätkin pelloilta.

Pitkän asemasodan aikana komennettiin joitakin ammattikalastajia ja -metsästäjiä täydentämään armeijan muonavarastoja metsän ja veden viljalla, joita oli pyydystettävissä valtaisissa erämaissa itärajamme takana, asumattomissa korvissa ja siellä olleissa sadoissa järvissä. Yksi näistä komennuksen saaneista oli suuri luonnontuntija ja erämies Jorma Ollikainen apurinsa ukrainalaisen sotavangin kanssa. Hän on kirjoittanut myös kirjan noista erämiehen erämaa-ajoista Lieksajoen vesistön alueilta Itä-Karjalasta Euroopan suurimmalla salomaalla, jonne sodan äänet kuuluivat vain kaukaisena kumuna ja aina ei sitäkään.

Saaliin määrät olivat erämiehellekin monesti suurena yllätyksenä. Ahvenia ”meni verkkoon köytenään” ja peninkulman mittaisesta selkäsiimasta nousi päivittäin 100-150 kiloa kalaa ja joukossa oli jättiläishaukiakin, kun olivat tulleet ahvenaterialle. Oli siinä miehillä jälkipuintia pyydysten selvittelyssä ja kalojen suolauksissa. Kutuaikoina saaliit olivat valtaisia ja heikot verkot repeilivät suurten kalojen painosta. Eräänäkin päivänä miehet toivat punnitukseen tuhannen kilon saaliin! Toinen vene oli reunoja myöten täynnä kalaa ja toisessa oli kuusi tiinullista hopeakylkisiä muikkua. ”Meille lämmitettiin sauna. Sotamies lämmitti, kersantti kantoi vedet ja vääpeli pesi herrojen kalastajien selät.” Tämä suuri ihanuus tuli tietysti majurin käskystä.

Talvella etsivät korvista ”isoa lihaa” ja tulihan niitä hirviä kolme melkein yhteen kasaan. Ja illalla vielä tuli saaliiksi komeita metsoja hongistosta. Tosin hirvien kaatamiseen tarvittiin sotilashallinnolta luvat, jotta jäisi jotain vielä tulevillekin ajoille. ”Rintaman tuntumassa kaatoluvista tuskin välitettiin.” Saalislihat tuotiin sitten hevosen reessä armeijan kulutukseen. Mutta ne kuljetukset olivatkin tosi rankkoja,

*Lentäjät
nuottaa
vetämässä
Laatokalla.
Laatokka,
Lunkula
1941.09.13
SA-Kuva.*

kun ei ollut teitä ja lunta oli hevosella mahaan saakka ja monesti joutui raivaamaan ryteikköön tarvittavan ajouran.

Kun miehet pyydystivät riistaa kesät talvet, niin siitä kertyi muonittajien kenttäkeittiöihin täytettä oikein mukavasti. Salot, niemet, ruovikkolahdet ja suuret selät saarineen olivat riistamiehen suuria ja hienoja paratiiseja. Pieninkä-erämaa antoi oman tärkeän osansa vanikan jatkeeksi.

5880:n Joulukuu Itä-Karjalassa 75 vuotta sitten

Numerot 5880 olivat Jalkaväkirykmentti 35:n III Pataljoonan peiteluku. Rykmentti kuului eversti Paavo Paalun komentamaan 1. Divisioonaan. Perustamisvaiheessa Loimaan seudun pataljoonassa oli pataljoonan esikunta (Mellilä), 9. Komppania (Loimaa), 10. Komppania (Loimaa), 11. Komppania (Metsämaa), 12. Komppania eli konekiväärikomppania (Loimaa) ja kranaatinheitinjoukkue (Mellilä). Rykmentti oli everstiluutnantti Lauri Ruotsalon (1893–1971) komennossa melkein vuoden 1941 loppuun asti. Hän olisi voinut ikänsä puolesta olla ”Saksan jääkäri”, mutta sotilasura alkoi vasta vapaussodassa. Talvisodassa Ruotsalo komensi pataljoonaa ja prikaatia (1. Pr). Jalkaväkirykmentti 35:n komentajuudesta hän joutui luopumaan sydänvaivojen vuoksi, ja Ruotsalo ei tämän jälkeen palannut rintamatehtäviin. Hänet siirrettiin ensin kotijoukkoihin ja myöhemmin Varsinais-Suomen suojeluskuntapiiriin päälliköksi. Armeijan palveluksesta Ruotsalo erosi vuonna 1945. Joulukuussa 1941 rykmentin esikuntapäällikkönä toimi kapteeni Ahti Petramaa (1910–1965) ja III Pataljoonaa komensi tuolloin kapteeni Niilo Honkala (1906–1994). Toisin kuin Ruotsalo ja Petramaa Honkala oli reserviupseeri, joka yleni vielä sodan aikana majuriksi. Sotien jälkeen Honkala toimi kokoomuksen kansanedustajana vuosina 1945–1958, puoluesihteerinä 1946–1957 ja Nykypäivä-lehden päätoimittajana vuosina 1955–1962. Kokoomuksen organisaation uudistustyössä hänellä oli apunaan entinen komppani-

Rykmentin johto Itä-Karjalassa 5.11.1941. Everstiluutnantti Ruotsalo (vas.) ja kapteeni Ahti Petramaa (SA-kuva).

an päällikkönsä Kadettikoulun suorittanut vänrikki (myöh. majuri) Onni Rantala (9. Komppania). Luutnantti Yrjö Tokkola oli 10. Komppanian ja tuoreeltaan Upseerikoulusta tullut vänrikki E Haapamäki 11. Komppanian päällikkö. Konekiväärikomppaniaa johti luutnantti Kalle Halme. Ainakin sodan alussa kranaatinheitinjoukkueen johtajana toimi vänrikki Oiva Helimo.

Ennen joulukuun 1941 alkua Jalkaväkirykmentti 35:n tunnettuja taistelupaikkoja olivat muun muassa Kukkajärvi, Kirvesjärvi, Vieljärvi, Hiisjärvi, Nuosjärvi, Kutisma, Kenjakki, Mäntyselkä, Kontiovaara, Paduk ja Tsopina. Eteneminen ei kulkenut aina teitä myöten. Rykmentin etenemisvaiheen perusteella sitä voi perustellusti kutsua tiettomien taipaleiden korpisotarykmentiksi.

Karhumäen valtaamiseksi Karjalan Armeijan komentaja kenraaliluutnantti Axel Erik Heinrichs antoi 28./29. marraskuuta armeijakunnilleen käskyn, jonka mukaan muun muassa kenraalimajuri Wolde-mar Hägglundin VII Armeijakuntaan kuulunut eversti Kaarlo Viljasen 4. Divisioona sai tehtäväksi katkaista Tsopinan-Karhumäen välisen maantien yhdessä 1. Divisioonan kanssa ja tuhota katkaisukohdan länsipuolelle jääneen vihollisen. Tämän jälkeen 4. Divisioonalle annettiin tehtäväksi yhdessä 1. Divisioonan kanssa vallata Karhumäen-Lumpuisen maasto. Viljasen divisioona liittyy loimaalaispataljoonaan siten, että Jalkaväkirykmentti 35 oli tuolloin alistettu eversti Viljasen 4. Divisioonalle. Käsketty hyökkäys alkoi aamulla 29. marraskuuta. Eteneminen

sujui hyvin, ja uuden ryhmityksen jälkeen 5. joulukuuta alkoi lopullinen hyökkäys Karhumäen valtaamiseksi. Viljasen divisioona hyökkäsi Karhumäen pohjois- ja luoteispuolella.

Marraskuun viimeisenä päivänä III Pataljoona alistettiin väliaikaisesti eversti Viktor Sundmanin 2. Jääkäriprikaatille. Väliaikaisuutta kesti kolme päivää, ja pataljoona palautettiin rykmenttinsä yhteyteen. Joulukuun 1. päivänä ja sitä seuraavana yönä 11. Komppania valtasi kiusankappaleena olleen suon ympäröimän ”Kalliokukkulan”, jossa 20 ryssän raatoa, 34 katettua bunkkeria + 40 keskeneräistä. Kukkula sijaitsee noin 1,5 kilometriä Kolijärven itäpäästä länteen. Samalla alueella oli vielä valtaamatta ”Korsukukkula”, ”Laulukukkula” ja ”Bunkkerikukkula”. ”Nimet ovat pataljoonan antama nimiä, koska venäläiskartoista ei ollut apua. ”Korsukullana ” valtasi 10. Komppania. Myöhemmin ”Laulu- ja Bunkkerikukkula” kukistuivat. Hyökkäystä jatkettiin, ja pataljoona sai tehtäväksi vyöryttää vihollista ”Kalliokukkulan” kautta aina maantielle [Tsopina-Karhumäki: AR] asti. Tehtävää varten muodostettiin hyökkäysoasto, jota johti 10. komppanian päällikkö luutnantti Toukola. Samalla tehtävällä idempänä vyörytti Jääkäripataljoona 5. Hyökkäyksen aloitushetkeksi määrättiin 2. joulukuuta kello 09.00. Hyökkäys onnistui ja maantie oli samana iltapäivänä usean kilometrin matkalta liikennöitävässä kunnossa. Illalla pataljoona sai käskyn siirtyä pohjoiseen, paikkaan joka sijaitsi noin kuusi kilometriä luoteeseen Karhumäestä – kartasta katsottuna keskelle ei mitään. Pataljoona oli perillä samana iltana 10 kilometrin siirtymisen jälkeen. Tehtävänä oli suojata 4. Divisioonan

Sotatoimet Karhumäen ja Maaselän kannaksen valtaamiseksi (<http://vanhahistoria.blogi.fi>).

vasen sivusta. Naapurina oikealla puolella hyökkäsi kymenlaaksolaisten Jalkaväkirykmentti 25 eli ”Piikkirykmentti”.

Reservissä olo jäi kuitenkin lyhyeksi. Perjantaina 5. joulukuuta tuli rykmentistä käsky: *Pataljoona lähtee heti hyökkäämään tavoitteena Raz n:o 12.* Tämä venäjänkielinen lyhenne tarkoitti Karhumäestä rautateitse 12 kilometrin päässä olevaa sivuutusasemaa. Tavoitetta kutsuttiin myös Nuoleksi tai Pintuislammen pysäkiksi. Nykyään paikannimenä on Lumbužozero. Suoraan idässä olevaan tavoitteeseen oli matkaa 15 kilometriä. Liikkeellelähtö tapahtui puolelta päivin. Usean päivän taistelusta lepoa kipeästi tarvinneet miehet lähtivät tarpomaan lumiseen maastoon,. Se oli hakattu puista kutakuinkin puhtaaksi. Näin tehtiin kuljetusten takia rautatien läheisyydessä ja kannotkin olivat ”rippikoulupojan kokoisia.j

Vänrikki Rantalan kärkikomppania pääsi tavoitteesta parin kilometrin päähän harjanteille, josta vihollinen karkotettiin metsämaalaisten tullessa apuun. Tiedustelupartioita lähetettiin useisiin suuntiin. Vihollinen ei antanut helpolla periksi. Loimaalaispataljoona oli jatkuvan tulituksen ja vastahyökkäysten kohteena, rykmentin esikunta:*Kapteeni Honkala ilmoitti vihollisella runsaasti konetuliaseita, 81 mm:n krh ja muutamia pienoishyökkäyksiä. Majoittuu ja yrittää aikaisin huomenna.* Seuraavana päivänä Honkala ilmoitti, että kovan vastuksen vuoksi ei pääse taaskaan eteenpäin. Joulukuun 7. päivänä annettiin käsky hyökkäyksen jatkamisesta. Tällä kertaa vastus oli jostain syystä laimea ja Raz. n:o 12 oli suomalaisten valtaama. Eversti Viljanen divisioonan komentajana piti saavutusta

*Nuolen eli
Raz. 12:n
asema
24.12.1941
(SA-kuva)*

merkittävänä. Pioneerit jäivät taakse rakentamaan talvitietä. Yllättävästä hyökkäyksestä johtuen pysäkin talot jäivät venäläisiltä polttamatta. Sotasaalis oli tosin laihanpuoleinen, vain vanki ja hevonen. Varmistukset työnnettiin eteen. Samana päivänä päättyivät taistelut Karhumäen kaupungissa, jonne 35:n miehet pääsivät vasta lomakuljetuksien alettua.

Loimaalaiskomppaniat irrottivat Muurmannin radalta muutamia kiskopareja, jottei vihollinen pääsisi junalla Kriviltä etelään. Huoltoportaan miehetkään eivät välttyneet viholliselta. Pataljoonassa kerrottiin, että *ryssät olivat ahdistaneet marssilla ollutta pataljoonan huoltoportasta. Tapiot yksi hevonen ja siviilipaketteja varastettu. Ryssiä oli n. 200. Syynä lieenee se, että Poventsan ja Pintuisten menettämisen jälkeen hajalle lyötyjä vihollislaumoja vaelteli suomalaisten syvyydessä.*

Pataljoona sai taas käskyn siirtyä 9. joulukuuta uudelle etulinjalle, joka oli Krivijärven eteläpäästä Vansjärven pohjoispuolelle. Pataljoonassa tiedettiin, että Krivin asema (Raz. 6) ja Krivistä Maaselkään kulkeva rata kahden kilometrin matkalta on omien hallussa. Krivistä lähti myös pistoraide Seesjärven Suurlahteen. Matkalla tavoitteeseen siinä Malun (nykyään Malyga) pysäkillä otettiin mukaan parikymmentä sotavankia. Perille päästyään pataljoona totesi vilkkaan partioinnin jatkuvan edelleen puolin ja toisin. Vasemmalla oli naapurina Osasto Roininen eli Sisipataljoona 2.

Pari päivää aikaisemmin jaettiin joukoille vastuulohkot. Jalkaväkirykmentti 35:n sai vastuulleen Malun lohkon. Malun lohkolle määrättiin

tukikohdat 8 ja 17 (Kindsjärven pohjoispää ja Raz. 9) varustettavaksi ja pidettäväksi eteen-työnnettyinä tukikohtina. Linnoitus- ja muista kenttätöistä annettiin myös ohjeet. Kolmen viikon jakso oli jaettu viikon mittaisiin tavoitejaksoihin. Varustelutöihin sisältyi myös tuiki tarpeelliset korsut ja saunat.

*Maaselän kannas
(Kansa taisteli n:o
1/1976)*

Joulukuun 11. päivänä suurehko vihollisosasto kävi Maaselän sivuraiteella olevien Raz. 14–20 kimppuun etelästä käsin. Lopputuloksena vihollinen vetäytyi omiensa puolelle unohtamatta polttaa ehjiä rakennuksia. Yleensäkin tuolloin näyttää venäläisten hyökkäyksiin liittyneen vimma polttaa käsiin saatuja taloja. ällä tietysti haluttiin varmistaa lämpimien tilojen puuttuminen. Raz. 14 otettiin myöhemmin takaisin.

Joulukuun 12. päivä meni III Pataljoonalla tapellessa: *Ryssiä kaadettu, saatu neljä sotavankia ja viisi kivääriä.* ”Raz.-taisteluihin” kuului myös mittava sotasaalis. Joulukuun 14. päivänä rykmentti löysi välillä Raz. 14–20 niin paljon saalista, että sen poiskuljettaminen ei sujunutkaan kädenkäänteessä. Painavammasta päästä olivat esimerkiksi 100 tonnia rautaa, 20 tonnia kivihiiltä, tuhansia kiloja pumpulipaaleja yms. Malun asemalta noin 3 kilometriä länteen paljastui sahalaitos, jonka koneet oli pakattu valmiiksi poiskuljettamista varten. Sahan pihalla oli 1 000 standardia sahattu puutavaraa ja 20 000 sahatukkia. Korsutarpeet olivat valmiiksi sahattu.

Joulukuun puolivälissä pataljoonassa pohdittiin etulinjan kulkua. Ajatuksena oli, että etulinja kulkisi Merimaaselän radan tasalla, jolloin nykyisiä asemia voitaisiin käyttää taempina asemina. Lopputulos oli kielteinen. Suunnittelutyön aikaan tuli tietoa III Pataljoonan vetämisestä pois etulinjassa. Pataljoona oli tuolloin laihtunut miesvahvuudeltaan hieman päälle 300 sotilaaseen. Se on vähän, koska pataljoonaan kuului paperilla noin 1000 sotilasta. Tuli kylläkin täydennysmiehiä, mutta heidän taisteluarvonsa ei tietenkään pärjännyt etulinjan paljon kokeneille konkareille.

Muutaman päivän ajan luovuttaja ja vastaanottaja (Jalkaväkirykmentti 26:n pataljoona) pohtivat paikan päällä puolustusjärjestelyjä ja maastoa. Koko homma meni honkiin. Vihollinen hyökkäsi ja 17. joulukuuta haltuunsa Barak 21:n maaston Maaselän radan varrelta sillä seurauksella, että Jalkaväkirykmentti 25:n taisteluvartiot vetäytyivät. Jalkaväkirykmentti 35 keskeytti vaihtotoimenpiteet. Silloisen tilanteen kannalta oli hyvää, että joulukuun puolivälissä Raz 6 (Krivin asema) miehitettiin ja menetettiin muutamaksi päiväksi.

Joulukuun 22. päivänä venäläiset hyökkäsivät heti aamusta Raz. 9:een. Taistelu kesti noin 1,5 tuntia. Sotavanki tiesi kertoa, että Raz. 6:n kohdalla on yksi pataljoona ja toinen pataljoona Raz. 14:n alueella. Näiden pataljoonien piti hyökätä yhtä aikaa, mutta Raz. 14:n pataljoonaa ei näkynyt mailla halmeilla, jolloin koko hyökkäys kuivui kokoon.

Joulukuun 30. päivänä venäläisten sotaliikkeet ennakoivat tulevaa yleishyökkäystä. Arviolta pataljoona yritti hyökätä Raz. 9:n pohjoispuolella. Oma tykistö ja kranaatinheittimet torjuivat yrityksen. Jalkaväen aseita ei tarvinnut käyttää, ja taistelussa vihollinen menetti 30 kaatunutta.

Samana päivänä everstiluutnantti Ruotsalo luovutti rykmentinkomentajan tehtävät II Pataljoonan komentajalle kapteeni Antti Ryynäselle. Sota ei sujunut tappioitta, sillä III Pataljoona menetti pelkästään kaatuneina 104 sotilasta vuoden 1941 aikana.

Joulupäivänä vihollinen muisti pataljoonaa lahjalla: *Molotoffi* kävi myös pudottamassa muutaman lahjapaketin. Muuten rauhallista. Vuoden 1941 loppuun mennessä olivat varustelutyöt edistyneet siten, että valmiina oli 13 konekivääripesäkettä ja 24 pikakivääripesäkettä. Lisäksi piikkilankaa oli vedetty maastoon 1,5 kilometriä ja taisteluasemista oli 30 % katettuja. Samaan aikaan oli pidettävä etuvartioita ja partioitava lähialueella sekä koulutettava tuoreita täydennysmiehiä. Uudenvuoden aattona valtio tarjosi 0.5 litraa viinaa neljää miestä kohden. Lämmike oli varmaan tarpeen, sillä sää joulukuussa 1941 oli enimmäkseen kireää pakkastaikaa. Ennätys lieene -40 astetta pakkasta.

Vuoden 1942 alussa vihollinen aloitti hyökkäyksen koko Maaselän kannaksen alueella. Ankarat taistelut käytiin Suurlahdessa, Maaselän aseman maastossa, Hiisjärvellä, Poventsan suunnalla ja Krivissä, jossa taistelut jatkuivat pitempään. Vajaan parin viikon taistelujen jälkeen entiset asemat oli palautettu omien haltuun, ja asemasota jatkui Itä-Karjalassa aina kesäkuuhun 1944 asti. oli päätetty, että III Pataljoonaa tarvitaan divisioonansa mukana vielä Karjalan kannaksen Ihantalassa. Liikekannallepanon julistamisesta 1941 kotiuttamisjunan lähtöön Kaltimon asemalta 11. marraskuuta 1944 III Pataljoonan sotaan mahtui kolme vuotta, neljä kuukautta ja kaksikymmentäneljä päivää.

Ari Rautala
Metsämaalta

Tärkeimmät lähteet:

- 1) Sotapäiväkirja n:o 11721 (III/JR 35)
- 2) Sotapäiväkirja n:o 11667 (E/JR 35)
- 3) Paavo A. Kairinen: JR 35 sotatiellä 1941–1944. Loimaan Kirjapaino 1981.

Sotapäiväkirjan merkitys

Luutnantti Tauno Rinne oli JR35 kolmannen pataljoonan 12. komppanian (päälikkönä oli kapt Kalle Mäkelä) kolmannen joukkueen johtajana ja myös komppanian päällikön sijaisena näissä asemasota-aikojen toiminnoissa ”siellä jossain”. Hän oli määrännyt joukkueensa tekemään sotapäiväkirjaa, josta on nyt tässä muutamia katkelmia. Hyvä, että on tehty tällaista tarkkaa työtä ja merkitty muistiin lähes kaikki päivän tärkeimmät tapahtumat.

Näistä päivittäin tehdyistä muistiinpanoista saamme hyvän käsityksen silloisista oloista rintamalla, iloista ja suruista. Lomat olivat niitä odotettuja ja toivottuja kuten myös kotirintamalta tulleet paketit, lähetystöt ja viihdytysjoukot sekä pienet lepo hetket lottakanttiineilla pullan ja korvikkeen parissa. Mutta sotatilanne oli päällä yötä päivää ja uhrejaikin tuli. Näissä tehtävissä olivat kaikki rintamamiehet ja lotat, loimaalaiset mukaan lukien, upseerit ja aliupseerit vastuunkantajina. Se oli myös silloista Loimaan reserviupseerien ”kerhotyötä” isänmaan hyväksi.

*Pataljoonan komentaja maastotiedustelussa. Vasemmalta lähetit Onni Pitkänen, Tauno Lötjönen, kk-joukkueen johtaja vänrikki Tauno Rinne, pataljoonan komentaja kapteeni Niilo Honkala ja lähetti Into Koskinen. Kuva otettu 16.12.1941 "Ei kenenkään maalla", taustalla kaukana Merimaaselkä.
(Tauno Rinteen arkistosta, Niilo Honkalan lähetin ottama)*

SOTAPÄIVÄKIRJA

(ajalta 5.4.1942 – 8.12.1943, osa puuttuu)

JR 35:n III pataljoonan 12. komppanian 3. joukkue, joukkueenjohtaja vänrikki, myöh. luutnantti Tauno Rinne

(Teksti, myös päivien otsikointi, on täsmälleen siinä muodossa, mitä hallussani olevissa, sotapäiväkirjan käsittävissä yhdeksässä vihkossa on. Kirjoitusvirheitä ei ole oiottu, pilkut ovat kirjoissa esiintyvissä paikoissa ym. Myös paikannimet ovat vihkoissa kulloinkin esiintyvässä muodossa. Sotapäiväkirjoja ovat pitäneet pääasiassa joukkueenjohtajan lähetit korp. Mikola, Veikko (kaatui 21.8.42), ja stm. Ketola, Erkki sekä tilapäisesti joukkueenjohtajan määräämät henkilöt, mm. kers. Vesanto, Paavo. Myös joukk. johtaja on ajoittain pitänyt sitä tai tehnyt muutaman täydennyksen. Joidenkin päiväkirjanpitäjien käsiala muodosti melkoisen haasteen tekstien tulkitsemiselle. Ensimmäisen kirjan kannessa on isäni tekemä merkintä ”Alku”, joten tämä lienee joukkuetason ensimmäinen päiväkirja. Merk. JR)

Muistiinpanoja alkaen 5.IV.42.

Tätä alkaessamme olemme Poventsasta hieman oikealle, Äänisjärven rannalla Keihäsniemessä. Sinne tulimme 8 pv. maaliskuuta

Huhtikuu 5. IV.42.

Ensimmäinen pääsiäispäivä. Kaunis keväinen ilma. Meitä rokotettiin tänään toisen kerran.

6.IV.42.

Aloimme korsutyöt, ajettiin tulevalle korsun paikalle hirsii ja lautoja erästä rakennuksesta. Aika kuluukin sellaisessa työn hommassa muutteesta pian ja hauskasti. Joukkueemme johtaja, vänrikki Rinne saapui joukkueemme johtoon.

7.IV.42.

Väliaikaisesti joukkueemme johtajana toiminut vänr. Pitkänen joutui sotasairaalaan Äänislinnaan. Korsutyö jatkuu. Kaivoimme kuoppaa ja iltaan mennessä se eristyikin aika pitkälle. Lautaa myös ajettiin.

8.IV.42.

Kevät rupeaa saapumaan tänne Karjalaankin, sillä viime yö oli jo ensimmäinen lämmin yö tänä keväänä ja päivä jatkui samanlaisena. Joukkueestamme lähti kers. Vesanto toisen puolijoukkueen johtaja, lomalle. Kaksi pojista, stm.:het Lindeman

ensimmäisestä kiväriltä ja Katainen 4:nneltä kiväriltä joutui siirtymään pst-joukkueeseen.

Korsutyö jatkuu hyvää vauhtia, tänään tekivät jo seiniä alkuun. Sitten illalla hanurin hienot soitot kaikui tässä majapaikassamme, sillä stm Toppari sai sellaisen tänne. Se tuli rautatiepakettina Karhumäelle, josta hän sen haki.

9.IV.42.

Korsun valmistus jatkuu ja kohta rupeaa tulemaan kuntoon. Joukkueenjohtajamme kävi tänään Karhumäellä hammaslääkärissä. Stm Johanson tuli jälleen joukkueeseen töpinästä. Ilma edelleen hyvin lämmin ja satoi vettäkin tänään.

10.IV.42.

Tilinmaksupäivä oli tänään. Erikoista ei tänään olekaan mainittavaa, suojainen, lämmin sää jatkuu, samoin korsun valmistus.

11.IV.42.

Joukkueesta stm Mäkitalo joutui siirtymään I pataljoonaan. Leppikosken kiväärin miehet uudistaa nyt yövartiota suorittaessaan korsun, sillä se tuli nyt kuntoon.

12.IV.42.

Kaunis huhtikuinen sunnuntai. Ikuistimme tänään itseämme kameran filmirullalle. Samoin korsusta otettiin kuva. Stm Jalava siirtyi 4:nnelle kivärille. Lähettinä toiminut Möysä tuli hänen tilalleen toiselle kivärille ja lähetiksi tuli I patalj. korp. Mikola, Veikko.

13.IV.42

Kolmannen kivärin pojat muutti ”vinttikamariin”. Päivä kului kaikellisessa pikkutouhussa. Viime yö oli hieman kylmä, koska aamusta paikoin kannatti hanki.

14.IV.42.

Viime yö oli kai n.k. suviyö. Kylmä se oli ainakin täällä. Muuten kului päivä kuten edellinenkin.

15.IV.42.

Aurinkoinen, kaunis ja lämmin ilma. Joukkueen johtajamme kävi "töpinässä" saunassa korp. Mikolan kanssa. Iltapäivällä tykistö (meikäläinen) oli toiminnassa Poventsan suunnalla ja jatkui sillä suunnalla muukin toiminta vähän vilkkaampana, aina illallakin. Kers. Mattila sai pakettia tänään ja sitten hän kestitsi kovin. Vieraana kävi komp.päällikkö ja kers. Laakso. Sitten illalla oli kers. Punto vieraana, silloin paistettiin ja maistettiin kers. Mattilan "präiskäleitä", siinä klo 11 ajoissa illalla. Myös komp. väpeli kävi täällä päivällä.

16.IV.42.

Tämäkin kaunis päivä kului kaikissa pikkuhommissa. Yöllä jatkui se eilinen rähinä

Povensan suunnalla, aika ajoin koko riivakkana. Meillekin se aiheutti hälytyksen, ollen tästäkin molemmat kivärien korsulla. Mitään toimintaa ei sentään tullut.

Kevään ensimmäinen muuttolintu, peipponen, lauloi korsun tienoilla.

17.IV.42.

Kävimme tänään pst-joukkueen saunassa, kun Mikola ja Möysä lämmitti sen. Muuten kului päivä viime päivien tapaan, kun ei mitään isompaa vakituista hommaa ole. Ilma edelleen kaunis, lämpimien ilmojen ansiosta järven jällekin jo on vettä paikoin tullut.

18.IV.42.

Pihan suursiivous on tämän päivän töitämme. Vänr. Rinne ja kers. Mattila kävivät Pioneeriniemessä, jossa I joukkue on, vänr. Hietarinnan luona. Korp. Hellsten sai komennuksen pataljoonan puutarhuriksi.

19.IV.42.

Korp. Hellsten muutti uudelle toimipaikalleen. Hänen tilalleen ensimmäisen kivärin johtajaksi tuli neljännestä opp. Helminen ja sinne muutti toisesta kiv. stm. Noström. Ilma on hieman kylmempi, ainakin tuuli. Illalla pelasivat komp. päällikkö, joukk. johtaja, kers. Laakso ja Mattila sekä Vesanto koronaa hyvin myöhään.

20.IV.42.

Alik. Leppikoski sai tänään paketin kotoaan. Muuta ei mitään erikoista.

21.IV.42.

Lämmin päivä, aamusta satoi vettä. Molempien kivärien, toisen ja kolmannen, miehet ovat nyt yhtä aikaa yövartiossa, ensi yönä ensimmäistä kertaa. Komppaniaan tuli uusi upseeri, vänr. Kautto.

22.IV.42.

Joukkueen johtaja ja korp. Mikola kävivät Poventsassa. Kävivät siellä m.m. komialla hautausmaalla. Ryssä oli kuulemma heitä olemassa olostaan muistuttanut kranateilla.

23.IV.42.

Yleinen saunapäivä. Joukk.johtaja ja kers. Mattila kävi ”töpinässä” saunassa. Aamupäivästä satoi vettä. Maa vapautuu lumipeitteestä vähitellen. Muuttolinnut ovat jo osaksi saapuneet, ainakin leivonen, kottarainen ja peipponen ovat täälläkin viserrelleet.

Vänr. Rinne, kers. Mattila ja alik. Leppikoski ja Paija kävivät kom.paikassa kuulemassa asemiesiltaa.

24.IV.42.

Päivän merkkitapaus oli kers. Mattilan 30 vuotissyntymäpäivä. Aamusella kävi I kivärin lähetystö ”onnittelemassa”. Sitten tuli komp.päällikkö, sekä kers:t Laakso ja Vesanto päivän sankaria tervehtimään. Toinen tapaus oli viihdytystilaisuus eräässä tallissa tässä kylässä. Siellä esiintyi 2 miestä ja 6 neitosta ja hienoa ”viihdytystä” se olikin, tanssi, ym:n esityksineen, haurinsoittoineen ja huumoripitoisine juttuineen.

Varustehuoltoa.

25.IV.42.

Kompp.päällikkö, joukk.johtajamme ja kers. Mattila kävivät tänään Poventsan kaupungilla, m.m. eräällä autoasemalla. Järven jää kannattaa vielä, tosin railoja jo on. Kaunis ilma jatkuu ja kesä lähenee. Syntymäpäivät jatkuvat, tänään täytti alik. Leppikoski 24. v. ja stm. Möysä 21 v. Komp.väpeli ”töpinästä” kävi palkanmaksulla aamusta.

26.IV.42.

Kylmätuulinen sunnuntai. Päivällä kävi täällä Puntton kersanttiveljekset sitten kers:t Laakso ja Vesanto, alik sekä Linden. Illalla oli täällä kompp. päällikkö ja Laakso pelaamassa koronaa. Vänr. Rinne sai siviilipaketin. Kers. Vesanto palasi lomalta. Kers. Mattila meni Lumpuusiin.

27.IV.42.

Päivän yllätysuutinen tieto, että kers. Mattila joutui vääpeliksi. Vänr. Rinne ja kers. Mattila kävi ”töpinän” saunassa. Alik. Paijan kovaa ”kalastuskamppailua”. Kaloja ei vielä ole tullut, mutta itsensä kasteli pudotessaan järveen verkkoja kokiessa. Korp.Mikola ja tämän kirjoittaja kävivät kolmannen kompp .toisessa joukkueessa, tullessa Poventsan kaupungissa evakuoitiin vähän.

28.IV.42.

Kers. Mattila meni uuteen toimipaikkaan, vääpeliksi. Kävimme viihdytystilaisuudessa iltapäivällä. Siellä oli ”yleisöä” lujasti, ja näimme ja kuulumme hanurin soittoa, erilaisia ”tansseja”, akrobaattivoimistelua (voi pahuus, kun oli notkeita miehiä ja neitoseja) sekä huumoria jota eritti koomikko Pelle Jali. Stm Ikonen, Oiva joutui sotasairaalaan. Hän on I kiv.

29.IV.42.

Stm Toppari, Pauli, joutui joukkueestamme II kiv:sta kirjuriksi ”töpinään”. Ensimmäisen kivärin miesten kämppä oli mennä savuna taivaan tuuliin, mutta saivat sammutetuksi sen, niin että voivat asua vielä siinä. Ilma hauskan lämmin tosin pilvinen. Järven jäällä ajeli viellä eräs mies hevosella, joten se kestää. Paijan ensimmäinen kalansaaliskala (1 kala) paistettiin illalla.

30.IV.42.

Päivä kului kaikessa hiljaisuudessa. Vain illalla oli pienet juhlat, kun alik. Leppikoski sai paketin. Täällä oli kompp.päällikkökin. Ilmat kauniita edelleen. Kuovikin jo vihelteli täälläpäin. Edellisen päivän tapahtumista jäi tilanpuutteen takia mainitsematta, että joukkueeseemme tuli alik. Lappalainen.

TOUKOKUU 1942

1.V.42

Vapunpäivä. Päivän kunniaksi meillä oli majapaikan luona viihdytyskiertue ilahduttamassa soitollaan, lauluillaan ja jutuillaan.

Sitten meillä tapettiin täit urakalla, kun kävimme ”töpinän” luona täisaunassa. – Joukk. tuli stm. Luontomaa 3 kiv:lle.

Paijan kalansaaliskala suurenee. Tänään tuli jo kaksi kalaa. Niitä paistettuna tarjottiin kompp.päälliköllekin propakanda tarkoituksessa, kuten Paija sanoi.

2.V.42.

Neljännän kiv. miehistä lähti stm. Lehtonen lomalle.

Paija sai komean hauen vonkaleen aamusta. Ilma kylmän koleahko, ainakin tuuli sekä pilvinen.

3. V.42.

Viime yönä satoi lunta ja jatkui lumen tuloa päivälläkin, joten on oikea takatalvi. Joukkueenjohtaja kävi tänään saunassa kompp.päällikön kanssa, töpinässä. Päiväkartio oli näiltä (toisen ja kolmosen) kiv. lumipyryn takia.

4. V.42.

Korp. Mikola lähti tänään lomalle. Talvi jatkuu, tänään ei tosin lunta ole tullut, mutta kylmää on hieman. Venäläiset hiipparit kolmimiehininen partio, aiheuttivat meillä asemissa tarkemman vartion viime yönä, mutta mitään ei näkynyt.

5. V.42.

Kylmä ilma jatkuu oikeana talvena edelleen. Tänään ei mitään erikoisempaa tapahtunutkaan, vaan elämä on hyvin hiljaista, ehkä kylmien ilmojen ansiosta. "Tampereen valloittaja" saapui joukkueeseen, eli toisin sanoen kesälakkeja, joista osa oli mainitsemiani.

6. V.42.

Joukkueen johtaja ja alik. Leppikoski olivat pahka metsästyksellä tänään ja saivatkin sellaisia Tapponoiemestä. - Sitten tuli stm. Mäkitalo kenttäsairaalaan takaisin neljännelle kivärille. - Kävimme tänään saunassa sillä "puhtaus on puoli ruokaa". Pastori Lehtinen kävi vierailulla illalla täällä ja ottivat jonkun "ystävyyssottelun" koronassa.

7. V.42.

Tänään oli pahkojen veistämistä, siis "pahkakuume" vallitsee. Joukk.johtaja ja alik. Leppikoski olivat toivomuskonserttia kuulemassa komento-paikassa. Rykmenttimme tunnusmerkki, valkea nauha ilmestyi tänään joukkueemme miesten hihaan.

Joukkueeseen tuli uusi mies, stm. Saarinen, toiselle kiv. ja stm Matson palasi lomalta.

8. V.42.

Alik. Paijan kalastuskamppailu tuottaa tuloksia. Aamusta hän sai matikan, särjen ja jonkun kiiskin, jotka hän perkaili "mustat silmät ihanat" hyräilyn tahdissa. Kalakeittoa oli kompp.päällikkökin maistamassa. Illalla Paija Kuikan kanssa verkkoja kokeessa uittivat itsensä kylmässä Äänisjärvesä, kun vene upposi. Pahkakupit alkaa valmistua, ja komeita tulee näin ensimmäiseksi. Viime yönä oli taas pientä rähinää jäällä. Iltayöstä räjäytettiin miinoja.

9. V.42.

Edelliset pahkat valmistuivat ja tänään olimme opp. Tuomolan kanssa Kympin töpinän liepeiltä uusia hakemassa. Keittämisen jälkeen vänrikki veisti ja paria valmisteikin. Joukk.johtaja kävi Leppikosken kanssa kompp.päällikön saunassa iltapäivällä. Ilma on sellainen kylmän koleahko edelleen, tosin tänään aurinko hieman lämpimämmin paisteli.

10. V.42.

Aamusta meitä lääkäri käänsi ja välskäri väänsi, toisin sanoen oli lääkärin tarkastus heti kahdeksan jäljistä. Tilinmaksajat kävi kanssa samoihin aikoihin. - Paija sai tähänastisista parhaan kalansaaliin, nim. 3 madetta ja hauen. Niistä annettiin keittona meitä tarkastaneen lääkärinkin maistaa. Samoin kompp.päällikönkin. Illalla oli pientä juhlan humua kun stm. Ruohonen tuli lomalta. Sitten puoliyön ajoissa tulitettiin Helmisen kivärillä "vihollista" jäällä ja aiheutettiin pieni hälytys pst-tykin miehille. Tykistön pojatkin hieman hermoilivat.

11. V.42.

Päivän huomattavin tapaus oli kivärin

miesten välinen viestijuoksu. Se oli täällä kello puoli 10 tienoilla. Voittajaksi tuli toisen kivärin miehet, seuraavina kolmas, ensimmäinen ja neljäs.

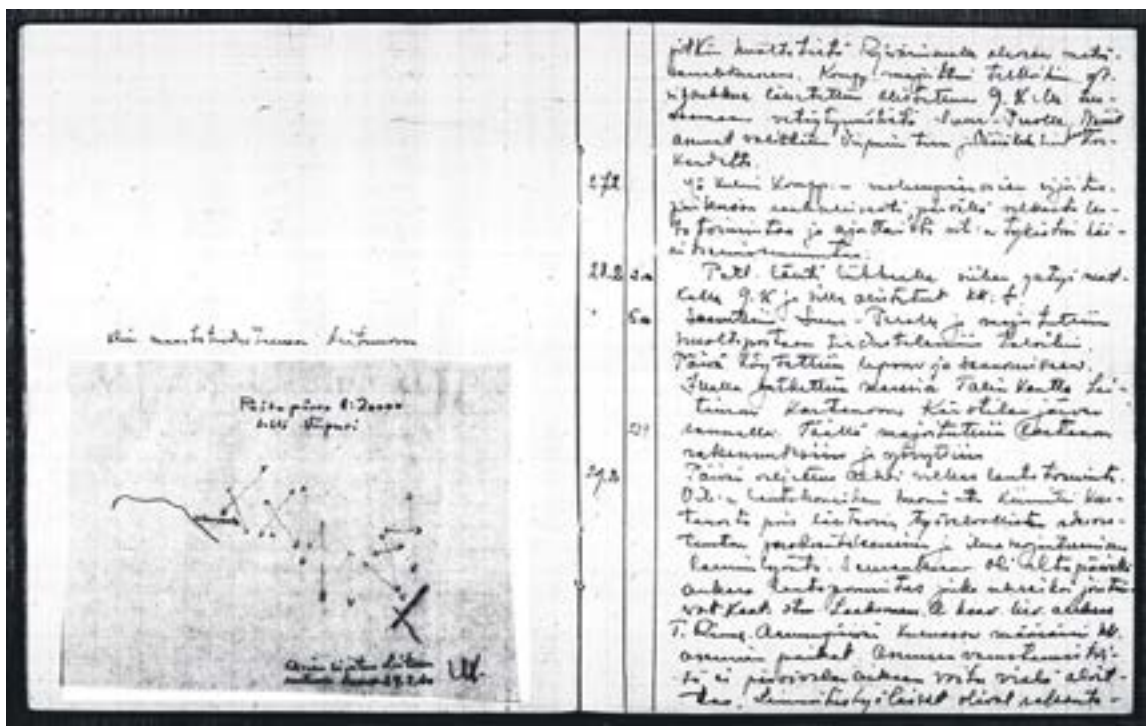
12.V.42.

Kaunis ja aurinkoinen päivä. Täällä kävi I ja II joukkueen johtajat vänriket Helge ja Kautto. Myös kompp.päällikkö kävi parikin kertaa. Vänrikki Rinne ja Leppikoski sai paketin.

13.V.42.

Jouk.johtajamme kävi tänään Karhumäellä. Hän sai myös 4 lk:n vapaudenristin, hieno prenikka muuten.

Stm Heinonen (III kiv.) lähti lomalle. Aamusta ja yöllä sateli vettä vähän.

Tali-Ihantala 25.6.-9.7.1944

JR 35:n kuusi komppaniaa oli nykyisen Loimaan alueelta

Näissä taisteluissa oli mukana myös JR 35 miehiä, jotka oli tuotu Maaselästä Itä-Karjalasta Kannakselle, jossa pääsivät tositoimiin 1.7.1944.

JR 35 tappiot Ihantalan taisteluissa oli: kaatuneita n. 270, kadonneita 50, haavoittuneita n. 600. ”Täytti velvollisuutensa viimeistä piirtoa myöten,” kirjoitti A. Kairinen, majuri, taisteluissa mukana olleena.

Venäläisillä oli Ihantalan taisteluissa 11 divisioonaa vahvennettuna panssari- ja tykistövoimin sekä rintaman lähes kaikki lentomuodostelmat. Heillä oli käytössään 900-11000 taistelukonetta

Suomalaisten puolella oli neljä divisioonaa ja yksi prikaati ja yksi saksalainen rynnäkkötykkiprikaati sekä Kuhlmeyn lento-osasto, johon kuului 70 taistelukonetta. Suomalaisilla oli 159 hävittäjää ja 93 pommituskonetta.

Ilman ilmavoimien ja tykistön massiivista tukea sekä saksalaisia panssarikauhuja ja -nyrkkejä olisivat venäläiset murtautuneet läpi puolustuslinjojemme Ihantalassa.

Kun venäläisten tavoite Helsingin valloittamisesta ei Ihantalan uhrautuvan vastarinnan vuoksi toteutunut, yritti sotamarsalkka Govorin läpimurtoa Vuosalmella ja Viipurinlahdella niissäkään onnistumatta. Vielä vihollinen yritti läpimurtoa Ilomantsissa, mutta sekään ei onnistunut.

Venäläisten miestappiot olivat Ihantalan taisteluissa noin 60000 kaatuneina ja haavoittuneina.

Tapahtui Ihantalan Ihme! Suomalaiset sotilaat pysäyttivät ylivoimaisen vihollisen. Kun Neuvostoliitto vaati Viipurin valtauksen jälkeen ehdotonta antautumista, niin Tali-Ihantalan jälkeen venäläiset olivat valmiita solmimaan aselevon. SUOMEN PUOLUSTAJAT PELASTIVAT MAAMME ITSENÄISYYDEN EHKÄ SADOIKSI VUOSIKSI ETEENPÄIN, kirjoitti Paavo A. Kairinen kirjassaan JR 35 sotatiellä.

Urheita tekoja inhimillisyyden hengessä

Venäläinen sotilas oli taistelujen välitauolla ilmestynyt metsästä tiellä olevan suomalaisen osaston eteen kantaen selässään haavoittunutta suomalaista sotilasta. Laski haavoittuneen suomalaisen majuri Mikkolan jalkojen juureen, teki kunniaa ja poistui takaisin metsään. Silloin suomalaisten joukosta kuului: ”Eikö toi tars ampua!” Majuri kääntyi nopeasti konepistooleineen kohti huutajaa ja sanoi: ”Huuras äijä uurestaan!”

Toinen tapaus, jossa osapuolena oli serkkuni Pentti Kovanen. - Saksalaisotilas oli haavoittuneena rintamalinjojen välisellä aukealla suolla ja huusi apua, koska ei itse pystynyt liikkumaan. Auttajaa ei vain ilmaantunut ja ei se mikään ihme ollut, koska viholliseen oli näköyhteys suon yli. Auttaja olisi helposti ammuttavissa. Viimein serkkuni päätti lähteä pelastusmatkalle syöksyen mättäältä mättäälle. Vihollisen puolella seurattiin tarkasti tapahtumien kulkua ja antoivat auttajan tulla haavoittuneen luo laukaustakaan ampumatta. Pentti sitoi ampumahaavan ja totesi, että ei ole muuta vaihtoa, kuin kantaa saksalainen pois suon keskeltä. Hän nosti sotilaan harteilleen ja lähti paluumatkalle. Nyt ei enää voinut syöksyä mättäältä mättäälle. Olivat siinä vain hyvinä maalitauluina venäläisille.

Kun olivat päässeet jo lähes perille, alkoi venäläisten puolelta kuulua voimakasta uraa huutoa. He arvostivat serkkuni urheata tekoa.

Tämän rohkean teon palkintona sai Pentti saksalaisen rautaristin, joka oli heidän korkein kunniamerkkinsä itsensä sotamarsalkka Kaittelin allekirjoittamalla todistuksella varustettuna.

Kenraalimajuri, divisioonan komentaja Einar Vihma oli suomalaisista korkein Talin-Ihantalan taisteluissa kuollut suomalainen sotilas. Hän oli kunnostautunut neuvokkuudellaan ja erittäin suurella rohkeudella jopa etulinjan taisteluissa ja siten esimerkillään vaikutti suuresti sotilaiden mielialaan, joka oli monen kohdalla johtanut karkuruuteen rintamalta. Vihma kuoli 5.8.1944 Ihantalassa yhdessä esikuntapäällikkönsä kanssa.

”Kenraalimajuri Vihman luja, päättäväinen ja taitava toiminta asettivat lopullisen sulun vihollisen rynnistykselle,” sanoi Kannaksen joukkojen komentaja kenraaliluutnantti Oesch muistosanoissaan.

Heinäkuun 1.1944

Puolenyön jälkeen venäläiset alkoivat hyökätä 40 panssarivaunun ja jalakaväen voimalla Kokkomäen edustalla. Puna-armeija sai hetkeksi haltuunsa Ihantalanmäen. Stukat iskivät panssareihin ja suomalaisten tykistö avasi tulen yli sadalla putkella ja saivat tuhottua Pekarinojan sillan. Sillan jo ylittäneet 7 venäläistä panssaria eivät päässeet palaamaan ja suomalaiset tuhosivat ne yksitellen. Raju hyökkäys torjuttiin puoleen

päivään mennessä ja venäläisen jalkaväen hyökkääjät kaatuivat viimeistään 15-20 metrin läheisyydessä konetuliaseiden tulitukseen.

2.7.1944 oli ilmasodan kannalta suurtaistelun synkin päivä, sillä venäläiset onnistuivat Immolan lentokentällä tuhoamaan 30 lentokonetta.

3.7.-44 saavutettiin ensimmäinen laaja torjuntavoitto Pyöräkankaalla ja Ihantalan kirkonmäellä. Ryhmä Vihman tykistö ampui vuorokauden aikana 11500 laukausta.

Saksalaisten ilmataisteluvoittoa oli 130

Saksalaisten lentoyksikön 70 koneen toiminta oli hyvin ratkaisevassa osassa Tali-Ihantalan puolustustaisteluissa. Alasammuttujen venäläiskoneiden lisäksi heidän osuutensa 755 pommitonnista oli 63 %. Samoihin aikoihin Vuosalmella saksalaisten osuus pommituksista oli noin 50 %.

Lentäviä ritareita:

HANS WIND. Kaksinkertainen Marskin ritari: 1. 31.7.1943. 2. 28.6.44. Tuona päivänä hän haavoittui pahasti ilmataistelussa. Pudotti 12 päivän aikana 30 viholliskonetta lentäen saksalaisvalmisteisella Messerschmitt 109:llä. Hänellä oli kaikkiaan 75 ilmataisteluvoittoa.

ILMARI JUUTILAINEN: 1. 94 Ilmataisteluvoittoa

Kaikkiaan 191 Marskin ritaria, joista elossa on enää Tuomas Gerdt.

TALI-IHANTALAN TORJUNTAVOITTO oli loistavan johtamisen, suomalaisten soturien sitkeyden, panssaritorjunnan lujittumisen, oloissamme ainutlaatuisen lentotoiminnan keskittämisen sekä erinomaisen tykistöryhmytyksen ansiota yhteistoimintana, jossa keskityttiin vaarallimpaan polttopisteeseen ja tajuttiin tilanteen kriittisyys. Tälle torjunnalle eversti Hallamaan radiotiedustelu antoi edellytykset. Onkin todettu, että tämä ratkaiseva torjuntavoitto oli suomalaisen radiotiedustelun mestarinäyte.

50. Mannerheim-ristin ritari

Ilmari Kalervo Honkanen

Ekonomi Ilmari Honkanen syntyi Loimaalla 25.12.1909. Hänen isänsä oli kauppias Anselm Honkanen ja äiti Hilma Sofia omaa sukua Ali-Eskola. Honkasen puoliso oli Aili Helena Sofia Angervo ja pariskunnalle syntyi kolme tyttöä. Luutnantti Ilmari Honkanen toimi sodassa kaukopartiojohtajana Os Martinassa, jossa hänestä kehittyi muinaisten ”Sissipäälliköiden kunniakas seuraaja”.

Sodan alkaessa Honkanen oli määrätty siviiliopintojensa perusteella sotasairaalaan toimistotehtäviin. Toimistotyö ei häntä miellyttänyt ja siksi hän pyrki tiedusteluosaston palvelukseen ja sinne päästyään hän lyhyen ajan sisällä kouluttautui sissiosaston johtajan tehtäviin. Onneksi niin, sillä Honkanen jo ensimmäisellä partioretkellään Uhtuan suunnalla osoitti erittäin suurta rohkeutta, neuvokkuutta sekä ripeyttä kohdatessaan vihollisen aiheuttamia yllätyksiä. Hänet siirrettiin partionsa kanssa Rukajärven suunnalle, jossa hän suoritti annetut tehtävät väijäämättömästi aina loppuun saakka paljastaen vihollisen joukko-osastojen sijainteja ja kuljetusreittejä ja miinoittaen rautatietä kuljetusten hidastamiseksi. Välillä hän joutui tämän kahdeksanmiehisen partionsa kanssa taisteluun vihollispartion kanssa, mutta nämä kahakat hän selvitti tappioitta neuvokkuudellaan jatkaen edelleen annetun tehtävän loppuun suorittamista.

Tämä 17 päivää kestänyt retki oli varsinkin paluumatkan osalta erittäin vaiherikas päättyen 23.10.1941. Sen aikana hän mm. kävi kylissä tiedustelemassa vihollisjoukkojen sijainteja. Kaksi viimeistä päivää en-

nen omien linjojen ylitystä he joutuivat olemaan syömättä, mutta peritiinitaplettien virkistämistä he jakoivat perille saakka. Retken aikana partio oli joka päivä yhteydessä radiolla omiin joukkoihin välittäen näin tärkeää ajantasaista tietoa vihollisjoukkojen liikehännästä ja sijoittelusta omille joukoille.

Honkanen toimi myös 100-miehistön partion johtajana, kun tehtäväksi oli annettu Petrovskij Jamin huoltokeskuksen tuhoaminen. Tämän keskuksen kautta oli tapahtunut vihollisen koko Poventsan rintamalahkon huolto. Retkellä he tuhosivat kaikki a- ja e-tarvikevarastot sekä polttoaine- ja varusvarastot täydellisesti. Samalla he tuhosivat kuljetusvalmiin 50 kuorma-auton kolonnan, 200 hevosta ja saman verran vihollisia. Tällä partiomatkalla tuli myös omille tappioita: viisi miestä kuolleina, kolme kadonneina ja viisi haavoittuneina, joiden poiskuljetus oli järjestetty lentoteitse.

Turhaan ei Honkasta, kovakuntoista urheilumiestä, koulutettu konttoritehtävistä sissiksi, sen osoittavat jo nuo edellä kerrotut kaksi rohkeaa partiosuoritusta.

Ilmari Honkanen kotonaan Naantalin Honkamäessä v. 1969. Impalla on kädessään isänsä takoma 32 cm pitkä puukko "kehtolaulu", joka oli hänellä aina partioreissuilla mukana. Kysymykseen, miksi puukko oli niin isokokoinen Honkanen vastasi: "Ei sillä siellä tikkuja vuoltu!"

Viralliset nimitysperustelut

”Ylipääällikkö on pvm:llä 27.2.42 nimittänyt Vapaudenristin 2. luokan Mannerheim-ristin ritariksi luutnantti Ilmari Kalervo Honkasen.

Sodan alettua luutnantti Honkanen todellisena urheilumiehenä pyrki näitä taipumuksia vastaaviin tehtäviin ja pääsikin liittymään erääseen sissiosastoon, jossa hänestä lyhyen koulutusajan kuluessa kehittyi korvaamaton partionjohtaja.

Hän on syksyn ja talven kuluessa tehnyt partioineen useita syvälle vihollisen selustaan ulottuneita partioretkiä, suorittaen näillä matkoillaan arvokkaita tiedustelu- ja muita sotatoimille tärkeitä tehtäviä. Erinomaisten johtajaominaisuuksiensa ansiosta luutnantti Honkanen on selviytynyt retkiltään ylivoimaisilta tuntuvia vihollisosastoja vastaan käydyistä taisteluista aivan mitättömin tappioin, ollen tuhottujen vihollisten ja materiaalin määrä hyvin suuri.

Luutnantti Honkanen on entisaikain suomalaisten sissipääällikköjen kunniakas seuraaja. Hän nauttii miestensä ehdotonta luottamusta ja kunnioitusta, jonka vuoksi he seuraavat esimiestään sokeasti kuinka vaarallisiin ja vaikeisiin yrityksiin tahansa.

Yksityiskohtaisempia tietoja luutnantti Honkasen suorituksista ei vielä sodan yhä jatkuessa, katsota voitavan vielä antaa julkisuuteen.”

Ja sodan jälkeen

Honkanen oli siviiliin siirryttyään töissä Suomen Kultasepillä, SVUL:n toimistosihteerinä, Osuuskassojen Keskuksen kamreerina, konttoripäälikkönä ja lopuksi apulaisjohtajana vakuutusyhtiö Sammossa. Hänet ylennettiin reservin majuriksi 4.6.1966. Ennen sotia Honkanen oli täällä Loimaalla ollessaan aktiivinen pesäpalloilija ja hänen asetoverinsa, veteraanit, olivat sanoneet, että ”hänelle kuuluisi myös loimaalaisen pesäpalloilijan ritarinarvo.”

Ekonomi Honkanen toimi pitkään myös Porin Rykmentin – Porin Prikaatin killan puheenjohtajana. Hän oli myös aktiivisesti mukana Mannerheimristin Ritarien säätiössä sen hallituksen jäsenenä. Hänen maallinen matkansa päättyi 8.10.1987 ja viimeinen leposija on Naantalissa hautausmaalla. Honkanen on ainoa Loimaalla syntynyt Mannerheimristin ritari ja hänelläkin on oma muistopaasi Askaisissa 190 muun ritarin joukossa.

Mannerheimristin ritari 118 - Viljo August Laakso eli "Puujalkaritari"

Laakso syntyi Pälkäneellä 1895 ja osallistui kaikkiin maamme itsenäisyysenaikaisiin sotiin. Vapaussodassa tämä jääkäri oli kouluttajana ja komppanian päällikkönä luutnantin arvoisena haavoittuen Tampereen taisteluissa. Talvisodassa hänestä tuli yksi Summan sankareista hänen toimiessaan JR 13 eli Loimaan pataljoonan komentajana ja yleni majuriksi. Hän haavoittui Kärstilänjärven taisteluissa ja kolmannen kerran hän haavoittui jatkosodassa menettäen toisen jalkansa toimiessaan rykmentin komentajana Savinovossa. Sairaalamatkan ja toipumisen jälkeen Laakso palasi sinnikkäästi rintamalle puujalkansa kanssa ja siksi häntä on kutsuttu puujalkaritariksi.

Tämän ritarinarvon hän sai Lapin sodan ansioistaan ja Laakso oli 191. ritari eli viimeinen mies, jolle Mannerheim myönsi tuon arvon. Laakson useat haavoitumiset johtuivat osittain siitä, että hän teki itse tunnusteluja rintaman edustalla ja johti joukkojaan lähes edestä, joka oli pataljoonan komentajalle harvinainen johtopaikka. Tästä syystä alaiset pitivät hänestä, kun hän rohkeudellaan ja esimerkillään näytti taistelijan mallia toisille. Hän henkilökohtaisesti tuhosi panssarivaunuja ja vihollispunkkereita aivan etulinjassa. Loimaalaiset veteraanit muistavat hyvin tämän arvostetun komentajansa.

Invalidisoituminen ja kova elämä aiheuttivat hänelle ennenaikaisen poismenon, sillä kuolema korjasi ritarin jo 55-vuotiaana. Viimeinen leposija on Rengossa.

Vesa Salonen

lääketieteen ja kirurgian tohtori, sisätautien erikoislääkäri,
reumatologi, lääkintäkomentajakapteeni res.
hallintoylilääkäri,
Sotilaslääketieteen keskuksen esikunta, operatiivinen osasto,
kansainvälisen toiminnan vastuualue

Välähdyksiä sotilaallisten kriisinhallintaoperaatioiden lääkintähuollon arjesta

Afganistan, Kosovo ja Intian valtameri

Camp Northern Lights, Masar-e-Sharif, Afganistan 2006

Huhtikuinen aamupäivä Pohjois-Afganistanissa oli jo ehtinyt lämmetä tyypilliseen kuivaan ja pölyiseen tapaansa. Ensimmäiset rokotettavat saapuivat Suomi-talolle sovittuna aikana. Talo oli vielä vuonna 2006 karusti sisustettu, mutta palveli silti leirin suomalaista henkilöstöä monella tavalla: tilannekatsaukset, kokoukset, vapaa-ajan vietto kaikki hoituivat samassa tilassa.

Nyt olin asetellut pöydälle tarvikkeet rokotuksia varten. Vielä rokotteiden siirto jääkaapista huoneenlämpöön ja sain rokotukset käyntiin. Useimmille sotilaille kyse oli maksatulehdusrokotussarjan täydentämisestä, muutamille annoin myös vesikauhurokotteen. Kirjasin rokotukset

*Katunäkymä
Aybakista,
Pohjois-
Afganistanista.
Kuva: Vesa Salonen*

Rajapoliisin tarkkailuasema Khamyabin autiomaassa, Jowzjanin maakunnassa. Suomalainen liikkuva tarkkailijaryhmä haastattelee aseman henkilöstöä. Kuva: Vesa Salonen

muistiinpanoihini, myöhemmin Kabuliin palattuani kunkin rokotetun terveystietoihin kirjattavaksi. Samoin tein merkinnät kunkin henkilökoh-
taiseen kansainväliseen rokotuskorttiin, jotta heillä olisi rokotustiedot tu-
levaisuudessa niitä tarvitessaan käytettävissä. Kun kaikki rokotetut olivat
pistöksensä ja dokumenttinsa saaneet, keräsin tarvikkeeni kokoon, lai-
toin rokotteet jääkaappiin ja siivosin käyttämäni pöydän. Oli aika mennä
virkistäytymään ruotsalais-suomalaisen keittiöhenkilökunnan loihtiman
lounaan ääressä.

Kylän terveysasema, Jowzjanin provinssi, Afganistan 2006

Kolme ajoneuvoamme kaartoi kylän terveysaseman pihaan Jowzjanin
maakunnan pohjoisosassa. Pihan laidalla, osittain rakennusten varjossa
odotteli kaikenikäisiä potilaita ja heidän omaisiaan lääkärin vastaanotol-
le pääsyä. Osalla oli aasi kulkuvälineenään. Meidän autojemme lisäksi
muuta autoja pihassa ei ollut.

Menimme tarkkailijaryhmäämme johtavan majurin ja sairaanhoita-
jan kanssa kylän lääkärin juttusille. Hän kertoi väestön terveystilantees-
ta, pikkulapsia keväällä vaivanneesta ripuliepidemiasta, viime viikkojen
synnytysten komplikaatioista ja juomaveden puutteesta. Suurimpana

ajankohtaisena huolena hänellä kuitenkin oli jatkuva lääkkeiden niukkuus. Osoittaakseen ongelman laajuuden hän avasi lääkekaapin. Hyllyillä oli muutama pakkaus tulehduskipulääkkeitä ja pari pakkausta antibiootteja. Alimmalla hyllyllä makasi yksi ainoa pussi nestettä suonensisäistä nesteenantoa varten. Varovaiseen kysymykseeni sain vastaukseksi, ettei varastohuoneessa ollut yhtään enempää.

Katselin ympärilleni siistissä järjestyksessä pidetyssä vastaanottohuoneessa. Seinällä oli tarkasti piirretty kylän kartta, johon jokaisen talon kohdalle oli merkitty siinä asuvien miesten, naisten ja lasten lukumäärä. Vieressä oli edellisen kuukauden ja edellisen vuoden sairaustilastot tautiryhmittäin. Nimikkeiden kääntämisessä tarvitsin tohtorin apua. Kaikesta näkemästäni heijastui kylän lääkärin ja hänen henkilökuntansa omistautuminen vastuuväestönsä potilaiden hoitamiseen. Instrumenttien ja lääkkeiden puutteisiin ja niukkuuteen he suhtautuivat hillityllä tyyneydellä, jossa ei ollut häivääkään tappiomielialaa.

Camp Warehouse, Kabul, Afganistan 2006

Ensimmäinen potilas tuli Kabulissa sijaitsevan Camp Warehousen suomalaiseseen lääkintähuoneeseen aikaisin aamulla. Mies oli kalpea ja pahoinvoiva, kertoi ripuloineensa ja oksentaneensa kolme kertaa viimeis-

Camp Warehouse, Kabul. Vasemmalla näkyvässä U-kirjaimen muotoisessa rakennuksessa sijaitsivat suomalaisen henkilöstön majoitus- ja toimitilat. Kuva: Suomalainen Kriisinhallintajoukko Afganistanissa

ten kahden tunnin kuluessa. Aamupäivän aikana kolme muuta potilasta ilmoittautui samoin oirein. Kaikki he tarvitsivat lepoa sekä lääkitystä. Voimakkaista ripulioireista johtuen järjestimme potilaille väliaikaiset vuodepaikat käytävälle lääkintähuoneen ja ainoan WC:mme väliin. Näin heillä oli - ainakin teoriassa - mahdollisuus ehtiä ajoissa heille nimikoituun WC:hen.

Koska kaikki ripulipotilaat olivat edellisenä päivänä kotimaasta lentäneitä uuden rotaation miehiä, oli jo alussa epäiltävissä kyseessä olevan Suomessa riehuneen norovirusepidemian todellinen epäonnenkantamoinen. Tarkoilla eristys- ja hygieniatoimilla saimme estettyä taudin leviämisen muuhun suomalaiseen ja samoissa tiloissa ruokailevaan ruotsalaiseen henkilöstöön. Kaikki potilaamme toipuivat nestehoidon ja levon avulla palveluskelpoisiksi kahden vuorokauden kuluessa.

Camp Ville, Kosovo 2009

Kosovossa, Pristinan eteläpuolella sijainneessa suomalaisessa leirissä, Camp Villessä oli käynnissä Monikansallisen Keskisen Taisteluosaston sähköturnaus. Liikuntahallissa ja sen ympäristössä liikkui osallistuvien joukkueiden pelaajia suorastaan ruuhkaksi asti. Leirin ilmapiiriin ja mielialaan vaikutti myös samalla viikolla kotiutuvan rotaation lähestyvä lentopäivä. Mutta kuten aina sotilastukikohdassa, rutiinitoiminnot pidetään pyörimässä. Vartiojoukkue valvoi ulkokehää. Tiedustelujoukkueen partio oli portilla lähdössä tehtävänsä. Huoltokomppanian miehet ja paikallistyöntekijät tekivät parannustöitä etelävallin piikkilankaesteisiin. Keittiöllä valmisteltiin lähestyvää lounasta. Leirisairaalassa lopeteltiin aamuvastaanoton potilaiden hoitoa. Tomera laitoshuoltajamme, serbirouva S., puuhasi sairaalan pesuhuoneen siistimisen parissa.

Sisään tuleva potilas ontui vasenta nilkkaansa. Epäilimme ensin sähkölytapaturmaa. Siitä ei ollut kuitenkaan kyse, vaan kotiutujan kiireissään hän oli muuttolaatikkoa kantaessa astunut majoituskontin portaissa harhaan. Seuraava potilas piti vasemmalla kädellään kiinni vereen tahrautuneesta liinasta oikean kyynärvartensa ympärillä. Pyysimme sotilastulkin paikalle, koska kyseessä oli paikallistyöntekijä. Hän oli piikkilankaestetta korjatessaan saanut haavat veitsenterävistä piikkilangasta. Sitten jo tulikin sähkölyvammoja: kolhiutunut polvi ja nyrjähtänyt nilkka. Vuorossa olevalla lääkintähenkilöstöllä riitti sopivasti puuhaa ennen lounasaikaa näille potilaille kylmähoitoja antaessa, haavoja ommellessa ja sidoksia asettaessa. Pois päästettävälle potilaille annettiin jatkohoito-ohjeiden lisäksi vielä leikkimielinen ja rohkaiseva kehoitus: "Let's be careful out there." Tämän ankarampaa monipotilastilannetta ei Kosovon palvelusjaksolleni osunut.

Suuronnettomuusharjoitus Camp Vrelossa, Kosovossa. Suomalaisella lääkintäryhmällä on päällään valkoinen, keltainen ja sininen huomioliivi. Kuva: Kosovo Force

Camp Vrelo, Kosovo 2009

Onnettomuusskenaariona oli linja-auton ja pakettiauton yhteentörmäys. Törmäyksessä pakettiauto oli kaatunut kyljelleen ja sen moottori syttynyt tuleen. Kuljettaja oli jäänyt ohjaamoon puristuksiin. Linja-autossa oli toistakymmentä matkustajaa kuljettajan lisäksi. Heillä oli vaihtelevan asteisia vammoja, joista vakavimmat johtivat kahden uhrin menehtymiseen harjoituksen alkuminuuteilla.

Harjoitukseen osallistui henkilöstöä seitsemästä Kosovon rauhanturvaoperaatioon osallistuvasta kansallisuudesta: sotilaspoliiseja Irlannista, Slovakiasta ja Yhdysvalloista, palomiehiä Suomesta, lääkintähenkilöstöä Puolasta, Ruotsista, Suomesta ja Tshekin tasavallasta.

Sillä aikaa kun suomalainen palokunta sammutti pakettiautoa ja leikkasi sen kuljettajaa ulos ohjaamosta, saatiin linja-autossa loukkaantuneiden potilaiden kiireellisyysasteen määrittäminen ja välittömät ensiaputoimet käyntiin suomalaisen lääkintäryhmän voimin. Ruotsalaisen ja puolalaisen ambulanssin saavuttua voitiin kiireellistä leikkaushoitoa vaativien potilaiden evakuointi aloittaa. Pakettiauton kuljettaja saatiin ulos litistyneestä ohjaamostaan, kun palokunta oli ihailtavan tehokkaasti avannut sen kuin säilykepurkin. Hänen vammansa osoittautuivat lieviksi ja sidonnan jälkeen hänetkin voitiin evakuoida yhdysvaltalais tukikohdan sairaalaan tarkentavia tutkimuksia varten.

Kuten useasti suuronnettomuusharjoituksissa, tälläkin kertaa suu-

rimmat haasteet koettiin tiedonvälityksessä ja vastuualueiden rajojen määrittämisessä. Useita eri kieliä käyttävä ja erilaisiin toimintakulttuureihin tottunut henkilöstö ei luonnollisestikaan vähentänyt näitä haasteita.

Intian valtamerellä Somalian rannikon edustalla 2011

Ensimmäinen loukkaantunut siirrettiin yksittäisen auttajan keinoin. Tähän käytettiin rinnalle nostettuihin käsiin tarttumista kainaloiden alta, jolloin potilasta voi helposti joko vetää alustaa pitkin tai tukea hänen kävelyään, mikäli jalat kantavat. Tajutonta potilasta siirrettiin palomiehen otteella avustajan hartioilla. Tämä menetelmä vaatii huomattavasti lihasvoimaa, varsinkin jos autettava on rotevarakenteinen. Se ei myöskään sovellu kapeille kulkureiteille.

Apuvälineistä käytettiin ensimmäisenä tarpaulin-paaria, johon siirrettävä potilas saadaan pakattua riittävän tiiviisti, jotta hänet voidaan kantaa ahtaista oviaukoista tai nostaa kansien välisten luukkujen kautta. Paarien siirtelyyn tarvitaan vähintään kaksi auttajaa, luukun kautta vinsattaessa vähintään kolme, mieluummin neljä henkilöä. Viimeisenä apuvälineenä opeteltiin helikopteripaarin käyttö. Nimensä mukaisesti siihen sijoitettu potilas voidaan vinssata aluksesta helikopteriin ilman, että helikopteri laskeutuu alukselle. Tähän vaadittava paarin vankka rakenne ja turvallisuuden edellyttämät pehmusteet tekevät helikopteripaarin valitettavan hankalaksi siirrettäväksi ahtaissa portaikoissa ja käytävien mutkissa. Näin ollen saatetaan tarvita kahta tai jopa kolmea siirtovälinettä, jos potilas siirretään esim. tankkikannelta kahta kantta ylemmäs peräkanalle helikopteriin nostoa varten.

Taistelualuksen tilat ovat haasteelliset jo arkipäivän työympäristönä. Onnettomuuden tai sairastapauksen yhteydessä tilojen ahtaudesta, useista kerroksista ja ahtaista kulkuväylistä muodostuu erityinen ongelma. Miinalaiva Pohjanmaan henkilöstö paneutui Atalanta-operaatiossa yksittäisen merisotilaan lääkintäkoulutukseen säännöllisesti kaksi kertaa kuukaudessa sekä operaatioon valmistauduttaessa, siirtymispuurjehduksen että operaation aikana. Jokainen merisotilas oppi henkeä pelastan ensiavun ja potilasevakuoinnin menetelmät.

Salalah, Oman 2011

Arabianmeren aallokko oli lyhyttä ja jyrkkää. Miinalaiva Pohjanmaan jäykkärunkokumivene jyski voimakkaasti matkatessamme kohti Salalahin satamaa. Aurinko paistoi lähes pilvettömältä taivaalta ja lämpöä oli riittävästi suolaisista roiskeista ja vauhtituulesta huolimatta. Venettä kuljettava ylikersanttimme harmitteli kukkasin somistetuin sanakään-

***Kirjoittaja ML Pohjanmaan
lääkintähytissä.***

***Kuva: Suomalainen Kriisinhallintajoukko
Intian valtamerellä ja Adenin lahdella***

tein sitä, ettei veneemme ollut metriä pidempi. Pidempi vesilinja olisi epäilemättä tehnyt matkanteostamme miellyttävämpää.

Pohjanmaan tuttu silhuetti takanamme kävi vähitellen pienemmäksi. Olimme saattamassa kahta miehistön jäsentä kaupunkiin hammaslääkəriin. Joutuimme turvautumaan kumivenekuljetukseen, koska Omanin viranomaiset eivät olleet aamuun mennessä vielä myöntäneet Pohjanmaalle satamalupaa. Syyksi ilmoitettiin aluksellamme kiinniotettuina olleet

toistakymmentä merirosvoudesta epäiltyä henkilöä. Sinänsä hammaslääkəriin vastaanotolle mentäessä ei lääkäriä saattajaksi tarvita, mutta minulla oli aamupäivän kuluessa Salalahin satamassa tehtävänä toipumislomalta palaavan henkilön merikelpoisuustarkastus.

Kaartaessamme aallonmurtajan taakse havaitsimme Pohjanmaan tulevan hyvää vauhtia perässämme. Omanin viranomaiset olivat laivalta lähtömmme jälkeen muuttaneet kantaansa ja myöntäneet aluksellemme lyhyen satamaluvan muona- ja polttoainetäydennystä varten. Niinpä miehemme pääsivät hammaslääkəriin, merikelpoisuustarkastus saatiin tehtyä ja aluksemme täydennettyä toimintakykyiseksi useiksi vuorokausiksi eteenpäin. Kaupan päälle kumiveneemme sekä kiriherkkyys että matka-ajokestävyys tulivat testattua.

Miinalaiva Pohjanmaa, Upinniimestä Dar-es-Salamiin ja takaisin 2011

Lääkintähytti on L-kirjaimen muotoinen. Lattiapinta-alaa on noin kuusi neliömetriä. Sen täyttävät tutkimussänky, pieni kokoon taitettava pöytä tietokoneelle, kaapit lääkintätarvikkeille ja työtuoli. Potilaalle ei tuolia ole, hän istuu tai makaa tutkimussängyllä. Tilat riittävät jokapäiväisen toiminnan varusteille ja lääkkeille. Pitkää operaatiota - siirtymäpurjehduksineen viisi kuukautta - on lisävarusteita sijoitettu lääkintähytin vierisen luokkatilan kaapistoihin sekä miinakannelle kiinnitettyihin kuljetuslaatikoihin. Lääkkeitä ja suonensisäisiä nesteitä varten on miinakan-
nelle kiinnitetty kuusi kaappia.

*ML Pohjanmaa
Intian valtamerel-
lä. Aluksen jäyk-
kärunkokumivene
oikealla.*

*Kuva: Combat camera
team, Puolustusvoimat*

Taistelualuksella fyysisen tilan niukkuus vaikuttaa kaikkeen toimintaan ja henkilöstön arkipäivään. Pitkälle operaatiopurjehdukselle valmistautuminen vaatii huolellista suunnittelua, jotta kaikkea tarpeellista on mukana, mutta mahdollisimman vähän turhaa on tilaa viemässä. Haaste muodostuu siitä, että odottamattomiinkin tilanteisiin on pakko varautua. Tällaisia ovat mm. haaksirikkoisten avustaminen ja miehistöön kuulumattomien, lääketieteellistä hoitoa tarvitsevien henkilöiden majoittaminen alukselle useiksi vuorokausiksi. Nämä molemmat tilanteet kävivät toteen miinalaiva Pohjanmaalla Atalanta-operaatiossa.

Kriisinhallintajoukon lääkintähuollon perustehtävä on henkilöstön sotilaallisen toimintakyvyn ylläpitäminen ja tilanteen niin vaatiessa sen palauttaminen terveydenhuollollisin keinoin. Tämän tavoitteen saavuttamiseksi käytettävät keinot kattavat lääkintätiedustelun, ehkäisevän terveydenhuollon, elintarvike- ja vesihygienian, ensiavun, päivittäisen sairastuvastanoton ja tarvittaessa jatkohoidon järjestämisen. Toimialueen, toimintaorganisaation ja operatiivisten tehtävien erityispiirteistä johtuen lääkintähuollon toteuttaminen poikkeaa huomattavasti kotimaan siviiliterveydenhuollon toiminnasta. Kaikkien henkilöstöryhmien lääkintäkoulutus erityisesti äkillisen vammautumisen varalta sekä lääkintätiedustelu muodostavat oman erityislaatuisen kokonaisuutensa.

Suurin osa kriisinhallintajoukoissa työskentelevästä terveydenhuollon ammattihenkilöstöstä rekrytoidaan reserviläisistä. Edellä kuvatuista seikoista johtuen menestyminen toimialueen poikkeavissa oloissa edellyttää asianmukaista koulutusta. Tämä annetaan Sotilaslääketieteen keskuksen (SOTLK) järjestämällä valmistavilla kursseilla sekä rotaatiokoulutuksen aikana Porin Prikaatin Kriisinhallintakeskuksen ja SOTLK:n yhteistyönä joukkokohtaisessa sekä lääkintähenkilöstön eriytyvässä koulutuksessa. Näillä keinoilla mahdollistetaan toimialueella annettavan terveydenhuollon tason pysyminen kotimaisten standardien mukaisena. Kriisinhallintaoperaatiossa saatu kokemus tukee reservin lääkintähenkilöstön tietotaidon kehittymistä myös kotimaan poikkeusolojen tehtäviin.

Adolf Ehrnrooth

pesisottelussa ja veteraanituvalla

Soitto Kaksikertaan kenraali Adolf Ehrnrootille keväällä 1997 käynnisti ikimuistaisen tapahtumaketjun Loimaalla. Olli-Pekka Rastas sai idean Pesältä Pesälle -lehden haastattelusta kutsua kuuluisia veteraanien puolestapuhuja pesisotteluun. Tuossa haastattelussa pesispelaaja Rami Vartama vastasi kysymykseen, ”kenet kutsuisit pesisotteluun” – Adolf Ehrnrootiin.

Keväisenä iltapäivänä 1997 Rastas rohkaistui ja soitti kenraalin numeroon. Puhelimeen vastasi vaimo Karin-Birgitte ja kysyessään kenraalia puhelimeen, hän vastasi, että kenraali on kellarissa hakemassa perunoita, voitteko odottaa. Rastas muistaa sanoneensa, että kyllä varmasti voin odottaa.

Tuosta alkoi ikimuistoinen keskustelu kenraali Ehrnrootin kanssa. Jännitys laukesi välittömästi, kun hän vastasi puhelimeen. Puhelimessa ei ollutkaan tiukka sotilasjohtaja vaan leppoisa, selkeäkielinen eläkkeellä oleva entinen sotilasjohtaja. Sovittiin päivämäärät ja asiat ja kaikki sujui mainiosti. Kalenteriin merkittiin hänen vierailunsa pesisotteluun Loimaa – Siilinjärvi 6.7.1997. Hän pyysi vielä varmistamaan asiat lähempänä sovittua ajankohtaa. Varmistuskirje lähti sitten aikanaan kenraalille, tarkalleen päiväyksellä 4.6. Kaikki oli niin kuin oli sovittu, sillä lisäyksellä, että vierailtaisiin myös Loimaan Veteraanituvalla.

Valmistautumiset vierailuun tehtiin huolella, sovittiin järjestelyjä eri tahojen, kuten reserviläisten, veteraanien ja pesisjoukkueen kanssa. Kenraalin kyyditystä valittiin hoitamaan silloin nuori reserviläinen, Pasi Markula. Autoksi haluttiin valinta auto, jonka nokalla olisi leijona. Sel-

Oli aika siirtyä odotettuun pesisotteluun. Ohjelmaan kentällä oli sovittu kenraalille avausheitto ja pelin tauolla haastattelua. Kun auto saapui kentälle, tulikin vierailun pääjärjestäjä Rastalle yllättävä tehtävä. Auto pysähtyi ennen kentälle menoa hänen eteensä. Kenraali nousi autosta ja pyysi solmimaan solmionsa. Hetken mietin, että mitä hittoa, mutta otin solmion, tein solmun ja ojensin kenraalille. Hän katsoi silmiin ja sanoi: ”Kiitos, Rastas”. Kertasin monta kertaa jälkeenpäin miten kiittollinen olin, että isä-Veikko oli opettanut tuonkin taidon, kertoo OoPee muistojaan.

Ottelu oli jännittävä. Vierailija Siilinjärvi voitti ensimmäisen jakson 2-1, Loimaa toisen 3-2 ja kuin tilauksesta kotijoukkue väänsi supervuoroparissa voiton 1-0 ja siis koko ottelun voiton.

Ottelun tauolla haastateltiin vierailijaa ja kysymyksiä oli niin sota-ajalta kuin sen jälkeisistä hänen elämänsä moninaisista hetkistä. Haastattelun lopuksi Rastas muistelee keskustelleensa Ehrnrootin kanssa mahdollisesta kotiin lähtemisestä kun päivä oli ollut kovin lämmin ja aurinkokin oli paistanut kuumasti. Kenraalin poikakin oli saapunut kuuleman mukaan Saksasta kotiin. Keskusteluun hän vastasi ripeästi ja ottamalla Rastaa kädestä kiinni sanoen: ”Kaveria ei jätetä”. ”Kyllä päivän hetket säilyvät mielessäni loppuelämäni”, kertailee Rastas lähes 20 vuoden takaisia muistojaan.

Ottelu katsottiin loppuun ja sen päätyttyä kenraali Ehrnrooth jakoi palkintopytyt palkituille. Siinäkin tilanteessa palkitut saivat kokea kokeneen johtajan ihmisten kohtaamistaidon: jokaiselle palkitulle hän sanoi eri tavalla onnittelut ja kannustukset.

ADOLF ERIK EHRNROOTH

- Syntyi 2. helmikuuta 1905 Helsingissä, kuoli 26. Helmikuuta 2004 Turun Karinakodissa. Haudattu Helsingin Hietaniemen hautausmaalle.
- Ylioppilaaksi Svenska Normallyceum i Helsingforsista 31.5.1922.
- Aloitti Kadettikoulun samana voinna ja palveli Uudenmaan rakuunarykmentissä eri tehtävissä, muun muassa ratsumestarin virassa.
- Toimi sotien aikana ja niiden jälkeen eri tehtävissä puolustusvoimissa.
- Jalkaväkirykmentti 7:n komentajana Karjalan Kannaksella 1943-1944.
- Sodan jälkeen muun muassa Uudenmaan Rakuunarykmentin komentajana 1944-1947.
- Puolustusvoimien taistelukoulun johtajana vuosina 1947-1952.
- 2. divisioonan komentajana 1960-1965.
- Haavoittui vaikeasti Kurkelanjärvellä toimiessaan taisteluosaston komentajana 1.7.1941.
- Mannerheim-ristin ritariksi 4.12.1944.
- Jalkaväenkenraaliksi 6.12.1980.

Olli-Pekka Rastas:

Puheenjohtajan mietteitä

*Reserviupseeriliiton 85-vuotisjuhlassa
Haminassa 5.8.2017*

Loimaan Reserviupseerit ry

Minulla on miellyttävä tehtävä kirjoittaa muutamia mietteitä juuri valmistuvaan Loimaan Reserviupseerien historiikkiin. Hyvin tuoreena ”kipparina” en voi retostella laajalla puheenjohtajan kokemuksella, mutta pitkäaikaisena reserviläisenä ja maanpuolustushenkisenä on kunnia tuoda muutamia ajatuksia kirjan historian nuorimpaan osaan. Tästä toivottavasti joku aikanaan jatkaa loimaalaisten upseerien tarinaa eteenpäin.

Yhdistys

Kuten tekstistä ilmenee, on yhdistyksemme kunniakkaassa 83 vuoden iässä ja olemassaolon vuosiin on mahtunut moninaisia toimintoja. Kuulumme Varsinais-Suomen Reserviupseeripiiriin, missä on 22 jäsenyhdistystä. Olemme jäsenmäärältämme piirin kolmanneksi suurin, 130 jäsenellä, edelle ennättävät vain Turku ja Salo. Myös ikäjärjestyksessä olemme kolmanneksi vanhin, vanhempia vain samat kuin edellä mutta toisessa järjestyksessä. Toimintaamme on käyty historiaosiossa runsaasti

läpi ja toimintamuodot ovat ajan saatossa muuttuneet. Urheilu on edelleenkin olennaisena osana mukana, niin muutaman aktiivin kilpaurheiluna kuin toisten rauhallisempaan retkeilyyn tai patikointina. Ammuntaharrastusta on yritetty aktivoida uudelleen mm. nuorten ampumapäivinä syksyllä. Ammunnan lajit ovat muuttuneet entisaikojen pistooli- ja kiväärilajien tarkkuusammunoista SRA-ammunnoiksi (soveltava reserviläisammunta). Jäsenistön aktivoimiseksi on toimintaa kehitettävä ja varsinkin nuorten, juuri varusmiespalveluksensa suorittaneiden mukaan saamisessa riittää haasteita.

Yhteistoiminta muiden järjestöjen kanssa kuten Loimaan Seudun Reserviläisten, Väapelikerhon, Sotaveteraanien ja Sotainvalidien on ollut aktiivista. Olemme olleet mukana monissa harrasteissa ja toimissa, kuten veteraanikeräyksissä, vartioissa, juhlissa jne. Lukuisat matkat erilaisiin kohteisiin ovat olleet antoisia. Olemme saaneet myös omiin toimintoihimme apua aina kyseisiltä kumppaneilta. Kaveria ei ole koskaan jätetty.

Yhteinen matka Marskin majalle mm. Väapelikerhon kanssa 15.11.2014

Marskin majaa ylläpitävät lippuja edustavat yhdistykset; Jääkäriliitto, Kadettikunta, Reserviupseeriliitto sekä Upseeriliitto eli Marskin Maja ry, sen ensimmäisenä puheenjohtajana toimi yli 40 v. ajan jv.kennr. Mannerheim Ristin Ritari Adolf Erhnrooth

Reserviläiskipinä

Olen saanut kipinän maanpuolustusharrastukseen jo varusmiespalveluksen aikana 1980-1981. Merkittävä sysäys harrastuksen jatkumiselle oli Veikko Parikalla, joka otti nuoren upseerin jotospartioonsa. Positiiviset kokemukset muutamilla ensimmäisillä jotoksilla saivat aikaan pysyvän innostuksen reserviläistoimintaan. Takapäivystäjän, kuten Veikon nimi-merkki aikanaan oli, esimerkki sai aikaan jatkumon, missä vuoroon tuli ensin oma partio ja sitten muunkinlainen toiminta jotosreissujen jäädessä. Aktiivisen urheiluvalmennuksen päätyttyä minulle jäi aikaa i virittää uudelleen oma reserviläistoimintani, mikä on nyt kulminoitunut Loimaan Reserviupseerit ry:n puheenjohtajuuteen, Varsinais-Suomen Reserviupseeripiirin hallituksen jäsenyyteen sekä toimintaan MPK:n kouluttajana erilaisissa harjoituksissa. Kaikissa näissä mukanaolo on ollut mielenkiintoista ja se on tuonut mukanaan virikkeitä myös työelämään, puhumattakaan uusien samanhenkisten ystävien saamisesta. Yksi mieleenpainuvimmista koulutuskokemuksista on ollut toimia MPK:n kouluttajana ”Intti tutuksi-kurssi kehitysvammaisille” -aiheisella kurssilla

*Tästä se innostus
alkoi, RUK 164
SissiK, Tipotingin
korvessa puron
ylitys 1980 sekä
Veikon vetämistä
jotospartiosta*

Kiitokset

Lopuksi haluan kiittää Eino Vepsää erinomaisesta työpanoksesta historiikkimme kokoamisessa. Yli vuoden työ on vaatinut yli 80-vuoden aineiston läpikäymisen, jäsentelyn ja sitten vielä kaiken edellä mainitun kirjoittamisen. Jäsentelyssä auttaa kyseisen aiheen ymmärtäminen ja siinä Einolla on ollut etulyöntiasema oman opettajauransa ansiosta. Myös hänen omat elämäkokemuksensa sota-ajasta evakkotaipaleineen ovat edesauttaneet aiheen käsittelyssä. Kirjoittaminenkaan ei ole itsestään selvyys, teksti pitää saada myös luettavaan muotoon ja siinä häntä ovat auttaneet lukuisat aiemmat kirjalliset teokset.

Merkittävän panoksen kirjaan on tehnyt sihteerimme Jouko Rinne. Hänen kokoamansa aineistot sekä hänen isänsä sodanaikaiset kokoelmat ovat rikastuttaneet teosta. Hallituksemme muutkin jäsenet ovat tehneet oman osansa esim. hankkimalla painoksen tukijoita. Kiitos!

Vielä erityisen lämmin kiitokseni yhteistyökumppaneillemme, tukijoillemme. Te olette olleet merkittävässä osassa teoksen onnistumiseen ja auttaneet sen saamiseksi mahdollisimman monen luettavaksi.

Toivotan miellyttäviä historiallisia lukuhetkiä tämän kirjan myötä, sekä Kaikille Erittäin Hyvää Suomen 100-v Juhlavuotta !!!

Suomi 100 !!!

Jouko Rinne:

Sihteerin tuumailuja

Sain tehtäväksi kirjoittaa Loimaan Reserviupseeri-
en historiakirjaan sihteerin tuumailuja. Tehtävä on
laaja ja antaa valtuudet kirjoitella, mitä mieleen tu-
lee. Olen toiminut yhdistyksemme sihteerinä vuo-
desta 2007. Siinä on saanut hyvän kuvan kerhom-
me toiminnasta. Pohdin sitä - ja vähän muutakin
- Loimaan Reserviupseerit ry:n sihteerin kannalta,
omaan subjektiiviseen kokemukseeni ja ajatusmaa-
ilmaani perustuen.

Pidän sihteerin pestiä yhtenä yhdistyksen tär-
keimmistä tehtävistä. Se muodostuu kestoltaan
yleensä pitemmäksi kuin esimerkiksi hallituksen
jäsenen tai puheenjohtajan pesti. Näin onkin hyvä. On tiettyä etua, että
sihteerit eivät vaihdu taajaan, ensinnä yhdistyksen vakiintuneen toimin-
nan kannalta ja ennen kaikkea historian kirjoituksen kannalta. Niinpä
meillä on ollut toimintamme aikana kolmetoista puheenjohtajaa, Heikki

Partion "Kolme Kuksaa ja Poika" leiri Ylöjärvi-jotoksella 2005.

Mäki tosin kahteen otteeseen ja sihteereitä kymmenen, joista Pauli Hyrkäs kahteen otteeseen. Pisimpään sihteerinä ovat toimineet Erkki Kauristo ja Pauli Hyrkäs, molemmat parinkymmenen vuoden ajan. Varsinkin Hyrkäs ansaitsee pöytäkirjojen ja etenkin yksityiskohtaisten toimintakertomusten laatimisesta historian kirjoittajan kiitokset.

Puheenjohtajat

Kerhomme hallituksen toiminnassa olen ollut viiden puheenjohtajan aikana ja siitä kolmen aikana ollut sihteerinä. Kullakin puheenjohtajalla on oma tyylinsä johtaa yhdistystä. Puheenjohtaja on avainasemassa sihteerinsä tehtävän onnistumisessa. Puheenjohtajasta riippuu se, kuinka työllistäväksi asioiden hoito muodostuu - ja myös toisin päin. Sihteerin tehtäväkenttä on aikojen kuluessa periaatteessa pysynyt muuttumattomana, mutta toimintatavat ja -välineet muuttuneet melkoisesti. Tietotekniikka on tullut avuksi, kuten lähes kaikilla aloilla. Sähköinen toimintatapa on tullut jäädäkseen, kirjoituskoneet ja jäsenkortit ovat historiaa. Tieto yhdistyksen tapahtumista välittyy jäsenistölle sähköpostitse, jäsenkirjanpito ja -laskutus hoituvat keskitetysti, jäsenten osoitetiedot päivittyvät automaattisesti, yhteydet liittoon ja piiriin toimivat salamanopeasti sähköisin välinein tai puhelimitse, toimintailmoitukset hoidetaan sähköisesti jne. Niinpä luulisi, ettei sihteerille jää paljonkaan enää tehtäviä. Väärin: edelleen laaditaan pöytäkirjat, tosin tietokoneella, yhä enemmän välitetään tietoa jäsenistölle sähköpostitse, poikkeustapauksessa postitse, ylläpidetään yhdistyksen kotisivustoa ja päivitetään toimintailmoitusta. Kokousten valmistelu vaatii aikaa ja mikäli vaan halua riittää, niin yhdistyksen eri toimintoihin ja tapahtumiin on sihteerilläkin oiva mahdollisuus osallistua - ihan itse töihin osallistuen.

Toisaalta on vahinko, että pöytäkirjat laaditaan nykyään koneella. Niistä puuttuu tyystin entisaikojen käsin kirjoitettujen pöytäkirjojen persoonallinen kosketus. Siksi nykysihteerin on hyvä jättää erilaisia liitteitä ja lappusia pöytäkirjojen liitteeksi mappeihin, vaikka ne vievätkin tilaa. Lipuista ja lapuista on myöhemmille historiasta kirjoittaville arvaamaton apu.

Jäsenaktiivisuus

Yhteydenpidon hoituessa pääasiassa sähköpostitse, olen huomannut, että se antaa hyvän mahdollisuuden paitsi tiedon nopealle ja helpolle välittämislle, myös jäsenen passiivisuudelle. On niin kovin helppo jättää huomiotta vaikkapa yhdistyskokouksen kokouskutsu tai kutsu johonkin aktiviteettitilaisuuteen. Puhelimitse/henkilökohtaisesti esitettyyn kutsuun on paljon vaikeampi kieltäytyä. Jäsenistömme ikääntyminen on varmaan yhtenä osasyynä aktiviteetin puuttumiseen - on jo aikaisemmin

Loimaan seudun jotostelijoita Taivalkosken jotoksella aamuhartaustilaisuutta odottamassa

tullut annettua riittävä panos yhdistyksen toimintaan. Tällä tavalla passiivisia on aika iso osa jäsenistämme. Onneksi nuoremmissa on toivomme: heille kohdennetut tilaisuudet ovat vetäneet ja saavuttaneet hyvän suosion. Myös itsenäisyyspäivän ja joulun kunniavartioihin on ollut jopa suoranaista tunkua. Veteraanityöhön ja keräyksiin on myös ollut kohtuuhelpo saada osallistujia. Hyvä näin.

Ponnistuksia/urakointia

Yhdistyksemme on ollut mukana useissa reserviläisten suur tapahtumissa, valtakunnallisten syys- ja talvijotosten järjestämisessä useaan otteeseen. Jotostoimintaa aloiteltiin jo 1970-luvun alussa osallistumalla jotoksiin joko puhtaina upseeripartioina tai kuten itse olin runsaan parinkymmenen vuoden ajan, sekapartion jäsenenä. Tämä johti v. 1985 oman jotoksen järjestämiseen yhteistoiminnassa reserviläisten kanssa ja muutaman vuoden päästä talvijotoksen järjestämiseen. Todellinen voimainponnistus oli vuoden 2004 Huovintien Jotos. Yhdistyksestämme Heikki Mäki toimi jotosjohtajana, itse olin tulospalvelun vastaavana Veijo Mikkolan ja loistavan tiimini hoitaessa tulospalvelun käytännön työt. Sitten, jo vuonna 2007 Hotelli Viipurissa, huoneessa 413, lausuttiin vuoden 2011 Loimaan Jotoksen syntysanat. Kun valtakunnalliselle syysjotokselle, Huovintien jotokselle osallistui 116 partiota, niin nyt tällä Loimaan Jotoksella reittiä kiersi ainoastaan 51 partiota. Vuonna 2016 partioiden määrä oli vähentynyt jo 36 partioon. Niinpä voidaankin esit-

tää kysymys: Onko valtakunnallinen jotostoiminta tullut tiensä päähän - kannattaako jotoksen järjestämiseen panostaa, jos osanottajamäärä jää jopa pienemmäksi kuin järjestäjien määrä? On hienoa, että paikallisesti reserviläisyhdistyksen kanssa järjestämämme Wihtorin Syrjähyppy-pienoisjotos vetää vielä väkeä, eikä järjestäjille tule tuntumaa turhasta työstä. Vuonna 2017 järjestettävä pienoisjotos on järjestyksessään jo kolmaskymmenesviides.

Jotostoiminnan voi sanoa 1990- luvulla ja 2000-luvun alussa olleen suurimpia reserviläistoimintaan aktivoivia toimintoja Loimaan seudulla, joka kuitenkin 2010-luvulle tultaessa hiipui jopa valtakunnallisesti. Niinpä kun Loimaan seudulta oli parhaimmillaan liikkeellä 16 partiota, niin nyt vuonna 2016 samalta alueelta ainoastaan Kyrön Seudun Reserviupseerien yksi joukkue osallistui jotokselle. Tämän toiminnan hiipuminen on todellinen menetys. Jotoksella itse kulkien tulee koetelleeksi omien rajojensa riittämistä sekä henkisen että ruumiillisen kunnon osalta. Järjestely-/rastitoiminta taas antavat korvaamatonta kokemusta joukkojen johtamisesta, rastien suunnittelusta ja toiminnasta, elintarvike- ja kalustohuoltotoiminnasta, turvallisuussuunnittelusta, jotoksen aikatauluttamisesta, erilaisten kirjallisten osioiden hoitamisesta mukaan lukien maastoluvat ja tulospalvelu, vastuusta partioiden seurannassa maastossa ja majoituksessa, ensiavun järjestämisestä jne. Kaiken kaikkiaan aivan loistavaa käytännön johtamiskoulutusta ja tehtävien soveltamista käytäntöön. Paperilla ja teoriassa asioita ja joukkoja on helppo johtaa, mutta sen siirtäminen käytäntöön on aivan eri asia ja antaa rahalla mitaamatonta kokemusta. Näin totesimme mm. Loimaan molempien jostosten ja myös oripääläisten talvijotoksella huoltopäällikkönä toimineen Jukka Lahtosen kanssa jostosten jälkeen.

Toimintaa yli rajojen

Loimaalla maanpuolustus- ja reserviläisjärjestöt ovat kiinteässä yhteistoiminnassa keskenään. Tässä yhteydessä onkin mukava todeta Loimaan Seudun Reserviläiset ry:n olleen kiitoksen arvoinen yhteistyökumppani. On selvä, että yhteistoiminta vähentää ja helpottaa puheen-

Ammatti-instituutin auditorio täyttyi kuulijoista Raine Narvan esittäessä isänsä, tk-mies Toivo V. Narvan sota-arkun sisällöstä koostamaa selostusta Maj Guban tuhoamisretkestä.

johtajan ja sihteerin tehtäväkenttää useamman organisaation ansiosta. Yhdistykset/killat ovat järjestäneet matkoja ja tutustumiskäyntejä eri kohteisiin. Matkoihin ja tilaisuuksiin ovat voineet osallistua halukkaat maanpuolustustoiminnasta kiinnostuneet henkilöt järjestöstä riippumatta. Tätä yhteistoimintaa onkin hyvä jatkaa. Mutta ehkä voitaisiin jossain yhteydessä pohtia jopa resurssien tehostamista ja kustannuksien vähentämistä toimintoja kiinteyttämällä, esimerkiksi yhdistysten lukumäärää vähentäen - näin on tehty joillain paikkakunnilla?

On samantekevä, mihin järjestöön kuulut - tai kuulutko lainkaan - asia ja kiinnostus ovat kuitenkin yhteiset. Tärkeintä on, että tilaisuuksiin osallistutaan, kun joku näkee vaivan sellaisen järjestämiseksi. Ja osallistujia riittää, jos tilaisuus on kiinnostava. Tämän osoittivat v. 2016 alussa järjestetyt Toivo V. Narvan sota-arkun sisältöön perustuneet, Maj Guban sotaretkeä koskeneet esitelmätilaisuudet, jossa tilat eivät riittäneet yhden tilaisuuden järjestämiseen, vaan vaadittiin useampi. Toisena esimerkkinä yhdistyksemme 75-vuotisen taipaleen tiimoilta järjestetty matka Kemijärven-Sallan taistelumaisemiin täytti helposti yhden linja-auton osanottajilla.

Näkökulmia

Tulevan ennakoiminen on vaikeata. Tämän hetkinen maailmanpoliittinen tilanne on vähintään hämmäntävä. USA:ssa vaaleissa vähemmän

ääniä saanut valittiin vaalijärjestelmästä johtuen valtion päämieheksi eivätkä tuoreen presidentin puheet vaikuta kovin rauhanomaisilta tai selkeiltä. Lähinaapurimme Venäjän puolustusbudjetti ylittää kaksinkertaisesti normaaliksi varustautumiseksi katsotun. Aseita ja miehiä keskitetään rajoille, rakennetaan uusia sotilaskeskuksia. Tyynellämerellä Kiina pyrkii turvaamaan kalastus- ja muutkin oikeutensa pitämällä hallussaan itselleen kuuluvaksi katsomiaan saaria ja uhittelemalla naapureilleen.

Omassa maassamme näyttäisi puolustusvoimien kaluston ja asevoimien supistaminen ainakin toistaiseksi pysähtyneen. On havaittu kaluston uudistamisen ja sotilaskoulutuksen kertaamisen tarve. Kertausharjoituksiin panostetaan muutaman laiha vuoden jälkeen. Hyvä niin. Koulutetut ajanmukaisin välinein varustetut sotilaat/reserviläiset ovat paras tae maamme seuraavalle satavuotiselle itsenäisyydelle.

Puolustusvoimamme on pidettävä toimintakykyisenä ja riittävän nykyaikaisena. Kaluston huoltovarmuus on huomioitava kalustoa uusittaessa. Kannattaako panostaa suuriin ilma-/merivoimiin täysillä, vai olisi ko parempi vaihtoehto hankkia liikkuville alustoille sijoitettavia ilma- ja meritorjuntaohjuksia? Päättäjät päättävät, mutta joka tapauksessa kalustohankinnat tulee tehdä harkiten ja maamme erityistarpeet huomioiden.

Vuonna 2008 varusmiespalvelun aloittaneista 19 prosenttia keskeytti palveluksen. Syinä olivat siviilipalvelus, ylipaino, terveydelliset ja mielenterveydelliset syyt, käytös tms. Onneksi näyttäisi, että keskeyttävien määrät ovat alenemaan päin, vuonna 2015 keskeyttäneiden osuus oli vajaat 15 prosenttia. Suurin syy keskeytysten vähenemiseen lienee kuitenkin se, että aiempaa useampi nuori mies saa vapautuksen jo kutsunnoissa. Ylipaino on yleisin diagnoosi, jonka perusteella kutsunnoissa annetaan vapautus tai määrätään tulemaan uudelleen tarkastettavaksi. (HS 12.7.2016).

Puolustusministeri Jussi Niinistö nimitti julkisuudessa siviilipalvelukseen siirtyviä reservikarkureiksi, jotka nakertavat koko asevelvollisuuteen perustuvan järjestelmän uskottavuutta. Mielipide lienee tarkoitettu provosoivaksi päänavaukseksi keskustelun aikaansaamiseksi asiasta. Poikkeusolot edellyttävät väestösuojelun järjestämistä. Olisiko syytä ottaa väestönsuojelu koulujen kansalaistaidon opetusohjelmaan? Tätä kautta kansalaistaidot lisääntyisivät ja mm. aseettomaan/siviilipalvelukseen siirtyville voitaisiin osoittaa tehtävä poikkeusolojen organisaatiossa. Asevelvollisuutta voitaisiin ehkä kehittää kansalaisvelvollisuuden suuntaan, joka jakaantuisi kahteen minimissään kuuden kuukauden pituiseen koulutushaaraan: aseelliseen koulutukseen ja aseettomaan väestönsuojelu-/yhdyskuntakoulutukseen. Näistä kahdesta koulutushaarasta jokaisen nuoren - sukupuolesta riippumatta - olisi jompi valittava.

*Eversti-
luutnantti
Hans Adolf
Ehrnrooth
esitelmöi
yhdistyksen
vuosiko-
kouksessa
6.4.2016*

Tulevasta

Maamme käymät aikaisemmat sodat osoittivat pätevien johtajien tarpeen. Reserviupseerikoulutus, sen jälkeinen joukko-osasto- tai erikoiskoulutus ja kertausharjoitukset antavat sodanajan johtajien peruskoulutuksen. Tästä koulutuksesta on osoitettu olevan hyötyä myös siviilielämään. Vaikka yhdistyksemme jäsenten keski-ikä nousee, on uusia nuoria koulutettuja upseereita hakeutunut joukkoomme. Nuorten opiskelu ja työpaikan sijainti vaikuttavat jäsenistössä usein siihen, mihin kerhoon kuulut. Kuitenkin voin ilokseni todeta, että moni paikkakunnalta muuttanut on pysynyt yhdistyksemme jäsenenä. Näin hän pitää siteitä kotipaikkakuntaan yllä ja saa ajantasaista tietoa siitä, mitä paikkakunnalla ja yhdistyksemme saralla tapahtuu.

Voin todeta, että yhdistyksemme voi hyvin, tapahtumiin riittää osanottajia, yhteistyökumppaneita riittää, toiminta pyörii. Voimme turvallisesti mielin viedä kerhoa kotimaamme seuraavalle vuosisadalle. Nyt kun elämme maamme 100-vuotisen taipaleen juhluvuotta, on hyvä syventyä kerhomme ja maamme historiaan. Jalkaväenkenraali Adolf Ehrnroothin mukaan: ”Kansa joka ei tunne menneisyyttään, ei hallitse nykyisyyttään, eikä ole valmis rakentamaan tulevaisuutta varten”. Tämä kirja pyrkii omalta osaltaan avaamaan ja säilyttämään kerhomme historiaa ja antamaan eväitä tulevaan.

Muistettakoon vielä jalkaväenkenraali Ehrnroothin koskettavat sanat, joihin jokaisen reservin upseerin on helppo yhtyä: ”Suomi on hyvä maa. Se on paras meille suomalaisille. Se on puolustamisen arvoinen maa ja sen ainoa puolustaja on Suomen oma kansa”.

Monen rintaman tukea

Sosiaalinen tuki

Olen ollut Martti Koskisellemme kiitollinen siitä, miten hän määrätietoisesti kutsui ”junantuoman” mukaan Loimaan Reserviupseereihin. Paljoa aikaa ei yhdistykseen liittymisestäni vierähtänyt, niin olin hallituksessa mukana. Loimaalla asuessani Reserviupseerien kautta toiminnassa aktiivisesti mukana olevat muodostivat itselleni tärkeän sosiaalisen viitekehysten, jossa koin etuoikeutena tutustua loimaalaisiin ja toimia yhdessä samanhenkisten joukossa. Oli ilo operoida huumorintajuisten, reilujen ja vastuuntuntoisten reserviupseerien kanssa. Useita ajatuksia herättäneitä esityksiä kuuntelimme Puolustusvoimien toiminnasta ja rauhanturvaaamisesta. Osa meistä järjesti monipuolisia matkoja ja retkiä kiinnostaviin kohteisiin. Monia valoisia muistoja rikkaampana lähdin Loimaalta juuri reserviupseerien ansiosta.

Taloudellinen tuki

Loimaan Reserviupseerien alkuperäinen toiminnan tarkoitus sisältää selvän ajatuksen siitä, että veljeä ei jätetä myöskään rauhan aikana. Tämänkaltaisen toiminta määrittellen sääntöjen tarkoituksenykälässä: ”Tukemalla taloudellisesti vaikeuksiin joutuneita jäseniään ja heidän omaisiaan.” Nykyisessä tilanteessa tuki kohdistuu sotaveteraaneihin. Toisinaan kuljetimme ovelta ovelle -keräystä suorittamaan tulleteita varusmiehiä omissa autoissamme Loimaan eri alueille. Välillä seisoiimme markettien aulassa suorittamassa keräystä itse. Vuosien saatossa itselleni juuri tämä puoli toiminnasta kävi tärkeäksi.

Reserviupseeriuden tuki

Loimaan Reserviupseerien kautta sain kontaktin Maanpuolustuskoulutusyhdistyksen toimintaan. Itselleni MPK on antanut ikämiehelle käänteentekeväen jatkoajan reservin aktiivisuudelle. Tällaista lisäperiodia suosittelen kaikille ikäkohtalontovereilleni kuin myös nuoremmille reserviläisille. MPK:n Lounais-Suomen toiminta kattaa niin Loimaan kuin uuden kotikaupunkini Turun. Olen tyytyväinen siitä, ettei maakunnan sisällä toteutunut muutto vaikuttanut MPK:n tehtäviini.

Hengellinen tuki

Yksi toimintamme lähivuosien kohokohta oli Loimaan Jotoksen järjestäminen 2011 yhdessä Loimaan Seudun Reserviläisten kanssa. Olin erityisen iloinen saadessani jotoksen lauantai-iltaan kutsun pitää lyhyt hartauspuhe jotoksen suojelijan kenraalimajuri Nikkilän tervehdyspuheen jälkeen. Syyskuinen Porsaanharjun kangasmetsä oli pimentynyt, nuotiot loimusivat välkehtivää valoaan maastoon ja läheisten mäntyjen runkoihin. Kymmeniä jotoslaisia ryhmittyi vapaamuotoisesti ympärille kuuntelemaan, osa katseen ulottumattomissa kauempana metsäisessä pimeydessä, kun aloitin hartauspuheeni:

Military power wins battles, but spiritual power wins wars

”Sotilaallinen voima voittaa taisteluita, mutta henkinen voima voittaa sodat.”

Tämän ajatuksen on lausunut kenraali (George) Marshall, yksi U.S.A.:n historian suurimmista kenttäkenraaleista.

”Sotilaallinen voima voittaa taisteluita, mutta henkinen voima voittaa sodat.”

Ensin haluan painottaa, että...

Henkinen voima on tärkeää

Tämä on tosiasia, jonka olemme saaneet havaita useiden eri sotien **historiasta**. Viime kuukausien aikana olemme erityisesti kiinnittäneet huomiotamme **arabimaissa** tapahtuviin vallanvaihdoksiin, joissa hallitsijoiden sotilaallinen ylivoimaakaan ei ole voinut estää heidän vallasta syöksemistään. Henkisen voiman olennaisuuden olemme saaneet havaita omasta **sotahistoriastamme**. Selvimmin olemme kokeneet sen **talvi-sodassa**. Aseiden, ammusten tai joukkojen määrä ei ratkaissut

sodan lopputulosta. Lopputuloksen sinetöi suomalaisten vahva henki ja tahot puolustaa omaa maataan.

”henkinen voima voittaa sodat”

Toiseksi haluan alleviivata, että...

Henkinen voima on sinussa

Suomen asemassa olevan valtion on **välttämätöntä** ylläpitää vahvaa sotilaallista puolustuskykyä. **Tarvitsemme** rynnäkköki-väärejä, kranaatinheittäjiä, panssaritorjuntaa, pioneerivoimaa, ohjusaluksia, Hornetteja toimimaan tarvittaessa välittömästi. Mutta sinä ja te, jotka seisotte täällä harjoitusalueella nuotiodien loimussa, olette te jotka saatte nämä itsenäisyydellemme välttämättömät kalustot **toimimaan**. Sinussa se henkinen voima on. Osallistumalla **jotokseen** tavalla tai toisella olet osoittanut poikkeuksellista puolustustahtoa sekä sotilastaitoja. Olet **korvaama-ton** lenkki puolustusvoimiemme henkisessä voimavarassa.

Lopuksi haluan painottaa

Parasta henkisen tai hengellisen voiman lähde

Kenraali Marshallin lauseen voi ymmärtää myös **hengellisesti** näkökulmasta. Palvellessani Bosniassa rauhanturvaajana kuulin yhden jenkkieverstin tekävän niin.

*”Sotilaallinen voima voittaa taistelut, mutta **hengellinen** voima voittaa sodat.”*

Viime kädessä **kaikkein olennaisinta** ei ole se millaisissa maallisissa olosuhteissa me elämme. **Jotos** osoittaa meille sen, että ihminen tulee toimeen varsin vähällä pimeässä syysmetsäsäkin. Saavuttaa hyvät olosuhteet täällä maan päällä on vain taisteluvoitto. Sinä haluat voittaa koko sodan!

Paras tietämäni hengellisen voiman ja voiton lähde on **Jeesus** Nasaretilainen. Pohtiessasi suhdettasi häneen ei ole ratkaisevaa se, että koetko itsesi **uskonnolliseksi** ihmiseksi vai et. Jumalan voima on sinulle vapaasti tarjolla tässäkin hetkessä. Näiden hämärrien havupuiden ympäröimänä saat sydämessäsi **hiljaisesti luottaa** siihen, että kaikkivaltias Jumala on sinulle armollinen ja hyvä, koska hänen **poikansa** Jeesus ansaitsi ristillä kaikkien sinun **syntiesi anteeksiantamuksen**. Jeesuksessa et vain voita taistelua, jota kutsutaan elämäksi. Hänessä saavutat **ikuisen elämän**.

”Sotilaallinen voima voittaa taisteluita, mutta hengellinen voima voittaa sodat.”

Wihtorin jotos loimaalaisena yhteistyönä

Kuluvana vuonna Loimaan Seudun Reserviläiset järjestää Loimaan Niinijoen kylässä jo 35. kerran Wihtorin syrjähyppy-nimisen pienjotostaapahtuman. Jotos on yhden illan mittainen tapahtuma, joka ajoittuu maaliskuiseen Wihtorin päivää lähimpään perjantaihin. Jotos on suunnattu toisaalta aktiivireserviläisille ja toisaalta mukaan voi tulla kuka tahansa reippaasta ulkoilusta kiinnostunut henkilö. Osallistujat tulevat niin Loimaalta kuin muistakin Varsinais-Suomen paikkakunnilta. Reitin pituus on noin kahdeksan kilometriä ja sen aikana osallistujien muodostamat 3-5 hengen partiot suorittavat 10-11 rastitehtävää. Rastien aiheet vaihtelevat suuresti, niillä mitataan arjen osaamista, teoreettista tietämystä sekä reserviläistaitoja, joskus myös tietämystä ihan asian vierestä.

Rastisuorituksista saa pisteitä ja kuten kilpailuun kuuluu, lasketaan pisteet yhteen ja niiden perustella laitetaan kilpailijat järjestykseen. Ryp-pyotsainen kilpaileminen ei kuitenkaan ole koskaan ollut tärkein peruste osallistua jotokseen vaan jokin muu. Wihtorin jotokselle on vuosien aikana kasvanut merkittävä rooli loimaalaisen maanpuolustushenkisen väen tapaamispaikkana. Muitakin yhdistäviä tekijöitä osallistujilla on, ainakin tulee pitää pienestä ponnistelusta raikkaassa ulkoilmassa pime-nevän kevättalven illassa. Sään ja lumitilanteen mukaan Wihtorissa liikutaan kävellen tai suksilla, nykyisin pääosin kävellen. Reitti on suunniteltu niin, että normaalikuntoinen aikuinen sen jaksaa kulkea. Käytännössä tietenkin eri partioiden reittiin käyttämä aika vaihtelee suurestikin ja siihen vaikuttavat paitsi kilpailijan kunto myös tavoitteet. Toiset ovat mukana ulkoilemassa ja toiset haluavat purkaa kilpailuviettiään saman henkisessä seurassa.

Tapahtuma tarvitsee aina tekijänsä. Wihtorin syrjähyppy pienjotosta on vuosien varrella ollut tekemässä suuri joukko loimaalaisia ja muitakin vapaaehtoisia henkilöitä. On ilahduttavaa, että tapahtumaan osallistujien lisäksi löytyy myös niitä, jotka haluavat järjestää tapahtumia. Wihtorin järjestelyporukka koostuu vuosia mukana olleista henkilöistä ja organisaatiosta. Yksi pitkäaikaisemmista ja tärkeimmistä yhteistyökumppaneista on ollut Loimaan Reserviupseerit. Vapaaehtoisen maanpuolustuksen hengessä upseerit ovat pitäneet omana organisaationaan

yhtä rastia ja sen lisäksi monet upseerien jäsenet ovat vuosien varrella olleet muilla rasteilla rastipäällikköinä tai rastihenkilönä. Toinen pitkäaikainen organisaatio tehtävärasteilla on ollut Loimaan SPR:n osasto, jonka rasteilla ovat kilpailijat saaneet mitata taitojaan tuiki tärkeissä ensiaputaidoissa. Uusimpina on mukaan tullut partiolippukuntia. Silloin tällöin mukana ollut esimerkiksi palokuntiin kuuluvia henkilöitä. Loimaan reserviläisten omasta joukosta löytyy edelleen niitä, jotka ovat olleet mukana jo ensimmäisestä kerrasta lukien.

Wihtorin jotoksen merkitys loimaalaiselle maanpuolustusväelle on suuri. Se on tapahtuma, jossa voi kerran vuodessa tavata paikallisia sekä kauempaa tulleita tuttuja. Aktiivireserviläinen voi mitata omaa kuntoon ja osaamistaan suhteessa omiin tavoitteisiin tai muihin partioihin. Työporukat voivat tulla rentoutumaan liikunnan merkeissä ja harjoittaa yhteistyötaitojaan vaihteeksi erilaisten kysymysten äärellä. Tapahtuma on oiva mahdollisuus ottaa tuntumaa vapaaehtoisen maanpuolustuksen toimijoihin ja tapahtumiin ja siten ehkä itse aktivoitua vakiintuneem-

maksi toimijaksi. Onpa jokunen kilpailupartio vaihtanut välillä rooliin ja tullut mukaan rastipitäjäksi. Wihtorin syrjähyppy-pienjotos on tapahtuma johon jokaisen kannattaa osallistua jossain muodossa ainakin kerran.

HANNU LAHTI

Puheenjohtaja

Loimaan Seudun Reserviläiset ry.

**XXXV
WIHTORIN SYRJÄHYPPY
24.3.2017**

Wihtorin Syrjähyppy pienjotos järjestetään 35. kerran Heinäpirtin maastossa Loimaan kaupungin Ninjoen kylässä. Jotos alkaa kello 18, jolloin ensimmäinen partio lähtee liikkeelle.

Partiot ovat vapaasti muodostettavissa. Tehtävät on suunniteltu 4-henkisille partioille, mutta 3 ja 5 hengen partiot voivat osallistua. Kuljettava matka n. 8 km.

Henkilökohtaiset varusteet: henkilökohtainen ensiapuväestys oltava jokaisella mukana, maastoon ja olosuhteisiin nähden sopiva vaateus, riittävä valolähtettä n. 5 tunnin metsässä oloaikaan.

Osanottomaksu: 10€/partio maksetaan Loimaan Seudun Reserviläisten tilille **Liedon SP FI41 4309 0010 4253 46** sunnuntaihin 12.3. mennessä. Kutti maksusta esitettävä ennen lähtöä.

Partiokohtaiset ilmoittautumiset suoraan sähköpostilla **sunnuntaihin 12.3. mennessä: jukka.salonen@lounes.fi** (partion nimi, osanottajat sekä partiojohtajan yhteystiedot)

Lisätietoja
Hannu Lahti 050 512 6049 tai Jukka Salonen 044 773 3455

TERVETULOA JOTOSTELEMAAN!

Huumorilla oli merkittävä osuus viime sodissamme

Rintamilla olivat kaikki kovilla. Siellä oli puutetta, kylmää, nälkää, pelkoa ja ahdistusta. Suuri huoli oli varsinkin perheellisillä miehillä siitä, kuinka siellä kotona pärjäävät. Tätä tunnetilaa pystyttiin tasapainottamaan huumorilla, joka kevensi tilanteen, loi muutakin ajattelemisen aihetta. Antoi aihetta nauruun. Sillä oli mielialoihin tervehdyttävä vaikutus. Se oli kuin lääkettä haavoihin, joita oli lähes jokaisella, henkisiä tai ruumiillisia, joskus molempia.

Huumori laukaisi jännityksen. Siksi sitä viljeltiin niin korsuissa kuin taisteluhaidoissa, aterioilla ja kaikkialla, missä oltiin yhdessä. Huumorilla kevennettiin raskaita oloja myös kotirintamilla. Lomat rintamilta olivat odotettuja ja monesti kauan toivottuja. Ja kun sitten loma tuli eteen, niin se oli silloin suuri ilon aihe ja jälkipuheita riitti.

Tähän teokseen olen koonnut sotiemme 1939-44 aikaista huumoria. Toivottavasti ne silloiset naurun aiheet antavat myös teille, hyvät lukijat, aihetta hymyyn. Nauttikaamme niistä samoista ilon aiheista ”kuin silloin ennen”.

Kaskut kiersivät mieheltä miehelle, korsusta korsuun ja lohkolta toiselle. Joukossa oli aina niitä, joilla ”sytytti” ja sellaiset tarinan kertojat ja sutkauksien luoja olivat aina odotettuja vierailijoita teltoissa ja poteroitten kätköissä. Kaikki jutut eivät ole olleet julkaisukelpoisia, sillä jopa painomuste olisi saattanut punastua, mutta lievempiäkin riittää.

Nauru sai silloin ihmeitä aikaan ja niin se saa nykyäänkin.

*Kannaksella oli linjat paikka paikoin niin lähekkäin, että puhe kuului hyvin ylitse. Tiedettiin, ketä oli puolella jos toisellakin ja kielitaitoiset huutelivat tulitaukojen aikana toisilleen yli juoksuhautojen. Kerran huudettiin venäläisten puolelta:
- Eikös ole ketään härmäläistä uskaltanut sotaan lähteä, kun ei kuulu ei näy?
Suomalaisten ampumahaudasta vastattiin:
- Härmälääsiä piretähän vielä rautahäkis huoltoportaassa ja ne päästetähän irti vasta sitte kun tuloo tosi etehen!*

- Koskeekos tää siviiliä kans, kysyi Miettisen Mari,
kun ensi kerran ilmahälytyksen kuuli.

- Tämä rauha voi edistää puhtautta Venäjällä, arvaa miksi?
- Helppo homma. Ne saivat melkein kaikki merikylpylämme!

Sotilaan morsian katosi, mutta vainukoira pääsi vihille.

- Ja nauru naisen valhetta vain on, sanoi kersantti,
kun katseli heilansa tekohampaita.

Syvärillä nuori vänrikki: "Päivää pojat!"
Vanhat jermut: "Päivää poika."

- Mitä tuollaisella koukulla pyydystetään, kun on mies syöttinä, kysyi tykkimies, kun
korpraalin suussa suurikokoisen piipun näki.

Luutnantti kysyy: "Mitä sotilas tekee,
kun kuulee metsän reunasta ammuntaa?"
Sotamies: "Menen ja lypsän sen lehmän!"

Olipa onni, ettei sattunut jaloimpiin ruumiinosiin, sanoi alikersantti,
kun päähän haavoittui.

Joukkue oli saunassa. Luutnantin mielestä pojat viivyttelivät ja siksi hän karjaisi
saunan ovelta, että kolmen minuutin kuluttua joukkueen on oltava kasarmin pihalla
täysissä varustuksissa.

Ääni sumusta: -Saammeko tulla aikaisemmin, jos tahdomme?

Alokas Väänttiseltä kysyttiin, että mihin yksikköön hän haluaisi.

- Haluan pääesikuntaan, vastasi Väänttinen.

- Oletteko hullu? huusi upseeri.

- En, mutta pitäisikö olla?

- Mikä on sotilaan ammattitauti?

- Mikähän se olis?

- Kaatumatauti.

- Ravintolavaunussa, sanoi jääkäri, kun kenttäkeittiön kanssa samassa vaunussa oli.

- Sinä et taida enää rakastaa minua.

- Kuinka niin?

- Ennen et koskaan sytyttänyt lamppua väestösuojaan mennessä.

- Mikä on strategia, alokas Mäkinen?

- Kun ammuksesi loppuvat, ei anneta vihollisen tietää sitä, vaan jatketaan ampumista entiseen tapaan, herra kapteeni.

Tykkimies oli kadottanut tuntelevynsä ja P:n päällikkö antoi pojalle sanallista satukutia ja kysyi lopuksi:

- Mitä meidän on nyt tehtävä?

Poika seiso neuvoittomana, raapi korvallistaan ja sitten laushti:

- Herra luutnantti, eikö se passais mitenkään, että mie oisin se tuntematon sotilas?

Suurella mottitaistelussa Repolan suunnalla sattui olemaan sisukkaita, mutta huumorintajuisia savolaisia. Sattui seuraava välikohtaus konetuliaseiden pelatessa kiihkeimmillään, hihkaisi eräs savolainen koiranleuka:

- Tupakkataako!

Venäläiset alkoivat heristellä korviaan ja lopettivat ammunnan. Silloin kuului uudelleen:

- Tupakkataako!

Vastapuolella sattui olemaan suomenkieltä taitava ja tämä huusi vastaan:

- No pittää pittää!

Ja tauko pidettiin.

Sodan aikana oltiin sensuurissa tarkkoja rintamaelämän kuvausten suhteen, ettei viholliselle vain olisi paljastettu sotasalaisuuksia. Niinpä sensori pyyhki erään TK-miehen kirjeestä pois seuraavan kohdan: ”Korsun ovesta vasemmalle oli vesisaavi...”

Vanha vänrikki, sanoi alokas, kun majurin näki.

Alikersantti Mattila kirjoitti vaimolleen:

- Tulen lomalle, jos saan.

Vaimo vastaa: - Tule pian, kyllä saat.

Ei tullut kaulusherraa eikä naisten hurmaajaa, sanoi oppilas Helminen, kun AUK:sta potkut sai.

- On sitä järjestetty sotapojille silmäruokaakin, sanoi tkm Raitanen, kun esikuntaupseerin hyvin hoidetut kynnet näki.

Vänrikki kävi kahden sotamiehen kanssa tiedusteluretkellä vihollisen puolella ja löysivät erään talon pihasta taulun, jossa oli venäjänkielistä tekstiä. Partio raahasi suurella vaivalla taulun esteiden läpi ja pystyttivät sen voitonmerkkinä oman teltan viereen, missä joukkueen miehet katselivat sitä ylpeydellä ja suurella mielihyvällä. Myöhemmin tuli kielitaitoinen mies naapurijoukkueesta vierailulle, katseli taulua ja purskahti hörönauruun.

- Helvettiäkö siinä irvistelet?

- Tauluun on kirjoitettu: ”Kaatopaikka”.

- Herra kapteeni, voinko saada lomaa, vaimoni saa lapsen. Loma myönnettiin ja miehen palattua lomalta, hän ilmoittautui.

- No tuliko tyttö vai poika?

- Herra kapteeni, senhän näkee vasta yhdeksän kuukauden kuluttua.

Alokas sai suuret saappaat ja silmäili niitä erittäin mieltävästi. Silloin varikon kersantti kiljaisi:

- Mikä teiltä vielä puuttuu?

- Suksisauvat, herra kersantti.

Seppänen oli kirjoittanut kotiin, että hänet oli ylennetty korpraaliksi. Äidiltä tuli vastauskirje, jossa yhtenä neuvona oli, että vaikka olet arvossa kohonnut, et saa olla luutnantille ja kapteenille paha.

Eversti: Alokas Lahtinen ymmärtää, että meidän rykmenttimme on kuin suuri perhe, jossa minä olen ikään kuin isä. Ymmärtääkö alokas?

- Kyllä, isä.

Kenraali Pajaria vastaan tulee Tampereen Hämeenkadulla humalainen sotilas, joka ei tervehdi. Kenraali nykäisee sotilasta hihasta ja kysyy:

- Mitäs miehiä te olette?

- Pajarin miehiä ollaan.

- Oikein, sillä lailla sitä pitää, jatkakaa vain, sanoi kenraali hymy suupielessä.

Kaksi vänrikkiä keskusteli yhteisessä asunnossaan Viipurissa. Toinen tiedusteli:

- Miksi et eilen ollut palveluksessa?

- Kun aamulla heräsin ja katsoin peiliin, en nähnyt ketään ja luulin, että olin jo mennyt ja niin kävin uudelleen nukkumaan. Päivällä kuitenkin huomasin, että peilistä puuttui lasi, mutta silloin oli jo liian myöhäistä.

Tuo karbiidilamppu on samanlainen kuin nainen. Kummankin silmä kirkastuu, kun taputtaa, sanoi Lahtinen, kun lampun kanssa tappeli.

- Haluaakos suutarikin kahvia, kysyi stm Virtanen, kun kuusituumainen suutarina melkein syliin putosi. (Suutariksi kutsuttiin räjähtämätöntä ammusta.)

- Siirrähän sinnäi, että minnäi sovin, sanoi savolaispoika, kun lutikan petiltään si-
vuun lykkäsi.

- Miksi kasvatetaan reserviupseereita?

- Sodanaikaista upseeritarvetta varten.

- Mitäs varten sitten kasvatetaan aktiiviupseereita?

- ? ?

- Niitä kasvatetaan naisten rauhanaikaista upseerintarvetta varten.

Eläintarha palaa, sanoi alikersantti, kun villapaita paloi.

Kaukana Karjalan korvessa tapasivat suomalaiset vanhan erakon,
oikean partasuu-uroon.

- Oletteko eläneet koko ikänne täällä? Kysyivät sotamiehet.

- En vielä, vastasi ukko.

- Montako sotaa sinä muistat, Otto?

- Äiti on kieltänyt minua puhumasta, mitä kotona tapahtuu.

Kenkäkaupassa:

- Tahtoisin saada parin kenkiä.

- Saako olla koivua, kuusta vai mäntyä?

Ja sitten tässä on tositapaus tulevien lentäjien koulutuskeskuksesta. Teoriatunnit oli jo pidetty ja kurssin päällikkö halusi saada mukaan jo käytännön asiaakin ja siksi kysyi, että onko vapaaehtoisia hyppäämään 500 metrin korkeudelta. Pitkän hiljaisuuden jälkeen astui rivistä esiin kaksi miestä, joista toinen oli siviiliammatiltaan nokikolari ja toinen kirvesmies. Molemmat olivat halukkaita hyppäämään, mutta kysyivät kuitenkin, että eikö korkeutta voisi vähentää 250 metriin.

- Mahdotonta, silloin laskuvarjo ei ehdi avautua!

- Laskuvarjo, huudahtivat vapaaehtoiset hämmästyneinä ja samalla suuresti helpottuneina! Vai oli kysymys laskuvarjohypystä. Se muuttaa asian täysin.

Räjähtävillä kuulilla on ammuttu, sanoi sotamies, kun sai kuulla että komppanian vääpelin rouva kaksoset sai.

On tainnut sakemannit tulla Loimaalle, sanoi alikersantti, kun ei kahteen viikkoon vaimoltaan kirjettä saanut.

Seuraava tapaus osoittaa, kuinka tärkeää meillä on erään juoman saanti.

- Anna, tuletko vaimokseni? Minulla on 10000 mk.

- En osaa sanoa.

- Kuule, minulla on kaksi kiloa hamstrattua kahviakin.

- Voi Ville kulta, tämä tuli niin äkkiä, mutta ilman muuta!

*- Mies, joka ei osaa sanoa sanottavaansa niin, että sen muut ymmärtävät, on tomppi.
li. Ymmärrätekö?*

- En ymmärrä, herra luutnantti.

*Siellä korpien kätköissä syntyi todellista filosofiaa: Kaikki jalan kulkevat miehet ovat
jalkamiehiä, mutta kaikki jalan kulkevat naiset eivät ole jalkavaimoja.*

*Saatiinpa kerrankin tapella ilman nimismiestä, totesi pohjalainen taistelusta tulles-
saan.*

*- Rakas Jussi, kirjoitti rouva miehelleen rintamalle, milloin sinä erikoisesti muistat
minua?*

*- Erikoisesti, vastasi Jussi, muistan sinua silloin, kun partiosta palatessani koetan sa-
laa päästä linjojen läpi. Se on melkein yhtä jännää, kuin kotiinpaluu pikkutunneilla.*

- Mitä, uskallatko nauraa minulle?

. En nauranut teille, herra kersantti.

- Älkää valehdelko! Mitä muuta naurettavaa täällä sitten olisi?

Ensimmäinen ylennys, sanoi alokas, kun katolle lunta luomaan määrättiin.

*Sota-aikana monet kaupunkilaisnaiset saivat työkomennuksen maaseudulle. Talossa
emäntä sanoi, että nyt minä näytän, miten lehmä lypsetään ja sitten neitikin saa ko-
ettaa.*

- Voi, voi sentään. Minä niin pelkään lehmiä. Emmekö voisi aloittaa vasikasta?

Vladimir tulee, sanoi alikersantti Koski, kun venäläisen torakan näki.

- Somahan on sunkin sotahan kuolla, sanoi jääkäri, kun paidastaan täin nitisti.

Naispataljoonan rippeet, sano stm Laaksonen, kun naisen sukan tieltä löysi.

Kuvia Loimaan Reserviupseerien toiminnoista ja tapahtumista...

RETKEI PANSIOON JA GYLTON LINNAKKEELLE RES.JÄRJESTÖJEN KANSSA 3.9.2010

Hauskoja hetkiä Gyltön linnakkeella Jouko Rinteen saadessa upseerien viirin. Kuvassa vas. Jouko, Martti Koskinen ja Risto Jaakkola.

Viereisessä kuvassa esitelmöi isäntänä toiminut commodori Tapio Maijala.

Linnakkeelle mentiin vauhdilla Jurmo-luokan veneillä, joilla huippunopeutta jopa 35 solmua.

NUORTEN PERINTEISET AMMUNTAPÄIVÄT SYKSYISIN

*Tässä odotellaan
tapahtuman
alkamista
2014 Loimaan
Laukojen radalla.*

*Kadetti Mikko Rastas valvoo kun Eemi
Uusitalo ampuu pistoolilla.*

*Yrjö Riikonen ja Eino Arvonen tarkkailevat
haulikkoradalla nuorten reserviläisten toimintaa.*

*Turvamääräykset
jämkästi ennen
ammuntaa ja sitten
tarkkaa keskittymistä
suoritukseen.*

Tarkkaa keskittymistä ammuntaan.

Ammuntojen pisteet on laskettu saunalla ja rentouduttu.

JOTOKSILLA

Upseereita jotoksilla ympäri Suomea, tunnelmia leirialueilta ja muualtakin.

Nuorisopartio, jossa olivat osanottajina Henry Holm, Ville Hongisto, Jaakko Kolkkala ja Teemu Ruuhi, osallistui Taipalsaaren Jotokselle vuonna 2001. Pojat olivat silloin 16-17-vuotiaita eli kaikki reilusti alle sotaväki-ään.

KESÄYÖN MARSSEILLA TURUSSA 2015 ja 2016

Yläkuvassa alkulämmittelyssä mustassa asussa Jarmo Harjunmaa ja vieressä lähdöntunnelmaa. Alemassa kuvassa pj Rastas muun ResUps-joukkueen kanssa Aurajoen rannoilla.

PUOLUSTUSVOIMIEN LIPPUJUHLAPÄIVÄN PARAATI TURUSSA 4.6.2016

*Loimaalaisia reserviläisiä marssilla Turun ka-
duilla muiden mukana. Kuvassa oikealla Porin
Prikaatin lippua kantoi Markku Nummijoki ja
Loimaan Reserviupseerien lippua Kari Kotiniemi.*

*Loimaalaisia reservin upseereita marssilla edusti-
vat vas. Heikki Mäki, neljäntenä vas. Olli-Pekka
Rastas sekä toinen oikealta Kari Kotiniemi.*

ASKAISTEN RITARIPUISTON VUOSI- PÄIVÄJUHLASSA 6.6.2015

Kuvassa edessä MPK:n osasto, missä loimaalaiset myöskin marssivat ja takana upeaa lippulinnaa, Loimaan lipusta osa näkyy takimmaisessa jonossa keskellä.

KUNNIAVARTIOT

Kaupungin sankarihautausmaalle reserviläisjärjestöjen liput marssitettiin ryhdikkäästi jatkosodan päättymisen 70-vuotispäivän kunniaksi 4.9.2014

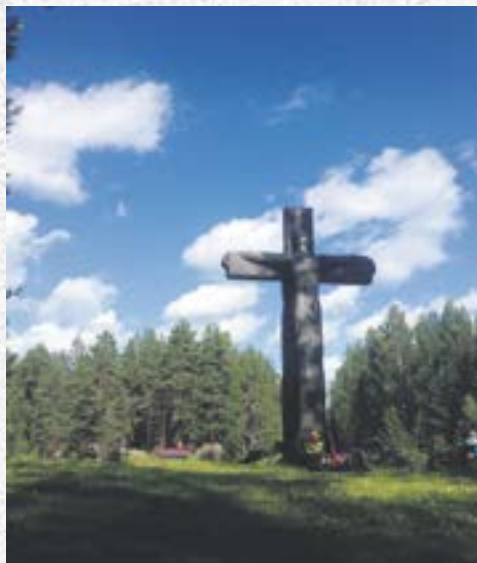

Perinteisiä jouluaaton kunniavartioita Kanta-Loimaan ja kaupungin sankaripatsaalla.

UPSEERIT RETKILLÄ NIIN MAAILMALLA KUIN KOTOMAASSAKIN

Moottoripyörillä Kotkanpesällä eli Kehlsteinhaus:ssa kaakkois-Saksassa 12.7.2013, mukana retkellä mm. res ltn Juha Suonsivu

Laatokan kierroksella heinäkuussa 2015, pysähdyspaikkoina mm. Aunus ja Impilahden Koirinoja, missä sijaitsee talvisodan muistoksi pystytetty Murheenristi-muistomerkki.

*Raatteentien taistelujen
muistikuvia 11.6.2010*

*Seppelleen lasku
Poventsassa kesällä
2016*

RUK 90 vuotta 19.6.2010 Haminassa

***RUL 85 vuotta
5.8.2016 Hamina***

KAUPUNGIN SANKARIHAUTAUSMAAN PATSAAN JA TYYNYJEN PESUTALKOOT 17.8.2016

*Seurakunnan
sankarihautausmaiden
patsaiden ja ”tyynyjen”
pesutalkoissa mukana
reserviläisjärjestöjen lisäksi
rotaryt ja leijonat.*

VETERAANI- KERÄYS

*Nuorta ja kokeneempaa upseerikaartia kansallisessa veteraanikeräyksessä.
Vas. Eino Vepsä, Samuli Rautu ja Raimo Salonen.*

ARVOISA RESERVILÄINEN

Loimaan Reserviupseerit ry järjestää 80-vuotisen
taipaleensa kunniaksi kahvitilaisuuden
Veteraanituvalla lauantaina 14.3.2015 klo 13 alkaen

Tilaisuudessa esitelmän pitää metsämaalaislähtöinen eversti evp
Ari Rautala luoden katsauksen omiin kokemuksiinsa sekä Venäjän
viimeaikaisiin tapahtumiin, sivuten myös talvisotatemaa.

Tilaisuus alkaa Veteraanien naisjaoston kahvitarjoilulla.

P.S. Veteraanituvan tilat ovat rajoitetut, joten

VARMISTATHAN OSANOTTOSI 10.3.2015 MENNESSÄ,

Rastas puh. 050-3500 725, sähköposti olli-pekka.rastas@pihaportti.fi
tai Rinne puh. 0500-593 450, sähköposti jouko.rinne@pp.inet.fi

Olet lämpimästi tervetullut !

LOIMAAN RESERVIUPEERIT RY

LOIMAAN SEUDUN SOTAVETERAANIT RY

ESITELMIÄ, JUHLA- TILAISUUKSIA

*Loimaan Reserviupseerien 80-vuotis
juhlakahvitilaisuudessa 14.3.2015
puhui eversti evp Ari Rautala ja
vuotta aiemmin kommodori Tapio
Maijala piti katsauksen Brysselin
ajoistaan.*

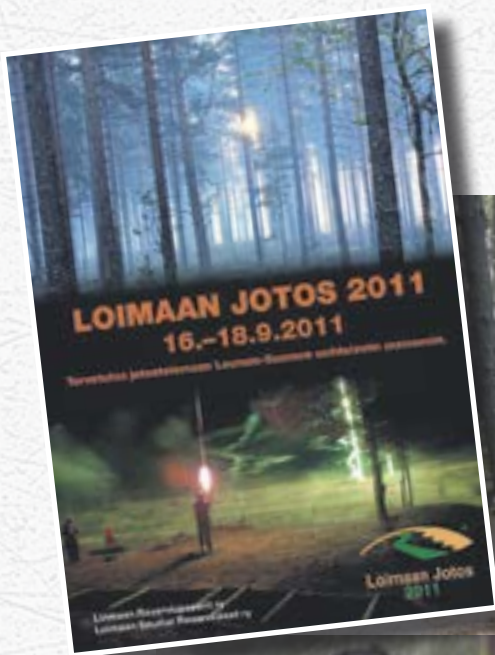
80-vuotisjuhlassa palkittuja, vas. Risto Jaakkola, Jouko Rinne, Pauli Hyrkäs, Heikki Mäki, yhdistyksen puolesta tunnustukset jakoivat Olli-Pekka Rastas ja Esa Hyvönen.

Tilaisuuden juhlapuhuja Ari Rautala, veteraani Veikko Kotiranta ja evl evp Markku Laurinen keskustelemassa.

LOIMAAN JOTOS

*Loimaan Jotos
oli loimaalaisten
reserviläisjärjestöjen upea
esitys yhteistoiminnasta.*

Henkilöhakemisto:

A

Aalto, Hugo 23
Aaltonen, Antti 45
Aaltonen, Erkki 23, 62, 63
Aaltonen, Jouni 103, 113, 121, 122, 140
Aaltonen, Uuno 16
Aalto, Yrjö 45
Aho, Esko 126, 128
Ainela, Heikki 23
Airio, Pentti 125
Ala-Hollo, Veikko 23
Ala-Nissilä, Olavi 105
Alho, Antero (Antti) 23
Amperla, Enok 23
Arra, Ville-Pekka 97, 100, 104, 108, 112, 114, 117, 118, 119, 121, 122, 123, 124
Arvonen, Eino 255
Auramaa, J. 51
Ääri, Raimo 48

B

Bergman, V.J. 16
Björkholm, Birger 45
Brännfors, Elis 37, 45, 78, 85, 96

C

Cujander, Carl Bernhard 16

E

Ehrnrooth, Adolf 50, 233, 229, 242
Ehrnrooth, Hans Adolf 242
Einola, Uuno 16
Elomaa, Urpo 53
Elovaara, Veikko 48
Erho, Hugo 30
Eskola 50
Eskola, E. 29, 31, 32, 33, 34, 35, 37, 49, 53, 54, 56
Eskola, Esko 30, 33, 40, 43, 47, 58, 61, 62, 63, 85, 107, 111, 113, 115
Eskola, Kyllikki 40
Eskola, Mikko 73, 113
Eskola, Pentti 128, 136

F

Fabritius 45
Fleming, Björn 16

G

Gerdt, Tuomas 215
Grönholm, Pekka 64, 65, 66, 67, 68, 69, 71, 75, 77, 78, 79, 81, 82, 83, 85, 86, 92, 94, 95, 99, 106, 108, 111, 115, 176

H

Haapakoski 64
Haapakoski, Aaro 64, 176
Haapamäki, E 199
Haapanen, Esko 45
Hahko, Heikki 48
Hallamaa, eversti 215
Halme, Kalle 23, 155, 156, 199
Hankomäki, V. 29
Harjunmaa, Jarmo 256
Harjunmaa, Jouni 95
Hautala, Jouni 91, 95
Haveri, Pentti 48
Heikkala 49
Heikkilä, Aarne 23
Heikkilä, Jussi 59, 61, 62
Heikkilä, M. 37, 53
Heikkilä, Martti 62, 63, 65, 66, 68, 69, 70, 71, 75, 77, 78, 103, 115, 140
Heikkilä, Matti 48, 85
Heikkilä, P. 56
Heikkilä, Pekka 48
Heikkinen, Jarmo 79, 82, 87, 91, 94, 96, 98, 99, 101, 102, 105, 106, 107, 109, 110, 112, 116, 117, 118, 127, 132, 134, 135, 136, 137, 141, 188, 192
Heikkinen, Lauri 190, 192
Heinonen, U 52
Heinonen, U. 37, 51, 53, 55
Heinonen, Unto 39, 45, 85
Heinrichs, Axel Erik 199
Helander, Juuso 125, 126
Helimo, Oiva 199
Helin, Jukka 66
Helle, Matti 43
Hemberg, Into 108
Hemminki, Maija 40
Hemminki, Matti 62
Hemminki, Onni 33, 45, 53, 56, 61
Hernesniemi, Heimo 96
Hietarinta, E. 32
Hilke, past. 49
Hoffren, Mika 103
Hokka, Jaakko 103
Holkeri, Tauno 58, 85, 89, 96, 108, 110, 115
Holkeri, Viljo 47, 85
Hollo 58
Hollo, Hilikka 60, 63, 92
Hollo, J. 49, 51, 53, 57
Hollo, Jaakko 45, 58, 61, 62, 70, 85, 115

Hollo, Tero 46

Holm, Henry 125, 126, 127, 128, 130, 132, 136, 141, 256

Hongisto, Ville 256

Honkala, Niilo 35, 198, 201

Honkala, R. 55, 56

Honkanen, Ilmari 29, 35, 49, 216

Hulmi, P. 37, 57

Hulmi, Pekka 46

Hurri, Jussi 106

Huttunen, A. 14, 15

Huttunen, Antti 15, 18, 23, 140

Huttunen, A.S. 16

Hyhkö, Oiva 18, 32, 37, 45

Hyrkäs, Pauli 64, 65, 68, 69, 71, 72, 73, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 84, 85, 96, 99, 103, 108, 110, 113, 114, 116, 118, 119, 121, 122, 133, 140, 171, 184, 237, 266

Hyvärinen, Antti 95

Hyvärinen, Yrjö 45

Hyvönen, Esa 122, 124, 125, 126, 127, 128, 129, 130, 132, 135, 136, 140, 141, 266

Häkkinen, Matti 54, 82, 97

Härmälä, Pekka 45, 85

Häyry, K.O. 16

Höijer, Erkki 162, 164

I

Ikola, Heikki 132

Ikonen, B. 36

J

Jaakkola, Eira 85

Jaakkola, Niilo 37, 45, 85

Jaakkola, Oiva 48

Jaakkola, Risto 116, 119, 121, 122, 123, 124, 125, 126, 128, 130, 132, 133, 135, 136, 141, 254, 266

Jaatinen, Pentti 23

Jalava, Niilo 30

Jalli, A.E. 16

Jokinen, Raimo 84

Jokinen, Simo 184

Julla, Markus 48

Julla, Väinö 23

Jumppanen, Urho 63, 115

Jussilainen, Pentti 115

K

Kaarsalo, Esko 115

Kaatiala, Antti 23

Kaatiala, Heikki 29, 32, 34

Kaatiala, Verner 46

- Kainulainen, Reino 46
 Kairinen, A. 213
 Kalliomäki, E 52
 Kalliomäki, E. 49, 50, 51, 53, 55
 Kalliomäki, Eero 45, 49, 171
 Kallio, Timo 103
 Kanerva, O.J. 16
 Kangasniemi, Lauri 48
 Kangasperko, Juha 101, 103, 115
 Kangasperko, O. 32, 33, 34, 37
 Kankare, Karri 92, 95
 Kankare, Pekka 71, 73, 75, 77, 78, 81, 85, 92, 103, 104, 108, 114, 115, 117, 118, 177
 Kankare, Veli-Matti 86, 92, 103, 107
 Kantola, Risto 48
 Karjalainen, Pekka 103
 Karjala, Väinö 100, 103
 Karpo, Ahti 44
 Kaskeala, Pauli 32, 61, 72
 Kataja, A. 57
 Kataja, Antti 48
 Kauma, Kalevi 16, 23
 Kaunisto, Erkki 29, 30, 32, 33, 40, 44, 45, 49, 50, 56, 57, 140, 237
 Kause, V. 15
 Kause, V.I. 16
 Kempainen, M. 37, 56
 Kempainen, Matti 45
 Kempainen, Pentti 67, 103, 177
 Keskinen, Reijo 62
 Kesälä, L. 37
 Kesälä, Lauri 37, 46
 Kesälä, Itn 37
 Kesälä, T. 39
 Ketola, Erkki 206
 Ketola, Kauko 30, 40, 45, 50, 52, 53, 54, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 69, 140
 Kivikoski, Y. 14
 Kivikoski, Y.J. 16
 Kivilä, Vesa 66, 67, 68, 70, 71, 73
 Kivimaa, E.M. 16
 Kivimaa, Mauri 156
 Kivimäki, Jaakko 90
 Kiviristo, Artturi 23
 Knaapinen, Aarno 23
 Knuutila, Harri 23
 Knuutinpoika, Tyrkgils 11
 Koho, Lauri 74
 Koistinen, Pekka 46
 Koivisto, Aarre 164
 Koivisto, Emil 157
 Koivisto, Erkki 7
 Koivisto, Jorma 99, 123, 269
 Koivisto, Uuno 157, 159, 161, 162, 164
 Konkka, H. 58
 Kolkkala, Jaakko 256
 Kortesoja, T. 37, 53
 Kortesoja, Toivo 37, 45, 53, 60, 61, 85, 89
 Korvenoja, E. 56
 Korvenoja, Kaarlo 37, 45
 Koskinen, Martti 100, 101, 103, 104, 108, 113, 115, 119, 121, 122, 123, 124, 125, 126, 127, 128, 140, 243, 254
 Koski, T.U. 16
 Kosonen, Aki 230
 Kosonen, Eero 45, 51, 53, 55, 58
 Kotaja, A. 37
 Kotaja, Antti 85
 Kotaja, Kauko 58
 Kotiniemi, Kari 126, 127, 156, 256, 258
 Kotiranta, Veikko 367
 Kotirinta, Raimo 64
 Kotkasaari, Lotta 128
 Kouhia, J. 57
 Kouhia, Jussi 48
 Kovanen, Pentti 214
 Krjukoff, Niki 48, 54, 56, 58
 Kuikka, O. 37
 Kuir, A. 33
 Kujanpää, V.A. 16
 Kunnas, V. 14
 Kunnas, Veikko 15, 23
 Kunnas, V.I. 16
 Kunnas, Voitto 15, 18
 Kunnas, V.V. 16
 Kurki, Maria 157
 Kustaa, III 11
 Kuuskoski, Reino 15, 18
 Kuussaari, Ahti 37, 45
 Kvist, Helmer 45
 Kylä-Utsuri 64
 Kylä-Utsuri, Jouko 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 75, 76, 77, 78, 79, 81, 82, 83, 85, 86, 87, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 95, 97, 98, 99, 100, 101, 102, 103, 105, 106, 108, 109, 110, 112, 114, 115, 116, 117, 118, 119, 120, 121, 125, 126, 127, 128, 130, 132, 134, 135, 136, 141, 176, 188
 Kyttä, Vilho 30
L
 Laakso, Hannu 95
 Laakso, Viljo August 32, 219
 Lahti, Hannu 247
 Lahtinen, Kari 68
 Lahtinen, Leo 62
 Lahtonen, Erkki 17, 18, 29, 35, 37, 45, 51, 52, 55, 56, 58, 59, 61, 62, 63, 65, 69, 72, 74, 77, 78, 79, 83, 85, 88, 95, 96, 111, 114, 140, 149, 154, 171
 Lahtonen, Jukka 239
 Laiho, H. 57
 Laiho, Helge 45, 55
 Laihonen, Perttu 118, 119, 120, 121, 122, 123, 124, 125, 126, 128, 140
 Laine, Viljo 45
 Lakkonen, H. 56
 Lakkonen, Heikki 45
 Lampo, H. 51, 56
 Lampo, Hannu 45, 51, 54, 56, 58
 Lampo, Immo 43
 Lankinen, Paavo 116
 Lankinen, T. 37
 Lankinen, Toivo 48
 Lappalainen, Martti 47
 Launonen, P. 37
 Launonen, Pentti 46
 Laurinen, Markku 91, 93, 94, 95, 96, 98, 102, 103, 104, 106, 109, 110, 116, 117, 118, 135, 136, 137, 267
 Laurinen, Reino 23
 Lehtinen, E. 44
 Lehti, Olavi 49, 63
 Lehtisaari 49
 Lehtisaari, Eino 48, 49, 53, 54, 57
 Lehtonen, K.V. 29
 Lentovaara, Pertti 69, 71, 73, 75, 77, 78, 79, 81, 82, 83, 85, 86, 87, 88, 91, 92, 95, 105, 106, 107, 108, 110, 113, 115, 117, 119, 121, 122, 124
 Leppäjoki, Outi 115, 128, 130, 132, 135, 136, 140, 141
 Levanto, A. 37
 Levanto, Antero 45
 Levo, Urpo 72, 84
 Lieskivi, Tarmo 39, 45
 Lindeman, Joni 137
 Lindeman, Olof 58
 Lindström, Aleks 164
 Linjama, Panu 121, 122
 Liukkonen, Kauko 37, 45, 50, 51, 55, 57, 58, 59, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 68, 69, 73
 Louento, Urho 23
 Louhento, U. 14
 Luotonen, Olli 108
 Lähde, Reijo 80, 83, 140
 Lähteenmäki, Olavi 16, 84
M
 Majjala, Pirjo 85

Maijala, Raimo 74, 75, 77, 78, 79, 80, 81, 85, 93, 115, 140
 Maijala, Tapio 125, 167, 254, 259, 266
 Malmi, Niilo 48
 Mannerheim 13, 19, 24, 146, 148
 Manner, Timo 69, 71, 78, 81, 83, 86, 92, 95
 Manni, T. 35
 Manni, Tauno 47
 Markkula, Riina 115, 121
 Markula, Pasi 229
 Marshall, (George) 244
 Mattila, Kalle J 16
 Mettälä, Turkka 74
 Miettinen, Tauno 48
 Mikkola 18
 Mikkola, Antti 61
 Mikkola, Oskari 23
 Mikkola, V. 15, 32
 Mikkola, V.A. 16
 Mikkola, Veijo 81, 97, 100, 101, 105, 108, 110, 112, 114, 115, 116, 119, 121, 122, 140, 238
 Mikola, Veikko 206
 Moisio, Tomi 94, 99, 100, 101, 102, 105, 107, 110, 112, 117
 Molotoffi 204
 Moukola, Keijo 53, 57, 58, 63, 85, 168
 Murto, Toivo 45, 54
 Myllykylä 38
 Myllykylä, J. 31, 32, 34, 38, 53
 Myllykylä, Jaakko 90, 93, 97, 100, 101, 105, 107, 108, 112, 117, 118, 119, 121, 122
 Myllykylä, Jorma 45, 56, 85
 Myllymäki, Erkki 33
 Mäentausta, Viljo 23
 Mäkelä, Kalle 15, 25, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 38, 39, 40, 43, 45, 49, 50, 53, 56, 57, 58, 63, 140, 205
 Mäkelä, Rauno 86, 92, 95
 Mäkelä, Tuomo 7, 38, 59, 61, 62, 63, 64, 65, 68, 69, 71, 75, 77, 78, 128, 136, 172
 Mäki, Aarne 47
 Mäki, Heikki 64, 68, 69, 71, 72, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 81, 82, 83, 84, 85, 86, 88, 89, 91, 92, 94, 95, 96, 98, 99, 102, 103, 104, 106, 107, 108, 110, 113, 114, 115, 117, 118, 121, 122, 124, 133, 135, 136, 137, 140, 180, 236, 238, 256, 258, 266
 Mäki, Matti 103
 Mäkimattila, Erkki 53
 Mäkimattila, J. 58

Mäkimattila, Jyrki 57
 Mäkimattila, P. 57
 Mäkimattila, Pekka 57, 58, 59
 Mäkinen, Jalmari 159, 164
 Mäkinen, Teemu 118, 119, 122, 127
 Mäki, Pentti 44
 Mäki, T. 32
 Mäki, Taisto 61
 Mäki, Timo 116
 Mäntyharju, Jarmo 135
N
 Nahi, Yrjö 161, 162, 164
 Narva, Toivo V. 240
 Narva, Raine 135, 240
 Narva, T. 32
 Nepponen 38, 58
 Nepponen, E. 38, 50, 53, 57
 Nepponen, Erkki 30, 40, 46, 57, 58, 59
 Nepponen, Kapt. 50
 Nepponen, Olli 85, 96
 Nepponen, V. 51, 56
 Nepponen, Veikko 46
 Nevalainen, Vilho 154
 Nevalainen, vääpeli 151
 Nieminen, Touko 33
 Niinikoski, H. 32, 33
 Niinistö, Jussi 241
 Nikkilä, kenraalimajuri 244
 Nikkilä, R. 56
 Nikkilä, Risto 45, 54, 85, 165, 166, 167
 Nordström, Ragnar 125
 Norrman, Usko 82, 87, 91, 92, 93, 94, 95, 96, 98, 102, 103, 104, 105, 106, 109, 110, 113, 115, 116, 118, 119
 Nukarinen, Erkki 23
 Nummijoki, Markku 256, 258
 Nummila 55, 69
 Nummila, Matti 60, 64, 65, 66, 67, 71, 72, 74, 76, 78, 79, 80, 81, 82, 86, 90, 92, 93, 97, 100, 101, 105, 107, 108, 110, 112, 113, 117, 118, 122
 Nurminen 58
 Nurminen, Jouni 85, 93
 Nurminen, V. 31, 33, 35, 49, 51, 54, 56
 Nurminen, Viljo 37, 45, 85
 Nyberg, Olli 127
 Närvä, Onni 45
O
 Oijala, E. 51, 54, 56
 Oijala, Eero 94, 98, 102, 103
 Oijala, Esko 48

Ojala, R.A.O. 16
 Ojanperä, J. 51
 Ojanperä, Jaakko 46
 Okko, Heikki 47
 Olenius, K. 51, 52
 Olenius, K. 49, 50, 51, 53, 55
 Olenius, Kalle 43
 Olenius, S. 55
 Olenius, Sulo 45
 Orlo 36
 Ojalahti, Arvo 23
 Österberg 69
 Österberg, Göran 70, 71, 72, 76, 78, 81, 82, 86, 89, 90, 96, 97, 100, 101, 105
P
 Paalu, Paavo 21, 198
 Paavola, Erkki 23
 Pajunen, Y. 29
 Pakkanen, A.M.J. 16
 Palin, Paavo 23
 Palin, Reino 37, 39, 45, 50, 51, 53, 54, 55
 Palo, Ernest 46
 Palo, Pentti 63, 68, 93, 108, 115, 172
 Palo, Risto 184
 Parikka, Veikko 62, 64, 66, 67, 69, 71, 72, 73, 75, 76, 77, 78, 79, 81, 82, 83, 85, 88, 92, 94, 98, 99, 102, 103, 104, 106, 110, 114, 115, 120, 177, 184, 234
 Paronen, Tuomo 63, 73
 Paula, P.A. 16
 Peltomäki, Tapio 119
 Pelttari, Pentti 31, 33, 35, 46, 53, 57, 60, 61
 Pelttari, Toini 40
 Pentikäinen, Tapio 83, 86, 92, 95
 Penttilä, Miina 157
 Perho, Pauli 93
 Perho, Teemu 81, 85, 89, 92, 100, 115
 Pesola, Matti 157, 164
 Petramaa, Ahti 198, 199
 Pietarinen, Pentti 23
 Pietilä, T. 37
 Pietilä, Tauno 48
 Pispä, A. 31, 32, 34, 37
 Pispä, Antti 48, 57
 Pohjankoski, S. 31, 33, 35
 Pohjankoski, Yrjö 162, 164
 Pohjankoski, Y.S. 46
 Pohjola, A. 29, 34
 Pohjola, Aulis 48
 Polo-Kantola, Päivi 74
 Polo, Olli 74

Polttila, Väinö 21
 Pulkkinen, ltn. 43
 Pulkkinen, O. 56
 Pulli, V. 54
 Pulli, Viljo 46
 Puolaviita, Orvo 47
 Pyötsiä, Eero 125
 Päivölä, Pentti 39, 57, 58

R

Raitanen, Heikki 81, 85, 93
 Rannikko, G.A. 16
 Rannikko, V. 14
 Ranta, Heikki 48
 Rantala, Onni 199, 201
 Rantasalo 36
 Rantasalo, J. 37, 57
 Rantasalo, Jorma 46, 55
 Rantasalo, Mauri 159, 162, 164
 Rantasalo, M.N. 16
 Ranta, T. 51, 52
 Rasku, Esa 86, 91
 Rastas, Mikko 255
 Rastas, Olli-Pekka 7, 71, 73, 75, 76, 86, 91, 95, 128, 130, 132, 135, 136, 137, 140, 141, 165, 169, 170, 229, 232, 256, 258, 266
 Rautala, Ari 204, 259, 266
 Rautanen, H. 57
 Rautanen, Heikki 46, 58, 60, 61, 62
 Rautasäle, Karl 164
 Rautu, Samuli 128, 130, 132, 135, 136, 141, 257, 265
 Riikonen, Yrjö 67, 184, 255
 Rinne, Jouko 7, 12, 115, 117, 118, 119, 121, 122, 123, 124, 125, 126, 127, 128, 130, 132, 133, 135, 136, 137, 140, 141, 235, 236, 254, 266
 Rinne, T. 37
 Rinne, Tauno 24, 46, 205, 206
 Rintamäki, Vilho 53
 Rummukainen, A. 62
 Rummukainen, Aarne 61
 Rummukainen, Aarne 59, 204
 Ruotsalo, Lauri 156, 198
 Ruskeeniemi, Veikko 39, 54, 88, 176
 Rytönen, vänrikki 150
 Ruuhi, Teemu 256
 Ryynänen, Antti 204
 Ryödi, Alvar 48
 Räikkä, Ossi 43
 Rätty, Arto 119
 Rönqvist, Lars 36, 46

S

Saarelainen, Jari 100, 102, 103
 Saarikoski, M. 29, 31

Saarinen, Yrjö 164
 Sainio, R. 51
 Salmenkylä, Juhani 177
 Salminen, Heikki 46
 Salminen, Kalle 30, 31, 33, 35, 40, 46, 53, 57, 58, 60, 61, 62, 85, 108, 110, 111, 114, 115
 Salminen, Toivo 53
 Salmisen, K. 36
 Salonen, A. 56
 Salonen, Aatto 37, 46
 Salonen, Paavo 78
 Salonen, Raimo 257, 265
 Salonen, rva 40
 Salonen, Vesa 122, 124, 126, 127, 128, 220
 Salo, Yrjö 53
 Santti, Martti 47
 Sauramo, M. 31, 32, 33, 34, 35, 37, 39, 51, 53, 55
 Sauramo, Matti 30, 40, 43, 46
 Savo, Aapo 122
 Seppä, Jaakko 37, 47
 Seppänen, Kalervo 85, 103, 115
 Siikarla, Hugo 47
 Siikarla, K. 29
 Siipi, Jouko 54
 Siljamäki, Sipi 57
 Silvennoinen, Aarne 20
 Simola 38
 Simola, Sisko 40, 42
 Simola, Sisko ja Veikko 40
 Simola, Veikko 30, 40, 46, 140
 Sinervo, Oiva 85
 Sippel, Kaj 32, 37, 46
 Sivennoinen, Aarne 23
 Sjöblom, E.O. 16
 Sjöblom, K.O. 16
 Skogström, Kurt 148
 Soininvaara, Kerkko 100, 103, 113
 Soini, Reima 46, 51, 52, 53, 54, 55, 57, 58, 61, 62
 Solla, Seppo 123, 129
 Somiska, P. 15
 Somiska, P.I. 16
 Soro, Simo 66, 70, 97, 100, 104
 Soro, Y.I. 16
 Sovijärvi, E.P. 16
 Sovijärvi, Erkki 44
 Suokas, Timo 78, 79, 81, 84, 85, 91, 98, 103, 104, 106, 108, 118
 Suomi, Antti 47
 Suominen, Mika 102, 103
 Suominen, S. 14, 29, 32, 34, 37, 57
 Suominen, Sulo 40, 46, 59
 Suominen, Tomi 106
 Suonsivu, Juha 261

Säilä, Tom 125, 126, 128, 129, 130, 132, 136, 137, 140, 243
 Särkiö, Hannu 105, 110
 Särämö 18
 Särämö, Jouni 23

T

Taalikka, I. 15, 53, 56
 Taalikka, Ilmari 40, 46, 61, 70
 Taalikka, Markku 86, 91, 95
 Taatila, Matti 114
 Takala, Matti 54
 Takala, V. 54
 Tamminen, Aimo 47
 Tanhuanpää, Aarne 23
 Tanhuanpää, Eero 64, 66, 70, 72, 74, 87, 90
 Tarkkonen, Sakari 46, 51, 58, 58, 60
 Thuren, Aili 44
 Tiainen, Olli 70
 Tiiri, Väinö 159
 Tohka, Kalle 38, 46, 57, 58
 Tohka, Ulla 40, 60
 Toivanen, Matti 63, 68, 69, 71, 73, 75, 77, 103, 140, 172
 Toivonen 18, 38
 Toivonen, E. 14, 15, 32, 34, 50, 51, 53
 Toivonen, Eino 31, 38, 40, 43, 46, 49, 57
 Toivonen, E.J. 16
 Toivonen, Erkki 30, 40, 46
 Toivonen, Sinikka 44
 Tokkola, Yrjö 199
 Torkkeli, R. 51
 Torkkeli, Rauni 48, 58
 Torkkeli, T. 37
 Torkkeli, Tauno 48
 Toukonen, Ismo 193
 Tuomola, Anselm 159
 Tuomola, Pentti 46
 Tuomola, Raimo 46
 Tuompo, ev. 37
 Tuovinen, P. 14
 Tuovinen, P.I. 16
 Tynkkynen, Timo 81, 86, 89, 90, 98, 100, 107
 Työläjärvi, Pirkko 110

U

Uotila, ltn. 59
 Urmas, O. 37, 39, 49
 Urmas, O ja T 37
 Urmas, Olli 47
 Urmas, T. 34, 37, 39, 51, 53, 56
 Urmas, Toivo 30, 47
 Uusitalo, Eemi 255
 Uusitalo, Harri 105, 106, 110, 111, 116

V

Vaala, K. 44
Vaala, Kaarlo 18, 21
Vahtera, Heikki 95
Vaininen, Auno 61
Vainio, Antti 64, 69, 71, 75, 77,
78, 80, 85, 87, 88, 92, 103, 104,
108, 114, 115, 119, 121, 140,
184
Vainio, Ilkka 116
Vainio, Olavi 23
Vainio, Pasi 103
Vainio, Pasi-Antti 94, 95, 98, 99
Vainio, Seppo 88
Vainio, Teppo 79, 82, 87, 88, 89,
91, 92, 93, 94, 95, 97, 98
Varala, Veli 23
Varho, Teemu 108, 115
Vartiainen, V. 34
Vartia, T. 51
Vepsä, Eino 7, 58, 60, 115, 235,
257, 265
Vesanto, Paavo 206

Viemerö, Sauli 55, 57, 58
Vihanto, Olli 46, 85, 93, 96, 115
Vihma, Einar 214
Viitanen, Lasse 46
Vilevaara, Eero 33, 34
Viljanen, Eversti 201
Viljanen, Kaarlo 199
Vilkuna, Harri 108
Viren, Lasse 192
Virtanen, Jaakko 89, 93, 99, 104,
108, 116, 119
Virtanen, M. 14
Voutilainen, Jukka 46
Vuori, Eino 29, 30, 32, 34, 38, 40,
43, 44, 46, 53, 56, 57, 58, 61,
140
Vuori, Enni 40
Vuori, Esa 56
Vuorinen, Pasi 129, 132
Vähä-Sullo, Simo 47, 51, 63, 65,
68, 69, 71, 75, 77, 115
Vänttinen, Eino 46
Värri, O. 29, 31

W

Wartiainen, W. 29, 32, 37
Wartiainen, W.V. 37
Westerback, Väinö 47
Wilén, Dan 122
Wind, Hans 215
Wind, Harry 62, 63, 65, 68
Wirzenius, Lennart 14, 15, 19, 29,
32, 140

Y

Yli-Paunu, Antti 79
Yli-Rajala, Juha 100
Ylitalo, Matti 76, 91, 93, 94, 98
Ylitalo, P. 51, 53, 54, 55, 57
Ylitalo, Paavo 48, 57, 58, 64, 66,
67, 68, 70, 71, 75, 76, 79, 82,
87, 89, 91, 93, 95, 96, 97, 98,
101, 102, 103, 105, 108, 109,
110, 112, 115, 116, 117, 118,
119, 120, 121
Yrjölä, Pertti 126

Z

Zdanov, Andrei 26

Lähteet:

- Loimaan Reserviupseerikerhon arkistot
- Matti Pesolan tekemä haastattelu jääkäri Uuno Koivistosta.
- Jorma Ollikainen: Pieninkä, erätarinoita Itä-Karjalasta 1942-44
- Sotilashuumoria
- Paavo A. Kairinen: JR 35 sotatiellä 1941-1944
- Valto Heinonen – Vilho Tervasmäki: Loimaan Suojeluskunta 1917-1944
- Jouko Rinteen kuvakokoelmat
- ltn Tauno Rinteen kuvakokoelmat ja hänen joukkueensa sotapäiväkirjat
- Tuomo Mäkelän arkistot
- Jouko Kylä-Utsurin kokoelmat
- Olli-Pekka Rastaan kokoelmat
- Jari Leskinen – Antti Juutilainen: Jatkosodan pikkujättiläinen
- Tauno Sutela – Antti Mikkola: Kunnia, velvollisuus, tahto Porin Prikaatin historia 1626-1985
- RUK:n 50-vuotisjuhlakirja: Ympyröiltä kansalaisvastuuseen
- RUK:n 60-vuotisjuhlakirja: Ympyröiltä suomalaiseen yhteiskuntaan

Kiitokset yhteistyökumppaneille!

LOIMAAN RESERVIUPSEERIT RY

Nordea

Pema
WELDING AUTOMATION

Suomi 100 vuotta

YHDESSÄ TEEMME ENEMMÄN.

WWW.PEMAMEK.COM/FI

SE TUNNE,
KUN ASIAT
LOKSAHTAVAT
PAIKOILLEEN...

KESKITTÄJÄLLE
SELKEITÄ ETUJA
JA HUOLETONTA
TALOUDEN-
HALLINTAA

op.fi/keskita

OP

TOIMINTAAMME TUKEMASSA

Porin prikaatin kiltä ry

Loimaan alueosasto

Loimaan seutukunnan vääpelikerho

WWW.ASELIKERANTANEN.FI | ASELIKE.RANTANEN@SURFFI.NET

KOIVISTONTIE 46 | 31640 HUMPPILA | PUH: 010 281 7550

...JA OSUT HIRVEEN HYVIN!

VALLOX

HOME *of* FRESH AIR

We know the fresh air

***Onnittelut
80-vuotiaalle
Loimaan
Reserviupseerit ry:lle!***

Kelloliike
J.MÄKELÄ OY

Turuntie 12, 32200 LOIMAA • Puh. (02)7622 569

www.kelloliikemakela.fi

– *SUOMI 100 VUOTTA* –

**Kappaletavara- ja muuttokuljetuksia.
Pakettiauto pienempiin kuljetuksiin.**

**KULJETUS
KALLIONPÄÄ**

www.kuljetuskallionpaa.fi

P. 0400-535 409

Onnittelut 80-vuotiaalle!

LVI-OPTIMUS – PAIKALLINEN AMMATTILAINEN
Voimakatu 1, Loimaa | 0400 482 796 | www.lvi-optimus.fi

TOIMINTAAMME TUKEMASSA

SÄHKÖLIKE
HANNU RAJALA OY

Turuntie 73, 32200 Loimaa
p. 02 550 2400 - www.sahkoliike.fi

TÄYDEN PALVELUN KEILAHALLI

LOIMAAN KEILAHALLI OY

Kartanomäenkatu 2 B, 32200 LOIMAA
(02) 721 8988, posti@loimaankeilahalli.fi

Tervetuloa tutustumaan!

www.loimaankeilahalli.fi

LÖYDÄT MEIDÄT
MYÖS FACEBOOKISTA.

KEILAUUS > HOHTOKEILAUUS > BAARI > BILJARDI > SCREEN > SAUNA > KOKOUSTILAT > MINIGOLF

TOIMINTAAMME TUKEMASSA

Onnea 100 v. Suomi!

AITO TIILI

Raikkonen Oy

TEHDAS JA KONTTORI

Vanha Alastarontie 394, 32210 LOIMAA • Puh. (02) 763 6530

www.raikkonen.fi • www.aitotiili.fi

Lamminkatu 38, 32200 LOIMAA
Puh. (02) 762 1339

Onnittelemme 80-vuotiaista!

OP-TALON
Hammaslääkäri
KESKUS OY

Puh. 7624554

www.hammaslaakarikeskus.fi

TOIMINTAAMME TUKEMASSA

Joko olet kokeillut salaattibaaria?

The image shows a black Picadeli salad bar machine on the left, with a green sign on top that reads "UUTUUS! KOTONA SALAATTI TÄSSÄ". To the right of the machine is a green bowl filled with a colorful salad, including lettuce, tomatoes, and olives. A glass of water and a piece of bread are also visible next to the bowl. The Picadeli logo is on the front of the machine.

Tervetuloa edullisille ostoksille!

K CITYMARKET

LOIMAA

Rakennuskivet • Sisustuskivet • Hautakivet

LOIMAAN KIVI

Palininkatu 2, Loimaa, puh. 0207 909 200, loimaankivi.fi

Kieku

www.kiekuoy.fi

DINOLift
Up to the Job

TOIMINTAAMME TUKEMASSA

- RUOKA
- HOTELLI
- VIIHDE
- KOKOUSPALVELUT

Satakunnantie 26, 32200 Loimaa

www.loimaanseurahuone.fi

- JÄÄMEREN-
KALASTUS
toukokuu-syyskuu
- PILKKISAFARIT
Suomen lapissa (Vätsäri)

KORRA
ELÄMYSMATKAT

info@korraelamysmatkat.com
www.korraelamysmatkat.com

Koko perheen lääkäriasema

Ajanvaraus 020 735 3030

TOIMINTAAMME TUKEMASSA

– SUOMI 100 VUOTTA! –

Puh. 044 7442 300

www.pihaportti.fi

32200 LOIMAA

PUTKIASENNUS
J. KOIVUSAARI

040 767 3976 / Janne • 32410 Niinijoki

K Rauta

LOIMAA

Aleksis Kivenkatu 9, 32200 Loimaa

Puh. (02) 762 5100

Ma-pe 8:00-17:30, la 8:30-14:00

K-MAATALOUS

LOIMAA

www.k-maatalous.fi/loimaa

www.k-rauta.fi

TOIMINTAAMME TUKESSA

Take a Breath

Hengittäminen on elintärkeää.
Se on ensimmäinen asia, jonka
teemme kun synnymme.

DOMUS

Yhtiöt

LOIMIHUOLTO
www.loimihuolto.com

LOIMITRAKTORI
www.loimitraktori.fi

Palvelemme osoitteessa:

Pehtoorinkuja 1, LOIMAA

Kone- ja varaosamyynti ja huolto samoissa tiloissa!

Lännen

www.lannencenter.com

LOIMAAN LEHTI

Kotiseudun puolesta vuodesta 1915

**ISÄNNÖINTI- JA
LAKIASIAINTOIMISTO
MIKA KETOLA**

laarimaki.fi

TOIMINTAAMME TUKESSA

Pyydä meiltä tarjous lukituksesi uusimisesta!

Loimaan Lukko Oy

Turuntie 732200 Loimaa, p. 02 – 769 2200
www.loimaanlukko.fi

*Loimaan Seudun
Ympäristöhuolto*

VARSINAIS-SUOMEN
AUTO-CENTER

**Luotettavaa täyden
palvelun autokauppaa
Loimaalla, Forssassa
ja Raisiossa.**

30
vuotta
Lojota Auto-Center vuodesta 1987

**Lamminperä 8, Loimaa
puh. 0207 810 780**

Mukavasti ja turvallisesti
kohteeseen kuin kohteeseen.

Järjestämme mm.
sotahistoriallisia retkiä

Yrittäjätie 5, 21870 RIIHIKOSKI,
p. 02-4865 880, 0500-531 905
info@matka-niinimaki.fi
www.matka-niinimaki.fi

TOIMINTAAMME TUKEMASSA

Vesikoskenkatu 13, (02) 762 1047

www.kelloliikeiisakki.fi

Olemme tukemassa reserviläistoimintaa.

MUKANA UPSEEREIDEN MATKOILLA

VUORISEN LIIKENNE OY

Tahvontie 26, 32210 LOIMAA, p. 02 762 7072

www.vuorisenliikenne.fi

www.telko.com

**Mäkelän
Korjaamo**

40 VUOTTA LUOTETTAVAA MAATALOUSKONEHUOLTOA

Turuntie 66, 32200 Loimaa, p. 0400 860 268

makelan.korjaamo@co.inet.fi

Suomi *Finland* **100**

LOIMAAN RESERVIUPSEERIT RY • 1934 – 2017

Suomi Finland 100

Auroin – aseina – aattehin on kirja Loimaan Reserviupseerit ry:n yli 82 vuotta kestäneestä virkeästä toiminnasta isänmaan ja kotiseudun hyväksi. Työtä on tehty pelloilla kuokin ja auroin, raivattu ja rakennettu. On jouduttu ase kädessä puolustamaan kunniakkaasti isänmaan vapautta erittäin raskain uhrein sekä suurin aineellisin menetyksin. Niissä oloissa jouduttiin usein ihmiskyvyn äärirajoille. Vaikeuksia lievennettiin usein huumorilla.

Aatoksien ja hyvien päätöksiä avulla jatkaa järjestömme nykyinenkin sukupolvi tuota samaa velvoittavaa työtä tämän päivän ja tulevien sukupolvien hyväksi.

Tämä historiikki on myös kunnianosoitus 100-vuotiaalle itsenäiselle Suomelle ja sen rakentajille, naisille ja miehille, jotka vaarojen ja vaivojen kautta ovat saaneet pidettyä maamme vapaana kansakuntana ja nostaneet sen kukoistukseen, josta saamme olla ylpeitä.

*”Jälkimaailma, seiso tässä omalla pohjalla,
äläkä luota vieraaseen apuun.”*

A. EHRENSVÄRD

ISBN 978-952-93-8516-4

9 789529 385164 >